

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Seni buldum
ve yaşamaya
başladım...*

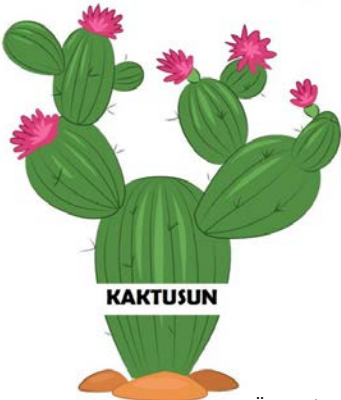
New York Times Bestseller

Aç Gözlerini

Blackstone Serisi 3. Kitap

*"KUSURSUZDU. Yoğundu. Duygusalı.
Tek kelimeyle güzeldi."*

—R. K. Lilley

**Düzenleyen:
KAKTUS TEAM**

Beklenmedik olaylar.
Parçalanmak üzere olan bir ilişki.
Her şeye göğüs geren tutkulu bir aşk.

Blackstone Serisi'nin üçüncü kitabında, hayatın karşısına çıkardıklarıyla boğuşan Ethan ve Brynne'i büyük sürprizler bekliyordu. Hiçbir şeyin aralarına girmesine izin vermeyeceklerine dair ettikleri yemine rağmen geçmişin karanlık yüzü aralarındaki tutkulu bağı koparmak için peşlerindeydi.

Son derece yıkıcı bir kaybın ardından doğan yeni bir umut ikiliye gerçekten neyin en önemli olduğunu gösterecekti, ancak âşıkların acı dolu geçmişlerini geride bırakmaları gerçekten mümkün olabilecek miydi? Birisi hâlâ Brynne'in peşindeydi; 2012 Londra Olimpiyatları'nın şehirde yarattığı keşmekeşi kendi planını uygulamak için kullanmaktaydı ve Brynne ve Ethan, her şeylerini kaybetme riskiyle karşı karşıyaydı.

İkili, kontrolleri dışında gelişen bu olaylara boyun mu eğecekti, yoksa birbirlerini ne pahasına olursa olsun kurtarmak için savaşıacaklar mıydı?

Aç Gözlerini
Özgün Adı | *Eyes Wide Open*
Raine Miller

Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Kapak ve Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz
Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu
Kapak Görseli | Shutterstock

1. Baskı, Ağustos 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-44-9

Türkçe Çeviri © Tuba Özkat, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
© Raine Miller, 2013

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Raine Miller

AÇ GÖZLERİNİ

Blackstone Serisi 3. Kitap

Çeviren

Tuba Özkat

Aç Gözlerini için Övgüler

“Raine, usta bir kelime cambazı ve bu kabiliyetini kusursuz biçimde geliştirdiği karakterleri ve Aç Gözlerini’nin konusuyla dengelediğinde ortaya hafife alınmaması gereken bir güç çıkıyor.”

—NATASHA IS A BOOK JUNKIE

“Aç Gözlerini ağızları açık bırakan, heyecanla yürek titreten, nabzınızı huzlandıran, duygu, romantizm, şehvet yüklü ve kesinlikle en koşulsuz, en unutulmaz aşkın birleştiği bir yolculuk.”

—KATIE ASHLEY, *NEW YORK TIMES* çok satanı *THE PROPOSITION*’IN YAZARI

“Blackstone Serisi’nin hayranları hayal kırıklığına uğramayacak. Serinin Aç Gözlerini’yle bağlandığı sonuç saf mükemmeliyet.”

—BECCA THE BIBLIOPHILE

“Hepsi burada! Sıcak, tutkulu, entrika dolu ve duyguyu yüklü, heyecan verici bir yolculuk... Aç Gözlerini hepsini ortaya koyuyor!”

—TOTALLYBOOKEDBLOG

“5 HARİKA yıldız! Yılın en heyecanla beklediğim kitaplarından biriydi. KUSURSUZDU. Yoğundu. Duygusaldı. Tek kelimeyle güzeldi. Ve Ethan gelmiş geçmiş en iyi kitap erkek arkadaşlarından biri!”

—R. K. LILLEY, *UP IN THE AIR* SERİSİNİN ÇOK SATAN YAZARI

“Aç Gözlerini, açık arayla 2013’ün en iyi kitabı; ustalıkla yazılmış, yoğun, dikkate değer, enfes.”

—DONNA, MY STICKY PAGES

“Aç Gözlerini’nin, Ethan, Brynne ve güçlü aşk hikâyesiyle beni nasıl tükettiğini kelimelere dökmem. Blackstone Serisi romanları içinde açık arayla en iyisi!”

—NIC, FLIRTY AND DIRTY BOOK BLOG

“Seksi, davetkâr ve baştan çıkarıcı! Aç Gözlerini daha başından ayaklarınızı yerden keserek sizi bağımlısı yapacak bir aşk, tutku ve gizem hikâyesi.”

—AESTAS BOOK BLOG

“Raine, Aç Gözlerini’la yine sizi koltuklarınıza yapıştırıp elinizden bıraktırmayacak 5 yıldızlık bir kitap ortaya koyuyor. Cinsel gerilim külötlarınızı eritecek ve sizi daha fazlası için yalvarır halde bırakacak. Mutlaka okunmalı!!”

—WHIRLWINDBOOKS

“ Aç Gözlerini’de’ her şey var: harika karakter gelişimi, saçları diken diken eden gerilim, kıvılcımlar çıkaran seks sahneleri ve hüzünlü, dokunaklı sahnelerle birlikte doğru anlarda kullanılan zekice mizahi hava.”

—MADDIE, RAVISHING ROMANCES

“Herkes ateşli bir adamı sever, bu hayatın gerçeğı. Raine Miller, Ethan Blackstone’la bize yalnızca ateşli adamı vermiyor, aynı zamanda düşünceli, güvenilir... GERÇEK bir adamı veriyor! İtiraf ediyorum Çırılçıplak ve Senin İçin’de Ethan Blackstone’a karşı şehvet hissettim, fakat Aç Gözlerini’de? İşte şimdi ona aşık oldum.”

—RYN, FIRST CLASS BOOKS

*Hâlâ birbirlerinin ruhunu görebilen,
annem ve babam için*

Göz; uyanırken görülen hayallere kıyasla,
rüyada daha net görür.

—*LEONARDO DA VINCI*

Teşekkür

Teşekkür etmem gereken o kadar çok kişi var ki! İlk aileme gidiyor, ben yazmak için kendi baloncuğuma girip pek fazla dışarı çıkmadığım zamanlarda düzgün bir eş ve anne eksikliğini kabul eden prens gibi kocama ve oğullarıma... Sabrınız için teşekkürler. Bunun için ne kadar şükretsem az ve asla unutmayacağım.

Dünyanın en harika menajeri olan Jane Dystel, benim için yaptığın her şey için TEŞEKKÜR EDERİM. Rehberlik etmesi için kendimden daha bilge birine ihtiyaç duyduğum o ekim ayının cuma gününde seni bulduğum için şükrediyorum. Atria Books'a Blackstone Serisi'ni kabul ettikleri ve gerçek olacağını asla hayal etmediğim bir şeyi gerçekleştirmeme yardım ettikleri için teşekkürler. Sevimli ve etkileyici editörüm Johanna Castillo'ya bu sürecin her adımında bana rehberlik ettiği ve bunu en nazik şekilde yaptığı için teşekkür ediyorum.

Tüm bunların yanında eksilmeyen destekleri ve kitapları Facebook ya da Twitter'da paylaştıkları için teşekkür borçlu olduğum birçok insan var, fakat en çok da sadece benimle sohbet edenlere; günlük basit olayları, tecrübeleri

ve hayatın güçlüklerini paylaşanlara. Bu gerçek dostluktu ve benim için dünyalara bedel. Becca, Jena, Franzi, Muna, Karen ve Martha, sizin cennetten gönderilen melekler olduğunuza eminim ve her birinize ne kadar minnettar olduğumu söyleyecek kelimeleri zorlukla buluyorum.

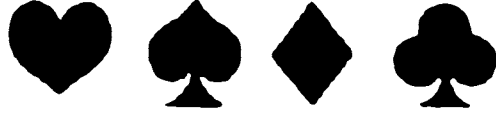
Tanıdığım en harika ve yaratıcı insanlar olan akranlarıma, arkadaşlığınız ve sıkı çalışmanızın ilhamı, bugünkü insanların okumak istediği şeyleri yazmaktaki kararlılığınız için teşekkürler. Katie Ashley tanıştığımız ilk andan beri bir lütuftun ve o gün ömür boyu sürecektir bir dost kazandığımı biliyordum. Kendimizi içinde bulduğumuz bu çılgın yazarların dünyası hakkındaki gece yarısı sohbetleri için teşekkürler. Yetenekleriyle beni hezimetle uğratan ve sadece arkadaşım olan diğer yazarlara; Rebecca, Jasinda, Tara, CC, Jenn, Belinda, Tina, Georgia, Amy ve bir ton diğer yazar, siz işimi dünyadaki en iyi işlerden biri haline getirdiniz.

Ve son olarak kitaplarımı okuyan hayranlara ve blogger'lara. Her seferinde söylüyorum ve her defasında bunda ciddiğim. Ben gezegendeki en iyi hayranlara sahibim. Ethan'ı ve Brynne'i sevdiğiniz ve bu hikâyeleri tüm yüreğinizle kucakladığınız için sizlere teşekkür ediyorum. Bunun için sonsuza kadar sizlere borçlu kalacağım.

En içten dileklerle,

RAINE ♥

Giriş

İzliyorum. Bu kızın nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Nasıl hareket ettiğini, nasıl ses çıkardığını... Hepsini, onun hakkındaki her şeyi hatırlıyorum.

Gerçi kız beni görmüyor. En başta bu canımı sıkıyordu, fakat artık önemli değil, çünkü göreceğini biliyorum. Kısa sürede beni *görecek*.

Onca yıl önce kader devreye girerek onu benim yoluma çıkarmıştı ve o uçağın yere çakılmasıyla kader yüzünü bir kez daha gösterdi. Tatlı Brynne Bennett'i asla unutmadım. Asla. Yıllarca onu düşündüm, sadece bir daha karşılaşacağımızı hiç hayal etmiyordum. Amerika'dan ayrılıp Londra'ya taşındığını biliyordum, fakat modellik yaptığı fotoğrafları görene kadar onu yeniden bulmayı ne kadar istediğimi fark etmemiştim.

Şimdi farkındayım.

Kader hizalandı. Her şey bir araya geliyor. Hakkımı alabilir ve süreç içinde ona da sahip olabilirim. Brynne bunu hak ediyor. O bir hazine. Taçtaki nadide bir mücevher. İstedğim müddetçe tadını çıkarıp keyfini süreceğim bir şey.

Hepimiz birer piyonuz. O da, ben de. Benim icat etmediğim ama kesinlikle oynayabildiğim bir oyunun

piyonlarıyız. Adalet için mücadele ediyorum. Bu hayatımın fırsatı ve bunun ya da onun ellerimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. Brynne sadece kıymetli bir ilave olarak geliyor. Onu ve birlikte geçirdiğimiz zamanı ne kadar özlediğimi ona gösterebileceğim vakti sabırsızlıkla bekliyorum.

Kendimi savunmak adına söylemem gerekirse, Brynne'in bana doğrudan yardım etmesini sağlamaya çalıştım. Ona kur yapar ve iyi olurum. Beni yeniden gördüğüne mutlu olurdu. Öyle olacağını biliyorum. O piç kuruları onu hak etmedi ve kesinlikle başlarına gelen şeyi hak ettiler. Şimdi önemli değil gerçi. Denklemin dışındalar ve bu benim için her şeyi daha iyi hale getiriyor. Zaten en sonunda tek fayda gören ben olacağım.

Öte yandan, Blackstone ayrı bir hikâye. O piç kurusu öylece gelip kızı kaparak hayatına soktu. İyi görünüşü ve parasıyla Brynne'in başını döndürdüğünü biliyorum ve bu kahrolası bir maskaralık, çünkü o olmasaydı her şey sorunsuzca giderdi.

Blackstone baştaki planlarımı mahvetse de hepsini bozamadı. İyi içgüdüleri var gerçi, hakkını vermem gerek. Şu hayır galasında herif binanın arkasında sigara içmeye çıktığında Brynne'i çantada keklik olarak görmüştüm. Şansıma inanamadım. Herif dışarıdaydı. Kız içeride. Alarm tam vaktinde çaldı. Tek hatam Brynne'in cep telefonunu o herife vermesini beklemememdi. O kesinlikle bana bir sürpriz oldu. Ama yine de herifin beni bilmesini istedim. Bilmeliydi. Ben, Brynne'e ondan yıllar önce sahiptim.

Sonra onun işine yarayan bir şey oldu. Nedenini bilmiyorum, fakat Brynne olması gereken yerde değildi ve yapması gerektiği şekilde dışarı çıkmadı. Eğer mesajım

gittiğinde cep telefonu onda olsaydı şu anda birlikte olacağımızdan, yedi yıl önce bıraktığımız yerden devam edeceğimizden eminim.

Karmaşada Brynne'i... ve tabi bu süreçte bulunmaz fırsatımı da kaçırdım. Bu benim için çok nahoş bir durum. Bazı şeylerin dünyadaki hak ettikleri yeri bulabilmesi için kimi eziyetlerin olması gerekecekti. Bu bir sorun değil tabii. Zamanla her şey benim istediğim şekilde olacak.

Blackstone şu anda onu iyice koruyor ama onun üzerinde de çalışıyorum. Herif bütün cevaplara sahip değil ve kafasını karıştırmak için yoluna birkaç leziz parça daha attığımdan emin olacağım. Ne de olsa uzmanlık alanım.

Hayır, pes etmiyorum. Henüz birkaç numaram daha var ve çok sabırlı bir adam olabilirim. Hamlemi yapmak için hâlâ bir sürü vaktim var ve durmadan daha çok yaklaşıyorum.

Closer şarkısındaki gibi gittikçe yaklaşıyorum.

O zamanlar bilmiyordum ama o ahmaklar şarkıyı seçtiklerinde tam on ikiden vurmuşlar. Şarkı *kusursuz*. Sadece... kusursuz.

Bölüm 1

Brynnne

Ethan bedenimi ustalıkla idare ederken gözleri üzerimdeydi, kalçalarımındaki tutuşu sıkıydı, kalın aleti beni dolduruyor ve içimde hareket ediyordu, ağzı her tarafımda gezinirken dişleri tenimdeydi.

Bunların hepsi inşa ettiğim duvarları yıkan ve beni ele geçiren adamdandı. Dokunuşun ve hazzın göstergeleriydi, aramızdaki bağı sağlamlaştırmanın ve beni kendine yakın tutmasının bir aracıydı. Bu onun yoluydu. Aslında endişelenmesine gerek yoktu.

Ethan bana sahipti.

Bu akşamki bütün karmaşaya rağmen beni kollarının arasına ve altına almıştı, emredici gücü en başından olduğu gibi idareyi eline alıyordu. Beni güvende tutuyordu. Arabasına binmem için beni tatlı dille ikna ettiği sokaktaki o gece ve sonrasında onu kabul etmemi talep eden telefonları Ethan Blackstone'u anlamamın sadece başlangıcıydı. Bu adamda o zamanlar tahmin ettiğimden çok daha fazlası vardı.

Hiçbir yere gitmiyordum. Ona âşıktım.

"Aletimin bütün gece içinde olmasını istiyorum," diye hırıldadı. Hareket ettikçe mavi gözleri ay ışığıyla parlıyordu. Üzerime çöküp bedenime her yönden girip

çıkarken balkon penceresinden gelen ışıkla çıplak bedenlerimiz yıkanıyordu. Elleri, ağzı, aleti, dili, parmakları... Hepsini kullanıyordu.

Ethan seks sırasında bana böyle şeyler söylerdi. Beni cehennemden daha sıcak hale getiren, kendime güvenimin gelişmesine yardım eden ve beni ne kadar çok istediğini gösteren şoke edici şeyler. Bu tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Ethan benim yanıtımdı ve ne için özlem duyduğumu tam olarak biliyordu. Beni nasıl bu kadar iyi anladığını bilmiyorum ama hiç şüphesiz anlıyordu. Bu akşam mesajı sesli ve net bir biçimde onaylamıştı. Sanırım en sonunda mutlu olmak için başka birine ihtiyacım olduğunu kabul edebilirdim.

O başka biri Ethan'dı.

Birinin içeri girmesine izin vermiştim. Kalbimin etrafındaki sert kabuk açığa çıkarılmıştı, hem de layıkıyla. Bunu Ethan yapmıştı. Beni ikna etmeye çalışmış, üstüme gelmiş ve dikkatimi talep etmişti. Benden asla vazgeçmedi ve duygusal meselelerle ilgili boşluğuma rağmen beni sevdi. Bunların hepsini Ethan benim için yaptı. Ve şimdi sevdiğim bir adam tarafından sevildiğim gerçeğinin keyfini sürebilirdim.

Ethan sert bir solukla, "Gözlerin bende, bebeğim," diye emretti. "Sana sahip olurken gözlerine de bakmam gerektiğini biliyorsun!" Eli saçıma doğru hareket edip çekti. Elbette saçımı çekerken asla canımı yakmazdı. Ethan ne kadar güç kullanacağını biliyordu ve bunun beni sınıra getirdiğinin fazlasıyla farkındaydı. Gözlerimin onunkilere bakmasına duyduğu ihtiyacı biliyordum ve tüm benliğimle ateşli mavi gözlerine tutundum.

Fakat Ethan beni, benim onu tanıdığımdan daha iyi tanıyordu.

"Önce sen boşalacaksın!" dedi dişlerinin arasından.

Derinden ve sertçe hamleler yapıyor, talimatını yerine getirmem için gereken hassas noktayı buluyordu.

Baskının arttığını hissederken kendime o mükemmel yere gitmek için izin verdim. Ethan'ın bedeninin altında çivilenmişim, içime oyuk açıyordu ve mavi gözleri hemen birkaç santim ötemdeydi. Orgazm üzerime atılırken ağzımı da esir alarak başka bir parçamı daha doldurdu, ondan daha fazla parçayı kabul etmemi sağlıyor, bizi birbirimize daha derinden bağlıyordu.

Saniyeler içinde onun orgazmı benimkini takip etti. Ethan'ın boşalmak üzereyken merhametsiz sertliğini kasma şeklinden, ne zaman yaklaştığını söyleyebiliyordum. Hissettirdikleri dünyevi değildi ve yoğun bir şekilde güçlendiriciydi. Ondan böyle bir tepki alabilmem ve birinin bana yaptıklarıyla böyle hisler edinebilmesi bana kendimi güçlü hissettiriyordu. Her seferinde beni biraz daha iyileştiren bir şeydi. Ethan sayesinde ve benim için hissettiği aşkı gösteriş şekilleriyle aklımda gittikçe daha iyiye gidiyordum. Kendimle ilgili mutlu olabileceğime ve normal bir hayat yaşayabileceğime dair umutlarım vardı.

Bunu bana Ethan vermişti.

Sert bir fısıltıyla, "Söyle bana, bebeğim," diye soludu ama o cüretkârlığa eşlik eden kırılganlığı duyabiliyordum. Ethan'ın da kendi güvensizlikleri yok değildi, o da hepimiz gibi bir ölümlüydü.

"Her zaman seninim!" Ethan'ın içime kendini bırakışını hissederken sözlerimde gerçekten ciddiydim.

Bir süre sonra gözlerimi açtığımda biraz kestirmiş olduğumu fark ettim. Ethan bizi yarı yarıya yan tarafımıza doğru döndürmüştü, fakat hâlâ birbirimize sokulmuş vaziyetteydik. Seksin ardından bir süreliğine içimde kalmayı seviyordu. Benim için sorun değildi, çünkü bu onun arzuladığı bir şeydi ve onu mutlu etmeyi seviyordum.

Sadece o karanlık zindanı hakkında bana daha çok şey anlatmasını diliyordum. Paylaşmaya korkuyordu ve bu canımı sıkırsa da, korkusunu anlıyordum. Sürekli bana dokunma ihtiyacının, seks sırasında ve sonrasında da bana adamakıllı sahip olmasının sebebinin mahkûm olduğu zamanla alakalı olup olmadığını sık sık merak ediyordum. *Ona işkence ettiler, onu korkuttular ve canını yaktılar.* Rüyalarının onu panikle uyandırdığı o geceki halini hatırlamak bile bana acı veriyordu.

Parmaklarımı omzunda ve sırtında gezdirdim. Melek kanatlarından ve onların altında sözlerden oluşan dövmesini hayal ettim. Ve yara izlerini de hissettim. Ethan gözlerini açiverdi ve beni sertçe yerime sabitledi. "Neden kanatlar? Çok güzeller, orası ayrı."

Bir ya da iki dakikalık bir sessizliğin ardından, "Kanatlar bana annemi hatırlatmıştı," dedi, "ve yara izlerinin çoğunu kapattılar."

Öne doğru eğilip yumuşak bir dokunuşla dudaklarını öptüm. Çenesini avuçladım ve atılmaya karar verdim. Eğer uygun ruh halindeyse Ethan'ın benimle konuşmaktan korkup kaçmasına sebep olmak istemiyordum ama bir noktada tekrar denemek zorunda olduğumu düşündüm. "Peki ya o alıntı? Neden o?"

Omzunu silkti ve fısıldadı, "Sanırım bugün birazcık öldüm."

Açılması ve paylaşması için çok fazlaydı. Geçmişiyle ilgili daha derine inmeye istekli değildi. Bunu görebiliyordum. "Birazcık ölmekle ne demek istiyorsun?"

"Cep telefonuna o mesaj geldikten sonra seni bulamadığımda." Parmağıyla yanağımı ve sonra dudağımı takip etti; sadece ufacık dokunuşlardı ve bir ürperti üzerimden geçip gitti.

“Pekâlâ, sonuçta beni buldun ve ölme izniniz yok, bayım. Bu gerçekten büyük bir oyunbozanlık olur.” Ruh halinin biraz aydınlanması için ona takılmaya çalıştım ama işe yarıyor gibi görünmedi. Ethan ciddi bir haldeyken ruh hali kolayca değişmiyordu.

“Daha iyi hissetmene memnunum.” Durdu ve yenilen ereksiyonuyla kalçalarını ileri doğru itip derine gömüldü. “Çünkü seninle bunu yapmaya ihtiyacım vardı, fena halde.”

“Buradayım ve sen bana sahipsin,” diyerek dudaklarına doğru mırıldandım. Bacaklarımı omuzlarına doğru çekti ve başka bir zevk turunun idaresini eline aldı. Bir defa onun için nadiren yeterli olurdu.

Ethan kendimi arzulanır hissetmemi sağlıyordu. Benimle seviştiğinde bedeninin benimkine dokunuşuyla, ağzından çıkan sözlerle kendimi güzel ve seksi hissetmemi sağlıyordu. Ve sonrasında, sanki ben kıymetliymişim gibi beni kendine yaslayarak sarıldığında.

Geçmişimde olan onca şeye rağmen, biri beni istiyordu. Biri benim için mücadele etmeye razıydı. Başka bir insan için önemliydim. Ethan için öyleydim. Bu bilginin gücü hayatı değiştiren türdendi.

Ethan’ın detaylı ilgisi yoğundu ve en başta kabul etmek için fazlaydı ama bende etkili oldu. Ethan bende etkili oldu. Beni ne kadar istediğini gösterebildi ve ilk defa bu ilişkiyi yürütebileceğimize dair umudum oldu. İlk tanıştığımızda kabul ettiğimiz ‘hadi ağırdan alalım’ kısmı hiç yaşanmamıştı. Fakat eğer ağırdan alsaydık, kız kardeşine ait olan Somerset kıyısındaki krallara layık bir İngiliz malikânesinde, onunla birlikte yatakta çıplak olacağımdan ve şu anda görkemli bir orgazmın kıyısına doğru becerileceğimden şüpheliydim. Bir kızın işleri oluruна bırakması gerekirdi.

Çarşaf tırmalatan seksin ikinci turundan sonra kendimi uyandırmam biraz vaktimi aldı ama en sonunda kucaklamasından sıyrılmayı başardım ve temizlenip uyumaya hazırlanmak için banyoya yöneldim. Bana sürekli dokunup durmasını seviyordum. Basitçe söylemek gerekirse buna ihtiyacım vardı ve Ethan bunu biliyordu. Duygusal anlamda uyumlu olduğumuzu gösteren bir başka şeydi.

Bir bardak su doldurdum ve Doktor Roswell'in kâbuslarım için verdiği hâpı yuttum. Bir rutinim vardı. Sabahları doğum kontrol ve vitamin hapları, gerçekten uyumaya hazır olduğumda geceleri uyku hâpı. Eğer Ethan'la paylaşıyorsanız yatak ve uyku kelimelerinin asla birbirini çağrıştırmadığını fark ederek, Buckingham Sarayı'ndan çıkmış gibi görünen zarif banyo aynasına doğru sııttım. Yatakta *uyumadan* epeyce vakit geçiriyorduk ama şikâyetçi değildim.

Banyodan çıktığımda onu uyanık bulmayı beklemiyordum ama gözleri açıldı, yatağa yerleşirken her hareketimi takip ediyordu. Bana uzandı ve yüzümü avuçladı, birbirimize böyle yakın dururken sıklıkla yaptığı bir şeydi bu.

"Nasıl olur da hâlâ uyanık olursun? O uzun yoldan," vurgu için durakladım, "ve tüm o enfes düzüşmeden sonra bitkin olman gerekir—"

"Seni seviyorum ve gitmene asla izin vermek istemiyorum," diyerek araya girdi.

"Öyleyse verme." Loş ışıktaki beni kavuran mavi gözlerinin içine baktım.

"Asla vermeyeceğim." Biraz sertçe söyledi ve bunu gerçekten kast ettiğini hissetmişim.

"Ben de seni seviyorum ve hiçbir yere gitmiyorum."

Dudaklarını öpmek için eğildim, sakalının sertliği artık benim için oldukça tanıdıktı. Beni öperek karşılık verdi ama söyleyecek daha fazla şeyi olduğunu fark edebiliyor ve içindeki keskinliği hissedebiliyordum. İçimde patladığı orgazmları göz önünde bulundurunca bu şaşırtıcıydı.

“Olay şu ki, benim... benim aramızdakilerin daha kalıcı olmasına ihtiyacım var. Sürekli benimle olmana ihtiyacım var, böylece seni koruyabilirim ve her gün... ve her gece birlikte olabiliriz.”

Kalbimin hızla gümbürdemeye başladığını hissettim, paniğin fısıltıları kök salıyordu. Bizimle ilgili bir hususta rahatladığım anda, Ethan daha fazlası için zorluyordu.

O hep böyleydi...

“Ama artık her gün birlikteyiz,” dedim.

Alnında çizgi belirdi ve gözlerini bir milim kıstı. “Yeterli değil, Brynne. Bu akşam olanlardan ve kimden olduğunu Tanrı’nın bileceği o boktan mesajdan sonra olmaz. Şu anda Neil cep telefonunun izini sürüyor ve ne olduğunu iyice inceleyeceğiz ama seninle ilgili nasıl bir planı olursa olsun, dünyaya senin yasak bölge ve dokunulmaz olduğunu söylemenin daha resmi bir şekline ihtiyacım var.”

Zorlanarak yutkundum, bununla nereye vardığını tahmin etmeye çalışırken başparmaklarının çenemde gezinmeye başladığını hissettim. “*Resmi* derken ne demek istiyorsun? Burada nasıl bir resmiyetten bahsediyoruz?” Vay, sesim inceikti ve kalbim bir sonraki anda göğsümden fırlayacak gibi hissettiriyordu.

Bana gülümsedi ve öne eğilerek yumuşak, ağır bir öpücükle beni yatıştırdı. Ethan her zaman beni yatıştırdı zaten. Eğer tedirgin olduysam ya da korktuysam rahatlamamı ve anın stresinin azalmasını sağlayan bir yolu vardı. En sonunda geri çekildiğinde, “Ethan?” diye sordum.

“Sorun yok, bebeğim,” dedi yatıştırırcasına, “her şey yoluna girecek ve sana göz kulak olacağım ama yapmamız gereken şeyi... olması gereken şeyi biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Aynen öyle.” Bizi döndürdü ve tekrar yüzümü kavradı. Dirseklerinin üzerine kalkarak beni şekilli uzuvlarının altında kapana kısırdı, benim yumuşak kısımlarıma nazaran sert ve pürüzsüzdü. “Aslına bakarsan, bundan eminim.” Dudakları boğazıma inip kulağıma doğru öperek çıktı ve sonra çeneme, boynuma inerek diğer kulağıma yöneldi. Nazik öpücüklerinin arasında, “Hem de çok eminim,” diye fısıldadı. “Bu akşam buraya geldiğimizde ve seni bunu takarken gördüğüm anda farkına vardım.” Bana verdiği ametist kolyenin boynumda durduğu noktayı öptü.

“Emin olduğun şey ne?” Sesim zayıftı ama her kelime aramızdaki kısa mesafede bir zil çalınmış, sanki sorumu bağırarak sormuşum gibi çınlıyordu.

“Bana güveniyor musun, Brynne?”

“Evet.”

“Peki, beni seviyor musun?”

“Evet, elbette. Sevdigimi biliyorsun.”

Tekrar bana gülümsedi. “O zaman karar verildi.”

“Neye karar verildi?” İlk andan beri beni büyüleyen muhteşem yüzüne doğru yakardım. Güzel ağzının tek tarafı kendinden emin bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı, tipik Ethan’ımın sahipleniciliğiyle beni sıkıca altında tuttu.

“Evleneceğiz.”

Ona gözlerimi dikip baktım, ağzından çıkan sözlerin bir aşk romanının sahnesi olduğundan emindim. Belki bir rüya görüyordum. Öyle umdum.

Ethan üzerimde kıpırdandı ve o fikri doğrudan cehenneme yolladı. *Hadi be oradan!*

“Çok mantıklı geliyor,” dedi ağır ağır sırtarak, “büyük bir duyuru yaparız, resmi olarak yanıma taşınırsın ve nişanlının güvenlik işinde olduğunu herkesin bilmesini sağlarız—”

“Sen delirdin mi?” Onun lafını kestim ve gözlerinin yüzümde gezindiğini, sözlerine verdiğim tepkiyi araştırdığını gördüm. “Ethan, ben evlenemem. İstemiyorum. Bir ilişki içinde olmaya daha yeni alışıyorum. Bizim için böyle bir şeyi düşünmek için bile çok, hem de çok erken...”

Tamamen sakın ve kendinden emin bir halde bana sırtıttı. “Biliyorum, bebeğim. Çok erken ama dünyanın bunu bilmesine gerek yok. Onlara göre, eskiden Özel Kuvvetler’de görevli, kamuoyunca iyi tanınan Blackstone Şirketi’nin CEO’sunun karısı olmak üzere olduğun görülecek. Dışarıda, seninle ilgili gündemi olan her kimse mesajı gürültülü ve net bir şekilde alacak. Senden uzak durmaları gerektiğini anlayacaklar; hiçbir yolla, şekilde ve formda sana dokunmaya hakları olmadığını ve dün geceki sikilmiş bok gibi tehditler savurmayı bırak, sana göz kırpacak kadar bile yaklaşamayacaklarını bilecekler.” Beni yumuşak bir şekilde öperken kendiyse çok gururlu görünüyordu. “Zekice bir plan.”

Gözlerimi ona dikip bakmaya devam ettim, gördüğüm fantastik bir rüyanın ürünü olduğundan emindim. “Bu ayrıca düzenbazlık, Ethan. Benden yapmamı istediğin şeyin üzerinde düşündün mü ki? Yalan söylememizi? İki ay önce tanıştığımız ve şimdi evleneceğimiz bir kurguya inandırmak için ailelerimizi ve arkadaşlarımızı yanlış yönlendirmemizi?”

Üzerimde gerildi ve çenesi inatçı şeklini aldı. “İş seni korumaya geldiğinde ne gerekiyorsa onu yaparım. Konu sen olduğunda risk almam; onun için çok geç. Senin için rest çektiğimi söyledim ve geçen saatler içerisinde bu değişmedi.”

Dik dik bakan ifadesi loş ışıktayken bile birazcık göz korkutucuydu. Demek istediğimi açıklamaya çalıştım. “Pekâlâ, hayır, benim hislerim de değişmedi ama bu yapabileceğimiz anlamına gelmiyor...”

Onun kendine güvenle beyan ettiği şeyi işlemeye çalışırken sözlerim canlılığını yitirdi, sebze yemenin ya da güneş koruyucu kullanmanın iyi bir fikir olduğunu söyler gibi, evliliğin iyi bir fikir olduğunu söylüyordu. Bu akşam bulaşan mide mikrobiyoloji halüsinasyon görmeme mi sebep oluyor diye merak ettim.

“Yapmamamız için bir sebep yok.” Ethan beni dikkatle incelerken biraz yaralanmış göründü ve bu bana bir parça pişmanlık hissettirdi ama yalnızca iki saniyeliğine. Teklif ettiği şey tamamen delilikti. Sadece iyi ay önce hayatıma fırtına gibi, küstahça ve özür dilemeden giren bir adama âşık olduğuma zorlukla inanabiliyordum. Kimliği bilinmeyen kişiler tarafından, nedeni bilinmeyen sebeplerle gelen gizemli tehditlerden korunmama dayanan bir evliliği ne demeye kabul edebilirdim?

“Ben... ben... Sen şu anda kesinlikle delirmişsin! Ethan, burada ne teklif ettiğinin farkında mısın?”

Başını bana doğru salladı, yüzü benimkinden birkaç santimetre ötedeydi. Şu anda ne düşündüğünü de gerçekten söyleyemezdim. Kendi yoluyla yapmak istediğini tahmin edebilirdim, fakat beni asıl şaşırtan şey güdüleriydi. Beni sevdiğini biliyordum. Bana sık sık söylediğinden emin oluyordu. Onun için hislerimin aynı şekilde

olduğunu biliyordum... ama... *evlilik*?! Kırılğan duygusal sistemime bundan daha fazla şok geçirtecek bir şey öneremeyeceğinden emindim. Elbette Ethan bir eş istemiyordu. Bunun için çok erkendi.

“Evet, Brynne, az önce sana ne söylediğimin fazlasıyla farkındayım.” İfadesi doğal ama sertliğini koruyordu, hiçbir şeyi ele vermiyordu.

“Benimle evlenmek istiyorsun, sekiz hafta önce tanıştığın, ilişkilerle ilgili fobileri ve... ve boktan bir geçmişi olan kadınla—”

Hükmedici bir öpücükle beni susturdu, teklifinin ciddiyeti hakkında hiçbir şüphe bırakmayan cinstendi. *Tanrım! Bizarro Dünyası*’nda falan mıyım? Bir müddet için ağzımı yağmalamasına izin verdim, sonra ellerimi başının arkasına dayadı. Onu geriye doğru çekip yanağını avuçladım ve tekrar gözlerini araştırdım.

“Bebeğim... bu akşamki o şey beni korkuttu,” diye fısıldadı. “Bunu planlamadım; sadece neyin doğru hissettirdiğini biliyorum. Benimle birlikte olmanı istiyorum. Artık çalışma vizesine ihtiyacın olmaz. Burada yaşayabilir ve Londra’da bir yerlerde kendi alanında çalışabilirsin. Göçmen yasasıyla çekişerek üzerinde baskı hissetmeden kendin için mükemmel işi bulacak vaktin olur ve en önemlisi, birlikte olabiliriz. İstedğim bu. Kocan olarak seni koruyabilirim. Her zaman korunduğundan emin olabilirim. Seni güvende tutmak için yapmayacağım şey yok. Seni seviyorum. Sen beni seviyorsun, değil mi? Sorun ne? Bu mükemmel bir çözüm.” Başını yana eğdi ve mantıksızca aptallık ediyormuşum gibi gözlerini kıstı.

* Bizarro Dünyası - Bizarro World: Amerikalı çizgi roman yayıncısı DC Comics’in evreninde, 60’lı yılların başlarında ilk kez okura tanıtılan bir gezegen. (y.h.n.)

“Senin için hissettiklerime rağmen böyle bir şey için hazır olmaya yakın bile değilim, Ethan.”

“Ben de değilim ve zamanlama korkunç ama sanırım bu tek iyi seçeneğimiz.” Nazik bir dokunuşla yüzüme düşen saçımı yumuşakça geriye çekti. “Ben istekliyim... ve en azından bir göz önünde bulundurman gerektiğini düşünüyorum.” Bana bir kaşını kaldırmış, meydan okurcasına bakıyordu. “Bu akşam Ulusal Galeri’de yaşadığımız olaya benzeyen başka bir şeye daha dayanamam.”

Karşı çıkmaya başladığım sırada başka bir talepkâr öpücükle beni susturdu, tipik Ethan’dı. Beni altında tutarak yumuşak yatağa doğru bastırdı ve becerikli dilini dudaklarımın arasından daldırıyordu. Beni öpmesine izin verdim ve birazcık akışına bıraktım, paylaştığı şeyi kavramak için elimden gelenin en iyisine uğraşıyordum.

“Hemen girişken ve endişeli haline bürünmeden önce senden şimdilik bununla ilgili düşünmeni istiyorum. Uzun bir nişanlılık süreci yaşayabiliriz, fakat duyuru insanların doğrulup fark etmelerini sağlayacak. Zorlu bir gece geçirdik ve ayarlanacak tonla bokluk var ama en sonunda, bir aradayız ve bu değişmeyecek.” Alnımdan öptü. “Ve yanıma taşınyorsun.”

Ona öylece baktım ve sözlerini sindirdim.

“Son kısım rica değil, Brynne. Bu akşam olanlar tamamen delilikti ve iki farklı yerde yaşayamayız.”

“Tanrım, ben seninle ne yapacağım?” Esnememi bastırdım ve hapın uykumu getirdiğini fark ettim. Bu konuşmaya daha fazla devam edemeyeceğimi biliyordum. Aklımda bunu avantajına kullanabileceği düşüncesi belirdi. Ethan’ın pokerde iyi olması boşuna değildi.

“Çok yorgunsun ve ben de öyleyim.”

Tekrar esnerken ona hak verdim. “Öyleyim... ama önerdiğin şeye hâlâ ne diyeceğimi bile bilmiyorum.” Benden birkaç santim ötedeki gözlerinin içine bakarak konuştum.

Uyumaya hazırlanmak için beni vücuduna doğru yaslandı ve yüzünü boynuma gömdü. “Şimdi uykuya dalcaksın ve bunun hakkında düşüneceksin... bana güveneceksin... ve resmi olarak yanıma taşınacaksın.”

“Öylece mi?” diye sordum.

“Evet, öylece.” Dudakları ensemdede hareket etti. “Basitçe, olayların olması gerektiği şekli öyle.” Yaklaştığında sakalının derimi çizdiğini hissettim. “Seni seviyorum, bebeğim. Şimdi uyu.”

O sevgi dolu aklını kaybettiğini düşünmeme rağmen, Ethan’ın etrafıma dolanan güçlü kolları kendimi olağanüstü hissettirdi. Beni korumak için bu kadar güçlü bir şey yapacak olmasını, beni bu kadar çok sevdiğini bilmek, asker ağızlı sevgilimin de dediği gibi *kahrolası masalsı* hissettirerek yüzüme ufak bir gülümseme kondurdu.

Sonra onun kolları arasında güvenli bir şekilde uyudum.

Bölüm 2

Devriyeler sırasında her türden korkutucu bokluğu gördük. Demokrasi, çoğu insanın asla takdir etme fırsatının olmadığı bir şey. Sanırım dünyanın çoğu için bu talihli bir durum, fakat ellerinde olmasının ne kadar iyi olduğunu bile bilmeyenler için hâlâ düşünülecek şey. Canımı en çok sıkan şey inanılmaz potansiyel kaybıydı. İnsanlar çok az potansiyellere sahip olmaları için baskılanıyor ve terör saçılıyordu; tıpkı üçüncü dünya diktatörlerinin onların olmalarını istedikleri gibi.

Kadını daha önce Kabil sokaklarında dilenirken görmüştük ama yanında asla oğlan olmazdı. Askerlerin Afgan kadınlarıyla yakınlaşması yasaktı. Fazla tehlikeliydi ve sadece askerler için değil, azgın adamlar gezegendeki en tahmin edilebilir, aptal yaratıklardır. Çıkıp kendilerine düzecek bir kadın ararken her seferinde belaya bulaşırlardı. Kadının bir hayat kadını olduğunu varsaymak adil olurdu. Kabil'de alışılmış olmasa da genelevler vardı, oralara gitmek benim hiçbir surette yapmadığım bir şeydi. Ama bazı adamlar riske girer, aptallıklarını konuşturarak aletleriyle düşünürler. Ben pornoyla ve arada el altından asker "yoldaşlarımdan" biriyle gizlice düzüşürdüm. Ordudaki kadınlardan epeyce ilgi görür ve yeterince teklif alırdım. Herhangi bir seks olayı için ketumluk anahtar kelimeydi. Kadın askerlerin, sayıca erkeklerden bu kadar azken endişeli olmaları için sebepleri vardı.

Kadının adı Leyya'ydı ve insani olmayan bir şekilde ölmüştü. Taliban suçları için onu şehir meydanında idam etti. Çocuğunu doyurabilmek için çalışma suçu. Ağlayan oğlan çocuğu bizi durumdan haberdar etti. Yaklaşık üç yaşlarındaydı ve sokakta annesinin kanının ortasında oturuyordu. Sonradan, kasabadaki herhangi birinin o çocuğu alıp almayacağını merak ettim, yoksa annesinin saygısızlığa uğratılan bedeninin yanında ölüme mi terk edeceklerdi. Sonuçta orası tartışmaya açıktı.

Bir intihar bombacısı ihtimali varken çocuğu orada bırakmak beni deliye çevirdi. Siktiğimin saatlerini aldı. Onu cesedin yanından çekip almak için atılan kişi bendim. Çocuk bırakmak istemeyerek kadının burkasına sarıldı, ben onu kaldırırken çekerek kadının yüzünü açtı. Boğazı boydan boya kesilmişti, başı neredeyse ayrıydı. Çocuğun annesinin bu halini hatırlamayacak kadar küçük olmasını umdum.

Anında korkunç bir şey hissettim. Çocuğu oradan alıp kaçarken bir soğukluk üzerimden geçip gitti. Ve sonra aniden ağlaması kesildi. Kulağımdan bir ıslık sesi geçti ve sonra... kan. O ufacık bedenden öyle çok kan akıyordu ki. Bir dakika sonra da kıyamet koptu...

Bir ses kulağıma nazikçe, "Bebeğim, rüya görüyorsun," dedi.

Sesi bulmak için zorlukla gerilerek ona doğru döndüm. Ses, hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde yatıştırıcıydı. O sesi istedim.

Ve sonra yeniden, "Ethan, bebeğim, rüya görüyorsun," dedi.

Gözlerimi açtım, onu gördüğümde derin bir soluk aldım ve söylediklerini anladım. "Görüyor muydum?"

"Evet, sadece biraz mırıldandın ve kıpırdadın." Eliyle başımın arkasına uzanıp gözlerimi kendininkilere çevirdi. "Seni uyandırdım, çünkü korkunç bir şeyler görmeni istemedim."

“Siktir, üzgünüm. Seni uyandırdım mı?” Hâlâ aklım karmakarışıkta ama çabucak toparlıyordum.

“Sorun yok. Seni uyandırmak istedim... kötüleşmeden önce.” Sesi kulağa üzgün geldi ve son seferdeki gibi, bu rüyam hakkında konuşmaya çalışmasını yalnızca hayal edebilirdim.

“Üzgünüm,” diye tekrarladım. Bu boktan şeyi tekrar yaptığım ve onu rahatsız ettiğim için utanç hissediyordum.

“Rüya gördüğün için özür dilemek zorunda değilsin, Ethan,” dedi sabırlı bir sesle. “Ama neyle ilgili olduğunu bana anlattıysan gerçekten sevinirim.”

“Ah, bebeğim.” Onu yakına çekip saçlarını düzelttim. Dudaklarımı alnına dayayıp kokusunu içime çektim. Sadece kokusunu içime çekmek bile son derece yardımcı oldu, aynı şekilde onu yakınımında tutarken gümbürdeyen kalbime dayanan göğüslerinin hissi gibi. O gerçektir, tam burada, şu andaydı. Benimle birlikte güvendeydi.

Serttim. Onun yumuşak tenine dayanırken sıcak ve serttim. Dudaklarım onunkileri bulurken, “Seni uyandırdığım için hâlâ üzgünüm,” dedim sertçe. Dilimle ağzını yağmalarken derinden ve güçle bastırıyordum, daha fazlasına sahip olmak için kararlıyım. Şu anda bana Brynne’den başka bir şey yardım edemezdi. O yegâne çareydi.

Ve *üzgündüm* ama daha önce de onunlayken böyle olmuşum. Geceleri uyanıyor ve rüyamda her neredeysem yaşadığım endişe artışını dindirmek için sekse ihtiyaç duyuyordum.

Brynne, “Sorun değil,” diye soludu dudaklarıma doğru.

Yanıtı beni yüreklendirdi. Yaptığı çoğu şey beni tahrik ediyordu. Hükmeden olmaktan hoşlanıyordum ama

Bryenne'in istekli olduğunu ve benim onu istediğim şekilde beni arzuladığını göstermesi bana heyecan veriyordu. İçgüdüsel olarak, beni istediğini biliyordum. Paylaştığımız iletişimin sadece bir başka şekliydi. İlişkimizin bütün yönlerinin bu kadar kolay olmasını diledim. Seks kısmını daha en başından çabucak çözmüştük. Evet, düzüşmek bize her zaman ateşli ve ahlaksız bir şekilde iyi gelirdi.

Dönüp onu altıma aldıktan sonra dizimle bacaklarını ayırdım ve onu açarken başımı aşağı indirdim. Örtüleri fırlattım ve gözlerimi birkaç saniye sonra içine gömüleceğim muhteşem, istekli bedenin üzerinde gezdirdim. *Şükürler olsun Tanrım.*

Bryenne

Ethan tipik tavrıyla, "İyi, çünkü adımı söyleyerek boşlana kadar seni becermem lazım," dedi. "Sonra aletimi ilahi vajinandan çıkarıp o güzel ağzını düzeceğim. Tapılası dudaklarının onu güzelce sarıp emmesini izleyeceğim." Gözleri alev aldı ve pozisyona girmek için aldığı ağır soluklarla şekilli göğsü hareket etti. "Evet, bebeğim, bunların hepsini yapacağım."

Ethan ve edepsiz ağzı. Çok çılgıncaydı ama o edepsiz konuşmaları bana bir şeyler yaptı.

Ne yapacağının beklentisiyle gerildim, sertçe ve derinden içime girerek beni tamamen doldurduğunda inledim, bizi birlikte yaklaşıtıyordum. Aklımda bana gecenin önceki saatlerinde söylediği şey canlandı. *Evleneceğiz.* Bu bir soru değil, yalnızca Ethan'ın ifade edebileceği ve bundan paçayı kurtarabileceği bir direktifti. Tanıştığımızdan beri birçok defa bunu yapmıştı.

Ethan tek eliyle bileklerimi kavradı ve beni sertçe becerirken diğerini aylakça üzerimde gezdirdi. Şiddetli bir hızla içeri dışarı hareket ederken, neredeyse hareketinde öfkeliydi. Bana öfkeli falan olmadığını biliyordum tabii. Savaştığı şey rüyasıydı. O şeyi kafasından çıkarması gerekiyordu. Neler olduğunu tamamen anlıyordum. Benim için mühim değildi. Onun kendini disiplin altına alma biçimine tamamen gönüllü olarak katılıyordum.

Beni daha geniş bir şekilde açtı ve aletiyle en etkili noktam üzerinde öyle mükemmel bir şekilde hareket etmeye başladı ki, orgazm olmak için gayret etmem fazla uzun sürmedi. Kaslarımın beni sıcaklık ve ışıktan oluşan bir süpernovadaki cennete götürecek patlamaya hazırlanarak kasıldığını hissediyordum.

Normalden daha duyarlı olan meme ucumu çimdikledi ve bir an için acı beni kör etti. Orgazm bedenimden geçmeye başlarken çığlık attım. Dilinin hassas dokunuşuyla beni yatıştırarak konuştu: “Adımı söyle! Duymam gerek.”

“Ethan, Ethan, Ethan!” O diliyle ağzımı talan ederken dudaklarına doğru tekrarlardım ve sözlerimi yuttu. Ürpererek içimdeki kasları aletin etrafında kastım, yere mihlanmış ve tamamen ele geçirilmiştim. Ve hiç şu andanından daha fazla tatmin olmamıştım. Hazzımın idaresini eline aldı ve beni asla yüzüstü bırakmadı.

Ama işi bitmedi. Öncesinde bana söylediğini anımsadım.

Ethan fazlasıyla ilkel bir sesle hırlayarak içimden çıktı. İçimden çıkmasına karşı çıksam da, aniden yatakta aşağı doğru çekilmeyi ve girişini ayarlarken ağzımı dolduran penisinin sıcak başını hoşlukla karşıladım. Onunkiyile karışan kendi tadımı alabiliyordum ve erotizm bariz bir

şekilde patlayıcıydı. Kalçalarını kavrayarak onu daha derine çektim ve boğazımın gerisine doğru emdim. Dudaklarımı aleti boyunca birkaç defa hareket ettirdikten sonra menisinin fışkırdığını hissettim. Çıkardığı sesler şehvetli ve böyle hükmedici bir hareket için garip bir şekilde kırılgandı. Ethan'ın boşalması bana kendimi her zaman güçlü hissettiriyordu. *Bunu ben yapıyordum.*

Ethan gözlerini üzerimde tutuyor, hoşuna giden şekilde her şeyi izliyordu. Gözlerimiz bizi fiziksel hareketlerimizin ötesinde bir derinlikle bağlıyordu.

Dudaklarımın arasından kayıp çıkarken, "Ah, Tanrım," diye fısıldadı ve birbirimize yakın bir şekilde sarılmamız için bedenimi yeniden kendine doğru çekti. Tekrar üzerime kapandı, bu defa daha nazikti. Ereksiyonu kaybolmadan önce, bedeninin mükemmel uyumuyla içime kayıverdi. Benimkine karışan kalbinin gümbürtüsünü hissedebiliyordum.

Ona sarılıp istediği gibi davranmasına izin verdim. Uzun bir süre boyunca beni öpüp dokundu, biraz daha içimde olmaya, beni sevdiğini söylemeye ve el üstünde tutulduğumu hissettirmeye ihtiyacı vardı. Bu adamla ve onu neyin harekete geçirdiğiyle ilgili çok fazla şeyi anlıyordum. Çok fazlaydı... bilmek istediğim ve bilmediğim tek şeyin haricinde.

Ethan'm aklının zindanı benim için hâlâ her zamanki gibi gizemliydi.

"Beni buraya getirmeni sevdim." Yeniden uykuya dalmaya başladığımı hissettim. Yarın onunla kâbuslar hakkında konuşmaya kararlıyım, hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama hiç yolu yoktu, öyle ya da böyle konuşacaktık. Ne yapacağımı hissedip hissetmediğini merak ettim. Ethan'da niyetlendiğim şeyleri tahmin edebilmek gibi esrarengiz bir yetenek vardı. "Ayrıca seni seviyorum."

Beni kollarına yerleştirdi ve saçımlı okşadı. Seks ve onun parfüm kokusuyla karışmış baharatsız kokusunu içime çektim ve beni orada kalmam için getiren tek erkekğin kollarında olduğumu bilerek kendimi bıraktım.

Şafak sökerken kendimi etrafıma dolanan bedenden dikkatle ayırdım. Ethan sadece yastığına doğru içini çekti ve örtülere doğru daha çok döndü. Dün gece Ulusal Galerideki stresli şovdan ve ondan sonra kıyıya doğru üç saat boyunca araba kullanmasının ardından yıpranmış olmalıydı. Buraya gelir gelmez seks için harcadığımız vakti saymamazlık edemezdim. Ya da kâbusunu. Ve ondan sonraki düzüşmeyi. Gözlerindeki bakış ve sessiz hakimiyeti önceki kâbusunun tekrarı gibiydi. Neyi bildiğimi biliyordum. Sonuçta oluşan rastlantı önceki kadar yoğun değildi ama Ethan'ın son defaki gibi fena şekilde kendini kaybetmemek için güçlkle yanıtını kontrol altında tutmaya uğraştığını sezdim. Zavallı bebeğim. Bunu ona hiç söylemedim ama canının yandığını görmek bana acı veriyordu; benimle paylaşmayı reddettiği için bu konuda hiçbir şey yapamamak daha da çok acıtıyordu. Erkekler fena halde sinir bozucuydu.

Duşta bulduğum sabunla, sinirle vücudumu ovaladım ve bitirmek için acele ettim. Ethan'ı fazlasıyla ihtiyaç duyduğu uykusundan uyandırmadan giyinmeye ve odadan çıkmaya kararlıydım.

Cep telefonumu kot pantolonumun cebine tıktım ve parmak ucumda yürüyerek odadan dışarı çıkıp kapıyı arkamdan yumuşakça kapattım. Öylece durdum ve koridorun sonunda bulunan odamızın olduğu kanattan ileri baktım. Bu yer bambaşkaydı, Bay Darcy'nin Pemberley'ine bir parçacık Bay Rochester'ın Thornfield Hall'u katılmıştı. Resmi bir tur için sabırsızla bekliyordum, bu yerin Ethan'ın ablası ve onun kocasına ait olduğu gerçeğiyle hâlâ büyülenmiş haldeydim.

Merdivenlerin yarısını indikten sonra, insana coşku veren bir sahanlıkta durdum. Duvarı en etkileyici tablolarından biri vardı. Hayattan daha büyüktü ve büyük ihtimalle çok iyi bildiğim bir ressamdı. Özel evin duvarında, bizzat Sör Tristan Mallerton'ın elinden çıkma bir tablo vardı. *Vay canına. Bu aile beni fena aşar.*

Telefonumu çıkarıp Gaby'yi aradım. "Şu anda neye baktığıma inanamayacaksınız." Yalnızca ev arkadaşımından çıkabilecek kalın bir 'merhaba' duydum ama her zaman ki kendine güvenli hali gibi gelmedi.

"Ah? Ne olabilir ki? Ve birazcık erken, öyle değil mi?"

"Üzgünüm, Gab ama karşı koyamadım. Eğer bunu görebilseydin salyaların akardı... ah... Birkaç santim ötemde ortaçağdan kalma bir *Mallerton* var. Eğer istersem ellerimi üzerine sürebilirim."

"Onu yapmasan daha iyi olur, Bree. Anlat bana," diye emretti, sesi artık daha çok kendisi gibi geliyordu.

"Pekâlâ, muhtemelen ikiye bir ve fena hâlde muhteşem. Sarışın bir kadının, kocasının ve bir kızla bir erkek olan iki çocuklarının olduğu bir aile tablosu. Kadın pembe bir elbise giyiyor ve inciler Kule'deki kraliyet mücevher koleksiyonuna ait gibi görünüyor. Adam karısına âşık gibi görünüyor. Tanrım, çok güzel."

"Hımmm, aklıma estiği gibi yorum yapamam. Görebilmem için fotoğraf çekmenin sorun olup olmadığını sorabilir misin?"

"Yaparım, sorabileceğim biriyle karşılaştığım anda."

"İmzasını çıkarabiliyor musun?"

"Elbette, baktığım ilk şey o oldu. Sağ altta, şu kendine özgü kalın harfleriyle *T. Mallerton* yazıyor. Hiç şüphesiz gerçek bu."

Gaby fazla etkilenmemiş bir sesle, "Vay canına," dedi.

“Her şey yolunda mı? Dün gece çılgıncaydı ve alarm kesildikten sonra seni hiç görmedim. Ben pek iyi hissetmiyordum ve Ethan da başka bir şeylerden dolayı yüksek stres altındaydı.”

“Ne gibi?”

“Aa, henüz pek emin değilim. Eski telefonuma gelen garip bir mesaj ve Ethan da onun üzerindeydi. Adam kimse delice bir mesaj ve bir şarkı yolladı... ah... benimle yaptıkları şu videoyla alakalı.”

“Siktir, sen ciddi misin?”

“Evet, korkarım öyleyim.” Sadece ona söylemek bile midemi sarstı. Bununla şu anda başa çıkmak istemiyordum. Kaçınmak geçmişte oldukça işime yaramıştı ve tekrar yarayacağından emindim.

“Ethan’ın stres yapmasına şaşmamalı, Bree. Sen neden yapmıyorsun?”

“Bilmiyorum. Peşimde kimsenin olmadığına ve bunun sadece seçim sona erdiğinde yok olacak radardaki bir görüntü olduğuna inanmak istiyorum. Güven bana, Ethan bu işin peşinde.”

“Şey, pekâlâ, birinin ilgileniyor olması güzel,” diye homurdandı. Tam o sırada Ethan’ın dün geceki ‘teklifini’ paylaşmayacağıma karar verdim. O boyuttaki bir şeyin üstesinden gelmeden önce kahveye ihtiyacım vardı. Ethan’m onun yanına taşınmam için verdiği ultimatomu anlatmayı beklemek en iyisiydi. Gaby herhangi bir konuda fikrini belirtmekte sorun yaşamazdı. Hem şu anda bunun getireceği sonuçları duymaya ihtiyacım yoktu.

“Hey,” dedim ona, “soruma cevap vermedin. Sen iyi misin? Dün gece öyle karman çormandı ki. Birbirimize mesaj attığımızı ve zarar gelmediğini biliyorum ama yine de...”

Sessizlik.

“Gabrielle?” diye sordum tekrar. Tam adını kullanarak çarpıcılık katıyordum.

“Ben iyiyim.” Sesi dümdüzdü ve bir şeyleri sakladığını biliyordum.

“Nereye gittin? Seni Ethan’ın kuzeniyle tanıştırmak istedim ama görünüşe göre bu olmadı.”

“Dikkatim dağıldı... ve sonra alarm devreye girince diğer herkes gibi dışarı çıkmak zorunda kaldım. Mesajını alana kadar bir süre dışarıda bekledim. Güvende olduğunu öğrendikten sonra bir taksi buldum ve eve döndüm. Sadece duş alıp yatmak istedim. Garip bir geceydi.” Sesi daha kendisi gibiydi ama beni kandırıp kandırmadığını merak ettim. “Benny aradı. Haberlerde görünce bizim için endişelenmiş. Uzun bir süre onunla konuştum.”

“Tamam... eğer sen öyle diyorsan.” Gaby inatçıydı ve eğer bir şeylerden konuşmak için uygun ruh halinde değilse, telefonla konuşmak bunu alt etmezdi. Onunla yüz yüze konuşmam gerekecekti.

Barış teklifinde bulunur gibi, “Bir gün Mallerton resimleri dolu bir evde Ethan’ın kuzeniyle tanışmayı istiyorum gerçi. Belki ayarlayabilirsiniz,” dedi.

“Tabii, belki. O konuda Ethan’la görüşürüm.”

Kelimeleri söylediğim anda artık yalnız olmadığımı sezdim. Döndüm ve güzeller güzeli küçük bir kızın ağırbaşlı yüzüyle karşılaştım, mavi gözleri bana çok iyi bildiğim başka bir çift gözü hatırlatıyordu. “Kapatmam gerek, Gab. Seninle sonra konuşuruz ve tablonun fotoğrafını yollamak konusunda neler yapabileceğime baka-
cağım. Seni seviyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra cebime attım. Ciddi eşlikçim bana bakmaya devam ediyordu. Ona gülümseydiğimde o da gülümseyerek karşılık verdi, uzun, siyah

bukleleri bir gün harika bir güzelliğe dönüşeceğini tahmin ettiğim bir yüzü çevreliyordu. Ethan'ı onunla görmek için sabırsızlanıyordum.

"Ben Brynne." Elimi uzattım. "Senin adın ne?" diye sorsam da, aslında oldukça iyi bir fikrim vardı.

"Zara." Elimi tuttu ve çekti. "Kim olduğunu biliyorum. Ethan Dayım seni seviyor ve senin yüzünden artık Meksika birası içmeyi de seviyor. Annemi, babama söylerken duydum."

Kaçıveren kıkırtıma engel olamadım. "Ben de senin kim olduğunu biliyorum, Zara. Ethan, ağabeylerini idare etme sanatına ne kadar hayranlık duyduğunu bana anlattı."

"Anlattı mı?"

"Hı hı." Kız merakla bakarken ona başımı salladım. "Nereye gidiyoruz?"

Zara o bilgiyi paylaşmadı ama beni yol boyunca çekiştirmesine, odalardan ve koridorlardan geçirmesine izin verdim. En sonunda sıcak bir mutfağın ışıkları net hale geldi ve kesinlikle cennetten çıkma kahvenin kokusu burnumu buldu.

Zara beni mutfığa doğru çekerken, "Anne, onu buldum," diye duyurdu.

Yalnızca Ethan'ın ablası Hannah olabilecek bir esmer güzeli, "Ahh, bunu görüyorum aşkım," dedi. Kızına yanıt verirken bana gülümsedi ve ifadesinden bir an için Ethan'ın görüntüsünü yakaladım. Kesinlikle benziyorlardı ama Hannah'nın babalarına Ethan'dan daha fazla benzediğini düşündüm. Hannah aynı saçlara ve renge sahipti ama gözleri Ethan'inki gibi mavi değildi. Onunkiler griydi. Ethan kaslı ve uzunken, ablası minyondtu. Genetik çok ilginç bir şeydi, erkeğin ve kadının genleri

birleşerek tam yerini bulan kombinasyonlar yaratmayı başarıyorlardı.

“Hoş geldin, Brynne. Seninle tanışmak çok güzel,” dedi ileri çıkarken. Gözleri süratli bir değerlendirme yaptı. “Hannah Greymont, bu ufak korsanın annesi ve beni bu duruma sokacağını hiç aklıma getirmedığım adamın ablası. Daha ondan gelecek çok sürpriz olduğunu fark ettim.”

Söylediği şeye kahkaha attım, sıcak bir şekilde el sıkışırken dürüstlüğünden anında hoşlandım. “Aynı şekilde, Hannah. Uzun zamandır bu yolculuğu sabırsızlıkla bekliyordum. Ethan senden sevgiyle bahsediyor. Babanızla tanıştım. Bildiğinden emin olsam da, oldukça etkileyici bir adam.”

“Kesinlikle öyle. İşte benim babam.” Bana bir fincan kahve uzattıktan sonra masada krema ve şekerin durduğu yeri işaret etti. “E, bana kahve alışkanlığından bahsetti.” Kadın sırtıp Zara’ya göz kırptı.

“Teşekkürler.” Leziz kokuyla ciğerlerimi doldurdum ve Zara’ya göz kırptım. “Kızınız Ethan’ın artık Meksika birası içtiğini ve bunun tamamen benim suçum olduğunu söyledi.”

Hannah numaradan bir korkuyla ağzını açarak Zara’ya baktı. “Söylemedi!”

Zara kıkırdadı.

“Erkek kardeşim neredeyse tanınmaz halde, Brynne. Bunu nasıl yapabildin, bu arada o nerede?”

Kahveme şeker ve krema eklemeye başladım. “Şey, tüm dürüstlüğümlle kesinlikle hiçbir fikrim olmadığını söyleyebilirim. Ethan çok... ah... çoğu zaman tek bir amacı olan biri. Şu an haricinde.” Kahkaha attım. “Çok yorgundu, ben de uyusun diye bıraktım. Dün gece uzun süre araba kullandı ve akşam biraz... garip sona

erdi.” Konuştuğumuz her kelimeyi bir sünger gibi emen Zara’ya bir bakış attım ve ne kadar az konuşulursa o kadar iyi diye düşündüm. Küçük kulaklar çok büyük olabildi ve şu anda bana karşı ne kadar etkileyici olsalar da, bu insanları gerçekten tanıımıyordum.

“Evet, beni aradığında olanları duydum.” Omzunu silkip başını iki yana salladı. “Dışarıda manyak insanların olduğu kesin. E’nin sabit fikirli olması da öyle, yeni bir şey değil. Her zaman öyleydi. Patronluk taslayan, inatçı... çok sinir bozucu bir çocuktur.”

Sadece gülümsedim ve onun ekmek yapıyor gibi gördüğü tezgâhın karşısına yaslandım. Yani Hannah bir aşçıydı.

“Bu ev... harika. Ben de tam ev arkadaşımınla telefondaydım, merdivenlerinizde asılı duran Mallerton’a salya akıtiyorduk.”

“Sör Jeremy Greymont ve Georgina’sını bulmuşsun. Freddy’nin ataları... ve haklısın, ressamı Mallerton.”

Ona başını sallayıp kahvemden bir yudum aldım. “Londra Üniversitesi’nde resim konservasyonu okuyorum.”

“Biliyorum. Ethan bize senin hakkında her şeyi anlattı,” Hannah eklemeyi önce duraksadı, “bu durum hepimizi şaşırttı tabii.”

Başımı soru sorarcasına yana eğdim ve meydan okumayı anında kabul ettim. “Size benden bahsetmesine mi şaşırdınız?”

Yüzünde hafif bir sırıtışla yavaşça onayladı. “Ah, evet. Kardeşim asla bir kız hakkında konuşmaz ya da hafta sonu için evime kimseyi getirmezdi. Tüm bunlar,” derken elleriyle işaret etti, “Ethan için çok *farklı*.”

“Hımmmm, şey benim için de oldukça farklı. Onunla tanıştığım ilk andan beri, geri çevrilmesi çok zor biriydi.” Bir yudum daha aldım. “Aslında, gerçekten imkânsızdı.”

Hannah sırtıttı. “Onun için memnunum ve tabii en sonunda seninle tanıştığı için de, Brynne. Siz ikiniz için daha çok şey olacağını seziyorum?”

Hannah bunu bir soru gibi söyledi ve sezgileri bu kadar güçlü olduğu için hakkını vermem gerekirdi ama Ethan’ın dün gece yaptığı çılgınca evlilik teklifini kesinlikle paylaşmayacaktım. Hiç yolu yoktu. O ufak teklifle ilgili hâlâ uzun bir konuşma yapmamız gerekiyordu. Omzumu silktim. “Ethan ne istediği konusunda... çok kendine güvenli. Bana söylemekte asla sorun yaşamıyor. Sanırım onun söylerken yaşamadığı sorunu, ben duyduğumda yaşıyorum. Kardeşiniz tahta bir kalas kadar açık sözlü olabiliyor.”

Değerlendirmeme karşılık güldü. “Onu da biliyorum. *İncelikle* hareket etmek onun sözlüğünde yok.”

“Onu bir daha söyleyebilirsin —” Gözlerim raftaki bir fotoğrafa denk geldi. İki çocuklu bir anneydi; bir kızı ve bir oğlu vardı. Merak ettim de... Biraz daha yaklaştım ve Ethan ve Hannah olduğundan emin olduğum çocukların fotoğrafına uzun bir bakış attım. Neredeyse poz verircesine taştan bir duvara oturan genç ve güzel anneleriyle birliktelerdi ama muhtemelen sadece kusursuz bir anın tesadüfen yakalanmasıydı. “Anneniz ve siz misiniz?”

Hannah yumuşakça, “Öyle,” dedi. “Onu kaybetmemizden kısa bir süre önce çekildi.”

Zamanlama bana garip geldi. Dört yaşındaki Ethan’ın ve ona hayat veren kadının görüntüsünü içime çekerken çok meraklıydım ama kabalık edip üzücü anıları gün yüzüne çıkarmak istemedim. Yine de merakım beni ba-

kışlarımı uzaklaştırmaktan alıkoydu. Bayan Blackstone aristokratik bir yönden inanılmayacak kadar güzeldi, gülümsemesinde zarafetle birlikte sıcaklık da vardı. Saçı tepeden topluydu ve üzerine oturan şarap rengi ceket elbisesi, uzun siyah çizmeleri vardı. Dönem için harika bir tarzı vardı. Gözlerimi başka yere çevirmek istemedim. Fotoğrafta Ethan ona doğru yaslanırken koluna sokuluyor ve elini de annesinin kucağında tutuyordu. Hannah annesinin diğer yanında otururken başını omzuna dayıyordu. Zamanda yakalanan tatlı, sevgi dolu bir andı. Sormak istediğim öyle çok soru vardı ki, ancak cüret etmedim. Bunu yapmak çok münasebetsizce ve davetsizce hissettirirdi. “Çok güzelmiş. İkiniz arasındaki yakın benzerliği görebiliyorum.” Hannah kesinlikle fotoğraftaki kadına benziyordu ama uzun süre boyunca bakmak istediğim kişi bebek Ethan’dı. Yuvarlak, masum yüzü ve kısa pantolonuyla beyaz kazağı içinde küçük bedeni, kollarımı ona dolamak istememe sebep oldu.

“Teşekkürler. İnsanların bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor. Duymaktan hiç sıkılmıyorum.”

Fotoğrafa bakmaya devam ederken, “İkiniz de ona benziyorsunuz,” dedim. Elimde tutabilmeyi dilesem de, sorarak riske giremeyecek kadar güvensizdim.

“Babamız ikimize de fotoğraftan birer tane verdi.” Hannah sorgular biçimde bana baktı. “Daha önce görmedin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, dairesinde açıkta değil. Ofisine gittiğimde de hiç görmedim.”

Ofisinden bahsettiğimde bir sızı hissettim; o yere ayak bastığım son sefer ikimiz için de iyi sona ermemişti. Öfkelenip onu terk etmişim, bana söylediği şeyleri dinlemeye istekli değildim. *‘Seni seviyorum’ da buna dâhildi.*

Aramızdaki asansör kapılarının kapanmasından hemen önce yaralı yüzünde beliren bakışı hatırlayabiliyordum. *Acı dolu, tatsız anılar.* Tekrar bir araya geldiğimizden beri Ethan ofisine uğramamı istememişti ve ben de teklif etmemiştim. Garipti. Sanki ofisinde bulunmamız ikimiz için şu anda biraz fazla hassastı. Ah, pekâlâ, belki zamanla Blackstone Uluslararası Güvenlik Şirketi'nin ofislerinde rahatlık bulmaya geri dönerdik.

"Hımmm... ilginç... Nerede olduğunu merak ettim." Hannah ekmek yapma işine geri döndü ve kâsenin üzerindeki bir parça kumaşı kaldırdı.

Kahvemi yudumlayarak fotoğrafı incelemeye devam ettim.

"Annemin ölümünden sonra yaklaşık bir yıl boyunca Ethan konuşmadı. Bir gün öylece konuşmayı kesiverdi. Annem geri gelmediğinde şoka girdiğini düşünüyorum... ve kabullenmesi biraz zaman aldı, dört yaşındaki zihni için bile." Hannah hamuru yoğururken yumuşakça konuştu.

Vay canına. Zavallı Ethan'ım. Bu hikâyeyi duymak bile içimi acıttı. Hannah'nın sözlerindeki hüznün oldukça yoğun ve kulağa cahilce gelmeyecek herhangi bir cevap bulmaya çabaladım. Keşke annelerinin nasıl öldüğünü bilseydim.

"Sizin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemem. Ama Ethan senden ve babandan sevgiyle bahsediyor. Anneniz vefat ettikten sonra daha yakın olduğunuzu ve birbirinize tutunduğunuzu söyledi."

Hannah çalışırken onayladı. "Öyle yaptık, doğru." Hamur yığınını yumrukladı ve bir daha kabarması için kâseyi kumaşla kapattı. "Sanırım aniden olması bir son olarak iyi bir şey. Uzun süreli hastalıklar ya da değiştirilemeyecek hüznü evler yoktu. Zamanla Ethan uyum

sağlayıp tekrar konuşmaya başladı. Büyükanнемiz hari-kaydı." Zara'ya doğru hüüzünle gülümsedi. "Neredeyse altı yıl önce onu kaybettik."

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden sessiz kalıp kah-vemi yudumladım ve aile hikâyelerinden daha fazla an-latmasını umdum.

"Araba kazası. Gecenin geç saatinde. Annem ve Re-becca teyzem büyükbabamın cenazesinden eve dönüyor-lardı." Hannah, sandalyesinden kalkıp mutfaktan dışarı çıkan Zara'ya döndü. "Ethan dayını uyandırma, aşkım. Çok yorgun."

"Uyandırmayacağım." Zara annesine cevap verirken bana baktı ve hafifçe el salladı.

El sallayarak karşılık verip ona göz kırparken kalbim eridi.

"Çok sevimli bir çocuğunuz var. Çok özgür. Bayıldım."

"Teşekkürler. Bazen ele avuca sığmıyor ve gereken-den fazla meraklı oluyor. Ethan'ı yataktan çıkarıp şeker-lerini almaya çalışacağını biliyorum."

Beliren sahneye kahkaha attım. Buna tanık olmayı umut ettim. "Duyduğuma göre iki çocuğun daha varmış, iki oğlan. Her şeyle nasıl başa çıktığını bilmiyorum."

Sanki çocuklarını düşünmek içine güzel bir his salmış gibi gülümsedi. Hannah'nın harika bir anne olduğunu söyleyebilirdim ve bu yüzden ona hayranlık duydum.

"Kocam konusunda oldukça şanslıyım ve buraya ko-nukların gelmesi hoşuma gidiyor. Bir sürü ilginç insanla tanışıyoruz. Bazen bir daha hiç karşılaşmak istemedik-lerimiz oluyor ama tam anlamıyla bakılırsa, iyi bir şey," dedi şakayla. "Bazı günler Freddy olmadan nasıl başa-rırdım bilmiyorum. Oğlanları izcilerin hayır kahvaltısına götürdü. Biraz sonra evde olurlar ve çetenin geri kalanı-yla tanışabilirsin."

“Burada kalan başka konuklarınız yok mu?”

“Bu hafta sonu yok. Sen ve kardeşim varsınız. Bu arada, kahvaltı için sana ne getirebilirim?”

Yaklaşarak ekmek yapma görevine şöyle bir göz attım. “Ah, şimdilik kahveyle mutluyum. Ethan’ı bekleyeceğim. O arada ekmekte yardıma ihtiyacın var mı? Fırında bir şeyler pişirmeye bayılırım. Dün geceki çılgınlıktan sonra benim için terapi olurdu.”

Hannah sırtıttı ve kıvırdığı bileğiyle yüzüne düşen saçını geriye çekti. “İşe alındın, Brynne. Önlükler kiler kapısının arkasında ve dün geceki çılgınlıkla ilgili her şeyi bilmek istiyorum.”

Önlüğü almaya giderken, “Bu kolay oldu,” dedim.

“Aptal değilim. Geçen yıllarda yardımın iyi bir şey olduğunu öğrendim.” Sıcak gri gözleriyle beni olduğum yere çiviledi. “Ve asla bana iki defa sormak zorunda kalmazsın.”

Bölüm 3

Beni gözlerimi açmaya zorlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen hafifçe reçel kokan bir nefesin yüzüme doğru verilmesiydi, fakat ne olursa olsun, içinde çocukların olduğu korku filmlerinin niçin en korkunç filmler olduklarını artık anlıyordum. Uyurken sizi izleyen ya da daha kötüsü, uyanırken size bakan sessiz bir çocuk gibisi yoktu.

İnsanın aklına bazı sorular hızla geliveriyordu. Ne kadar zamandır *Cinnet* filmindeki uğursuz Grady ikizleri gibi tepemde dikilmiş beni izliyorsun?

İki saniye için korkudan ödümü bokuma karıştırdı. Ve sonra gülümsedi.

Kapıya doğru koşarken ciğerlerinin yettiğince, "Ethan Dayım uyandı!" diye bağırdı, kapıyı savurup genişçe açtı.

"Zara! Kapıyı arkandan kapat, lütfen." Dikkatle doğrulayarak oturdum, çıplak olduğumun fazlasıyla farkındaydım ve örtüleri özenle ayarladım. Ayrıca yatakta yalnızdım, o yüzden eğilip bükülerek banyoya doğru bakıp Brynne'i görmeye çalıştım.

Brynne yoktu.

Zara başını tekrar içeri sokuverdi. "Aşağıda annemle konuşuyor. Kahve yapıyorlar."

“Öyle mi?” Ne demeye ölü gibi uyuduğumu ve yeğenimin ne zamandır tepemde dolandığını merak ediyordum. Ürperticilik seviyesi? On iki falandı.

Zara ağırbaşlılıkla onayladı. “Asırlar önce aşağı geldi.”

“Onunla ilgili ne düşünüyorsun?”

Sorumu dikkate almayarak başını yana eğdi. “Evlendin mi, Ethan Dayı?”

Gözlerimin yuvalarından fırladığından eminim, çünkü Zara yanıtını beklerken beni adam akıllıca gözledi.

“Aa... hayır. Brynne benim kız arkadaşım.”

“Annem ve babam evli.”

“Evet, öyleler. Düğünlerinde ben de vardım.” Gülümsedim ve yataktan çıkıp üzerimi giyinebilmeyi diledim ama beni resmen kapana kısırmıştı.

“Niye çıplak uyuyorsun?”

“Affedersin? Zara, üzerimi giyinmem lazım—”

“Babam senin gibi çıplak uyumuyor. Brynne iyi biri. Beni Rags’le dondurma almaya götüreceksin misin? Dondurmaya bayılıyor ve ben yalamasına izin veriyorum. Sonra annem bunun pis olduğunu söylüyor ama ben yine de yalatıyorum. Annem buraya gelmememi söyledi ama uyanmanı beklerken sıkıldım. Hâlâ uyuyan bir sen varsın.”

İnanılacak gibi değil. Beş yaşındaki bir çocuk tarafından yatakta kapana kısırıldığım için, onu dinlemekten, tekrarlanan gözlemleri, düşünceleri ve ricalarından büyülenmekten ve bir kaçış yolu için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Son kısımda bana resmen tiksinen bir bakış attı. Bir “*Senin derdin ne be, Ethan Dayı?*” demediği kalmıştı. Ve gerçekten, beş yaşındaki mantığına katılmak zorundaydım. Benim bir araba sorunum vardı.

“Tamam. Bakın size ne diyeceğim, Bayan Zara. Kalkıp giyinebilmem için dışarı çıkarsan, seni Rags’le dondurmaya yemeye götürebilir miyim diye bir bakacağım.” Ona en iyi tek kaş kaldırışımı yaptım. “Anlaştık mı?”

İfadesini hiç değiştirmeden, “Ya annem ne olacak?” diye sordu. Bu kız bir gün pokerde büyük oyunlar oynayabilirdi, hiç şüphe yoktu. Yeğenim olağanüstüydü.

“Her zaman dediğim gibi; annenin dondurma hakkında bilmedikleri onu incitmez.” Bu beyanımın gelip de bana bela olmasının ne kadar süreceğini merak ettim. Muhtemelen o alt kata inene kadar sürerdi ama hemen mahremiyet sağlamaya yarayacaksa hiç önemli değildi...

“Anlaştık.” Baştan aşağı inceledikten sonra kapıya doğru gidip geriledi, mavi gözleri kesin bir mesajla beni takip ediyordu. *Verilen sürede kıcını kaldırıp aşağı gelsen iyi edersin, yoksa buraya geri gelirim.*

“Anında aşağıda olacağım,” diyerek ısrarla göz kırptım. Ayağa kalkmadan önce onun gitmesinin ardından uzun bir müddet bekledim. Önümü kapamak için bir yastık kullandım ve koşturarak gidip banyonun kapısını kilitledikten sonra duşa girdim. İhtiyacım olan son şey her şeyim ortadayken bir çocuğa yakalanmaktı. Demek Brynne aşağıda Hannah’yla konuşuyordu... Benim hakkımda ne dediklerini merak edip bitirmek için acele ettim.

Duş iyi hissettirdi. Sıcak su aklımdaki örümcek ağlarının temizlenmesine yardım etti. *Dün geceki rüyayı sikeyim.* Brynne’in başka bir kâbusuma daha şahit olması gerçekten tepemi attırdı. Geçen seferki kadar kötü olmayışıyla rahatlarlarken, şu anda uğraşmaya ihtiyacım olmayan boklukların yüzeye çıkmasından hâlâ nefret ediyordum. Brynne yine bunun hakkında konuşmak isteyecekti... *Hazır değilim.*

Yıkanırken elim aletime sürtündü, kâbusun ardından ona ne yaptığımı hatırlatıyordu. İş sekse geldiğinde ona vermek istediğim her şeyi alıyordu, karşı çıkmadan, şikâyet etmeden. Her seferinde bedeniyle istekli ve cömert oluyor, dehşetten sıyrılmama yardım ediyordu. *Bunu yapıyor, çünkü seni seviyor.* Tepkisinin geçmişiyile ilgili bir şeye ait olup olmadığını merak ettim; saldırıya uğraması ve gençken kendisiyle ilgili nasıl hissettiği hakkında anlattıkları... Brynne bana çoğu zaman çok öz güvenli geliyordu, onun kırılgan ve savunmasız hissetmesini hayal etmek zordu. Benim durumum basitti, gerçekten. Geçmişini önemsemiyordum. Ona karşı hislerimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyordu. O aradığım kadındı... birlikte olmam gereken kadın. Şimdi geriye onu bu gerçeğe ikna etmek kalıyordu. *Ve edeceğim... çünkü onu seviyorum.* Duştan çıkarken kurulanmak için yumuşak bir havlu çektim.

Sakalımı düzeltirken aynaya doğru sııttım. Evlenmemiz gerektiğini söylerken yüzünde beliren bakış... Paha biçilemezdi. Cep telefonumla videosunu kaydetmeliydim. Dün gece ona yollanan videoyu düşününce gülümsemem kaş çatışa dönüştü. Bana bugün bir ara Neil'la konuşmam gerektiğini hatırlattı. Brynne'le oynayan orospu çocuğu hakkında detayları istiyordum. Bunu uzun süre sürdüremeyeceğine yemin ettim.

Kendimi yeniden dün geceye döndürmek neredeyse can yakıyordu. Aklımda öyle çok görüntü belirdi ki; Brynne'in menekşe rengi elbisesi, ona verdiğim kolyenin boynunda oluşu, rahatsız edici mesajlar ve video, bomba ihbarı, panikle onu aramam ve sonra yolun kenarında hastalanması. Tanrım! Tüm olanlar kesinlikle delilikti. Biraz huzura ve dinlenmeye ihtiyacımız vardı.

Beni öldürecek olsa bile, bu hafta sonu bizim için bunu sağlamaya kararlıyım.

Dün gece yatakta ona karşı bu kadar talepkâr olduğum için anında suçlu hissettim. Benimle birlikteyken sevgilim için fazla huzur ve dinlenme yoktu. Yeniden onun içinde olmak için hissettiğim çaresizliği hatırladım... o rüyanın ardından. Siktir! Son defadaki kadar sıkıntılı olmadığımı minnettar olsam da, hâlâ fazla mıydı diye endişeleniyordum. *Ben fazla mıydım?*

Bir daha düşününce, Brynne'e nişanlandığımızı duyurmakla ilgili planımı anlattıktan sonra bile öyle bir his uyandırmadı. Bana deli olduğumu söyledi, doğrudu ama söyleyebileceğim kadarıyla hiçbir şekilde bana kızgın değildi. Aslına bakılırsa, ondan *sonra* bile benimle ilgilendi; Afganistan'la Brynne için duyduğum endişeyi karıştırdığım bir rüyanın ardından yıkılmış haldeyken. *Tamamen - boka - batmış bir durumdu.* Kâbusumun devam etmesini istemediği için beni uyandırdığını söylemişti. Peki, tatlı kadınıma teşekkür etmek için ne yaptım?

Onu bir daha becerdim.

Ona sertçe sahip olmama rağmen, ona yaptığımı ve beni kabul etti. Sorun olmadığını söyledi. *Evet, kesinlikle beni seviyor.*

Brynne'in dokunuşunun, beni hiçbir şeyin etkilemediği kadar yatıştırdığının fazlasıyla farkındaydım. Kendimi o durumda bulduğumda tutunmak istediğim tek cankurtaran halatı oydu.

Seansımızın nasıl sona erdiğini hatırlamak bile kanımı kaynatıyor, aklımı uçuruyordu. Kıyafet bulmaya giderken şu anda seks hakkında çok fazla düşündüğümü fark ettim. Dikkat dağınıklığı kesinlikle iyi bir fikirdi. Şimdilik. Onu tekrar yalnız yakaladığımda, şey, ellerimi

ondan uzak tutabileceğime dair tüm bahisler düşerdi. Fazlasıyla şüpheliydi. Birlikte ne kadar iyi yürüttüğümü-zü ve Amerikalı kadınım la niçin sonuna kadar gitmem gerektiğini gösteren başka bir durumdu. Asla kimseye ona ihtiyaç duyduğum gibi ihtiyaç duymamıştım.

Bugünün menüsünde benim için kesinlikle uzun bir spor yapma olduğuna karar verdim. Brynne'le ve ailem-le, işten ve diğer sorunlardan uzakta sadece normal şey-ler yapmak güzel bir değişiklik olacaktı. Ayrıca Brynne'in burada iyi vakit geçirmesini istiyordum. Belki deniz ke-narında koşmak isterdi. Bu sabah daha iyi hissetmesini umdum. Eşofmanımı ve spor ayakkabılarımı giyip cep telefonumu aldım.

Aşağı inmeden önce Neil'ı kontrol etmeye karar verdim. Onu aramak aklımı yatıştırırdı. Bazen bir durumla ilgili konuşmak zihin açıcı oluyordu.

Neil ilk çalışta açtı. "Bugün geç kalktın, patron."

Ona homurdandım. "Belki saatlerdir uyanığım nasıl bileceksin?"

"Ondan şüpheliyim. Dün gece içeri girer girmez ara-madığın için şaşkırım."

"Arayabilirdim... eğer uzun süre araba kullanmaktan ve dinlendirici olmayan uykudan dolayı yorgun olma-saydım," diye bildirdim. "Ah, Brynne hastalandı ve kus-ması için yol kenarına çekmek zorunda kaldım."

"Tanrım, bu pek hoş değil."

"Katılıyorum. Tüm gece oldukça nahoştu."

"Brynne'in nesi var?"

"Bilmiyorum. Midesini falan mı üşüttü? Galeride de hastaydı."

"Birilerinin onun yemeğini ya da içeceğini zehirledi-ğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Etrafı kızıl görmeme sebep olsa bile bu fikri düşündüm. “Bunu tamamen bertaraf edemem. Paul Langley’nin de kontrol edilmesi gerekiyor. Brynne’in eski numarası onda var ve galada da oradaydı ama şimdi Brynne’in yeni numarasını kullanıyor. Aslında biliyor musun, şimdi düşündüm de, Brynne’e bir bardak su uzatmıştı.” O piç herifle bir odada yalnız kalmak istiyordum. Her türlü şeyi ortaya çıkarabileceğimden hiç şüphem yoktu. Neil’la sohbetime odaklanmaya çalıştım. “Olay şu ki, mesajı yollayan her kimse oradaydı. Belki içerideki törende değildi ama ben sigara içerken izliyordu. Alarm da, video yollandıktan bir ya da iki dakika sonra devreye girdi.”

“Sen önceden Langley’i soruşturduğunda herif kontrol edildi.”

“Hatırlatma, lütfen.” Eğer işin içinden o orospu çocuğu çıksaydı, yemin ediyorum ölü bir adamdı. Langley’le aralarındaki geçmişle ilgili Brynne’le konuşmamız gerekiyordu, dün gecenin fiyaskosundan bile daha nahoş bir olasılıktı. “Senin neler bulabileceğine bir bakalım. Brynne’in telefonundan arayanın yerini tespit etmek mümkün mü?” Konuyu Neil’in araştırması için bırakmışım, Brynne’in durumuna ya da işime odaklanmadan bir hafta sonu geçirmeye kararlıydım.

“Kısmen. Arama İngiltere içinden yapılmış. Cep telefonundan arayan her kimse büyük ihtimalle seni gerçekten izliyordu, bir web kamerası aracılığıyla Amerika’dan falan değil yani. Bunun bir olasılık olduğunu düşündüğünü tahmin ediyorum?”

“Siktir.” Tam şu anda bir sigara çok çekici bir düşüncedydi. “Zor bir ihtimaldi ama umuyordum. Pekâlâ, o zaman Oakley değil. Irak’ta aktif görevde. Çölde füzelerden kaçarken Londra’da sinsi sinsi dolanması zor. Montrose

da değil, çünkü o fazlasıyla hak ettiği gibi nalları dikmiş durumda. Öyleyse geriye videodaki  kişi kalıyor. O sikik listemdeki sıradaydı. Onunla ilgili hen hiçbir şeyimiz yok. Q sürücüsündeki dosya ulaşılabilir durumda. nemli bilgilerinin hepsi orada. Onunla ilgili biraz araştırma yapabilir misin? Son zamanlarda neyle ilgili olduğunu bul. Pasaportunu kullanmadığından emin ol. Aa... adı Fielding. Eğer hafızam yanıltmıyorsa Justin Fielding, yirmi yedi yaşında, Los Angeles'ta yaşıyor. Montrose'un cenazesine gidip gitmediğini de bilmek istiyorum. Bahse varım –"

Neil, "Bu iş bende, E," diyerek araya girdi. "Hafta sonunu iyi geçir ve tüm bu bokluklardan biraz sıyrılmaya alış. Senin için halledeceğim. şimdi sen onu güvende ve bunun dışında tut. Somerset'te hiçbir şey olmayacak."

"Teşekkürler. Minnettar kalırım. Ah, şey, Simba'ya yem verebilir misin?"

Neil dümdüz bir sesle, "Benden hoşlanmıyor," dedi.

"Benden de hoşlanmıyor ama beslenmekten hoşlanıyor. Eğer yem vermezsen akvaryumdaki dostlarını yemeye başlar."

"Tamam tamam. Suratsız ve zehirli balığını besleyeceğim."

"Ona sarılmak zorunda değilsin, biraz kril at yeter."

"Söylemesi kolay. O yaratık yarı pirana, ondan eminim."

Beliren görüntüye kahkaha attım. "Balığımı besleyerek benim için savaşa girdiğin için teşekkürler, cesur asker."

"Ne demek."

"Bizim için kaleyi koru ve tabii, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun. Pazartesi akşamı şehre dönmüş olacağız."

Aramayı sonlandırıp yatak odasından dışarı çıkmak

için yöneldim, Brynne’i bulmak için hevesliydim. Onunla yüzleşme ve dün geceki kötü davranışım için bu sabah başımın ne kadar belada olduğunu görme vaktiydi. Gerçekten endişeli değildim gerçi. *Bebeğim beni seviyor ve ihtiyacı olan şeyi ona nasıl vereceğimi biliyorum...*

Kendini beğenmiş düşüncelerimle pis pis gülerken yatak odasının kapısını açtım ve neredeyse yeğenimin üzerine çıkıyordum.

Zara sırtını duvara dayayarak yerde oturuyordu, beni beklediği açıktı. Dengemi topladım ve onunla yüz yüze gelmek için çömeldim.

“Sonunda çıktın,” dedi bezgince.

“Üzgünüm. Bir telefon görüşmesi yapmam gerekti ama şimdi işim bitti.”

Başını kaldırıp bana umutla baktı. “Şimdi dondurma almaya gidebilir miyiz? Gideceğimizi söyledin.”

“Hâlâ sabah. Dondurma öğlen yenir, bundan eminim.”

Bana yanıt olarak o küçük, sevimli burnunu kırıştırdı. Sanırım bu öğretici mantığa katılmıyordu.

Yanağımı işaret ettim. “Henüz en sevdiğim prenesimden uygun bir karşılama göremedim.”

Uzanıp küçük kollarını boynuma doladı ve yanağımı öptü.

“Böyle daha iyi,” dedim. “Bir tur atlamak ister misin?” Sırtımı işaret ettim.

“Evet!” İfadesi ışık saçtı.

“Pekâlâ, o zaman atla uçağa,” dedim.

Ufak bacaklarını kollarımın altına sıkıştırırken kollarını boynuma dolayarak kendini sağlama aldı. Ayağa kalkmakta zorlanıyormuşum gibi davranarak inledim. Başına dikkat ederek abartılı hareketlerle duvara doğru sendeledim. “Tanrım, ne kadar ağırsın. Çok fazla dondurma yiyorsun, değil mi?”

Kıkırdayıp topuklarını yan taraflarıma bastırdı. "Yürü, Ethan Dayı!"

"Deniyorum!" Sendeledikçe duvarlara çarpıyormuş gibi davranırken homurdandım. "Sanki sırtımda bir fil var! Yoksa prenseslikten filliğe geçiş mi yaptın?"

"Hayır!" Soytarılıklarına kahkaha atarken beni daha sertçe dürttü. "Daha hızlı git!"

"Sıkı tutun," dedim. Bağırıp çağırarak büyük merdivenden aşağı inip aile bölümüne girdik.

Rahat mutfağa giriş yaptığımızda ablam ve Brynne bizi bekliyordu. Ciyaklayan kahkahaların geldiğimizi önceden haber verdiğinden emin olsam da, Brynne'in yüzündeki bakış bana keyif verdi. Bize bakan gözleri kocamandı, muhtemelen benim böyle oynadığımı görmenin şokuydu.

Yanağını öpmek için uzanırken, "Selam, Han," dedim. Zara hâlâ sırtıma tutunuyor ve hafifçe boğazımı sıkıyordu.

"E." Bana sarıldı, ufak bedeni çenemin altına kadar geliyordu. Hayatım boyunca olduğu gibi rahatlatıcıydı. Annesini o kadar küçük yaşta kaybetmiş bir oğlan çocuğu için, ablamı başka şeylerin yerine koymuştum. Zaten her zaman bana annelik yapardı ve biz de ilişkimizi bildiğimiz tek şekilde ayarlamıştık. Brynne'e doğru bakıp göz kırptım. Zara kıkırdadı ve 'atının' devam etmesini ister gibi zıpladı.

Kızına tek kaşını kaldırarak, "Zara, Ethan dayını sen mi uyandırdın?" diye sordu.

Zara'nın başını güçlü bir biçimde yukarı aşağı salladığını hissedebiliyordum ve yüzümde belirmeye çalışan suçlayıcı sırıtışı bastırmak zorunda kaldım.

"Gözlerini kendi başına açtı, anneciğim," diye duyurdu.

Brynne kahkaha attı. "Bu ilginç bir görüntü olmalı, kaçırduğıma üzgünüm."

"Zara." Hannah nazikçe kaşlarını çatı, "Sana dayını bırak uyusun, dedim."

"Sorun değil," dedim ablama. "Ömrümden en fazla bir ya da iki yıl gitmiştir." Ürpermiş gibi yaptım. "Cinnet'teki şu küçük kızları hatırlıyor musun?"

Hannah kahkaha atıp omzuma bir yumruk indirdi. Brynne'e döndüm. "Günaydın, bebeğim. Sırtımda küçük bir maymun var sanırım." Değişiklik olsun diye şakacı olmak iyi hissettirdi.

"Ah, üzgünüm ama daha önce tanışmadık. Erkek arkadaşımı buralarda görmüş olabilir misiniz, merak ediyorum." dedi. "Adı Ethan Blackstone. Çok ciddi bir adamdır, nadiren gülümser ve kesinlikle sırtında küçük maymunlarla tarihi malikâneelerde bağırıp duvarlara çarpmaz." Zara'nın kulağını gıdıklayıp onun biraz daha kıkırdamasına sebep oldu.

"Hayır. O herif buralarda değil. Onu Londra'da bıraktık."

Brynne düz bir surat ifadesiyle elini uzatıp, "Ben Brynne, tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Hannah arkamdan güldü ve hâlâ sırtımda zıplamakta olan Zara'yı aldı, ben de Brynne'in uzattığı elini öpmek için yakaladım. Yüz ifadesine baktım ve dudaklarını içeri doğru kıvrıp gülümserken, gözlerinde donuk bir bakış gördüm. O dudaklar. O dudaklarla sihirli şeyler yapmıştı... *Benim*.

Hannah arkamdan omzuma vurdu. "Kardeşıme benziyorsun ve sesin de onunki gibi ama kesinlikle o değil-sin." Elini uzattı. "Hannah Greymont. Siz kimsiniz?"

Ona gülerek gözlerimi devirdim. Ablamdan birden fazla defa duyduğum kelimeleri taklit ederek, “*Biraz eğlenmen gerek, E. Daha çok dışarı çık ve insanlarla tanış. Rahatla ve biraz hayatın tadını çıkar,*” dedim.

“Beni yanlış anlama, senin böyle atçılık oynayarak kahkahalar attığını görmek hoşuma gidiyor.” Hannah tek elini kaldırıp beni işaret etti. “Sadece hepsini sindirmem için bana bir dakika ver.”

Hannah’ya, “Alışırısın,” derken kolumu Brynne’e dola-dım ve şakağını öpüp şampuanının çiçekli kokusunu içi-me çektim. Her zaman çok güzel kokuyordu. “Bu sabah nasıl hissediyorsun, bebeğim?”

“Harika hissediyorum.” Başını iki yana salladı. “Dün gece ne oldu bilmiyorum ama bugün tamamen iyi hissediyorum.” Fincanından bir yudum aldı. “Hannah fena kahve yapıyor.”

“Evet, öyle,” derken kendime de doldurmak için yöneldim. “Yemek yedin mi?”

“Hayır. Seni bekledim.” Bu sabah gözleri fazlasıyla kah-verengi görünüyordu. Ve içlerinde bir şeyleri tartışmak istediğini söyleyen bir bakış vardı. Bana uyardı. Konuşacak çok şeyimiz vardı. Onu ikna edecektim. *Yolla gelsin.*

Üzerinden leziz buharı yükselen kahve fincanımla yanına dönerken, “Benim için beklemene gerek yoktu... ama eğer ilgilenirsen bir fikrim var,” dedim.

“Nedir o, erkek arkadaşımı andıran ama muhtemelen o olamayacak yabancı adam?” Bunu öyle bir havayla söyledi ki, içimden onu omzuma atmak ve yatak odamıza taşımak geldi.

Beş yaşındaki de dâhil olmak üzere hepsine bir bakış attıktan sonra, “Bu sabah hepiniz ne eğlenceli hanımlarsınız,” dedim. “Bütün adamlar nerede? Burada ciddi şekilde azınlıktayım?”

Hannah, "İzci olayı. Öğle yemeğinden sonra evde olurlar," dedi.

"Ahh, anlıyorum." Brynne'e döndüm. "Deniz kenarında koşmak hoşuna gider mi? Gerçekten güzeldir ve sonrasında bir şeyler alabileceğimiz bir kafe var."

Bütün yüzü tarif edilemez bir şeyle değişti, güzellik ve mutluluğun karışımıydı.

"Kulağa mükemmel geliyor. Hemen üzerimi değiştireceğim." Geriye çekilip yüzünde bir sırıtışla odadan dışarı çıktı. Mutlu olduğu zamanları seviyordum, özellikle de onu mutlu edecek şeyi ben yaptıysam.

Zara, "Ben de gelmek istiyorum," dedi.

"Ah, prenses, bu sabah bizimle gelemeyeceğin kadar uzağa koşacağız." Onunla yüz yüze gelmek için yine çömeldim.

"Rags'i alabileceğimize söz verdin ve şey—" Zara, Ethan dayısından memnun görünmüyordu. Hem de hiç. İçimde garip şeylere sebep oldu. Mutsuz küçük kızlar felaket korkutucuydu. Aslında, büyük kızlar da öyleydi.

"Biliyorum," diyerek lafını kestim ve Hannah'ya göz attım, kollarını bağlamış bir halde gözlerini devirdi. "Öğlen gideceğiz. Sana söylediğimi hatırla..." Kulağına fısıldadım, "Dondurmalar öğlen yenir, prenses. Annen bizi izliyor. Şüphelenmesin diye gidip bebeklerinle falan oynasan iyi edersin."

"Tamam," diye fısıldadı gürültüyle, "Bu öğlen Rags'le beni dondurma yemeye götüreceğini söylemeyeceğim."

Sessizce kahkaha atıp alnını öptüm. "Akıllı kız." Ufak sorunla böyle iyi başa çıktığım için kendimle oldukça gururluydum. Zara oynamaya giderken el salladı ve ona özenle göz kırptım. Topuklarıma doğru geriye yaslandım ve ablamın alaycı bakışını gördüm.

“Neredeyse seni tanıyamayacağım Ethan. Fena kapıldın, değil mi?”

Ayağa kalkarken kahve fincanımı tekrar elime aldım, yorumuna cevap vermeden önce sıcak bir yudum aldım. “Sadece dondurma, Han.”

“Zara’yla sinsice tatlı paylaşımlarınızdan bahsetmiyorum ve bunu biliyorsun.”

Gözlerinin içine bakarak, “Evet, fena kapıldım,” dedim.

Hannah bana tatlılıkla gülümsedi. “Senin adına mutluyum, E. Lanet olsun, seni böyle gördüğüm için heyecanlıyım. Mutlusun... onunlayken mutlusun.” Hannah’nın gri gözleri sulandı.

“Hey, bu da neyin nesi?” Onu sarılmak için çektim.

Bana sıkıca sarıldı. “Mutluluk gözyaşları. Hak ediyor-sun, E. Keşke annem de burada olup bunu görseydi...” Hannah’nın sesi azalarak kısıldı, boğazının düğümlendiği açıktı.

Rafta üçümüzün birlikte olduğu fotoğrafa baktım. Hannah, ben ve annem, büyükannemlerin evinin taş duvarında oturuyorduk. “O tam burada,” dedim.

Bölüm 4

Brynnne

Ethan beni Bristol Körfezi'nin denizine bakan bir sahil yoluna yönlendirdi, rüzgâr sebebiyle ışıldayan mavi su bir milyon parlak dalgayla göz kırpıyordu. Uzun bir süre boyunca o yolu takip ettikten sonra yol iç kısımlara doğru kıvrıldı. Güneş parlıyordu ve hava pırıl pırıldı. Tüm bu fiziksel olarak güç harcamaların düşüncelerimi dağıtacağını, onları belirli bir düzene sokacağını düşünürsünüz ama o konuda hiç şansım yoktu. Hayır. Aklım fırıl fırıl dönüyordu. *Nışan duyurusu? Birlikte yaşamak? Evlilik?!* Londra'ya döndüğümüz anda Doktor Roswell'le bir randevu ayarlamam gerekiyordu.

Benden önde giden Ethan'ı izledim, hareket edişini, doğal atikliğini ve gizliliğini, bedenini ilerleten dalgali kaslardan fiziğini, manzarayı hâlâ takdir ediyordum. *Benim adamım, benim manzaram.* Evet, manzara ve adamım oldukça iyiydi.

Dün gece konuşmalarımızın gittiği yöne rağmen burada olmayı sevmiştim ve beni buraya getirdiği için mutluydum. Ethan bu sabah aşağı neşeyle ve sevgi dolu bir halde inmişti, sanki dün gece önemli hiçbir şey tartışmamışız gibiydi. Evlenmeyi sanki ehliyet almaktan daha karmaşık bir şey değilmiş gibi öne sürmesi benim için son derece çileden çıkarıcıydı!

Gerçi, benimle koşmasını seviyordum. şehirdeyken onda kaldığım zamanlarda, eğer yağmur yağmadıysa birlikte çıkıyorduk. Ethan hırslı bir ritim tutturdu ve sadece yapabildiği için bana kıyak geçmediğini umdum.

Yol sahil boyunca giderken, kıyıya ve aşağıdaki kumsala doğru inmeye başladı, en sonunda kayalıklı bir burna geldik. Ethan döndü ve kapak modeli gülümsemeyle bana gülümsedi. Bunu ne zaman yapsa etkisi hiç azalmıyordu. İçimi sıvılaştıran olağanüstü bir gülümsemesi vardı. Mutlu olduğu anlamına geliyordu.

Ben yanına giderken, "Aç mısın?" diye sordu.

"Evet, açım. Nereye gidiyoruz?"

Hemen kayalıkların üzerine tünemiş, ufak, taraça görünümlü bir binayı işaret etti. "Sea Bird. O ufacık yerde harika kahvaltılar servis edilir."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor." Elimini tutup dudaklarına doğru kaldırarak çabucak bir öpücük kondurdu.

Ona bakıp gülümserken yakışıklı yüzünü inceledim. Ethan gözlere şenlikti, fakat bunu fazla düşünmüyor gibi görünmesi bana eğlenceli geldi. Geçen geceki kadını, şu Priscilla'yı öğrenmek istedim. Geçmişin bir noktasında onunla takıldığını biliyordum, en fazla; "*Bir keresinde çıktık,*" dedi. Kadını özgürce sunulmuş bir sekse çıkardığını çözmek için bir dâhi olmaya gerek yoktu. Bardayken kadının pençeleri onun her yerindeydi. Kadının görünüşünü de hiç sevmedim. Fazla yırtıcıydı. Paul ilgili gibiydi gerçi. Ulusal Galeri boşaltıldıktan sonra onları kaldırımda birlikte gördüm.

"Aklında ne var, güzelim?" Ethan burnumun ucuna hafifçe vurdu. "Bunun altında dönen çarkları görebiliyorum." Alnımı öptü.

"Bir sürü şey."

“Konuşmak ister misin?”

“Sanırım konuşmalıyız.” Başımı salladım. “Başka şansımız da yok gibi, Ethan.”

“Evet,” diye cevapladı, gözleri az önce orada olan mutluluk parıltılarını kaybediyordu.

Kızıl saçlı garson bizi pencere kenarına oturturken Ethan’ı baştan ayağa süzdü, bu onunla birlikteyken artık alıştığım bir şeydi. Kadınlar beğenilerini pek de iyi gizlemiyordu ve her seferinde eğer ben orada olmasaydım insanların nasıl davranacağını ya da ona ne söyleyeceğini merak ediyordum. Hah! *Eğer evime gelip şöyle acelesinden ve edepsizinden seks yapmak istersen işte numaram. İstedğin her şeyi yaparım.* Iyk.

Ethan o gidene kadar bekledikten sonra hemen konuya girdi. “Ee... dün geceki konuşmamıza geri dönelim. Fikre karşı kendini daha anlayışlı hissediyor musun?”

Önce suyumdan bir yudum aldım. “Sanırım hâlâ istediğin şeyden dolayı şoktayım...” Tereddüt ettim.

“Kelimeleri söylemekten korkman gerekmez Brynne,” diye karşılık verdi, artık benimle o kadar mutlu görünmüyordu.

“Peki. Benimle ‘evlenmeyi’ istediğine inanamıyorum.” Parmaklarımla havada tırnak işareti yaptım ve çenesinin kasıldığını gördüm.

“Bu seni neden şaşırtıyor?”

“Bunun için çok erken, birbirimizle görüşmeye daha yeni başladık Ethan. Önceki gibi devam etsek olmaz mı?”

İfadesi sertleşti. “Önceki gibi devam ediyoruz zaten. Nereye doğru gittiğimizi düşündüğünü bilmiyorum ama birlikte olacağımız bir şey olacağına seni temin edebilirim.” Gözlerini kısıp biraz da dik dik baktı. “Her şeye rest, Brynne, yoksa bu kadar çabuk mu unuttun? Dün gece aynı şeyi istediğini söyledin.”

Benimle ilgili birazcık hüsrana uğramaktan daha fazlasını taşıdığını söyleyebilirdim. "Unutmadım," diye fı-sıldadım ve önümdeki menüye baktım.

"Güzel." Kendi menüsünü alıp bir ya da iki dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. En sonunda garson geri geldi ve tüm eziyetli süreç boyunca Ethan'la flört ederek kahvaltı siparişlerimizi almayı oldukça can sıkıcı hale getirdi.

Kadın dönüp giderken gözlerimi devirdim.

Ethan gözlerini üzerimde tuttu, konuşurken hiç çekmedi. "Sen tam burada otururken o garson gibi kadın-ları ve benimle flört etmeye çalışmalarını umursamadı-ğımı ne zaman anlayacaksın? Bu zavallıca bir deneme ve bundan tiksiniyorum. Yetişkinlik hayatım boyunca böyle şeyler hep oluyordu ve cidden sana bunun fena halde sinir bozucu olduğunu söyleyebilirim." Masanın karşısından uzanıp elimi tuttu. "Şu anda sadece bir ka-dının benimle flört etmesini istiyorum ve onun kim ol-duğunu biliyorsun."

"Ama evlilik gibi önemli bir şeyden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Anında konumuza geri döndüm.

Başparmağını elimin üzerinde gezdirmeye başladı. Sadece cinsel bir hareketten ziyade bana birçok yönden dokunuyordu. "Seninle ne istediğime karar verdim, be-beğim ve fikrim değişmeyecek."

"Bunu biliyorsun: Benimle ya da benimle olmakla ilgili fikrinin asla değişmeyeceğini biliyorsun, öyle mi?" Bunları söylerken hafifçe alaycı şekilde söyledim ama ona yöneltilen gerçek sorulardı. Lanet olsun, eğer teklifte bulunuyorsa *nedenlerini* duymak zorundaydım. "Yarar-lanmak için hiç iyi örneğim yok. Ailemin evliliği resmen bir şakaydı."

“Ben fikrimi değiştirmeyeceğim, Brynne.” Gözlerini kıstı ve oradaki acıyı görebiliyordum. “Sen istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şeydin. Bundan eminim. Sadece dünyaya karşı resmileştirmek istiyorum, böylece bildiğim en iyi şekilde seni koruyabilirim. İnsanlar daha azı için evleniyor.” Gözlerini ellerimize çevirdikten sonra tekrar kaldırıp bana baktı. “Seni seviyorum.”

Ondan gelen yoğunluk patlamasıyla kalbim eridi ve kendimi yine kötü bir sürtük gibi hissettim. O burada durmuş duygularını açığa çıkartıyor, onun için ne anlama geldiğimi bana anlatıyordu ve ben ona zor anlar yaşatıyordum.

“Sevdiğini biliyorum ve ben de seni seviyorum.” Başımı salladım ve elini tutmak için elimi çevirdim, sözlerimi tüm yüreğimle söylüyordum. “Seviyorum. Dahance bunu benden kimse duymadı... senin haricinde.”

“Güzel.”

Sonra savunmasız göründü ve onu temin etmek, benim için ne anlam ifade ettiğini hissetmesini istedim. Çünkü işin gerçeği, Ethanonemliydi. Hem de çok. Tek parmağımı elininzerinde ileri geri sürterek gezdirdim.

Geçtiğimiz yirmi dört saatyle delice olmuştu ki sadece yetişmeye çalışıyordum. Ethan’ın teklif ettiği şey baskı uygulanıyormuş gibi hissetmemi sağlıyordu ama aynı zamanda sevildiğimi de hissettiriyordu. Bana söz vermeye istekli iyi bir adamdı ve sadece karşılık olarak benden aynısını istiyordu. Neden bu kadar sorun yaşıyordum? İşin gerçeği, ruhumun derinliklerine girip kabullenmekten nefret etsem de hemen hemen anladığım bir şeydi. Ethan’la olmak beni karabasanlarımı incelemeye zorluyordu.

“Yanına taşınacağım. Başlangıç olarak bu nasıl?”

“Tam dediğin gibi; bir başlangıç,” dedi kuru kuru. “Zaten sana o kısmın tartışmaya açık olmadığını söyledim.”

“Biliyorum. Bana bir sürü şey söylüyorsun Ethan.” Sesimdeki alaycılığı gizleyemedim ama karşımda kendinden öylesine emin ve kendine güvenli erkeksi güzelliğiyle otururken ona gülümsedim.

Sırıtarak karşılık verdi. “Ve söylediğim her kelimedede ciddiym.”

Tam o sırada garson yemeklerimizle belirdi, kıkırdıyor ve midemin çalkalanmasına sebep olan iğrenç bir gösteriyle masanın üzerine eğiliyordu. Cidden. Önüme konulan yumurta ve pastirmalar aniden tüm çekiciliğini yitirdi. Önce kızarmış ekmeğe uzandım.

Kadın kalçalarını maksimum etkiyle sallayarak uzaklaşırken kendime engel olamadan yine gözlerimi devirdim. Ethan yumuşak bir kahkahanın ardından bana öpücük attı.

“Şu planının geri kalanını Londra’ya döndüğümüzde konuşalım, olur mu? Burada birlikte geçirdiğimiz hafta sonumuzdan keyif almak ve dün geceki o mesajı unutup biraz eğlenmek istiyorum.” Rahatsız edici bir şekilde eklemekten de geri durmadım: “Kadınların kendilerini senin üzerine atışını izlemekle eğleniyor falan değilim tabii.”

Biraz daha sertçe kahkaha attı. “Dünyama hoş geldin, bebeğim. Eğer seni kışkırtmak amacıma hizmet edecekse, belki de hayran hatunları biraz daha cesaretlendirmeliyim.” Başıyla garsondan tarafı işaret etti.

Ona dik dik baktım. “Bunu aklından bile geçirme, Blackstone.” Başımla kasığını işaret ettim. “Amacına hiç

mi hiç hizmet etmez ya da hoşlandığın şeyi bile artırmaz.”

Pastırmasının ucunu ısırıp tehdidimi dikkate almayarak bana seksi, ağır gözlerle baktı. “Kıskanç halini çok beğeniyorum. Beni tahrik ediyor,” dedi alçak bir tonla.

Seni ne tahrik etmiyor ki? Beni başka bir bakışla süzerken uyarılma titreşiminin üzerimden geçip gittiğini hissettim. Ethan en ufak bir hareketle bile beni kendisi için kızıştırabilirdi. Tişörtünün altındaki kaslarının nasıl kasıldığını fark ettim ve tişörtü parçalayıp çıkarmak, güzelce oyulmuş göğsünü yalamak, karnına doğru aşağı inmek ve en olağanüstü şekilde kesilen o V’ye doğru —

Ahlaksız fantezilerimi bölerek, “Şu anda ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Seninle koştuktan ne kadar hoşlandığımı,” diye karşılık verdim. Servisimizi yapan kızıl kafadan daha beter biçimde utanmazca onu dikizlerken yakalandığım bu kadar açıkken, acınası yanıtlımla gurur duydum.

“Tabii,” derken kesinlikle ikna olmamıştı. “Bence, beni soyduğunu ve düzüştüğümüzün rüyasını görüyordun.”

Ödüm patladı ve gözlerimi yemeğime diktim, son zamanlarda niçin seks iştahımın bu kadar arttığını merak ediyordum. Hormonlarım kafayı üşütmüş olmalıydı. Hepsi. Onun. Suçuydu.

“Rüyalardan bahsetmişken...” Konuyu değiştirmek için bunun iyi bir zaman olduğunu düşündüm ve lafımın bir an için aramızda havada kalmasına izin verdim.

Gözleri karardı ve kaşlarını çattı. “Evet, bir tane daha gördüm. Uykunda seni rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Gerçekten öyleyim. Bunca zamandan sonra neden tekrar görmeye başladığımı bilmiyorum.”

“Rüyalarının ne hakkında olduğunu bilmek istiyorum Ethan.”

Ethan kendi kafa karıştırıcılığını kullanarak tekrar konuyu değiştirdi. "Ama haklısın, bebeğim, hadi evlenelim olayını aklıma estiği gibi ortaya atmamalıydım. Hâlâ bunun en iyi seçeneğimiz olduğuna inansam da, gecenin köründe bunu üzerine yıkmam hoş değildi. şehre döndüğümüzde ve sen yanıma taşındığında bunun hakkında daha fazla konuşabiliriz. Dün gece Ulusal Galeri'de olanların beni nasıl korkuttuğunu sana zaten anlattım." Başını yavaşça iki yana salladı. "Seni bulamadığımda... berbattı, Brynne. Onu bir daha yaşayamam. Kalbim kaldıramaz."

Gözlerimi dikip ona baktım, yine dışarıda bırakıldığım için hüsrân içindeydim ve duruşumu sertleştirdim. "Neden benimle kâbusların hakkında konuşmuyorsun? *Benim kalbim de bunu kaldıramıyor.*"

Bakışı aşağı yöneldikten sonra tekrar bana döndü. Yalvaran gözlerle fısıldadı, "Eve döndüğümüzde. Söz veriyorum." Elimle oynayıp nazikçe eklemlerimde gezindi. "Senin dediğin gibi hafta sonunda birlikte güzel vakit geçirelim, hiçbir çirkinliği içine katmayalım. Lütfen?"

Nasıl hayır diyebilirdim? Her yanına yansıyan korku, geciktirmem için yeterliydi. Bilmeden geçirilen birkaç gün önemsizdi. Ama şu kadarını biliyordum; Ethan'a acı çektiren olaylar her neyse, gerçekten korkunçtu ve bunu hayal etmek bile acı veriyordu. Savaşdaki zamanlarından olduğunu söylemişti ve bir defasında Neil'ın bana söylediklerini hatırladım: "*E yürüyen bir mucize, Brynne.*"

Evet, o kesinlikle bir mucizeydi. Benim mucizem.

Ethan bana etrafı göstermek istediği için eve dönüşümüz farklı bir yoldan oldu. Bu yol o kadar yorucu değildi ve buna minnettardım; bir sebepten yine yorgun hissediy-

yordum. Nedenini hatırlayınca kızardım. Dün gece çok fazla seks durumu vardı. Geceyi kusarak başlayıp bitirdiğim düşünülürse, başka bir mucizeydi. Of. Ethan bana karşı çok iyi davranmıştı gerçi. Gerçekten düşünceli ve özenli bir adamdı, annesiz büyüümüş birine göre çok terbiyeliydi. Babası Jonathan'ı bir dahaki görüşümde böyle iyi bir iş çıkardığı için teşekkür etmeliydim.

Kıyidan uzaklaştıkça bölge daha ağaçlık hale geldi. Dallardaki yeşil yaprakların arasından geçen güneş ışıkları yerde gölgelerden ve ışıktan şekiller oluşturunuyordu. Her yer öyle huzurluydu ki oldukça yaşlı meşe ağaçlarının altına gizlenmiş ufak mezarlık bir süreliğine durmak için iyi bir yerdi. Mezarlık, sarkmış dallar ve şatafatlı mezar taşlarıyla gotik romanlarından fırlamış gibi görünüyordu.

Ethan kapıda ona yetişmemi bekleyip elini uzattı. Ona dokunduğum anda beni çekerek bedenine yasladı ve sarmaladı. "Oraya biraz bakınmak ve azıcık mola vermek istiyorsun? Hoşlanabileceğini düşündüm, çünkü tarihi çok seviyorsun."

"Çok isterim. Burası öyle güzel ki." Etrafıma bakındım. "Çok huzurlu ve dingin."

Aradaki yollardan yürüyüp bölgede yaşayıp ölen insanların isimlerini taşlardan okuduk. Mermerden bir mahzen mezarda Greymont ailesinin yeri yazıyordu, Hannah'nun kocası Freddy'nin atalarıydı. Jeremy ve Georgina isimlerini çıkardım ve Hannah'nın bu sabah basamaklarda keşfettiğim muhteşem tablodaki insanlara öyle seslendiğini hatırladım. Mallerton eseri. Tek bir şüphe kıvrıntısı duymadan Sör Jeremy ve güzel Georgina'sının tablosunun önemli bir olay olduğunu biliyordum ve ailenin sadece kataloglama amacıyla birkaç fotoğraf çekilmesine

izin vermesini umdum. Belki birkaç güzel fotoğraf çekmesi için Benny'i buraya getirebilirdim. Gaby görmek isterdi ve Mallerton Cemiyeti tablonun şu anki durumuyla fazlasıyla ilgilenirdi. Özel mezarlıktan ayrılırken aklım olasılıklarla çalkalandı ve orman yolunun içlerine doğru devam ettik.

Azametli bir demir kapıya geldik, hani şu sinematografi dalında Akademi Ödülü kazanan filmlerde gördüğünüz cinsten. Metale tutturulmuş satış acentesi tabelasında bu yer için Stonewell Court yazıyordu.

"Oradaki evi biliyor musun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "O yoldan aşağı hiç inmedim. Satılık bir yer gibi görünüyor." Dış kapının mandalını denedi ve kapı ikimizi de şaşırtarak gıcırtyla açıldı. "Hadi bir göz atalım. İster misin?"

"Sence sorun olmaz mı?"

Ethan omzunu silkip asılı tabelayı işaret etti. "Evet, herhalde."

"O zaman evet." Onu takip etmek için peşine takıldım. Paslı kapı bir tangırtyla arkamızdan kapandı. Ethan'ın eline uzandım, kıvrılan çakıllı yolda yürürken ona iyice yaklaşarak hareket ediyordum. Sanki tekrar sahile doğru gidiyormuşuz gibi hissettirdi.

Ethan yumuşakça güldü. "Başımızın belaya gireceğinden falan mı korkuyorsun?"

"Hiç de değil," diye yalan söyledim. "Eğer birileri izinsiz girdiğimiz için peşimize düşerse, onlara tüm bunların senin fikrin olduğunu ve sorun olmadığını söylediğini anlatmayı planlıyorum." Ona en ağırbaşlı ifademi takınırken, kahkahamı birkaç saniyeden daha uzun tutabilmeyi umdum.

Bizi yolda durdurdu ve bana hakarete uğramış gibi numaradan bir bakış attı. "Güzel. Kıymetli küçük kışını kurtarmak için beni satacaksın!"

“Şey, hapisteyken senin ateşli, seksi kıcını ziyarete geldiğimden emin olacağım.” Tatlılıkla konuşurken kık kelimesini İngiliz aksanıyla vurgulamaya çalıştım ama o söylediğinde kulağa çok daha zarif geliyor gibiydi. İngiliz aksanında berbattım.

Tek elini bana parmak atmak için aşağı indiriverirken diğeriyle beni gıdıkladı. Sözcükleri uzatarak, “Ah, demek öyle yaparsın?” dedi, insafsız gıdıklamasıyla kontrolümü kolayca bozuyordu.

“Evet!” diye bağırıp tutuşundan kurtuldum ve ağaçlara doğru koştum. Hemen arkamdaydı tabii, yol boyunca kahkahalar attım. Arayı kapattığını hissedebiliyordum ve mesafe bırakmak için daha da zorladım, her adımla birlikte araç yolunu tüketiyordum.

Yoldaki dönemeçte döndüğümüz sırada beni yakaladı ve yumuşak çimenlerin üzerine nazikçe düşmemizi sağladı. Üzerime yuvarlanıp beni çılgınca gıdıkladı. Kıvrılıp bükülerek kaçmak için elimden gelenin en iyisini yaptım ama onun gücüyle rekabet etmek mantıksızdı.

“Kaçışın yok, güzelim,” diye soludu. Çaba harcamadan tek eliyle bileklerimi sabitledi ve diğeriyle çenemi tuttu.

Fısıltıyla, “Elbette yok,” diye yanıt verdim. Şimdiden sıcaklığını hissediyordum ve vahşice tahrik oluyordum. Ethan vücudumla bir sürü şey yapıyordu. Şimdiye kadar alışmıştım.

Dudaklarını benimkilere indirirken gözleri tutkuyla alevlendi, dudaklarımı kaplayıp tüketebilmek için kendi dudaklarını genişçe açtı. Hazla inleyerek dilinin dudaklarımın arasından girişine izin verdim. Ethan öpüşebiliyordu. Ne kadar pratik yaptığını düşünmekten hoşlanmıyordum, fakat diliyle beni adamakıllı keşfederken yeteneğini takdir ettim. Beni yere bastıran üzerimdeki ağırlığı sadece beni daha çok havaya sokuyordu.

Altdudağımı emip dişledi ve yaladı, sonra yumuşak bir pop sesiyle çekip bıraktı. “Benden kaçtın,” diyerek kaşlarını çattı, dudakları hemen benimkilerin üzerinde oyalanıyordu.

İçerlenmiş bir halde, “Kıçıma parmak attın,” dedim. “İnsanı kaçmaya teşvik ediyor! Bunu da unutacağımı düşünme, Blackstone.”

“Senin kıçına asla karşı koyamıyorum. Bak, senin gibi kıç dedim.” Kulak mememi yaladı. “Tabii öpücüklerim hoşuna gidiyor.”

“Dürüst olmak gerekirse, öpüşme olsa da olur, olmasa da,” diye yalan söyledim. İki saniyeden fazla tutmanın imkânı olmayan düz bir ifade takındım.

“Tamam... o zaman bir daha seni öpmezsem aldırmazsın, değil mi?” diye takıldı. Alnı benimkine değmek için eğilirken başımı çevirdim. İşte o zaman evin manzarasını gördüm ve gözlerimi dikip bakmaktan başka bir şey yapamadım. Ethan bakışımı takip etti ve fısıldadı, “Vay canına.”

Denize bakan kenara oturtulmuş gri taşlardan, muhteşem Georgian tarzı evin nefes kesici taştan cephesine gözlerimizi dikip baktık. Sıralanmış bölmeli pencereleri ve uzun, dar, sivri çatısıyla nefesimi kesti. Devasa bir malikâne değildi ama bulunduğu yere öyle mükemmel şekilde inşa edilmiş ve öyle zarifçe tasarlanmıştı ki. Bahse varım denize bakan çoğu pencereden manzara nefes kesiciydi.

Ethan ayağa önce kalkmak için kendini itip uzaklaştı ve sonra benim kalkmama yardım etti. “Vay canına!” O anda söyleyecek başka bir kelimem yoktu.

“Buraya öyle bir şekilde gizlenmiş ki. Böyle görüldüğünden haberim yoktu... hatta var olduğunu bile bilmiyordum. Arka taraftaki manzarayı görmek istiyorum.”

“Aklımı okudun,” derken diğer elimle poposuna oyunbaz bir tokat indirdim.

“Bugün çok, çok edepsizsin.” Ona vuran elimi yakaladı ve daha önce defalarca yaptığı gibi öpmek için dudaklarına kaldırdı. Fakat bundan asla sıkılmıyordum ve sıkılacağımdan da şüpheliydim. Ethan’ın ateşli, seks tanrısı kötü çocuğu, terbiyeli, romantik centilmenle birleştirme yeteneği vardı; fazlasıyla nadir bulunan ve büyüleyici bir şeydi. Çekime direnme şansım bile yoktu. Ona gülümseyip hiçbir şey söylemedim.

“Sanırım suçlarına uygun düşen iyi bir ceza bulmam gerekecek.”

Evin arkasındaki bahçelere gidebilmek için yanından dolaşırken, “Keyfine bak,” dedim sırnaşıkça. Arka taraftaki zeminler başka bir şeydi. Evin eski sakinlerinin Galler kıyılarına bakan koy manzaralarında bahçe partileri verdiklerini hayal edebiliyordum. Şu anda baktığım manzarayı resmederek çok vakit geçirildiğini tahmin ettim. Banka hesabım üzerine bahse girerdim.

Çimlerin üzerinden karşıya geçerek kayalık kıyıyla karşılaştım. Oraya yerleştirilmiş bir fıskiye ve melek heykeli vardı. Hayır, bir dakika, sadece bir melek değildi, melek kanatları olan bir denizkızıydı. Fazlasıyla detaylıydı ve tokatlayan rüzgârda durgun bir güzelliği vardı. Heykelin altına tek bir isim kazınmıştı. *Jonathan*.

Ethan arkamdan gelip kendini bana yasladı, çenesini başımın üzerine dayadı. “Babanın adı,” dedim yumuşakça. “Akla kazınan bir heykel. Denizkızından melek. Harika ve hiç böyle bir şey görmedim. Jonathan’ın onlar için kim olduğunu merak ettim.”

“Kim bilir. Bu yer en az iki yüz elli yıllık ve bu son yıllarda satılık olmasa bile içinde birinin oturduğundan şüpheliyim. Eğer burada yaşayan insanlar olsaydı Hannah ve Freddy bilirdi.”

“Böyle güzel bir evde kim yaşamak istemez ki?” Onunla yüz yüze gelmek için döndüm.

“Bilmiyorum, bebeğim. Beni yanlış anlama, şehri seviyorum ama kırsalların kendine has bir yanı var.” Hayranlıkla tekrar evi işaret etti. “Belki biri ölmüştür ya da yaşlı olduklarından ellerinde tutamıyorlardır.”

“Muhtemelen öyle. Tabii böyle aile yadigârı olan bir şeyin döküldüğünü görmek çok üzücü... Hallborough’un Hannah ve Freddy’i kaybettiğini hayal etsene.”

“Bu trajik olurdu. Hannah o eve bayılıyor ve çocukları yetiştirmek için mükemmel bir yer.”

“Burası komple harika. Bu tarafa yürüyüp bu yolu keşfettiğimize çok memnunum. Sanki gizli bir saklanma yeri bulmak gibi.” Onu öpmek için parmak uçlarıma yükseldim. “Beni buraya getirdiğin için tekrar teşekkür ederim. Seninle birlikte uzakta olmak gerçekten çok güzel.”

Ethan beni kollarıyla sarıp hemen kulağımın altını öptü. “Evet, öyle,” diye fısıldadı.

Ethan kolunu gevşekçe bana doladıktan sonra Hallborough’a doğru yola çıktık. Başımı ona yasladım, sunduğu güce memnundum. Aniden aklımda bir görüntü belirdi. Hemen buradaki, şu andaki görüntümüzdü, Ethan’ın iri kolu omuzlarımdan sarkarak beni kendine yakın tutuyordu. İşte o zaman, onun işi en sonunda kendi dediğine getireceğini biliyordum. Bana istediğini söylediği her şeye sahipti. Yanına taşınmam, nişan duyurusu ve hatta büyük ihtimalle evlilik.

Aman. Tanrım.

Ethan elini oynamakta gerçekten birinci sınıftı.

Bölüm 5

“Bu üçüncü esneyişin. Eve kadar dayanacak mısın, yoksa yığılmadan önce seni taşımam mı gerekecek?”

“Ah, tabii,” diyerek kaşlarını çattı. “Bugün neden yorgun olduğumu ikimiz de biliyoruz.” Brynne bana utanmazca gülümsediğinde, o güzel dudaklarına edepsiz şeyler yapmak istememe sebep oldu.

Şey, evet, gecenin yarısında onu becererek uyanık tuttun, ne olmasını bekliyorsun? Hatırayla gülümsemek istedim gerçi. Kadını ben asla geri çevirmiyordu, en tuhaf şeyleri istediğimde bile. Ben kesinlikle çok şanslı bir adamdım. Ama öte yandan, bu yeni bir şey değildi ve bir süredir de durum buydu.

“Üzgünüm, bebeğim. Seni uyanık tuttuğum her dakikadan keyif aldığımı duymak seni mutlu edecektir.” Aşağı uzanıp o tatlı poposunu sıktım ve sıçrayışını izledim.

“Sen delisin!” diye bağırıp beni itekledi.

“Sana deliyim,” derken kolumu tekrar ona doladım ve yanıma çektim. “Zaten neredeyse vardık. Umarım Fred’le oğlanlar evdedir de, onlarla da tanışabilirsin.”

“Sabırsızlanıyorum,” derken bir esnemeyi daha bastırmaya çalıştı.

“Bu kadar! Geri döndüğümüzde şekerleme yapman için seni yatağa sokacağım!”

Bana güldü. “Bu fena bir fikir değil. Şekerlemeleri sevmeye başlıyorum.”

Eve vardığımızda bizi erkek sesleri ve taze ekmeğin kokusu karşıladı. Ayrıca Zara’nın maymun ağabeyleri karmakarışık bağırışlarla üzerime koşturdu.

“Delikanlılar! Tanrım, kocaman olmuşsun, Jordan. Colin, bu hafta kaç randevuya çıktın?”

Oğlanların ikisi de gözlerini Brynne’e dikerken beni görmezden geldiler. Colin kıpkırmızı olurken, sanırım Jordan’ın ilk bakışta aşkına tanık oluyordum. “Baylar, bu Brynne Bennett, benim... kız arkadaşım.” Ona sıırt-tım. “Brynne, kız kardeşimin yumurtacıklarının geri ka-lanı—yani yeğenlerim demek istedim, Jordan ve Colin Greymont.”

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Bennett.” Jordan elini uzattı.

Colin bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı. Korkuyla karışık bir saygıyla, “Gerçekten artık bir sevgilin var,” dedi.

Brynne, Jordan’m elini sıktı ve ona öldürücü bir gülümseme yolladı. Jordan elinin üzerine öpücük kondu-rurken Brynne, “Bakıyorum da Ethan dayından ya da belki büyükbabandan ders almışsın,” dedi. “Davranışın çok güzel Jordan.” Brynne ona göz kırptıktan sonra Colin’e döndü. “Elimi öpmek zorunda değilsin Colin, ama seninle de tanıştığıma çok sevindim.”

Kırmızı yüzü daha da kızarıırken Colin başını salladı. Hızlı bir el sıkışla, “Memnun oldum,” diye homurdandı.

“Ayrıca şuradaki yakışıklı herif bu yumurtacıkların—demek istediğim, beni taciz eden bu çocukların babası.”

Küçük Zara dışlanmış hissetmemek için gelip resmen yanıma yapışmıştı. “Freddy Greymont, eniştem, zeki bir doktor, ablamın hayatının aşkı ve tüm bunların suçlusu.” Avuçlarımı havaya kaldırdım.

Fred, Brynne’le tanışmak için ileri çıkarken bana bir bakış attı, daha sonra detayları erkek erkeğe duymak istediği anlamına geliyordu. “Brynne, en sonunda seninle tanışabilmek benim için büyük zevk. Hakkında çok şey duyduk.” Freddy bana gözlerini kısarak baktı. “Neredeyse çoğunu Hannah’nın babasından duyduk tabii; Ethan hiçbir şey anlatmaz.” Brynne’i etkilemek için döndü, bu konuda iyiydi, doktordu falan işte.

Brynne ona, “Güzel evinizdeki bu hafta sonu için size teşekkür ederim. Şu ana kadar gerçekten kusursuzdu,” dedi. “Güzel bir aileniz var.” Zavallı herif muhtemelen beni biriyle birlikte gördüğü için şoktaydı. Freddy’i on beş yıldan fazladır tanurdım ve bir kere bile onu bir kız arkadaşım ile tanıştırdığımı hatırlamıyordum. O yüzden, sanırım onun sorgulamasını bekleyebilirdim. Hepsini olmamakla birlikte sırlarımın birçoğunu bilen bir başka kişiydi. Belki Fred’le rüyalarımı ve kâbuslarımı konuşmalıydım. *Ama yapamam.* Hoş olmayan düşünceleri anında kapattım ve Brynne’in ailemi etkileyerek sadık hayranlarına dönüştürmesini izledim.

“O ekmek harika kokuyor Hannah.” Brynne o tarafa doğru yürüyüp tezgâhtaki taze somunlara baktı. “Uzun zamandır ekmek pişirmedim. Bu sabah eğlenceliydi.”

Hannah, “Benim için de öyleydi,” dedi. “Biraz ister misin? Freddy’le çocuklar için tam da erken çay saati hazırlamak üzereydim. Taze ekmek ve ev yapımı çilek reçeli.”

“Kulağa ilahi geliyor ama uzun bir koşudan ve bu-
raya kadar yürüdükten sonra duş resmen bana sesleni-
yor.” Başka bir esneyişini daha bastırmaya çalıştı ama
imkânsızdı. Zarif eliyle ağzını kapattı ve mırıldandı,
“Gerçekten özür dilerim. Niçin bu kadar yorgunum bil-
miyorum. Tüm bu temiz hava uykumu getiriyor olmalı.”

Biz çıkmaya yeltenirken ablamla Freddy’nin birbirine
attığı ufak sırtışı yakaladım. Başımı onlara doğru iki yana
salladıktan sonra Brynne’i üst katta takip ettim. Odadan
çıktığımız anda bana gülmeye başlayacaklarından emin-
dim. Artık hayatımdaki her detaya burunlarını sokacak
olan ailemle eğlenceli zamanlar, diye düşündüm. *Sanırım
alışsan iyi edersin.*

Brynne duşa doğru yönelirken, cep telefonumda me-
saj var mı diye kontrol ettim. Asistanım Frances herhangi
bir acil durumu yönlendireceğine söz vermişti ama bek-
leyebilecek ufak tefek şeyler olduğunu görünce memnun
oldum. Şimdi temizlenmem gerekiyordu ve Brynne duş-
ta çıplaktı.

Arkasından içeri adım atarken, “İngiltere’de su sıkın-
tısı olduğunun farkındasın, değil mi?” diye sordum. Be-
deni duş jeli ve sıcak suyla kaygandı ve her zamanki gibi
beni delirtti.

Dönüp şampuana uzandı ve bana baştan aşağı bir ba-
kış attı. “Sanırım haberlerdeki duyuruları görmüştüm,
evet.”

“O yüzden, ne zaman durum elverişli olsa suyu pay-
laşmalıyız diye düşünüyorum.”

“Anlıyorum,” dedi yavaşça. Gözlerini uyanmakta olan
aletime doğru indirdi. “Yani şu anda elverişli olduğunu
düşünüyorsun?”

“Hem de nasıl elverişli.”

“O zaman elbette, istediğın gibi davran.” Suyun altına girebilmem için kenara çekildi.

“Ah, eğer su paylaşımından tam yarar sağlayacaksan bundan daha yakın olman gerekecek, bebeğim.”

“Bu yeterince yakın mı?” Bir adım attı, kızarmış ıslak teninin görüntüsü tadına bakma beklentisiyle ağzımı sulandırıyordu.

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Hâlâ benden kilometrelerce ötedesin.”

“Bana bakmaktan hoşlanıyorsun sanıyordum,” dedi cilveli bir şekilde.

“Ah, hoşlanıyorum, bebeğim. Hem de nasıl.” Başımı eğdim. “Ama en çok sana hem bakıp hem de dokunabildiğim anlardan hoşlanıyorum.”

Bir adım daha attı, bu da onu birkaç santim daha yakına getirdi. Bedenlerimiz karşılıklı dursa da birbirimize değmiyorduk, sıcak su bedenlerimizi ayıran boşluğun arasından akıyordu.

Birazdan gelecek şeyin beklentisiyle aramızda kıvrılan erotik sıcaklığın tadını çıkardım, çünkü çok kısa sürede bütün duyularımla onu silip süpüreceğimi biliyordum.

“Ama bana sadece bakıyorsun, dokunmuyorsun ki,” diye fısıldadı. “O nasıl oluyor?”

“Ah, dokunacağım, bebeğim. Dokunacağım.” Ağzımı boynuna getirip kokusunu da içime çektim, sabun ve su karışarak beni daha da ateşleyen çarpıcı bir iksir oluşturuyordu. “Dokunulmayı ne kadar istiyorsun?”

“Çok.”

Sesindeki ihtiyacı duyabiliyordum ve bu beni daha yükseğe çıkardı. Bunu benimle istediğini bilmekten daha çarpıcı bir şey yoktu. Dudaklarımı hemen kulağının altındaki noktaya bastırdım ve ondan yükselen leziz ürpertiği hissettim. “Burası mı?” diye sordum.

“Evet.” Sirtını hafifçe yay gibi gererek sert meme uçlarının göğsümün altındaki tene sürtünmesine sebep oldu.

“Ya da belki burasıdır?” Boynundan aşağısını yalayaarak dilimi leziz teninde gezdirdim ve emilmek için yalvaran sertleşmiş meme uçlarından biriyle buluşmak için aşağı doğru yol aldım.

“Ahhh evet,” diye ürperdi. Parmak uçlarında yükselerek o güzel, yumuşacık, pembe tomurcukları dudaklarıma doğru kaldırdı.

Dilimi kıvırıp ucunu yaladım ve yumuşacık bir yanıtla inlediğini duydum. Kollarını bana doğru kaldırmaya başladı ama çabucak geri çekildim. “Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bana dokunmak yok, bebeğim. Bunun hepsi senin için. Ellerini uzatıp mermere yasla ve benim için öyle kal.”

Bana doğru nefes alıp verirken göğüslerinin yükselip alçalışını görebiliyordum, ısıltılar saçan grimsi yeşil gözleri bana bu sabahki koşumuzda gördüğümüz denizin rengini anımsattı. Pozisyona girerken başını da geriye attı, bir sonraki emrimi bekliyordu. Boyun eğişini izlemek bana bir şeyler yaptı. Birlikte oynadığımız bu oyunlar daha önce kimseyle paylaştıklarım gibi değildi. Ayrıca beni daha önce kimseyle paylaşmadığım duygusal alanlara da itiyordu. Sadece o. Beni bu yere sadece Brynne getiriyordu.

“Şu anda öyle seksisin ki.”

Kelimeleri söylediğimde ürperip kalçalarını kasti, gözlerinde hüsrarla bana baktı. Tekrar ondan uzağa çekildim ve biraz daha ürpermesini, daha ağır ağır solumasını izledim. “Lütfen...”

“Lütfen ne, bebeğim?” Soruyu sorduktan sonra dilimi diğer memesinin ucunda kıvırdım.

“Bana dokunmana ihtiyacım var,” diye ürperdi yumuşakça.

Meme ucunu yeniden yaladım, bu defa koyu ucunda bir daire çizdim. “Böyle mi?”

“Ondan daha fazla,” diye soludu. Ellerini düşün mermerinde tutabilmek için mücadele ediyordu.

Diğer memesine geçtim ve ağzıma doğru sertçe çektim, dişlerimle ucunu azıcık ısırarak bitirdim. Dokunuşumun altında kaskatı oldu ve duyduğum en tatlı cinsel çığlıkla soludu. Yumuşacık, coşkun ve güzel. “Tatlı ağzından çıkan bu sesi seviyorum, bebeğim. Bunu tekrar tekrar senden duymak istiyorum. Benim için o sesi bir daha çıkarabilir misin?” Diğer meme ucunu da aynı şekilde ağzıma aldım ve boştaki elimi bacaklarının arasına kaydardım. “Ahh, siktir, nasıl da kaygansın, bebeğim. Bırak da seni duyayım!” Kaygan aralığında uğraşıp klitorisinin üzerinde ileri geri kaydardım. Ta ki kusursuz bir cinsel teslimiyetle benim için düşün duvarına dayalı bir halde eriyene kadar.

Benim için o sesi tekrar çıkardı.

Elimi kadınlığında ve gözlerimi yüzünde tuttum, onu orgazma ulaştırırken bedenin her enfes çırpınışını ve dalgalanmasını izliyordum. Bir süre sonra ağır gözlerini benimkilere doğru kaldırdı ve orada tuttu. “Bunu izlemek feci güzel,” dedim.

“Bunu şimdi istiyorum,” diye fısıldadı. Aletimi kavırıyor ve bacaklarının arasındaki kaygan, sıcak cennete dayanarak kaysın diye getiriyordu.

“Kelimeleri söyle.” Kalçalarımı geriye çektim.

“Aletini içimde istiyorum, derinlerimde.”

“Demek öyle, humm?” İçeri doğru bastırıp sertliğimi vajinasının dudaklarında ileri geri kaydardım, benim için ve onun ikinci turu için güzel bir sürtünme oluşturunuyordum.

“Evet! Lütfen!” diye yalvardı.

“Ama kötü bir kız oldun ve ellerini duvardan ayırdın. Ellerini orada tutmanı söyledim,” dedim. Hâlâ kaygan katlarında içeri dışarı hareket ediyordum.

“Üzgünüm... Sadece sabredemedim...”

“Çok sabırsızsın, bebeğim.”

“Biliyorum!”

“Şimdi benden ne istiyorsun?” diye sordum. Ağzım boynundaydı ve aletim hâlâ aşağıda yavaşça hareket ediyordu.

“Beni becermeni ve yeniden boşaltmanı istiyorum.” Bunu öyle yumuşakça, öyle yalvaran bir tonda söyledi ki, sanki eğer onu becermezsem gerçekten acı çekecekmiş gibiydi. Öyle söylediğinde içimdeki bir düğmeyi açiverdi. Onu daha önce gittiğimizden daha uzağa götürmeme, daha fazlasını almama izin verdi. Bu en iyi histi. Lanet olası dünyadaki en iyi his.

“Kollarını boynuma dola ve tutun.” Bacaklarının altından kavrayıp onu yukarı kaldırdım. “Bacaklarını bana dola bebeğim, böylece sana istediğin şeyi verebilirim!”

Bacaklarını kalçalarımın etrafına bastırdı ve sırtını duvara dayadı. İsmimi söyledi: “Ethan...”

“Evet, güzelim?” Bana doğru soludu. “Seni bu düşün duvarına dayalı halde becermemi beklerken öyle güzelsin ki. Duvara dayanıp becerilmeye bayılıyorsun, değil mi?”

Gözleri alev aldı ve ayırdığı kalçalarını hüsrarla bana dayayıp hareket etti. “Evet!”

“Sana bir sır vereceğim, bebeğim.”

Bana karşı sabrı tamamen tükenerek, “Ne?!” diye karşı çıktı.

Kadınlığının girişine kendimi hizaladım ve hayalarıma kadar içine gömdüm.

Beni içine alırken, “Aman Tanrım!” diye çığlık attı, gözleri bir anlığına geriye doğru döndü.

“Seni duvara dayayıp becermeye bayılıyorum.” İçine sertçe girdim, kadınlığının aletimin etrafındaki sıkı tutuşu baş döndürücü bir anda öyle yoğun bir zevke sebep oldu ki, kendimi ne kadar tutabileceğimi bilmiyordum. Sonsuza kadar dayanmak istedim. “Dairende seni duvara dayayıp becerdiğim geceyi hatırlıyor musun?” dedim dişlerimin arasından. “O zaman da çok iyi hissettirmiştin, şimdi de öyle hissettiriyorsun.”

“Evvvvveeeetttt.” Sert gidiş gelişler boyunca ürperdi, elleri kendini kaldırmak için sıkıca tutuyordu. “Yapmanı istemiştin. Bayılmıştım. Sonrasında gitmenden nefret ettim ama.”

Birlikte bir çılgınlığa girerken artık neredeyse hıçkırıyordu, hem bedenem hem de zihnen birbirimizle birleştik. Brynne tüm yolculuk boyunca tam orada, benimle birlikteydi. Birbirimize öyle mükemmel şekilde bağlandık ki hissetmek neredeyse acı veriyordu. Neredeyse değildi... kesinlikle *öyleydi!*

Brynne’i becermek çok güzel acı veriyordu. Her zaman vermişti ve her zaman vereceğini biliyordum.

“O gece bana ne söylemeni istedim, bebeğim? Bana ilk defa söyleyişindi.”

Aldığı hazla gölgeli parlak gözleri beni sertçe mıhladı, tıpkı aletimin tam şu anda onun vajinasını mıhladığı gibi. “Senin olduğumu,” diye soludu.

“Evet. Öylesin.” Darbelerime biraz dairesel hareket eklemeye başladım ve içteki kaslarının daha sıkıca kavradığını hissettim. “Ve şimdi her yanıma boşalacaksın. Bir. Defa. Daha!”

Brynne sertçe kasıldı ve derinliklerinde kasılmalarının başladığını, sahip olduğu her şeyle erkekliğini sağdığını hissettim. *Ah siktir, evet!* Altımda titredi ve ondan duymaya bayıldığım şu yumuşak sesleri çıkarmaya başladı. Beni havalara uçuran bir sestti. İşte böyle, sıcak su üzerimize akarken içine girdiğimde, kollarımda tamamen parçalara ayrıldı.

Beni lanet olası güneş sisteminden çok daha uzağa fırlattı.

Ayrıca tam o sırada boşaldığı için her şeye şükrettim, çünkü eğer bir dakika daha kendimi tutmam gerekseydi sanırım ölürdüm. Orgazm ona çarptığında gözlerinin genişlemesini izledim, bunu benim yaptığımı bilmek çok güzeldi ve sonra kendi rahatlayışım benden onun içine akarken muhteşem yükselişi ve çarpışı...

Dişlerim boynunu sıyrıyordu ve yeniden varlığımızdan haberdar olduğumda penisim hâlâ içinde seğiriyordu. Beni ayaklarımın üzerinde tutanın ne olduğunu bilmiyorum, gerçekten. Muhtemelen sadece otomatik bir tepkiydi, çünkü Brynne'i yukarıda tutuyordum ve düşürmek istemiyordum ama onun ötesinde bilincimi yitirdim. Brynne ve onun için duyduğum aşkın cinsel bulanıklığıyla tamamen dalmıştım. Her seferinde sonrasında hissettiğim gibiydim.

Dilimle boynunu sıyırdım ve aramızdaki son parça zevki de sarsıp ağzını bularak onu derince öptüm. Eğer içine kıvrılabilmenin bir yolu varsa, o zaman ben oradaydım. Niçin onunlayken böyle olduğunu ama diğerleriyle olmadığını bilmiyorum. Öyleydi işte.

Gözlerini yavaşça açtı, orgazm sonrası belirsizliği içinde öyle güzeldi ki... bana uykulu bir gülümseme verdi.

"İşte buradaymış," dedim.

Yutkunarak boğazını hareket ettirdiğinde, gözlerimi dişlerimle boynunda yaptığım kırmızı ize çekti. Bunu çok yapıyordum ve sonrasında kendimi hep suçlu hissediyordum. Gerçi Brynne bundan hiç şikâyet etmezdi. Bir kereliğine bile, düzüşürken ona yaptığım bir şey için bana karşı çıkacak hiçbir şey söylemedi. Bazen o gerçek gibi görünmüyordu.

“Şimdi seni yere bırakacağım, tamam mı?”

Başını salladı.

Yavaşça Brynne’in içinden çıkarken o son kayma his-sinden bile zevk aldım. İçinde olmak öyle güzeldi ki bir kayıp sızısı hissediyordum. Ayaklarını yere bıraktı ve kollarını bana doladı. Üzerimizdeki seksten kalanları yıkamadan önce birkaç dakika akan suyun altında durduk. *Çok fenaydı.* Bunun beni bir mağara adamı yaptığını biliyorum ama benim her yanında olmasını seviyordum.

Suyu kapatıp havluları almak için dışarı uzandım. Onu kurulamama izin verdi. Şimdiki gibi fazladan vaktimiz olduğunda yapmaya bayıldığım bir şeydi.

“Saçımı makineyle kurutmam lazım,” dedi bir iç çekişle.

Belime bir havlu doladım ve Brynne’in getirdiği krem-si sarı satenden bornoza uzandım. Giyinmesine yardım edip kuşağını bağladım, artık çıplak olmayacak diye so-murttum. “Bunları kapamak zorunda olmak çok üzücü. Trajik, gerçekten.” Muhteşem memelerini avuçladım ve ipeksi kumaşın üzerinden sıktım.

Brynne sıçrattı.

“Canın mı yandı?”

“Pek sayılmaz, sadece hassaslar.” Esnedi, bileklerini ağzına doğru kaldırarak bastırmaya çalıştı.

“Şimdi gerçekten bir şekerlemeye ihtiyacın var. Seni tamamen yorgun düşürdüm. Üzgünüm, bebeğim, kendime mani olamıyorum. Beni bağışlar mısın?” Çenesini tutup başparmağımı dudaklarında gezdirdim.

“Seni ne için bağışlayayım? Şu, düş düzüşmesi için mi? Yok öyle bir şey, Blackstone.” Başını sertçe iki yana salladı.

“Yani şimdi bana kızgınsın, öyle mi?” Şüphe içime çörekledi ve bu histen nefret ettim.

“Hiç de değil. Seninle duvarı tekrar ziyaret etmeyi sevdim.” Bana kahkaha atarak bütün endişemi sildi.

“Tamam, benim güzel şamatacım, otur da saçını taramama izin ver.” Poposunu hafifçe tokatladım ve tuvalet masasının taburesine doğru sıçramasına güldüm.

“Dikkat et, Blackstone,” diye uyardı.

“Yoksa ne olur?” diye meydan okudum.

“Gelecekteki duvar düzüşmelerini iptal ederim. Bunu yapabilirim, biliyorsun... eğer istersem.” Aynadan bana bakarken gözlerini kıstı.

Tarağı dikkatle saçının bir bölümünden geçirdim ve bir diğer karmaşık kısma geçtim. “Ahh, evet yapabilirdin ama niye öyle bir şeyi yapasın ki, bebeğim? Seni duvara dayayıp becermemi, saçını taramam kadar seviyorsun. Hatta belki, daha da fazla.”

Bana doğru içini çekti. “Haklı olduğunda gerçekten nefret ediyorum, Blackstone.”

On beş dakika sonra Brynne daha da uykuluydu ve saçları kuruydu, onu yatağa soktum. Giyinmemi izledi ve bir tutam saçını parmağına dolarken felaket seksi görünüyordu.

“Onlara ne söyleyeceksin?” diye sordu.

Yanına gidip alnını öptüm. "Seni uykun gelene kadar düzdüğümü söyleyeceğim."

Gözleri genişledi. "Yapma..."

Benim kahkaha atma sıramdı. "Gerzek değilim, bebeğim," derken başparmağımı göğsüme dayadım. "Onlara ne diyeceğimi sanıyorsun? Uzandığını söyleyeceğim." Başımı iki yana salladım.

"Hafif sıklet olduğumu düşünecekler."

"Hayır, düşünmeyecekler. Bitap düştün ve dün hastaydın, hâlâ iyileştiğini düşünmüyorum. Kahvaltıda fazla bir şey yemediğini ve koşuda da geride kaldığını fark ettim."

Köpürürken bana dik dik baktı. "Koşuda geride falan kalmadım, seni pislik!"

Brynn'e hakkında bilinmesi gereken şey? Gerektiği kadar rekabetçi olduğudur. Yemin ederim, kendini Özel Kuvvetler'de tanıdığım heriflerden daha güçlü ve kararlı tutabilirdi. Ve *asla* zayıf fizikli olduğunu ima etmeyecektin. Onu fena halde kızdırıyordu.

Lanet olsun ki, kızdığında çok güzel görünüyordu.

Göstere göstere kahkaha atmamak için dudağımı ısır-dım ve ellerimi teslim olurcasına kaldırdım. "Tamam, sadece minnacık geride kaldın." Onu öpücüklerle yatış-tırdım. "Dün gece hasta olduğun için bunda hiçbir sorun yok, bebeğim. Vücudunun toparlanmaya ihtiyacı var. Biraz dinlenince daha iyi hissedersin." Başımı salladım. "Öyle istiyorum."

Üzerindeki örtüye bakıp telaşlı bir şekilde çekiştirdi. "Ben uyurken sen ne yapacaksın?"

"Buralardan bir güzellikle randevum var." Omzumu silktim. "Gerçek bir kalp avcısı. Siyah saçları, kocaman mavi gözleriyle cidden nefes kesici. Boyu çok kısa ama."

Avucumla işaret ettim. "Dondurmalara karşı özel bir ilgisi var."

Bir kez daha esnerken kahkaha attı. "Buralardan bir güzelle dondurma yeme randevunu kaçıracağım için üzgünüm. Çok sevimli. Telefonunla benim için fotoğraf çeker misin?"

"Çekerim, bebeğim." Bir öpücük daha. "Şimdi uyu bakalım."

Daha ben odadan çıkarken kadını uykuya dalmıştı bile.

Bölüm 6

“Neden balıklar bu kadar akıllıdır?” diye sordu Zara.

Abartılı bir şekilde omzumu silktim. “Balıkların niçin çok akıllı olduklarını bilmiyorum. Sen biliyor musun?”

Ciddiyetle onayladı. “Çünkü akılları hep sürüde.”

Kendini beğenmiş, çilekli dondurma bulaşmış ufak yüzüne kahkaha attım ve erimekte olan dondurmasına yeni bir açtım.

“Biraz ister misin, Rags?” Dışarıdaki masanın altında sadıkça oturan golden retriever’a tatlısını uzattı.

Rags uzun pembe diliyle birkaç defa yaladı ve kaşlarımı çattım. Zara başını kaldırıp ne söyleyeceğimi görmek için baktı, nasıl da küçük bir şeytandı. Ona doğru omzumu silktim. “Vıcık vıcık köpek mikroplarını dondurmana bulaştırmak isteyip istememen umurumda değil. Canın ne istiyorsa onu yap.”

Bana kıkırdadı ve sandalyesinden sallanan bacaklarını uzattı. “Brynne komik konuşuyor.”

“Biliyorum. Uzun zamandır bunu ona söyleyip duruyorum ama dinlemiyor.” Başımı hüznle iki yana salladım. “Hâlâ yapıyor.” Birkaç fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkardım ve ne yaptığımı anlar anlamaz hazırladığı pozlarını verdi. Zara beni şiddetli kahkaha tufanına

yakalattı. Ergenliğe girdiği anda ailesine bela olacaktı. *Yüce. Tanrım.*

Daha çok kıkırdadı. *“Sünger Bob Kare Pantolon’daki gibi kelimelerle konuşuyor.”*

Numaradan bir şaşkınlıkla ağzım açıldı. *“Biliyor musun, haklısın! Bunu ona söyler misin?”*

Omzunu silkti. *“O iyi biri ve sanırım elinde değil.”* Bana kınarcasına bir bakış attıktan sonra dondurmasına geri döndü. Şöyle şeyler söyler gibiydi: *Sadece gerçek bir sik kafalı birinin konuşmasıyla dalga geçer, seni gerzek.* Tam da annesinin kızıydı.

“Çok iyi, E. Yeğeninin köpekle paylaşmasına izin vermen. Her şeyi dükkânın penceresinden gördüm.” Hannah bize katılırken ikimizden de tiksiniş göründü. *“İki dakika uzak kalıyorum—”*

Zara araya girerek, *“Umurunda olmadığını söyledi anneciğim,”* dedi ve hiç sorun yaşamadan beni satıverdi.

“Ah, sanırım Raggsey’de pek hastalık yok.” Köpeğin başını hafifçe okşadım. *“Ve sen küçük bir hainsin!”* Tek parmağımınla Zara’yı işaret ettim. *“Öyleyse beni dava et, Han. Ben burada sadece dayıyım. Taşkınlıkla çıldırmalarına izin vermek benim rolüm.”*

“Evet, tabii, ben müsamaha gösteren bir hâlâ değilim... Henüz!”

Ona bir bakış attım ve ifadesinden bir şey sezinledim. Ne olduğundan emin değilim ama gördüğümde kız kardeşimdeki şüpheyi tanırdım. Akli fıldır fıldırdı.

“Bu esrarlı yorum ne anlama geliyor?”

“Sen ve Brynne.” Başını hafifçe iki yana salladı. *“Bu gerçekten ciddi, değil mi? Seni hiç böyle görmedim.”*

Milyonlarca yansıyan dalgaları olan denize doğru bakıp güneş gözlüğümü düzelttim. *“Onunla evlenmek istiyorum.”*

“Öyle düşünmüştüm... Pekâlâ, onunla o tarafa doğru gidiyorsun. Bu sabah onunla konuşmak durumu doğruladı ve sonra bugün uzanmaya ihtiyacı olunca parçaları birleştirmeye başladım.”

Brynnne’in uzanmasıyla bunun ne ilgili var? “Yani onaylıyorsun?” diye sordum.

Hannah bana meraklı bir şekilde baktı. “Brynnne’le evlenmeni onaylayıp onaylamadığımı mı soruyorsun? Elbette sizi destekliyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum, eğer onu seviyorsan ve o da seni seviyorsa... şey, o zaman bunun bir anlamı vardır.” Masanın üzerinden elime uzandı. “Bazen bu şekilde oluyor. Kimse mükemmel değildir. Fred ve ben de aynı şekilde yola başladık, E ve bizimle ya da bebeklerin gelişiyile ilgili tek bir şeyi değiştirmezdin. Onlar bir lütuf.”

Elini tutup öptüm. “Gerçekten öyleler ve belki bir gün bizim de olur ama bir aile kurmak şu anda denklemin hiçbir yerinde yok. Öncelikle onu prangalarla zincirlenme fikrine alıştırmaya çalışıyorum.”

Hannah rahatlamış göründü. “Ah, iyi. Şimdi ondan daha çok hoşlandım. Tuzağa falan düştüğünden endişelendiğimi itiraf etmeliyim ve senin için bunu düşünmekten nefret ettim, küçük kardeşim. Eğer bu istediğin bir şeyse senin adına memnunum.”

Homurdanarak güldüm. “Tabii... tuzağa düşürülmesi gereken o. Brynnne’i bağlamak zor ve bir ilişki yaşamak onun için korkutucu. Bir yıl içinde onu mihraba götürebilirsem şanslıyım demektir. Uzun bir nişanın çok iyi olacağına ikna etmeye çalışıyorum.”

Hannah sanki bunu sindiriyormuş gibi ağır ağır başını salladı. “Yani düğün için sonrasını mı bekleyeceksiniz? Bu da bir seçenek ama babam nefret edecektir.

Freddy'le ben Jordan'ı yapınca babamın nasıl olduğunu hatırlasana. Bizi bir ay içinde evlendirmişti." Babamın o zamanki sözlerini taklit etti, "'Benim torunum bir piç olarak doğmayacak! Eğer zavallı annen burada olup da bunu görseydi—'"

"Ne?!" Ona ağızım açık bakakaldım. "Brynne değil... Demek istediğim, eğer ileri sürdüğün şey buysa fena halde yanılıyorsun." Spekülasyonlarına şoke olarak Hannah'ya dik dik baktım. "Senin düşündüğün..." Başımı şiddetle iki yana salladım. "Hayır, Han! Sevgi-lim hamile değil. Yolu yok. Hapları konusunda çok dik-katli. Her sabah aldığını görüyorum. Lanet olsun, daha bu sabah banyoda haplarını yuttuğunu duyduğumdan eminim."

Hannah başını yavaşça salladı, gri gözleri anlayışlı ve garip bir şekilde bilge görünüyordu ama ondan ötesi, ben bunu yemiyordum.

"Hamile olduğunu mu düşünüyorsun? Ve bu yüz-den onunla evlenmek istediğimi?" Ablamın bu kadar sorumsuz olacağımızı düşünmesi beni cidden şoka soktu ve epey de hakarete uğradığımı hissettim. "Hedeften bu kadar uzak olamazdın, Han. Tanrım! Siz inanmayanlar," dedim küçümseyerek ve kahveme uzandım.

"Belki ikiniz Freddy'le konuşmalısınız o zaman," dedi, "çünkü Brynne'in hamile olduğuna ve ikinizin isterseniz de istemeseniz de anne baba olacağınıza evimin üzerine bahse girerim."

Kahve genzime kaçtı, köpeği korkutarak ufak masaya çarpmasına sebep oldum ve masa, parke taşlı kaldırım üstünde tıngırdadı.

Hannah, Zara'ya baktı, küçük kızın bütün niyeti ve amacı söylediğimiz her kelimeyi dinlemek gibi görünü-

yordu. "Akıllı bir kız ol ve Raggs'i yuvarlanması için şuradaki çimlere doğru götür, tamam mı?"

Zara bir an düşündükten sonra annesiyle savaşı kazanamayacağına karar verdi ve elinde erimiş dondurmasıyla, istendiği üzere Raggs'le birlikte ayrıldı.

Anında kalbim atış hızını artırdı ve korkunun, aynı anda endişe ve heyecanla karıştığını hissettim. "Freddy'le konuşmayacağız—kahrolası bir dakika bekle, Hannah! Ne haltlar dönüyor?! Hamile olduğuna dair o harika evini bahse koymak istemene sebep olan şeyi bilmek istiyorum." Artık bağırıyordum. "Söyle bana!" Elimi sakalının üzerinden geçirdim, kız kardeşime dik dik bakarken terlemeye başladığımı hissettim ve yaptığı yanlış şakayı başından savması için bekledim.

Hannah birkaç şekerleme dükkânının bulunduğu avluda etrafına bakındı ve artık bize kabaca gözlerini diken diğer müşterilerden bazılarına memnuniyetle gülümse-di. "Sakinleş, kardeşim. Hadi biraz yürüyelim." Alışveriş çantalarını toplayıp ayağa kalktı ve bana sabırlı bir bakış atsa da anlamı; *Ablanı dinle, seni devasa göt herif* ti.

Ablamı ve yeğenimi tam orada, köyün merkezinde bırakıp Brynne'i almak için eve koşmayı, onu Rover'a bindirmeyi ve Londra'ya geri dönmeyi düşündüm. Buradan uzaklaşabilir ve tüm bunların garip, imkânsız bir rüya ya da yanlış anlaşılma olduğunu düşünebilirdik. Cidden düşündüm. Beş saniye kadar.

Dizlerimdeki ani zayıflığa rağmen bir şekilde doğruldum, antika dükkânına yaptığım ziyaretten aldıklarımı topladım ve kız kardeşimi takip ettim.

Hannah yürürken, "Ne kadar gecikti?" diye sordu.

"Gecikmek mi? Siktir, ben böyle şeyleri bilmem! Bazen aldığı hapların kanamasını geciktirdiğini söylerdi."

“Ahh, yani eğer geciktiyse de bilemezsiniz. Mantıklı geliyor. Dün gece hasta olduğundan bahsetti. Yolun kenarına çekmek zorunda kalmışsın. Ayrıca dün gece başının döndüğünden de bahsetti.”

“Ya, öyle mi?” dedim savunmaya geçerek. “Belki yediği bir şeydendir.”

Hannah omzuma vurdu. “Göt gibi davranmayı kes. Üç çocuğum var, E, hamileliğin işaretlerini biliyorum ve kocam bir doktor. Neden bahsettiğimi biliyorum.”

Ensemden aşağı bir damla terin aktığını hissettim. “Ama... bu mümkün olamaz.”

“Ah, vızıldamayı kes ve bana gerçekleri söyle. Oldukça mümkün olduğuna seni temin edebilirim. Brynne’in başı döndüğünde ne oldu?”

“Oturmak zorunda kaldı ve susadığını söyledi.”

Hannah şarkı söyler gibi, “Susuzluk bir belirtidir,” dedi.

“Siktir ve ondan sonra da kusmak zorunda kaldı. Ah, Tanrım.”

“Bazı kadınlar sabah bulantılarını *akşamları* yaşar,” diye duyurdu. “Fred bile bunun çok yaygın olduğunu sana söyleyecektir.”

“Sana başka ne oluyor?”

“Çok trip atıyorum ve duygusal oluyorum. Etrafta dolaşan çok fazla hormon oluyor.”

Onaylandı. Birkaç hafta önce yaptığım Medusa esprisi aniden o kadar da komik görünmedi.

“Yoğun yorgunluk, gerekli dinlenmeler, uzanmalar.” Başını tamamen yana eğdi. “Hayatımda üç hamileliğim hariç hiç gündüz dinlenmedim.”

Onaylandı. Brynne şu anda ablamın evinde uyuyordu. Bir sigara içmek istedim, sonra bir tane daha ve sonra paket bitene kadar devam etmek istedim.

“Göğüsler dokunmak için fazla hassas, hatta biraz acı verici olur. Yine, bebeği beslemek için süt üretmeye başlayan hormonlar yüzünden.”

Ona gözlerimi dikip baktım ve o hormonlar, memeler ve süt üretiminden bahsederken köyün delisi gibi ağzımın açık kaldığından emindim. *Bu oluyor olamaz. Olmamalı. Şimdi olmaz.*

Fakat ablam devam etti, ağzından çıkan her bir cümleyle ödümü bokuma karıştırıyordu.

“Bu son kısım olan bir şey ve güven bana, söylememeyi tercih ederim ama sanırım sorduğun için söylemeliyim.” Konuşmamam için elini kaldırarak beni durdurdu. “Doğru olup olmadığını duymak istemiyorum. Bilmeye gerçekten ihtiyacım yok.”

“Ne?!” diye ona bağırdım. “Saçmalamayı kes ve bana söyle!”

Hannah bana kötü kötü baktıktan sonra yüzüne yavaşça pis bir gülümseme yayıldı. “Hamile kadınlar çok azgın olur ve durmadan seks isterler. Genellikle erkekleri aniden gelen bu ekstra düzüşmeyle niçin şanslarının döndüğünün farkına varmayacak kadar aptaldır.” Bunu bana söylemekten zevk aldığına emindim. “Kesinlikle hormonlardan.” Hannah kollarını bağlayıp bekledi.

“Geri dönmemiz gerek,” dedim garip bir sesle. Kendi kulaklarıma bile normal gelmedi. Tüm görebildiğim, buraya gelmeden önce duştayken Brynne’in onu becermem için yalvardığıydı. *Aman Tanrım.* Taş kesilmek bile bu patlayan bombanın büyüklüğünü gizleyemezdi.

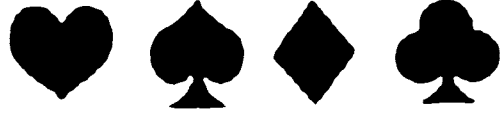
Yeğenimin çimlerin üzerinde köpeği kovaladığı sıcak bir temmuz gününde, kız kardeşimin yanında durup Somersset sahiline bakarken, iki şeyi tüm kesinliğiyle biliyordum.

İlki, Brynne'in haberleri pek de iyi karşılamayacağıydı.

İkinci kısım aklıma hızla ve yoğun netlikle geldi. Yalnızca kendime itiraf edebileceğim sebeplerden dolayı çok ama çok şanslı bir adam olduğumu tekrar doğrulamamdı. Sebebi Brynne'e bile söyleyemezdim. Hepsi benim içindi ve saklı tutacaktım. Çok basit bir mantıktı, gerçekten. Ve ne kadar çok düşünürsem, olasılığı kabul etmek o kadar kolaylaşıyordu.

Eğer Brynne gerçekten benim çocuğumu taşıyorsa... o zaman beni asla terk edemezdi.

Bölüm 7

“Haplarının düzgün çalışmamasına sebep olan şey ne olabilir? Brynne senelerdir kullandığını söyledi. Bunu bana açıkla,” diye talep ettim.

Freddy bana anlayışla baktı. “Rahatla, dostum. Dünyanın sonu değil ya. Hiçbir şeye zorlanmayacak. 2012’deyiz. Seçenekleri var.”

“Ah, siktir!” Hamile olabileceği fikri şu anda sindirmek için yeterliydi ama Fred’in önerebileceği şeyi düşünmek daha da kötüydü. “Hamileliği sonlandırmaktan mı bahsediyorsun?”

“Evet. Hakları var ve o bir seçenek. Evlatlık vermek bir diğeri,” dedi yumuşakça.

Sandalyeye çöküp dirseklerimi dizlerime dayadım ve alnımı ellerime yasladım. Sadece orada oturdum ve soluk alıp verdim. Ne kadar şokta olsam da, hamileliği sona erdirmenin söz konusu olmadığını biliyordum. Olasılık bile değildi. Çocuğumun öldürülmesine ya da verilmesine izin vermemin imkânı yoktu. Sadece Brynne’in de benimle aynı şekilde hissetmesini umdum. *Peki ya hissetmiyorsa?*

“Şey, ikinizin bir konuşma yapması gerek ve sonra onaylamak için bir test yapmalı. Eğer onunla konuşanın

ben olmamı istiyorsan yaparım ama oraya önce senin gitmen gerekecek, E ve birlikte bunu tartışacaksınız.”

Ellerime dayadığım başımı salladım ve kıcımlı sandalyeden kaldırdım. Fred destek için sırtıma hafifçe vurdu. “Ama nasıl? Eğer haplarını alıyorsa bu nasıl olur?” diye bastırdım. Belki acınası inkâr teşebbüslerimle, uyanma zamanının geldiğini duyuracak bir alarmin çalmasını bekliyordum.

Freddy gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Bazı şeyler değişir, başka ilaçlar hapların etkinliğini yok eder, kondom delinir, insanlar sarhoş olur ve oluverir, vücutlarının ilaçları metabolize edemeyeceği bir hastalık geçirirler ve en önemlisi, *hiçbir şey* yüzde yüze koruyucu değildir. Tek kesin çözüm cinsellik orucu.” Bana bir bakış attı. “Kondom muydu?”

Başımı iki yana sallayıp yere baktım.

“Ahh, pekâlâ o zaman, eğer doğrudan bankaya dök-tüysen, adamım, çok kolayca olabiliyor.”

İrkildim. “Nasıl olur da üst kata gidip onu hamile bıraktığımı düşündüğümü ve bir test yapması gerektiğini söyleyebilirim? Nasıl?!”

Freddy bara gidip bana votka doldurdu ve uzattı.

Kafaya dikip bitirdim ve sırtıma ikinci defa vurdu.

“Yapmak için üst kata çıkman gerektiğini düşünmüyorum,” dedi Fred.

Ne demek istediğini sormak için başımı kaldırdım ve dizlerimin yeniden uyuştüğünü hissettim.

Zara ve Brynne el ele ve genişçe gülümseyerek odaya girdi. Öyle mutlu... ve güzel... ve... hamile görünüyordu ki.

Brynne

"Ah, selam." Ethan'a gülümsedim ve neden ikinci bir kafam çıkmış gibi baktığını merak ettim. "Siz beyler burada neyin dedikodusunu yapıyorsunuz? Erkek konuşması mı?"

Ethan endişeyle güldü ve biraz solgun göründü. Aslına bakılırsa, korkmuş görünüyordu. *İşte bu çok garip.*

Tedirginleşmeye başlayarak, "Her şey yolunda mı? Neil'dan telefon mu aldın?" diye sordum. "Dün geceki o mesajı kimin yolladığını buldu mu?" Boştaki elimi boğazıma dayadım ve aniden artan paniğimi bastırmaya çalıştım.

Olay şuydu ki, bizi temellendiren Ethan'dı. O emin olan taraftı, her tarafa güven yayardı. Kendimi güvende hissettiriyordu, o yüzden onu bu şekilde görmek beni... endişelendirdi... şey, aslında ödümü bokuma karıştırdı.

Anında yanıma gelip beni göğsüne yasladı. "Hayır. Öyle bir şey değil." Alnımı öptükten sonra yüzümü tuttu, tanıdığım ve sevdiğim Ethan'a daha çok benziyordu. "Hâlâ telefonun üzerinde çalışıyor." Başını iki yana salladı. "O lanet olası mesaj hakkında düşünme bile, tamam mı? Susadın mı? Biraz su ister misin? Biraz oturup ayaklarını uzatsan nasıl olur?" Bizi kanepeye doğru yönlendirdi ve beni resmen üzerine itti.

"Aa... tamam." Başımı sallayıp gözlerimi kısarken, dudaklarımı oynatarak, "*Ne halt dönüyor?*" dedim.

"Bir şey yok bebeğim. Sadece yorgun görünüyorsun. Şekerlemen nasıldı?" Sesi kulağa garip geldi.

Ona kaşlarını çattım. “Şekerlemem harikaydı ama öyle uzun bir süre uyumadım.” Zara kucağıma kıvrıldı ve uzun, kıvrıkcık saçlarını okşamaya başladım. “Siz dondurma yemek için gidince Hallborough turuna çıktım ve Gaby için Mallerton’ın Sör Jeremy ve Georgina’sının portresinin fotoğraflarını çektim... ve onları yolladım.”

“Bu güzel,” dedi Ethan. Tek elini saçlarının arasından geçirdi.

“Evet... güzeldi.” Freddy’e doğru bir bakış attığımda ondan da garip bir his aldım. Diğerleri gittiğinde çok güzel bir sohbet etmiştik ve bana evde tur attırmıştı. Şimdi sanki odadan defolup gitmek ister gibi görünüyordu. “Neler oluyor? Niçin ikiniz de böyle garip davranıyorsunuz?”

Ethan omzunu silkti ve çaresizlikle ellerini kaldırdı. “Bebeğim...”

Freddy benden tarafa doğru gelip ellerini Zara’ya uzattı. “Babayla gel bakalım, ufaklık. Ethan dayın Brynne’le konuşmak istiyor.”

“Ah, tamam,” dedim ve isteksizce onu uzattım. “Ethan dayınla dondurma gezinin detaylarını dinlemek istiyordum.” Zara’ya doğru üzgün surat yaptım.

“Dondurma güzeldi,” dedi babasının kollarından. “Annem, Ethan dayıma senin hamile olduğun konusunda evin üzerine bahse girerim dedi ve isterseniz de istemeseniz de anne baba olacaksınız, dedi.” Tatlılıkla gülmüsedti. “Ethan dayımla annem senin hamileliğinle ilgili bağırabilsin diye Raggs’le uzaklaştık.”

Aynı anda birden fazla şey oldu. Kanepede oturmak yerine ayaktaydım ama oraya nasıl geldiğim hakkında fikrim yoktu. Ayağa kalktığımı görebiliyordum, Hallborough’ın güzel Georgian tarzı konuk odasının zarif mobilyaları, tabloları ve halıları arasındaydım.

Ethan'ın yakışıklı yüzünü ve uzun pencerelerden sızan öğlen güneşini görebiliyordum. Ve havada dönen şu ufak toz zerreciklerini, hani şu genellikle görmediğiniz ama güneş ışığı vurunca tembelce süzöldüklerini, sanki sihirliymiş gibi havada asılı kaldıklarını gördüğünüz zerrelere görebiliyordum. Şöyle bir düşününce, ben de süzölüyordum. Beni gökyüzüne ve muhtemelen dış uza-ya doğru gitmekten alıkoyan şey tavandı. Süzölmeye devam ederdim. Eğer tavan olmasaydı süzüleceğimden emindim.

Ethan sövüp bana doğru tökezledi. Adımı duyup duruyordum. Tekrar tekrar adımın seslenildiğini duydum. Her şeyi görebiliyordum. Orada duruyordum. Ethan bana doğru uçuyordu. Freddy, Zara'yla birlikte odadan çıkmak için öyle hızlı koşuyordu ki, sanki bir film görüntüsünün hızlanmış puslu hali gibi göründü. Oda aniden ısındı; hayır, cayır cayırdı. Tıpkı bir fırın gibi. Bakışlarımı çatıdan indirerek, Ethan'ın konuk odasının ortasında duran 'bana' doğru koştuğunu gördüm. Kollarını uzattı ama her şey yavaşlatılmış gibiydi. Gerçekten yavaş. Ethan hareket etmeye devam etse de, hızı daha da azaldı. Bana hiç ulaşacağını sanmıyordum. Gözlerimi kırptırdım ve Zara'nın söylediği şeyden anlam çıkarmaya çalıştım. Freddy çoktan onu odadan çıkarmıştı, yani ona bununla ilgili soru soramazdım. Hatta o ufacık sesiyle Freddy'e, "Babacığım, hamilelik ne demek?" diye sordüğünü bile duymuştum.

"Seni seviyorum." Ethan'ın dudaklarından gelen bu kelimelerle uyandım. Yeniden kanepedeydim, bu defa uzanıyordum. Ethan yerde dizlerinin üzerinde durmuş

başımı ve saçımı okşuyordu, gözlerinde fazlasıyla endişe vardı. “Geri döndün...” Ethan gözlerini kapatıp yeniden açtı. Epeyce sarsılmış görünüyordu, muhtemelen benim hissettiğim şeye oldukça benzerdi. *Sıraya gir, dostum. Az önce bedenimin dışında bir deneyim yaşadım.* Artık ölmeden önce yapılacaklar listemden birini daha silebilirdim.

Hatırladım.

Bilginin ağırlığı göğsüme öyle bir oturdu ki kocaman bir soluk almaya çalıştım ve doğrulup oturmaya çabaladım. Ethan beni olduğum yerde tutup susturdu. Kaçma dürtüsü çok büyüktü. Sanki bilincim panik yapmanın bir parça bile olsun yardım etmeyeceğini biliyordu ama işleri kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacağını bilseniz bile yaptığınız bir bağımlılık gibiydi.

Başımı iki yana salladım. “Değilim, Ethan. Hamile değilim. Haplarımı alıyorum ve tek bir gün bile kaçırmadım...”

Tek eliyle saçlarımı okşamaya devam ederken diğerini omzumun üzerinde tutuyordu.

Kaçmamdan korkuyordu. Ethan’ı tanıyorum ve bazen nasıl düşündüğünü görebiliyorum. Beni kanepede yatar halde tutuyordu ki onu bırakamayayım, kaçamayayım, fırlamayayım ya da sıvışamayayım. *Sen çok bilge bir adamsın, Ethan Blackstone.*

Çünkü yapmayı istediğim şey kesinlikle buydu.

“Sana ne söylediğimi hatırla, Brynne.” Sesi sert, ancak savunmasızdı. İçindeki endişeyi duyabiliyordum.

“Beni sevdiğini mi?”

Ellerini üzerimden hiç çekmeden yavaşça onayladı.

“Ama ben hamile değilim,” dedim ısrarla. “Bırak kal-kayım.”

“Brynne test yaptırman lazım ve sonra kesin olarak bileceğiz. Hannah ve Fred olabileceğini düşünüyor...”

Sesi azalarak yok oldu, sesi emin değildi. “Hannah eczaneden senin için hamilelik testi almama yardım etti..”

Onu sertçe ittim. “Bırak kalkayım!”

“Bryenne... bebeğim, lütfen sadece dinle—”

“Beni. Hemen. Bırak. Şimdi!”

Geri çekildi. Doğrulup oturdum ve kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum. Şu anda bir şeyden anlam çıkaramayacak kadar sıcak basmıştı, susamıştım ve sadece hasta hissettim.

“Çılgına dönme, tamam mı? Bunu iki yetişkin gibi tartışmamız gerekiyor.” Dişlerini sıkmaktan çenesi kasıldı.

“Tabii,” diyerek alayla gülümsedim. “Tartışmak. Ablanla ve Freddy’yle benim hakkımda konuşmandan önce bu iyi bir fikir olabilirdi. Ethan?! Bunu niçin yaptın? Niçin?”

“Yapmadım. Hiçbir fikrim yoktu. Hannah konuyu bana açtı ve Freddy dâhil oldu. Hamile olabileceğini düşünüyorlar. Dün gece midenin bulanması, sürekli uzanman ve... diğer şeyler.”

“Diğer şeyler ne?”

Ethan şu anda benimle bu tartışmayı yapmaktansa bir avuç camı yutmayı tercih edermiş gibi görünüyordu.

Ethan yüzünü buruşturdu. “Şu testi yapsan olmaz mı?”

“Hayır! Sen ve ailen bir test yapmamı düşündüğü için yapacak değilim! Diğer şeyler ne?!” Girmesine izin vermem gerektiğini bildiğim mantıksızlık eski güvenliği dalga dalga aştı. *Korku Diyarı’na hoş geldiniz, lütfen Fena Halde Boku Yedim yerine park edin ve ana kapıya doğru ilerleyin, orada en kötü kâbusunuzla karşılanacaksınız.*

İki elini birden göğüslerime doğru kaldırıp avuçladı ve sıkı. Acıyla irkildim ve panik başka bir seviyeye çıktı. Bu tarz bir acıyı öncesinden hatırladım. Daha önce hissetmiştim. *Hayıuuur!*

Ellerini sertçe kenara ittim. “Bunu onlarla mı konuştun?! Aman Tanrım!”

“Öyle değildi Brynne. Senden bahsetmedim. Hannah sadece bazı şeylerden bahsetti ve bir açıklama istediğim zaman bana... belirtilerden bahsetti.” Sesini alçalttı. “Sende bütün belirtiler var. Miden bulanıyor, sürekli uykulusun ve onlar acıyor...” Göğsümü işaret etti ve sesi azaldı, sesindeki ihtiyat yine kendimi bir sürtük gibi hissetmeme sebep oldu. Eğer durum müsaitse fazlasıyla sürtüklük yapabildiğimi biliyordum. Bu, o zamanlardan biri olarak değerlendirilebilirdi.

Öne doğru eğilip ellerimi saçlarıma gömdüm ve orada öylece oturdum. Gözlerimi yere dikerek değerlendirmeye çalıştım. Ethan bana karışmadı ve bu iyi bir şeydi, çünkü kafese kapatılmış bir hayvanın yapacağı gibi saldırmak ve ısırarak istiyordum. *Belirtiler...* Reglim asla fazla olmazdı ve daha önce tamamen atladığım olurdu. Doktorum aldığım doğum kontrol hapında bunun normal olduğuna beni temin ettiği için asla endişelenmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, endişelenmem gerekmedi, çünkü *kimseyle seks yapmadığında hamile kalma konusunda endişelenmen gerekmezdi!* Ethan’dan önce seks tek tük ve her zaman korunarak olurdu. Birbirimizi iyi tanımazken bir adamın kondomsuz ilişkiye girmesine izin verecek kadar aptal değildim. *O zaman niçin Ethan’la yaptım, gerzek?* Lanet olsun, Ethan yalnızca bir defa kondom kullanmıştı. Bir defa. *Ufak yüzücülerin içeri bir yol bulması için bir sürü fırsatı vardı. Yine söylüyorum, ben kocaman bir gerzeğim.*

Bir gece önce hasta olmak oldukça garip hissettirmişti, çünkü kusar kusmaz sanki hiçbir şeyim yokmuş gibiydi. Aynı şey bu sabah kahvaltıda da olmuştu. Karnım ger-

çekten açtı ve sonra yemek geldiğinde sadece kızarmış ekmeği istemiştim. Şöyle bir düşününce, şu anda da midem fenaydı. Rozbifli sandviç yediğim geç öğle yemeği pek yerinde durmuyordu. Göğüslerim acıyordu. Son iki gündür uyuyup duruyordum.

Her şey bir anlık anlayışla ve korkunç endişeyle bir araya gelerek aydınlandı. Niçin Ethan bu kadar sakindi? Eğer bu doğruysa o da dehşete kapılmış olmalıydı.

Kendi kendime, "Doğru olamaz. Olamaz işte," dedim.

"Sana ne söylediğimi hatırla, Brynne," dedi.

Elimi uzattım ve o tuttu, ona gerçekten cevap veremeyecek kadar şaşkına dönmüştüm. Zaten ona ne söyleyebilirdim? Üzgünüm, doğum kontrol haplarım işe yaramamış mı? Mahvolmuş bir karmaşaydım ve her zaman öyleydim, hayatımı biraz daha mahvedebileyim diye hamile kaldım mı? Yoksa bunun stresli hayatını karıştırdığını biliyorum Ethan, gerçekten ama gerçekten üzgünüm, fakat hamileyiz.

Kasılarak yutkundum. Sulu tükürük boğazımda birikmeye başladı. Daha fazlası, sonra daha da fazlası geldi ve yeniden korkunç bir şekilde kusacağımı biliyordum. Aniden beni ele geçiren mide bulantısının etkilerini alt etmek için çabaladım.

Kaybettim.

Yerimden fırlayarak en yakın banyoya doğru koştum, aklım umutsuzca devasa evin labirent şeklindeki kat planını hatırlamaya çalışıyordu. Elim ağzımda, hemen camla çevrili odanın yanındaki banyoya atıldım ve kendimi tuvalete attım. Artık çıkacak hiçbir şey kalmayıncaya kadar içimdekileri çıkardım.

Kaçmak istedim.

Yirmi dört saatten az sürede kadınım ile ikinci defa buradaydım ve berbattı. Özellikle onun için. Konuşmak mantıksız bir şey gibi geldiğinden konuşmadım. Sadece saçını tuttum ve midesindekileri dışarı çıkarmasına izin verdim. Lavabodan soğuk suyla bir parça bez ıslatıp ona uzattım. Alıp yüzüne bastırdı ve inledi. Tamamen çaresiz hissettim. *Bunu ona sen yaptın ve bu yüzden senden nefret ediyor.*

Fred açık kapıyı tıklattı. "Oda servisi," dedi nazikçe.

"Ona bir şey getirebilir misin Fred?"

Brynne bezi yüzünden çekti, solgun ve ağlamaya hazır görünüyordu. Fred ona gülümsedi. "Bulantı önleyici verebilirim ama sadece semptomatik olur."

"Lütfen," diye yanıtlarken başını sallayarak onayladı.

"O da ne demek, sadece semptomatik?" diye sordum.

Fred, Brynne'le konuştu. "Canım, eğer bir onay olmazsa sana tedavi uygulama konusunda rahat hissetmem. Teste hazır mısın?" Nazikçe konuştu. "Sonra kesin olarak biliriz ve E ikiniz için en iyisine karar verebilir. Gerçekten önce o teste ihtiyacımız var." Başını hızla aşağı eğdi.

"Tamam." Tüm söylediği buydu ve bana bakmadan Fred'le konuştu. Soğuk ve mesafeli görünüyordu, sanki artık yabancıymışız gibi. Bu canımı acıttı. Umutsuzca gözlerimin içine bakmasını istedim ama bakmazdı. Sadece ıslak bezi yüzünde tuttu ve gözlerini duvara dikmeye devam etti.

Fred iki test kitini lavabonun üzerine yerleştirdi. Erken saatlerde Hannah onları köyden seçmeme yardım etmişti, çünkü ben kesinlikle ne yaptığımı bilmiyordum.

Ablamla yaptığım konuşmadan sonra hamilelik testi almam gerektiğine beni ikna etmişti. Bu gerçeküstüydü. Gerçekten öyleydi. İşte üçümüz bu banyoda dururken, bu standart bir prosedür gibi davranmaya çalışıyordum ve aslında tamamen boku yemişlikti. Brynne'im resmen sürpriz hamilelik testine zorlanmasıyla ve benim geçmişi, hamile olduğu diğer zamanı bilmemle metaforik olarak bir silahın ucundaydı.

SİKTİR! Tekrar duvarı yumruklamak istesem de, bu yerde cesaret edemedim. Bu duvarların değeri çok fazlaydı.

Aklıma bir sürü çılgınca düşünce süzüldü. *Ya onu hamile bıraktığım için benden nefret ederse? Ya bu bizi ayırırsa? Ya kürtaj yaptırmak isterse? Ya hamile bile değilse ve bu onu korkutup kaçırırsa?* Ödüm patlıyordu ama yine de bilmek istedim. Şimdi. Yanıtlara ihtiyacım vardı.

"Tamam," dedi Fred, "biraz sonra konuşup seni daha iyi hissettirmek için çalışmalıyız, hayatım." Küçük yerden dışarı çıkmaya yeltendi ama başka bir şey söylemek için döndü. Ve Brynne köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi mahzun gözlerle gergince duruyordu. Tanık olmak kalbimi parçaladı. Gerçekten yaptı. "Brynne, biz yardım etmek ve elimizden gelen her şekilde desteklemek için buradayız. Lafımda ciddiyim ve Hannah'nın da öyle olduğunu biliyorum."

"Teşekkürler," diye yanıtladı ufak bir sesle.

Fred gittiğinde sadece ikimiz kaldık. Brynne kıpırdamadan öylece orada durdu. Garipti. Ona dokunmak istedim ama korktum da.

"Brynne?"

Gözlerini yukarı kaldırdı ve yutkundu, sefil ve solgun görünüyordu. Ona doğru hareket ettiğim anda geriye

çekildi ve beni uzakta tutmak için elini kaldırdı. “Ben... yalnız kalmaya ihtiyacım var...” Kelimeleri zorlukla söylerken altdudağı titredi. Seksi bir gülümsemeyle kıvrılmasından o kadar farklıydı ki. Brynne genellikle benden daha fazla gülümserdi. Gülümsediğinde bütün yüzü ışık saçardı. Ne zaman gülümsese, karşılık olarak gülümsemek istememe sebep olurdu. Daha önceden önemsemediğim bir sürü şeyi istememe sebep oluyordu. Ama şu anda gülümsemedi. Ölümüne korkuyordu.

Onu bu halde görmek beni öldürüyordu. “Bebeğim, söylediğim şeyi hatırla.” Banyodan dışarı çıktım ama gitmek istemedim. Öğrendiğinde tam yanında olmak istedim. Onu yalnız bırakmak istemedim. Brynne beni sevdiğini ve bunu yapabileceğimizi söylerken onu kollarımın arasında tutmak istedim. Şu anda ondan bunu duymaya ihtiyacım vardı ve alamayacağımı biliyordum.

Kapıyı yavaşça kapatırken bakışları benimkilerle buluştu. Kapı tam kapanmadan önce, “Unutma,” dedim ve sevgilim yerine zarifçe oyulmuş kapıyla yüz yüze kaldım. O, diğer tarafta mücadele ediyordu.

Dışarı çıkmasını beklerken zaman yavaşça geçti. Geçen her dakikayla birlikte korkum katlanarak arttı. Mesaj var mı diye cep telefonumu kontrol ettim ve birkaçına cevap yazdım, sonra Neil’dan bir mesaj geldi: **Fielding’den haber var. Kİ rap.**

Hemen arayıp bağlanmasını beklerken gözlerimi banyo kapısına diktim ve içeride ne olduğunu merak ettim. Koruyucu moduna geçerken aklım tamamen alarmdaydı.

“Patron.”

“Kayıp insan mı? Fielding kayıp mı? Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle.”

Neil içini çekti. “Evet, rapor birkaç gün önce ailesi tara-

findan doldurulmuş. Sanırım Kuzeydoğu'da yaşıyorlar, Pensilvanya'da. Son kayıtlı araması Mayıs'ın on üçünde. Rapora göre, işe gitmemiş. Dairesi kontrol edilmiş. Pasaportu duruyor ve aceleyle uçuğuna dair bir kanıt yok. Konsoloslukta Amerika'nın dışına seyahat ettiğine dair bir kayıt yok."

"Siktir, bu iyi haber değil, dostum."

"Biliyorum. Olasılıklar sonsuz. Babası suikasttan şüpheleniyor ve gazetelerdeki röportajlarında bunu dile getiriyor."

"Bahse varım Oakley'in partisi basına bayılıyordur," dedim alayla.

"Gerçi, suçlama yok. Senatör Oakley'den bahsedilmiyor, o yüzden Monroe ve Fielding'in Lance Oakley'le arasındaki bağlantı kurulmadı."

"Öyleyse şunu sonuca kavuşturalım. Kongre üyesi Woodson'ın uçağı Nisan ayında çakıldı. Yerine geçecek kişi için neredeyse anında Oakley'in isminden bahsedilmeye başlandı. Montrose bir bar kavgasına bulaştı ve Nisan'ın yirmi dördünde boynuna ve göğsüne birkaç bıçak darbesi aldı. Orospu çocuğı iki gün sonra hastanede öldü. Şüpheli bilinmiyor. Tom Bennett benimle bağlantıya geçti ve Mayıs'ın üçünde Andersen Galerisi'nde Brynne'le birlikte olaya dâhil oldum. Fielding'in son görüşü Mayıs'ın sonunda. Bir aylığına her şey sessizdi. Dün gece ArmyOps17'den Brynne'in telefonuna mesaj geldi, Haziran yirmi dokuz."

"Evet."

"İçgüdülerin Fielding hakkında ne diyor? Raporları gördün."

"Bence derin olmayan bir mezarda ya da Pasifik'te balıklara yem oluyor olabilir."

“Oakley’le bağlantılı mı sence?”

“Bilmek zor. Justin Fielding’in uyuşturucu sorunu vardı. Görünüşe göre, kokain.”

Neil’la ikimizin bu kadar iyi çalışmamızın sebeplerinden biri düşüncelerimizin işleyişinin neredeyse aynı frekansta oluşuydu. Neil geveze değildi. İhtiyaç olduğu kadarını söyler ve gereksiz saçmalıklar konuşmayı doldurmazdı. Sadece gerçekler. Ayrıca içgüdüleri tam isabet olurdu, yani o bilmediğini söylediğinde, taşlar hâlâ yerine oturuyor demektir.

“Tamam o zaman. Video faillerimizden ikisi resmin dışına çıktı, biri ölü ve diğerinin kayıp olduğu kanıtlandı. Üçüncüsü Irak’ta aktif görevde ve çok olasılıksız bir şüpheli. Mesaj İngiltere’den geldi ve videoyu gören birindendi, çünkü videoda olan şarkıyı biliyorlardı.”

“Bu doğru sayılır.”

“California’ya bir gezi yapma konusunda nasıl hissediyorsun?”

“Yapabilirim. Tenimi bronzlaştırırken bir taşla iki kuş vurabilirim.”

“Tamam o zaman. Frances bu haftanın başına ayarlasın. Ben şehre dönene kadar orada olmalısın.”

“Brynne nasıl hissediyor? Daha iyidir umarım.” Neil yumuşak bir sesle sordu.

Telefona doğru inledim ve ne cevap vereceğimi idare ettim. *Hiçbir lanet olası şeyi söylemiyorum!*

“Aa... hâlâ hasta hissediyor. Fred ona yardım ediyor gerçi.” Hızlı bir veda ile birlikte telefonu kapattım. Bütün gün boyunca iş hakkında konuşabilirdim, ama kişisel meseleler ne deneyimli olduğum bir konuydu ne de tartışmaya başlamayı arzuluyordum.

Saatimi kontrol edip kapıya yöneldim. Kapıyı yüzüme kapatmasının üzerinden yirmi dakika geçmişti. Şimdi asırlar öncesi gibiydi. Birkaç defa kapıyı tıklattım. “Brynne? İçeri gelebilir miyim?”

Hiçbir şey.

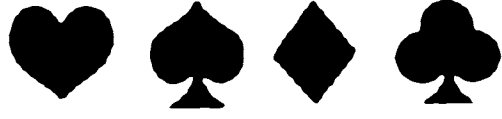
Kapının kolunu indirdim ve tekrar adını seslendim, bu defa daha yüksek sesle.

Sessizlik.

Kulağımı kapıya dayayarak dinledim. Banyodaki tek bir şeyi bile duyamadım ve odanın tasarımını hatırlamaya başladım. Sonuçta binaların yapılarını ve onlardan en hızlı çıkış yollarını anlayıp saptamak eğitimimin bir parçasıydı. Bazen olaylar size ani bir netlikle geldiğinde korkutucu oluyordu. Bu, o zamanlardan biriydi. Camlarla çevrili olan diğer oda, evin diğer tarafından banyoya bitişikti.

O zaman anladım. Cep telefonuma ondan mesaj gelmeden bir saniye önce anlamıştım: **Mecburdum... Çok üzgünüm. WATERLOO**

Bölüm 8

Brynne

Lütfen bana bunu yapacak gücü ver, diye dua ettim. Tüm görebildiğim kapıyı kapatmadan önce Ethan'ın yüzünün aldığı haldi. Şu anda ne yapıyordu? Muhtemelen benden hiç haber almamayı diliyordu. Öyle utanmış ve aptal hissediyordum ki. Onun hakkında nasıl hissettiğimi değiştirmiyordu. Önceki gibi seviyordum onu. Bir çift olarak böyle bir şeyin üstesinden nasıl geleceğimizi ve kurtulacağımızı bilmiyordum.

Musluğu açtım ve ağzımı dayayarak neredeyse bir galon su içip ağzımı çalkaladım ve yüzümü yıkadım. Şu eski siyah-beyaz filmdeki Frankenstein'in gelini gibi görünüyordum. Gözlerim korkutucuydu, filmdeki Elsa Lanchester'ın gözleri kadar genişti. Bu olmuyormuş gibi davranmak istedim ama yapamayacağımı biliyordum. O düşünceler bir çocuğa aitti ve ben çocuk değildim! İki ay içinde yirmi beşime giriyordum. Nasıl olur da bir insan yirmi beş yılda bu kadar çok hata yapabilirdi?

Test paketine uzanıp açtım. Kenarında basit bir İngilizceyle anahtar olan test çubuğunu tutarken ellerim titriyordu. Eksi işaret hamile değilsin, artı işareti hamilesin anlamına geliyordu. *"Öyle bir hamilesin ki, seni sorumsuz sürtük."* Yine bedenimin süzülerek gitmek istediğine

dair bir hisse kapıldım. Gözlerimi kapatıp soluklandım, kendimi ilerleyebileceğim bir yere götürdüm ve sonra Ethan'ın kapıdan yumuşakça gelen sesini duydum. Büyük ihtimalle telefonda, iş meselelerini konuşuyordu. Durumun saçmalığına aptalca kahkaha atmak istedim. Ben burada hamilelik testi yapıyordum ve o diğer tarafta sakince hayatını sürdürüyordu. Hangi cehenneme bunu becerebilirdi?

Hapishanemin güzel duvarlarına bakındım ve sonra onu gördüm. Bir kapı. Kullandıklarından şüpheliydim ama bu kullanamayacağım anlamına gelmezdi. Düşünmedim, sadece Zara'nın bana söylediği ilk andan beri yapmak istediğim şeyi yaptım.

Kaçtım.

Geçen zamanı zorlukla hissetsem de, kendimi bu sabah kenarında koştuğumuz kayalıklı kıyaya yaklaşıırken buldum ve bir süredir yürüdüğümü anladım. Ne kadar uzağa koşarsam, tek kelime etmeden çıktığım için kendimi o kadar suçlu hissettim. Ethan'ın canı çok yanacaktı. Canı mı yanacaktı? Öfkeden kuduracaktı! Kıyamet kopacaktı. Oradan ayrıldığımı henüz fark edip etmediğini merak ettim. Gittiğimi fark edişinin düşüncesiyle gözlerimi yumdum ve temas kurmam gerektiğini kavradım. Uzun zaman önce bana söylediği bir şeyi anımsadım. Benden güvenli kelime seçmemi istemişti. Biraz mesafeye ihtiyaç duyduğum zamanlar için olduğunu ve buna saygı duyacağını söylemişti. Geçen sefer üzerinde kullandığımda sözünde durmuştu.

Ethan bana karşı dürüsttü. Sözüne güveneceğine inandığım için ona bir mesaj yolladım, telefonumu sessize aldım ve koşmaya devam ettim. Neyi başarmayı umduğumu bilmiyorum, ama fiziksel yorgunluk bana yardım

etti. Adrenalinin bir şekilde yanması gerekiyordu ve bu, en azından üzerinde kontrolümün olduğu bir şeydi.

İskelenin sonuna, daha birkaç saat önce kahvaltı ettiğimiz Sea Bird Kafe'ye doğru geldim. *Bir günde her şey ne kadar hızlı değişebiliyor.*

Ethan bana, "Sana ne söylediğimi hatırla, Brynne," demişti. Birkaç defa tekrarlamıştı. Beni sevdiğini bilme-mi istiyordu. Bu Ethan'dı, ne zaman mantıksız olsam hep bana güven veriyordu. Ama bu... Düşünecek çok fazla şey vardı ve yüzleşmek istemiyordum. Gerçekle yüzleş-mek istemiyordum... ama mecbur olduğumu biliyor-dum. Deniz kenarındaki bir köyün etrafında deli gibi koşmak hiçbir şeye yardım etmeyecekti.

Aklını başına al, Bennett.

Şey, bu bana kafenin kapılarını açıp içeri girecek gücü verdi. Bulduğum ilk çalışana doğru yürüdüm ve bu sa-bah orada kahvaltı ettiğimi, güneş gözlüğümü tuvalette unutmuş olabileceğimi söyledim. Bana geçmem için işa-ret ettiğinde devam ettim.

Cebimdeki test çubuğunu çıkarıp gerekeni yaptım, Ethan'ın beni beklediği ev yerine, halka açık bir tuvalette yaptığım için kendime kızdım. O beni desteklerdi. Son kelimeleri çok kendinden emindi. "Unutma." Benim için orada olduğunu temin ediyordu. *Öyle aptalım ki.*

Fena halde dışarı çıkarmak istediğim hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım ve göstergeye bakmadım bile. Kapağını kapatıp öylece kot pantolonumun cebine tıktım, ellerimi yıkadım ve dışarı çıktım. Hiç böylesine zayıf, acınası ve kaybolmuş hissetmemiştim. *Şey, evet hissettin. Yedi yıl ön-cesi çok daha kötüydü.*

Öğlen saatleri geçtikçe güneşin sıcaklığı gittikçe azalma-ya ve rüzgâr hız kazanmaya başladı ama üşümüyordum. Hayır. Bu sabah Ethan'ın beni yönlendirdiği patikayı

takip ederken terliyordum. Nereye gitmek istediğimi biliyordum. Orada bir süre oturup düşünebilirdim... ve sonra... Sonra ne? Ondan sonra ne yapacaktım?

Orman yolu sabah olduğu kadar parlak değildi ve perimasalı kalitesinin birazını kesinlikle kaybetmişti ama varacağım yere doğru devam ederken zorlukla farkına vardım. Metal kapı önceki gibi aralık duruyordu ve geçtiğim anda gürültüyle arkamdan kapandı. Çakıldan uzun araç yolu boyunca koştum, geçtiğim yerlerde arkamdan ufak taşlar sıçratıyordum. Acele ettim, bir şekilde tekrar görmeye ihtiyacım vardı. Denizkızı melek heykeli görüş alanına girdiğinde rahatlayarak içimi çektim. Evet. Hâlâ oradaydı. Başka türlüünün olacağını düşündüğüm için kendimi azarladım. Gerçetti, aklımın bir oyunu değildi. *Aklını öyle bir kaybediyorsun ki.*

Heykelin dibine oturdum ve kalbimin gümbürdeyişini hissettim. Öyle sertçe atıyordu ki üzerindeki deriyi kıpırdattığından emimdim. Koşu için giyinmemiştim ama en azından ayağымda işe yarayan ayakkabılar vardı.

Uzun, çok uzun bir süre boyunca orada oturdum.

Deniz sabah göründüğünden daha koyu ve daha mavi görünüyordu. Rüzgâr daha şiddetliydi ve içinde yağmur yağabileceğine dair bir iz taşıyordu. Koku bana güzel geliyordu; toprak, su ve havanın tamamen karışımı. Hayatın kokusuydu.

kaktusunx

Hayat.

İçimde başlayan küçük bir hayat mı vardı? Herkes öyle düşünüyor gibiydi. Üçünün sanki ben bir çeşit laboratuvar faresiymişim gibi hakkımda konuştuğunu düşünmek hâlâ öfkeyle kıpkırmızı görmeme sebep oluyordu. Yine sırlar vardı. Ethan sırları iyi karşılamadığımı

biliyordum. Sırlarla başa çıkamıyordum ve çıkabileceğimden de şüpheliydim. Bazı şeyleri en son öğrenmek, en ufak şeyleri bile, beni yeniden o videoyu ilk gördüğüm ana götürüyordu. Bilardo masasının üzerinde... bir süpürüntüden başka bir şey değilmişim gibi becerildiğim ana. Değersiz. Çirkin. Hem de ne çirkin.

Bu benim saplantımdı. Dayanma sınıırımdı. O Pandora'nın kutusunun kapağını kapatabileceğim bir günün gelmesini ve kapalı kalmasını umuyorum ama henüz olacak değildi. Ethan'la tanıştığımndan beri kapak birkaç defa düşmüştü.

Gerçi onun hatası değildi. O kadarını biliyordum. Benimdi. Herkes gibi seçimler yapmıştım. Onlarla yaşamak zorundaydım. Şu eski 'ne ektiysen onu biçersin' klişesi artık çok mantıklı geliyordu.

Henüz teste bakmaya hazır değildim. Değildim işte. Beni zayıflatacağını tahmin ediyordum, ama aklımın o kadar başında olduğunu iddia etmiyordum. O Doktor Roswell'in işi ve son yıllarda zavallı kadının üzerine epeyce yük bırakıyordum. Bu haberlerle resmen bir tatbikat günü yaşayacaktı. Sadece ekstra terapiyi karşılamak için üçüncü bir işe ihtiyacım olacaktı.

Neler olabileceğine geri dönersek... Hamilelik. Bir bebek. Bir çocuk. Ethan'ın bebeği. Anne - baba olmamız... Ethan'ın evlenmemizi teklif ettiğinde aklından baba olmanın geçmediğine oldukça emindim. *Gerçi, ondan da harika bir baba olur doğrusu.* Zara'yla ve oğlanlarla hâlini görmüştüm. Onlarla öyle iyiydi ki. Oyuncu ama biraz da sağduyulu. Benim sahip olduğum babaya benzerdi. En iyisine. Tabii böyle bir şeyi hiç istediye. Ve ödüm kopuyordu, çünkü bu soruya ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Ethan'ı baba rolünde düşünmek beni parçalara ayırdı. İşte o zaman gözyaşları geldi ve bir saniye daha fazla tutamadım.

Somerset sahil şeridi boyunca yerleşmiş güzel taşan malikânenin çimlerinde oturdum, denizkızından meleğin ayaklarının dibinden denize bakarak ağladım. İçimde daha fazla gözyaşı kalmayınca kadar ağladım ve bu sürecin diğer sahnesine geçme vaktiydi. İnkârı ve öfkeyi çoktan halletmiştim. Sırada ne vardı? Pazarlık mı? O kısımda Ethan'ın da söyleyecek bir şeyleri olacaktı. Yine onu evde bıraktığım için suçlu hissettim. Benden nefret edecekti...

Garip bir şekilde, ağlama krizi yardım etti, çünkü birazcık daha iyi hissediyordum. Korkunç halde susamıştım gerçi.

Suya ihtiyacım vardı ve suçlunun su kaybı olduğunu fark ettim. Onca kusma ve koşma size bunu yapardı. Etrafıma bakınıp bir çeşme aradım ve bir tane buldu. Ona doğru yürüyüp biraz akmasına izin verdim, sonra elime doldurup içtim. Tadı öyle güzeldi ki, tatmin olana kadar avuç avuç su içtim. Yüzümle ilgili de elimden gelenin en iyisini yaptım, tüm o gözyaşlarını, sümüğünü ve şu ana kadar olduğum iğrenç karmaşayı yıkamaya çalıştım.

Denizkızı meleğin altındaki yerime geri döndüm ve yeniden bir süreliğine denizi izledim. Islak yüzüm soğuk esintide üşüdü, ta ki rüzgârla kuruyana kadar.

Artık bakma zamanı.

Bakma ve önüme serilen kartları görme vaktiydi. Olabileceğim kadar hazır olduğuma karar verdim. Çubuğu almak için cebime uzanırken bir başka bulantı dalgası beni ele geçirdi ve içimde kusabileceğim başka neyin kaldığını merak ettim.

Görünüşe göre, su bile midemde hoş karşılanmıyordu, çünkü taşların üzerinde dizlerimin üzerine çöktüm ve tüm o güzel, taze suyun tekrar dışarı çıkması için öğürüyordum.

Ethan

Tüm süre boyunca geride kaldım. Benden istediği mesafeyi ona verdim ve isteklerine saygı duydum.

Ta ki tekrar hasta olana dek.

Yalnız acı çekmesine izin veremezdim. Benim kadınımdı o. Onu seven birinden yardım ve şefkat görmeye ihtiyacı varken yapamazdım. O denizkızı melek heykeli-nin altında oturup yüreğini parçalarcasına ağlayışını izlemek zordu. Başka bir seçim şansım yoktu tabii. Yalnız başına riske gireceği yere, insanların arasına karışmasına izin vermeyecektim. Öyle bir şey olmayacaktı. Kahve almak için dışarı çıktığı ve caddede Langley’le karşılaştığı o sabah cep telefonundaki GPS’in aktif olduğundan emin olmuştum. *O sik emici Langley.* Cep telefonu yanında ve açık olduğu için, tüm yol boyunca hareketlerini takip edebilmiştim. Sea Bird Kafe’deki duraklaması beni şaşırttı gerçi. Onu niçin yaptığını merak ettim. Heykel bana daha anlamlı geliyordu. Burası çok huzurluydu. Yalnız kalmak için niçin bu yere geri döndüğünü anında anlayabilirdim.

“Yanımdayım,” dedim sırtına dokunurken ve saçlarını topladım. Artık kaçınıcı olduğunu saymıyordum.

“Ah, Ethan...” Öğürmelerin arasında zorlukla konuştu, “Üzgünüm... Üzgünüm—”

“Şişşt, her şey yolunda. Mücadele etme, bebeğim.” Tek elimle sırtını ovalarken diğeriyle saçını tuttum. “Sadece içtiğin su şimdi dışarı çıkıyor.”

En sonunda bitirdiğinde, solgun bir çiçek gibi düştü. Fazlasıyla hasta görünerek yere eğildi. Mümkün olan en kısa sürede onu eve geri götürmem gerektiğini biliyordum. Fred'in tedavilerine ve biraz dinlenmeye fena halde ihtiyacı vardı.

Onu titrek bacaklarının üzerine kaldırıp kendime dayadım, trajik durumu içimi paramparça ediyordu. Bunu ona yaptığım için elimde olmadan korkunç bir şekilde suçluluk hissediyordum.

"Gelip be-beni bulduğun için te-teşekkürler," diye kekeledi. Dudakları her şeyden daha mavi görünüyordu. Üşümüştü ve titriyordu, o yüzden üzerimdekini çıkarıp ona sardım, bir kat ekstra kumaşın onu birazcık ısıtabilmesini umuyordum.

Uysaldı, kontrolü ele almama izin veriyordu ve bu büyük bir rahatlıktı. Onunla ilgilenmek yapabileceğim bir şeydi. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu, sadece yardımımı istediğinin teminatı yeterdi. Beni istemesi.

"Seni her zaman bulurum." Onu kaldırdım ve Stonewell Court'un uzun araç yolunda yürüyerek kapının dışına park ettiğim arabaya doğru gitmeye başladım. Gözlerini kapatıp avucunu göğsüme dayadı.

Tam kalbimin üzerine.

Onu taşımanın ne kadar kolay olduğunu görmek beni hep şaşırtırdı. Nedenini biliyordum. Çünkü gittiği her yerde kalbimi de beraberinde taşıyordu. Kalbim onun ellerindeydi ve belki de onu taşımak kendimi korumanın bir şekliydi. Onu tutmak, kendimi korumaktı.

Açıklayamasam da anlıyordum. Bana son derece mantıklı geliyordu.

Tekrar söyledim. "Seni her zaman bulurum, Brynne."

Onu Hallborough'a geri götürür götürmez, Fred onu üst kattaki odamıza taşımamı ve yatırmamı söyledi. Yatırdığımda uyumuştı bile. Ayakkabılarını çıkarıp üzerine battaniye örterken uyanmadı.

Bebeğim berbat görünüyordu. Bunu asla yüksek sesle söylemem ama öyle görünüyordu. Hâlâ dünyadaki en güzel kadın olmadığından falan değildi tabii. Bana göre öyleydi. Benim güzeller güzeli Amerikalı kadını.

Fred yatağın diğer tarafından dolaşp geldi ve Brynne'in kolunun derisini birkaç defa çimdikledi. Boyundan nabzını ve sonra kulağından ateşini ölçtü. "Şiddetli su kaybı nabzını yükseltiyor. Bir serum takarsam çok iyi olur. Hemen sıvı alımına ihtiyacı var, yoksa sorun olabilir. Vücut kitlesi düşük ve bunu karşılaması—"

"Hastaneye gitmesi gerekmeden burada yapabilir misin?"

"Yapabilirim ama ihtiyacım olanları almak için kliniğe uğramam lazım ve birisi onu sürekli monitörden takip etmek zorunda kalacak."

"Ben yaparım." Onun uyuyuşuna bakarken, en azından güzel bir rüya görmesini umuyordum. Bunu hak ediyordu. "Onu bırakmıyorum."

"Peki sonuç ne? Amca oluyor muyum, olmuyor muyum?"

"Bilmiyorum, Fred. Bir şey söylemedi. Hâlâ bilmiyoruz..." Gerçi, ben fena halde bilmek istiyordum.

Fred çıkar çıkmaz, Brynne'i kot pantolonundan kurtarmak için örtüleri çekip kaldırdım. Yatakta rahat etmesini istiyordum, çünkü bir müddet içinde kalacaktı. *Hem de nasıl kalacaktı!* Onu bu sikik yatağa bağlamam gerekse bile dinlenecekti.

Kot pantolonunun yerine giydirmek için yumuşak tayt ve geceleri giymekten hoşlandığı kabarık mor çoraplarını buldum. Brynne'in çok güzel ayakları vardı ve ovalanmasına bayılıyordu. Akşamları ayaklarına losyon sürmek için bolca zaman harcadığını ve sonra böyle çoraplar giydiğini görmüştüm. Öyle yumuşak olmasının sebebinin o olduğunu söylemişti.

Pantolonunun düğmesini açtım ve tek bir çekişle uzun, seksi bacaklarından çekip çıkardım. Mavi külotu da onunla birlikte geldi. Daha önce defalarca gördüğüm bedenini görebiliyordum, kusursuzca yapılmış ve tamamen büyüleyiciydi ama şu anda seks hakkında düşünmüyordum. Gözlerimi karnına diktim, dümdüz ve çukurdu. İçinde neyin büyüyor olabileceğini düşündüm.

Bir bebeğimiz mi olacak?

Brynne bu olasılıkla ölümüne korkuyor olabilirdi ama eğer doğruysa, harika bir anne olacağına dair aklımda tek bir şüphe bile olmazdı. O, yaptığı her şeyde parlaktı.

Başını yastığında rahatsızca hareket ettirse de, uyanmadı. Kulağına söylediğim yumuşak kelimeler fısıltılardan ibaretti ve bir şekilde beni duyabilmesini umdum. Taytını giydirdikten sonra çabucak çoraplarını geçirdim, ellerimin işe yarar sebeplerle teninde gezinmesine minnettardım.

Onu güvenli bir şekilde geri getirmek en önemli şeydi; öyle bile olsa, ilişkimizde bana ikinci defa 'Waterloo' denilmesi güzel olmamıştı. Ama sonuç olarak ihtiyaç duyduğunda kullanmış olmasına memnundum. Hatta mesajında kelimeyi yazmadan önce bana küçük bir 'üzgünüm,' bile yazmıştı. İç geçirdim. Brynne'in elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordum ve en azından ne zaman biraz yalnızlığa ve zamana ihtiyaç duysa bana

söyleme konusunda dürüsttü. Olacağımı bildiğim tek şekilde davrandığımı hissediyordum. Neyi daha farklı şekilde yapabilirdim bilmiyorum.

Gevşek bir tişört giydirmek biraz daha zorlayıcıydı. Hendrix tişörtünde karar kıldım, çünkü çok yumuşaktı ve onun mümkün olduğu kadar rahat olmasını istiyordum. Sutyenin kancasının önde olmasına minnettar olarak açtım ve o güzel memelerini açığa çıkardım. Bana öncekinden daha farklı görünmüyorlardı. *Sadece mükemmellikti, o kadar.* Ancak görünüş aldatıcı olabiliyordu ve sabah dokunduğumda nasıl tepki verdiğini görmüştüm. *Hapları konusunda o kadar dikkatliken nasıl bir bok yiyerek onu hamile bıraktım ben?*

Her şeye rağmen, çıplak teninin görüntüsüyle sik kafalı aletim tepki verdi. Başımıza bu karmaşayı açtığı için lanet şeyi büküp koparmak istedim ama bunun anlamsız olduğunu biliyordum. O sikik şeyi Brynne'den uzak tutabilmenin tek yolu mezara girmemle mümkün olurdu.

Hızımıza bakılırsa, bu pek yakında olabilirdi. Zorlukla yetişebiliyordum ve geçtiğimiz yirmi dört saat içinde bir yıl yaşlanmış gibi hissediyordum.

Onu giydirmeyi bitirmek için acele ederken, nazikçe yataktan kaldırıp tişörtü başından geçirdim ve sırtından indirdim. Güzel çıplak derisi tekrar tamamen kapanana kadar düzelttim.

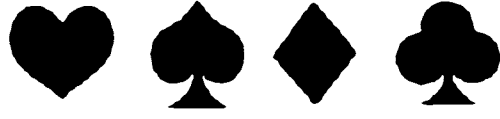
Kollarını tişörtten geçirmeden önce alnını öpmeye karşı koyamadım. Tüm süreç boyunca hiç uyanmadı, bu da beni bir parça olsun yatıştırmadı. Hasta hissetmesini istemiyordum, ama onu *geri* almaya ihtiyacım vardı. Hem de çok fena halde. Duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım ama kolay değildi, özellikle benim Uyuyan Güzel'im sadece onu öptüm diye uykusundan

uyanmayacağı için. Bu hafta sonunun karmaşasında, bu beni nerede bırakıyordu? İhtiyacınız olduğunda peri masalları gerçekten saçmalıklarla doluydu.

Battaniyeleri etrafına sarmak için çekerken, bir şey yatağın ayakucundan boğuk bir takırtıyla yere düştü. Telefonu muydu? Büyük ihtimalle Brynne'in telefonuydu, kot pantolonunun cebindeydi. Yerden almak için uzandığımda cebinden sarkanın başka bir şey olduğunu gördüm. Mavi kumaştan bir kargaşanın ortasında öylece duran bir şeydi. Geleceğimizi söyleyecek beyaz plastikten bir çubuktu, ucunda mor bir kapak vardı.

O beyaz plastik çubuğun ne olduğunu biliyordum ama sırrını hâlâ bilmiyordum. Testin göstergesi yerde pencereye doğru duruyordu.

Bölüm 9

Brynne

Gözlerimi açtığımda Ethan'ı yatağın yanındaki rahat tekli koltukta uyuklarken buldum. Kollarını sıkıca kavuşturmuştu ve uzun bacakları koltukla uyumlu sedire doğru uzanıyordu. Benim için öyle güzeldi ki, ona çok uzun süre bakmak neredeyse can yakıyordu. Gelip beni bulduğu için hâlâ şaşkındım. Bunu nasıl isteyebilirdi? Nasıl mümkündü? Niçin tepelere doğru kaçmıyordu?

Sol kolumda garip bir his vardı ve bağlı hortumu görünce sebebini anladım. Şu tekerlekli askılardan birinden sarkan seruma doğru çıkıyordu.

Yatakta doğrulup oturarak saate bakındım. Ne kadar zamandır uyuyordum? On buçuğu biraz geçiyordu. Öğlenki olaylar püsküren bir dalgayla üzerime geldi ve kendimi daha fazla acıya, ıstıraba hazırladım ama hiç gelmedi. Sanırım tüm o koşma, ağlama ve kusma bütün tepkimi çekip bitirmişti. Onun yerine yumuşak bir yatağın içinde sıcaktım ve kolumda bir serumla Ethan'ın gözetimi altındaydım. Tamam, bu birazcık korkutucuydu. Eğer damardan sıvıya ihtiyaç duyduysam, Ethan beni buraya getirdiğinde oldukça kötü halde olmalıydım.

Yeniden örtülere doğru yerleştim ve uyurken onu izlemenin keyfini çıkardım. Onun için çok rahat olmamalıydı.

Zavallı adam. Olup bitenlerden ve son bir buçuk günde yaşadığımız her şeyden sonra yorgunluktan bitkin halde olmalıydı.

Henüz hepsiyle yüzleşmeye hazır değildim ama saatler önce hissettiğimden daha iyiydim ve ... güvendeydim. Ethan'ın ilgisiyle çok güvendeydim, onunla tanıştığım ve beni arabasıyla eve bıraktığı günden beri öyle hissettiriyordu. Yeniden uykuya dalmaya başladım, en azından şimdilik yalnız olmadığım bilgisiyle mutluydum.

Bir dahaki uyanışında, Ethan'ın koltuğu boştu. Yatağın yanındaki saat sabah biri çeyrek geçeyi gösteriyordu, o yüzden yatağa gittiğini tahmin ettim. Diğer yatağa. Başka bir yere. Derin bir nefes alıp bunu sindirmeye çalıştım. Bir jöle birikintisine dönüşmek bana bir parça bile yardım etmezdi. Ama bazen parçalara ayrılmak iyi hissettiriyordu, özellikle sizi yakalayacak biri varsa. *Ethan gibi...*

Tuvalete gitmem gerektiğini fark ettim, o yüzden örtüleri geriye doğru çekip tedbirli bir şekilde yataktan çıktım. Ayaklarım biraz titrekti ve kaslarım sızlıyordu, özellikle bacaklarım ve karın kaslarım ama ayaklarımda çorapları görünce gülümsememek elimde değildi. Ethan giydirmiş olmalıydı. *Gerçekten de beni seviyor olmalı.* Ciddi sevdiğine inanıyordum ama sanırım hamileliğin, yeniliği ve tüm kırılganlığıyla o sevgiyi öldürmesinden korkuyordum. Bunun yürümesi için biraz hızlı gidiyorduk. *Değil mi?*

Serum askısı peşimden geliyor olmalıydı, yoksa bileğimdeki iğnenin çekilmesini riske atıyordum. Çirkin şeyin görüntüsüyle ürperdim, en baştan takılışını hatırlamadığıma memnundum. Askı biraz garip olsa da içeri girmeyi ve işime bakmayı başardım.

Sonrasında yaptığım ilk şey dişlerimi fırçalamak oldu. Aslında diş macununun ilahi tadıyla ve ağzımdaki kusmanın mide bulandırıcı kokusunun yerine gelen taze naneli kokunun hissiyle resmen inledim. *Küçük şeylerdi...*

Sonra saçlarımı taradım, şu kadarını söyleyebilirim ki oldukça korkunç bir haldeydi. Orada ne kuruduğunu düşünmek bile istemedim. Cidden bir duş almak istesem de, hâlâ bir seruma bağlıyken kendi başıma yapabilmemin hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Saçımı fırçalamak ve yandan tek bir örgüyle toplamak bir şekilde gelişme göstermiş gibiydi ama hâlâ felaket görünüyordum. Gözlerimi küvete çevirdim.

“Yatağın dışında ne yapıyorsun?” Ethan kapıdan bağırdı, güzel yüzünde bir kaş çatış ifadesi belirdi.

“Tuvalete gitmem gerekti.”

“Bitirdin mi?”

Başımı salladım ve özlemle nefes kesici mermer küvete baktım.

Gözleri küvete doğru benimkileri takip etti. “Aklından bile geçirme. Yatağa geri dönüyorsun.” Dik dik bakmaya devam ederek yatağı işaret etti.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. “Bana parmağınla işaret ederek nereye gideceğimi mi söylüyorsun?”

“Aynen öyle. Ve o da şu taraf.” Vurgulamak için başparmağıyla gösterdi ve bana doğru gelip hiç zorlanmadan ayaklarımı yerden kesti. “Askıya tutun bebeğim, o da geliyor.”

Cıyaklayıp askıyı yakaladım. Ethan beni kendine bastırırken kıyafetleri soğuk geldi.

Ethan beni yatağa geri taşımakta hiç vakit harcamadı ve serumumu düzenledi. “Buna niye ihtiyacım var ki?” diye sordum.

Öne doğru eğilip dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. “Çünkü Fred’e göre öyle çok susuz kalmışsın ki, seni bulduğumda durumun hastanelikti.” Bana acımasız gerçeği söylerken gözleri sert ama sesi yumuşacıktı.

“Ah...” Başka nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum ve kırılgan bir kavrayışla bir arada tutmaya çalıştığım duygularımın artarak beni ele geçirmekle tehdit ettiğini hissetmeye başlıyordum. Serbest elimi yüzüne doğru kaldırıp ona dokundum, sakalının yumuşak ve sert karışımı artık benim için fazlasıyla tanıdıktı. Ethan sanki dokunuşumun tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini yumdu ve bu beni hüznlendirdi. Onun da biraz rahatlığa ihtiyacı vardı.

“Dışarıda sigara içiyordun, değil mi?”

Başını sallayarak onayladı ve gözlerinde pişmanlık, hatta belki utanç gördüm. Daha da kötü hissettim. Şu anda kesinlikle benim yargılamama ihtiyacı yoktu. Son gün ve gecede bu zavallı adamı topun ağzına koymuştum ve o hâlâ benim yanımdaydı. Bana gelmiş ve beni sevdiğini söylemişti, hastalandığımda benimle ilgilendi. O tüm bunları yaptı ve peki ben ne yaptım? Kendime acıyarak kaçmıştım ve kendimi öyle hasta etmişim ki, eğer Fred diplomalı bir doktor olmasaydı şimdi hastanede olabilirdim.

“Çok üzgünüm...” diye fısıldadım. “Seni yine incittim... ve bunu yaptığım için çok, çok üzgünüm.”

“Şişt.” Dudaklarını benimkilere doğru getirip tatlılıkla öptü, nane ve baharat kokuyor ve hâlâ benimle birlikte olduğunu bilmeme izin veriyordu. Sırtımı dayadığım kayamdı o benim.

“Burada olduğuna memnunum... Daha önce uyan-dım ve koltukta uyuduğunu gördüm ve sonraki uyanışında gitmiştin...”

“Başka nerede olmak isterim ki, bebeğim?” Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

“Benden uzakta?”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Asla.”

“Ama hâlâ testin sonucunu bilmiyorum, çünkü hiç bakmadım.” Çökmeye başladım.

“Ben de öyle,” diye karşılık verirken saçımı okşuyordu.

“Nasıl bilemezsin?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladı yumuşakça. “Pantolonunu çıkardığımda yere düştü.”

Kuşkucu bir biçimde, “Ve sen bakmadın mı?” diye sordum.

Başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Hayır. Seni beklemek ve birlikte yapmak istedim.”

Kollarımı boynuna dolayıp kendimi kaybettim. En azından sessiz olmaya çalıştım. Ethan sadece bana sarıldı ve sırtımı sıvazladı. Benim için gerçekten çok iyiydi ve cidden onun gibi birini hak edecek ne yaptığımı merak ettim.

“Benimle birlikte yatağa gir,” dedim omzunun üzerinden.

“İstediğinin bu olduğundan emin misin?”

Aşırı duygusal gözyaşlarıyla zırlarken, “Evet, istediğimin bu olduğundan eminim!” diye cevapladım.

Ethan cevabımdan hoşlanmış gibiydi, çünkü bana katılmak için hazırlanmakta hiç vakit kaybetmedi.

O, kot pantolonunu çıkarırken ben gözlerimi kuruldum. Boxerını üzerinde tuttu gerçi. Çıplak olmak istediğimiz zaman çok fazla bir caydırıcılığı olacağından değil tabii, fakat ikimizin de şu anda uyumaktan daha fazlasını yapmaya gücü olduğunu düşünmüyordum. Sanki tamamen yumurta kabuklarından yapılan bir zeminde yürüyorduk.

Ethan örtülerin altında girdi ve sıklıkla yaptığı gibi kolunu altına soktu. Yan tarafıma döndüm ve bedeni boyunca sokuldum, böylece yarı yarıya göğsünde uzanabiliyordum. Serum bağlı sol elimi üstte tutmaya mecburdum ama tişörtünün üzerinden göğsünde daireler çizmekte geri kalmadım. Ona sokulup leziz kokusunu içime çektim.

“Çok güzel kokuyorsun. Ben domuz yemi gibi kokuyor olmalıyım.”

“Şey, bu konuda gerçekten bir şey söyleyemem güze-
lim, çünkü domuz yeminin nasıl koktuğunu bilecek ka-
dar yaklaşmadım hiç.” Pis pis gülümsediğini söyleyebi-
lirdim. “Sen ne zaman gittin?”

Sırıtip mırıldandım. “Bahsettiğim domuz yemi meta-
fordan ibaret ve çok işe yarıyor. Muhtemelen, daha da iyi.”

“O konuda sana katılıyorum. Her zaman metaforik
domuz yemini gerçek şeyin önünde tutarım.” Enseme
masaj yaparken bana sataştı. “Eğer sen domuz yemi gibi
kokuyorsan, kokusu oldukça güzelmiş o zaman. Aslına
bakarsan, bir adım ileri gidip domuz yeminin kokusuna
bayıldığımı söylerim.”

İşe yaradı. En azından bana birazcık kahkaha attırdı
ve kaderin benim için hazırladığı şeyle yüzleşmeye hazır
olduğumu ona söyleyecek cesareti bulmama yardım etti.

“Ethan?”

“Evet, bebeğim?”

“Oraya—denizkızından meleğe geri döneceğimi nasıl
bildin?”

“Bir süre önce cep telefonuna GPS yerleştirdim.” Et-
rafımdaki kasları biraz daha sıkıca kasıldı. “Mesajında
Waterloo’yu görmekten hoşlanmasam bile,” derken du-
raklayıp soluk aldı, “yapman gereken şeyi yaptığın için

memnunum.” Alnımı öptü. “Cep telefonun üzerindeydi ve açıktı. Ayı olduğumuz her an üzerinde taşıman için ısrar etmek zorunda kalacaktım. Güvenlik hakkında da tekrar konuşmamız gerekiyor.”

“Neden? Ne oldu?”

Sorularımı daha fazla öpücükle başından savdıktan sonra dudaklarıma doğru ciddiyle, “Sonra,” diye mırıldandı.

Ses tonundan iş meselesini kast ettiğini anlayabiliyordum ve peşini bıraktım. Zaten haklıydı. Öncelikle uğraşmamız gereken başka şeyler vardı.

“Ben... Ben teste şimdi bakmak istiyorum.”

“Bakmadan önce sana bir şey söylemem gerekiyor.” Şimdi sesi endişeli gelen kişi Ethan’dı. Bedeninin gerilişini hissedebiliyordum ve değışiklikten bir parça bile hoşlanmadım. Söyleyebileceği şey beni korkuttu. Eğer korktuğum şeyi söylerse, o zaman sonumuz olacağını biliyordum. Benim yapamayacağım tek bir şey vardı. Yapacak gücü bulamayacağımı biliyordum. Daha önce o yollarıdan geçtim ve tekrar oraya gidip de hayatta kalamazdım.

“Pekâlâ. Söyle bana.” Karnımda bir sinir yumağının kasıldığını hissettim ama dinlemeye kararlıyım. Bilmek zorundaydım. Gözlerimi yumdum.

“Bana bak.” Parmağıyla yüzümün yan tarafını takip edip dudaklarımda son buldu. “Bunun için gözlerimin içine bakmana ihtiyacım var.”

Gözlerimi açtığımda bütün dikkati bana odaklanmış bir halde buldum. Bana olan ihtiyacını aksetme yoğunluğu neredeyse kör ediciydi.

“Bryenne, bilmeni istiyorum, hayır, *inanmana* ihtiyacım var; testte ne yazarsa yazsın, hislerimi değıştirmeyecek. Seninle ilgili aklımdaki plan bu olmayabilir ama eğer yol

buysa... o zaman yön değiştirmiyorum. Nereye gitmek ve kiminle olmak istediğimi biliyorum.” Elini karnıma dayayıp orada tuttu. “Seninle. Ve birlikte yaptığımız başka kim varsa *benimle* birlikte geliyor.” İfadesinde çok fazla kararlılık vardı, gözlerinde kırılğanlık, neredeyse korku olduğunu görebiliyordum.

Kelimeleri kendinden emin, hatta birazcık sertti. Sanırım bana ne söylediğini anlıyordum ama emin olmak istedim. Yüreğimde bir umut alevlendi ve bir sonraki kısmı ona soracak cesareti bulmak için hiç kazmadığım kadar derinlerime daldım.

“Yani... yani sen benim kürtaj yaptırmamı istemiyor—”

“Siktir, hayır tabii!” diye kesti. “Kürtaj yaptırtamam, Brynne. Bana çok yanlış hissettiriyor... ve senin de aynı şeyi hissetmeni gerçekten umut ediyorum.”

Uzun, derin bir iç çekişi ürpererek bırakıverdim. “Ah, Tanrı’ya şükürler olsun!” Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. “Çünkü eğer kürtaj yaptırmamı isteseydin bile yaptıramayacağımı biliyorum. Annem onu bir defa üzerimde denedi ve sadece—sadece beni kıyıdan aşağı gönderdi. Yapmaya gücümün yetmeyeceğini biliyorum...”

Cevabımın kalanını öpererek kesti ve sonra alnını benimkine dayadı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı, yumuşak dudakları yüzümü okşuyordu.

Sadece bir süreliğine soluklandım ve beni bedeninin yakınında tutarak sarılmasına izin verdim. Hepsini sindirip hislerini anlamam gerekiyordu ve çok ama çok rahatlamıştım. “Yani sen... memnun musun?”

Tereddüt bile etmedi. “Aile olma ihtimalimiz hakkında nasıl hissettiğimi tarif etmek için kullanacağım kelime *memnuniyet* mi olur bilmiyorum ama vicdanımın bana ne söylediğini biliyorum ve eğer hamileysek... o zaman

sanırım böyle olmasını sağlayan şey kader ve sadece yapmak zorundayız.”

Tam o anda Ethan’ın gözleri öyle maviydi ki, içlerinde boğulabileceğimden emindim. “Kadere inanır mısınız?”

Sadece onayladı. Kelimeler yoktu; onun yerine söyleyeceğinden daha samimi hissettiren bir hareket sundu.

“Tamam, nerede?”

“Ne nerede?”

“Testim. Pantolonumun ön cebindeydi.”

Bir an için suratında boş bir ifade vardı ve sonra kaha kaha atmaya başladı. Şartları düşününce Ethan için bile karakteri dışında bir hareketti.

“O kadar komik olan ne?” diye sordum.

“Artık bende olmadığını fark ettim de. Freddy biliyor. Gerçeği bilen tek kişi o.”

“Nasıl oluyor da o biliyor ama sen bilmiyorsun?”

“Şey, serumun için gerekenleri almaya kliniğine gitmek zorunda kaldı ve yere düşen şeyi o yokken fark ettim.” Şakağımı öptü. “Fred içeri girdiğinde boş boş yere bakıyordum. Bana bakıp bakmadığımı sordu. Ona bakmasını ama bana söylememesini söyledim. Yaptığı da o oldu. Teste baktı ve sonra gömleğinin cebine koydu sanırım. Sana biraz sıvı vermeye fazlasıyla odaklanmış haldeydi ve ben de öyleydim. Tamamen kendinden geçmiştin. Seni soyarken hiç uyanmadın. Beni ölümüne korkuttun.” Beni azıcık sıktı. “Bunu bir daha sakın yapma, lütfen.”

“Güven bana, bir daha o kadar hasta hissetmek istemiyorum, sağ ol. Berbat...” Sesim azalarak kayboldu, bilmeye gerçekten ihtiyaç duyduğumuz sorunun hâlâ bir cevabı olmadığını fark ettim.

“Bekle, ikinci test—” diyerek ona hatırlattım.

“Evet, ben de tam aynı şeyi düşünüyordum. Hâlâ aşağıdaki tuvalette midir diye merak ediyordum.” Ethan yataкта doğrulup oturdu ve pantolonuna uzandı. “Fred’in iyiliği için orada olmasını umuyorum, yoksa ilkinı vermek için gecenin ikisinde uyandırılmaktan memnun olacağından şüpheliyim.”

“Aramak için aşağı mı ineceksin?”

“Hı hı,” dedi. “Gerçeği öğrenmek için saatlerdir bekliyordum ve daha fazla beklemek istemiyorum.” Bana yoğun bir bakış daha attıktan sonra pantolonunu çekti. “Sana uyar mı?”

Başımı sallayıp bir derin nefes daha aldım. “Ben de bilmek istiyorum.”

Ayağa kalkıp serumumu kontrol ettikten sonra, dudaklarıma çabucak bir öpücük kondurmak için eğildi. “Hiçbir yere ayrılma, bebeğim.”

“Ah, ayrılmayacağım,” dedim alayla. “Bunun çıkmasını istiyorum.” Bileğimi işaret ettim.

“Sabaha dedi. O zaman çıkaracak.” Sahip olduğu nazik ve yatıştırıcı tavırla saçımı okşadı. “Artık daha ağır damlayacak.” Bana gerçekten güzel bir gülümseme yolladı. Bunu görmeye bayılıyordum. Ethan’ı gülümserken görmeye bayılıyordum, nokta. Çünkü mutlu görüldüğü zamanlarda tüm yüzü değişiyordu.

“O zaman, tam burada bekliyor olacağım.” Başımı salladım.

Gülümsemesini kaybetti ve yeniden ciddileşti ama kot pantolonu ve çıplak ayaklarıyla kapıya doğru döndü. Parmaklarını arasından geçirip durduğu için saçları dar-madağınktı, sakalı pejmürde görünüyordu.

Nefesimi kesti.

Geniş basamaklardan aşağı inerken saatlerdir ilk defa rahat bir soluk alabildim. Şey, belki rahatlama doğru sayılmazdı ama göğsümün üzerindeki bir örs gibi beni ezen korku, fiziksel acı çekmeden soluklanabilmeme yetecek kadar kalkmıştı.

Mesela Brynne yaşayanların dünyasına dönmüştü. Bir diğeri, planlanmamış hamilelik konusunda aynı frekans-taydık. Geriye kalanlarla da her seferinde bir adım atarak baş edilmeliydi.

İlk adım kullanılmamış testi bulmaktı.

En son gördüğüm yer olan tuvalette değildi ve bu ev çoğu zaman işleyen bir otel olduğundan bu mantıklıydı. Hannah konukların bulabileceği bir yerde öyle bir şeyi bırakmazdı. Zaten hâlâ orada olmasını beklememiştim.

Sonra mutfağa geçtim. Nereye koymuş olabileceğine dair bir fikrim vardı ve ışıkları yakmaya yöneldim. Kiler kocamandı, tek duvar yiyecek olmayan eşyalara ve malzemelere ayrılmıştı. Her rafı taradım ve sonra bingo, işte oradaydı. Kilve'nin eczanesinden aldığım kutu sabunlarla birlikte rafta duruyordu. Paketi tekrar okudum. "%99'un üzerinde kesinlik" ve "Doktor testi kadar kesin" bir şeyler ifade ediyor olmalıydı, değil mi?

Mutfaktan çıkmak için giderken, annemin Hannah ve benimle olan fotoğrafının durduğu rafın yanından geçtim. Durup aldım. Fotoğrafı incelerken onu hep bu şekilde hayal ettiğimi hatırladım. Uzaklara gidip başka bir şey olmadan önce bu fotoğraf son defa güzelliğini yakalamıştı. Dört yaşındaki halime baktım, nasıl ona doğru

eğildiğime ve bana nasıl dokunduğuna... Elim bacağında duruyordu ve ona hiç onu sevdiğimi söyledim mi diye merak ettim. Rüyalarımda ve dualarımda söylüyordum elbette ama yine de kelimeleri ona hiç söyledim mi diye merak ettim, böylece benden geldiklerini duymuş muydu? Sorabileceğim hiç kimse yoktu gerçi. Eğer varsa bile, onlara bu soruyu sorabileceğimi sanmıyordum. Babamın ya da Hannah'ın böyle bir şeyi hatırlamasını sağlamak acımasızca olurdu.

Ne tarafa yöneldiğimi ve Brynne'le birlikte birkaç dakika içerisinde ne yapacağımızı merak ettim ve annemin bizden haberi olabilmesini öyle fena şekilde diledim ki. Onu arayabilir ve şöyle bir şeyler söyleyebilirdim; "Bazı haberlerim var, anne ve umarım duymak hoşuna gider."

Parmağımı güzel yüzünün üzerinde gezdirdim ve tekrar rafa yerleştirdim, bir şekilde bağlantının orada olduğunu ve benim hakkımdaki şeyleri bilmesinin mümkün olduğunu hissettim. Işığı kapatırken o umudu yüreğime yakın tuttum ve üst kattaki kadınıma geri döndüm.

Brynne güzel ve endişeli görünerek yatakta oturuyordu. Üzerimden dalgalanan korumacı dürtü öyle inanılmaz şekilde yoğundu ki, duraklamama sebep oldu. Ve önemli bir şeyi fark ettim. Tam o anda biliyordum ki ona ya da potansiyel çocuğumuza zarar vermeye çalışmaya cüret eden kim olursa olsun, onlara ulaşmak için önce beni öldürmeleri gerekecekti. Vay canına. Aldırış etmedim, çünkü ben zaten önemli değildim. Eğer ona herhangi bir şey olursa ben biterdim.

Bu, benim gerçeğimdi.

Tatlı sesiyle, "Buldun mu?" diye sordu.

İçeri girerken paketi önümde salladım. "Biri eksik test."

“Tamam, ben hazırım.” Sessizce konuştu ve elini uzattı.

Paketi kucağına yerleştirip sağ elini kaldırdım. Üzerine öpücük kondurmak yerine çevirdim ve dudaklarımı bileğine bastırdım. Nabzının atışını hissedebiliyordum. Gözleri dolup hafifçe ıslandı, o yüzden gülümsedim ve ona gerçeği söyledim. “Her şey olması gerektiği şekilde yolunda gidecek, bebeğim. Hiçbir şüphem yok.”

“Nasıl olmaz?”

Omzumu silktim. “Sadece birlikte olacağımızı biliyorum ve eğer geleceğimizin bir parçası buysa devam etsek iyi ederiz.” Örtüleri aşağı çekip yataktan çıkmasına yardım ettim.

“Yürüye bilirim,” dedi. “Ve söz veriyorum, bu defa girdiğim kapıdan dışarı çıkacağım.” Utanarak yere baktı.

Bir anlığına ukala olmayı göze alabilirdim, böylece beni bir piç kurusu yapsa bile fırsatı yakaladım. “Tabii, o konuda kendime oldukça güveniyorum, bebeğim. O serum askısıyla merdivenlerden aşağı inmen ve benim fark etmemem oldukça zor.”

Anında utangaçlığı üzerinden attı ve parlayan güzel gözleriyle dik dik baktı. “Bu askı için güzel bir kullanım alanı düşünebiliyorum.”

“İşte benim sevgilim.” Onu banyoya doğru yönlendirip askısını onun için ilerlettim, çok bilmiş ağzımı zapt etmekten acizdim. “Bu gerçekten çok güzel bir direk, biliyor musun? Büyük ihtimalle birçok iyi pratik kullanıma —”

Banyo kapısını suratıma kapattı ve beni ikinci defa kapının diğer yanında, artık doğru olmasını umduğun bir bilgiyi bekler halde bıraktı. Garipti ama başından beri, fikir sunulur sunulmaz sahiplenmiştim. Bir bebek fikri göz korkutucu bir ihtimaldi ama biz zeki insanlardık

ve çoğu insanın aile kurmaya başladığında sahip olduğundan daha fazlasına sahiptik. Çocuğumuz sadece bizi birbirimize daha güçlü bir şekilde bağlayacaktı ve benim gözümde bu güzel bir şeydi. Bu dünyadaki tek bir kişiye bile itiraf edemeyecek olsam da, aklımdakini biliyordum. *Eğer kadınımı hamile bıraktıysam, eğer birlikte bir bebek yaptıysak ve şu anda onun içinde büyüyorsa, o zaman onu asla kaybetmeyeceğim, beni asla terk etmeyecek, hiçbir şey onu asla uzaklaştıramayacak.*

Herhangi bir şeyin ya da birinin mantığıma nasıl karşı çıkacağını anlamıyordum. Bir kez daha, benim için kusursuz bir şekilde mantıklıydı.

Bölüm 10

Brynne

Elimde testle dışarı çıkmak için banyo kapısını açtığımda, Ethan pis pis sırıtan suratına kapıyı kapattığım yerdeydi hâlâ. Benimle uğraşıp stresli bir durumu biraz daha kolay hale getirdiği için Tanrı ondan razı olsun. Eğer onu okumak zorunda kalsaydım, bir baba olma ihtimaliyle *çok iyi başa çıktığını* söylerdim.

Aslında, neredeyse hamile olmam için umutlu gibi görünüyordu. Nedenini merak ettim ve bu konuda akıllarımızın hiç de aynı noktada olmadığını kesinlikle söyleyebilirdim. Aksine. Ethan'ın yaşı biraz daha büyüktü. Sekiz yaş büyüktü. Evlilik ve bir aile olma ihtimalleriyle yüzleşmekte yıllar belirgin bir farka sebep oluyordu. Hayat çok hızlı ilerliyordu ve bu beni korkutuyordu. Beni kafayı sıyrıp delirmekten alıkoyan tek şey, tüm durumla ilgili bunu yapabileceğimizi gösteren tavrıydı.

Ben hâlâ benim için hamile olmanın bile nasıl mümkün olduğunu anlamıyordum. Doktoruma birkaç önemli sorum vardı, o kadarını biliyordum. Mesela doğum kontrol haplarını hiç unutmadan ve yıllardır dikkatli bir şekilde almama rağmen ne halt yemeye çalışmazlardı?

Ethan kolunu bana sardı ve serum askımla birlikte yatağa dönmem için yürüttü. "Beni burada mı bekledin?" Ona bir bakış attım.

Ethan, "Tabii öyle yaptım," derken çenemi kavradı ve ağır, emin ve fazlasıyla ıslak bir öpücükle dudaklarıyla buluşturmak için yukarıda tuttu. İhtiyacım vardı. Ne zaman sevgi gösterilmesine ve güven verilmesine ihtiyaç duyduğumu hep biliyor gibiydi ve sevgisini dağıtmakta çok cömertti.

Testi eline bastırdım ve gözlerinin genişlemesini izledim. "İlk önce senin bakmanı istiyorum. Bak ve bana söyle. Sonucu vermesi birkaç dakika alır." Sesim hissettiğim kadar titrekti.

Başını eğerek bana gülümsedi. "Tamam. Bunu yapabilirim. Ama önce, senin için yatağa geri dönme vakti."

Ethan önce alnımı öptü ve sonra testi şifoniyerin üzerine koyup orada bıraktı. Beni yatağa sokup yeniden pantolonunu çıkardı ve yanıma girip kıvrıldı. Beni yanına çekerek önceki halimize getirdi. Başımı göğsünün üzerine yasladım ve avucumu sert kaslarının üzerine bıraktım. Söyleyecek çok şeyim vardı ama nereden başlayacağımı zar zor biliyordum. Konuşmamın en önemli parçasıyla başlamak en iyisiydi.

"Ethan?"

"Evet?"

"Seni çok seviyorum."

Kelimeleri fısıldadığım anda bütün bedeni gevşedi. Sertliğinin yumuşadığını hissettim ve muhtemelen bir süredir, bu gündüz süren kâbusun olduğu saatlerde benden bu duyuruyu beklediğini fark ettim. Kelimeleri Ethan'ın yapabildiği kadar sıklıkla ve kolayca söyleyemediğimi biliyordum ve ona göstermeye çalışsam bile, ondan birazcık sakladığımı fark ettim ve bunu yapmam doğru değildi. Onun hatırına çaba harcamaya çalışabilirdim.

"Ben de seni se —"

Parmaklarımı dudaklarının üzerine koyarak onu susturdum ve başımı kaldırdım. “Sevdiğini biliyorum. Her zaman bana söylüyorsun. Duygularını ifade etmekte benden daha iyisin ve gördüğümü bilmeni istiyorum. Benimle nasıl ilgilendiğini, bana nasıl dokunduğunu ve böyle sağlam ve sadece... benim için *orada* olarak bana nasıl sevgini gösterdiğini görüyorum.” Derin bir nefes aldım.

“Bryenne... bu yalnızca benim—”

“Lütfen bitirmeme izin ver.” Parmaklarımı yine dudaklarına dayadım. “Teste bakmadan ve tamamen aklımı kaybetmeden önce bunu söylemem lazım, çünkü ne yazarsa yazsın aklımı kaybedeceğimden eminim.”

Ağzı kapalı kalsa bile mavi gözleri çok fazla şey söyledi. Hâlâ dudaklarını kapamakta olan parmaklarımı öptü ve devam etmem için bekledi.

Bir derin nefes daha aldım. “Senden son defa kaçtım. Bir daha sana ‘Waterloo’ lafıyla vurmayacağım. Öylece çıkıp gitmek korkunç ve o kadar zayıf ve bencil olduğum için çok utanıyorum. Çocuk gibi davrandım ve şu anda ailenin benim hakkımda ne düşündüğünü tahmin bile edemiyorum. Hamile olmamam, sadece berbat bir grip olmam için dua ediyor olmalılar, çünkü beni çılgın bir Amerikalı ucube olarak gördüklerinden ve seni kapana kısıtırmaya çalıştığımı—”

“Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, öyle düşünmüyorlar,” diye araya girdi. Dudakları benimkileri bularak konuşmamı sona erdirdi. Dönüp beni altına aldı, sol bileği-me karşı çok dikkatliydi. Kolumu yukarı doğru uzatarak çarpma riskinden uzaklaştırdı. Nasıl da Ethan’a özgüydü bu hareketi. Bildiği tek şekilde ve yapmasına ihtiyaç duyduğum bir yolla kontrolümü eline alıyordu. *Her zaman nasıl biliyordu?*

Beni adamakıllı öperek altına sabitledi ve diliyle derinlere doğru yolunu bularak benimkinin etrafında geniş daireler çizdi. Ne zaman birlikte olsak işgal ediliyordum gibi hissettiğim o ihtişamlı duyguyu hissettim. İçimde olma ihtiyacı, benim onu oraya alma ihtiyacımla ikiye katlandı.

Başını kaldırıp beni altında tuttu, bir eli bedenini yukarıda tutuyordu ve diğeri yanağımdaydı. Artık yüzünde ciddi ifadesi vardı. "Gerçeği biliyorum, Brynne. İlk günden beri seninle birlikte oradaydım, hatırladın mı? Seni elde etmek için ne kadar çok uğraşmam gerektiğini biliyorum." Başını eğdi ve kulağımın altını yalamak için sakalını boynuma sürterek çıktı. Boynumu dişlemenin ve ısırmaların arasında, "O zaman seni istedim, tıpkı şimdi seni istediğim gibi, her zaman seni isteyeceğim gibi," diye fısıldadı. Tekrar dudaklarıma doğru yoluna devam etti, böylece beni tekrar yutabilirdi.

Samimi okşayışları altında açıldım, olmam gereken yer için yolumu buluyordum.

Güzel, sert yüz hatlarını göstererek geri çekildi, odadaki tek lambanın gölgelerinden yansıyor. Ve gecenin erken saatlerinde tam orada, ortasında hayatlarımızı sonsuza kadar değiştirecek güce sahip bir deneyim gömülüken, Ethan'ım en mükemmel kelimelerle konuştu.

"Keşke seninle şu anda sevişebilseydim. Şimdi. Teste ne yazdığını öğrenmeden önce... çünkü burada senin için hissettiğim hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Sağ elimi kaldırıp kalbinin üzerine yerleştirdi.

Onunla birlikte, beni çırılçıplak bırakacak aşkın çok derinlerinde bir yere düşmeden önce, "Evet, lütfen," demeyi başardım. Aramızdaki bu şey kesinlikle değiştirilemezdi.

Üzerimden doğruldu ve dizlerinin üzerine oturdu. Gözleri delici mavi rengindeydi, benden izin istiyordu, çünkü benimle birlikteyken böyleydi. Ethan ne istediğini biliyor ve benden alıyordu ama istekli olduğumu bilme-ye ihtiyacı vardı.

İstekliydim. Karşılıklı laflar edilmedi, çünkü gerekli değildi. Pek sayılmazdı.

Diğer kolumu da sol koluma uydurmak için yavaşça kaldırdım ve sırtımı yay gibi gererek sevdiğini bildiğim bir şekilde kendimi ona sundum. Kendimi onun ilgisine teslim ediyordum ve bizi, ikimizin çok iyi bir şekilde anladığı haliyle birlikte olabileceğimiz bir yere götüreceğini biliyordum.

Tişıörtünü çıkarıp bir kenara attı. Gözlerim karın kaslarının şeklini, omuzlarının sağlam kıvrımlarını ve kollarını içine çekti. Ona saatlerce bakabilirdim ama genellikle istediğim kadar bakamıyordum.

Benim tişıörtümü yukarı itip başımdan çıkardı ve sol kolumun etrafında bir yığın halinde bıraktı. Orada kalmak zorundaydı, çünkü hâlâ seruma bağılydım. Ellerini aşağı indirip hemen tenimin üzerinde gezindi, gözlerini üzerimde dolaştırırken dokunmuyordu. Bu bana bir piyanistin parçayı çalmaya başlamadan önce hazırlanmasını hatırlattı. Onu izlemek çok güzeldi.

Boğazımdaki boşluktan başlayarak üzerime eğildi ve diliyle gidebileceği kadar uzağa doğru indi. Sızlatırcasına bir yavaşlıkla göğüs kemiğimin üzerinden sürükleyip karnıma ve daha aşağısına doğru indi, göbeğime biraz özel ilgi gösterdi. Göğüslerime hiç yaklaştımadı ve bariz bir şekilde sakınması ona doğru kıvrılıp bükülmeme sebep oldu. Bedenim şimdiden alev alevdi, dokunuşuna hasretti.

Taytımın beline uzanmadan hemen önce karnımdan bana doğru baktı. Elleri taytı sıyırırken dilini aşağı, hemen merkezime doğru indirdi ve vajinamı yaladı. Dili katların arasından geçerek şişmiş ve onun için sızlayan klitorisimi buldu. Yay gibi gerilerek yataktan doğruldum, dudakları ve diliyle beni yiyip bitirerek orgazmın kıyısına getirirken inledim.

Vajinama doğru, "Henüz değil, güzelim," diye soludu. Dilinin vuruşlarını yavaşlatarak beni kıyidan tamamen yuvarlamadan kenarda tutuyordu. Tek elini karnımın üzerine bastırdı ve diğer eliyle kalçamı hafifçe kaldırmamın yardımıyla taytımı bacaklarımdan kaydırıp çıkarmayı başardı.

Bacaklarımdan birini genişçe açıp yukarı kaldırdı ve saf bir aç şehvetle hırlayarak karşısında açılışımı izledi, diğer eli hâlâ karnımın üzerindeydi. Ethan beni tamamen açık ve çıplak hale getirmişti, tekrar aşağı doğru inerken elleriyle beni sabitledi ve dilini içeri sokup gidebildiği yere kadar ilerletti. Diliyle harikalar yaratıyordu ve bedenimdeki her şey bir rahatlamayla çekilirken düştüğümü hissettim. Eğer buna bir son vermezse ölebilirdim.

Bulunduğu yerden şiddetli bir solumayla, "Bana şimdi söyle," diye emretti.

Yine onu anladım. Neyi duymak istediğini tam olarak biliyordum.

"Seni seviyorum, Ethan! Seni seviyorum. Seni çok seviyorum..." Hıçkırarak konuştum, zorlukla anlaşılabilir kelimeler söyleyebiliyordum.

Gerçi o beni duydu.

Ethan mükemmel dilini incimin etrafına sardı ve sertçe emdi. Nükleer bir patlama gibiydim, önce yavaşça ve sarsıcı bir duraksamanın ardından beni sayısız parçalara ayıran yakıcı bir patlamadaydı. Parçalarım yalnızca bir

adam tarafından toplanıp yeniden birleştirilebilirdi. Sadece Ethan bunu yapabilirdi. Bu gerçeği tamamıyla anlıyordum. Beni parçalara ayırma gücü olan tek insan, beni yeniden bir araya getirecek güce sahip olan kişiydi.

Gözlerimi açtığımda Ethan'ın mavi gözleri üzerimde süzülüyordu. Tekrar bedenimde yukarı çıkmıştı, eli az önce dilinin olduğu yerdeydi ve uzun parmakları yavaşça içime kayıyordu. Başparmağı zevkin yıkıcı hissiyle sinirlerden yumağa bastırıyordu.

Orada süzüldüm, hâlâ zorlukla solurken ona bakıyor ve öpücüğüyle samimi dokunuşlarını kabul ediyordum. Dudaklarından kendi tadımı almak, her zaman bir sebepten dolayı sevildiğimi hissettiriyordu. Sanki deneyimini benimle paylaşmak istiyormuş gibi. Parmaklarını gömülü oldukları yerden dışarı çıkardı ve dudaklarıma doğru bastırıp kıvrarak dilimin üzerinde içeri dışarı kaydırırdı. Mahremiyetin üzerine bir kat daha mahremiyet çıkıyordu. Ethan nasıl hissettirdiğim, göründüğüm, tadım, kokum hakkında erotik şeyleri ve bundan sonra bana neler yapacağını fısıldıyordu.

Daha fazlası için sabırsızdım tabii, özellikle de bacağıma dayanan aletin sertliğini ve büyüklüğünü hissederken bir noktada boxerını çıkarmış olduğunu fark ettim. Gergin uzunluğuna doğru kalçalarımı kıvrarak yaklaşmaya çalıştım. Kısık sesle güldü ve kendi zevk zamanında bana vereceğiyle ilgili bir şeyler fısıldadı.

O zamana kadar ölmüş olabileceğimle ilgili düşünceye geri döndüm.

“Benim Ethan'ım...” Elimle ona dokunmaya çalıştım ama kolumu yeniden başımın üzerine sürükledi ve tercüme gerektirmeyen bir bakışla baktı. Başımı bir o yana bir bu yana çevirdim, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor ve umutsuz hissediyordum.

Boynuma doğru sokulurken, "Bana ne istediğini söyle," dedi.

Bizi bir araya getirmeye çalışarak yeniden yükseldim, ancak Ethan hızı kontrol altında tuttu. "Ben—Ben seni içimde hissetmek istiyorum," diye yalvardım.

Boğuk bir ses tonuyla, "Ahhh... hissedeceksin, bebeğim," dedi şarkı söyler gibi. "Şimdi hissedeceksin. Sana aletimi vereceğim, çok... çok... yavaşça. Öyle yavaş ve öyle derine gireceğim ki, her zerremi içinde hissedeceksin."

Ölecektim.

Bacaklarımın arasına girmek için kıpırdadığını, beni açtığını hissettim. Sert uzunluğu girişime şimdiden yerleşmişti ve ıslak etime dayanarak yavaşça hareket ediyordu ama henüz içime girmemişti. Ne yaptığını biliyordum. Tadını çıkarıyor, beklentiyi uzatıyor, her ufak dokunuşu ve hazzı bana işliyordu, ah nasıl da yavaştı, sanki sonsuzluğa sahipmişiz gibi... Bu akşam beni seven çok nazik ve sabırlı bir Ethan vardı.

Ellerinin üzerinde kendini destekledi ve her seferinde kalçasını biraz daha salladı. Penisinin sadece ucuyla kadınlığımın ateş gibi etini tekrar tekrar öperek yaptığı ufak hareketlerle hâlâ yavaş ve kontrollüydü. Üzerimdeki bedeni nabız gibi attı, gözlerimiz kilitlendi ve ikimizi de yaktı. Alnını benimkine dayamak için başını aşağı eğdi. İşte o bağ kurulduğu anda içime tamamıyla giriverdi, en sonunda kendini hareketi tamamlamaya ikna edip hayallarına kadar gömüldüğünde, boğazından en erotik soluk sesi geldi.

İhtişamıyla çığlık attım.

Ethan yeniden dudaklarımı buldu ve dilini, aletinin peş peşe zarif darbeleriyle uydurarak dudaklarımın arasından soktu, beni de beraberinde götürmek için acele

etmiyordu. Ben tekrar boşalana ya da yaklaşına kadar kendini tutacağını biliyordum.

Hızı düzenli bir şekilde arttı ve yapabildiğim kadar sıkı bir şekilde iç kaslarımı etrafında sıktım, kalan her parçasını almaya çalışıyordum. Daha gergin bir şekilde şiştiğinde ve her darbeye birlikte şu haşın solukları almaya başladığında işe yaradığını biliyordum. Çıkardığı sesler bana çok güzel geliyordu. İçimin kasılmasıyla birlikte zihnimde yükseliyor, beni başka bir doruğa doğru taşıyordu.

Tek meme ucumu ağzıyla kapladığında ve diğerini nazik bir çimdikle çektiğinde aniden oraya ulaştım, gelgitle gelen bir dalganın yaptığı gibi kontrolsüzce çarpıyor ve her şeyi beraberinde getiriyordum. Ethan titrek bir kükremeye patlarken gözlerini bana dikti ve sıcak menisiyle beni doldurdu. Son birkaç darbeyi hızlı yaptıktan sonra aramızdaki son haz parçalarını çıkarmak için nazik hareketlerle yavaşladı, ta ki süzülen bir sessizliğe düşünceye kadar...

Artık onunla doluydum ve bırakma hissini istemedim. Onunla birlikte sonsuza dek böyle kalmak istedim. Bu an içinde, sonsuzluk ihtişamlı bir olasılık gibi geldi.

Fakat sırtüstü döndü ve ben üzerinde kalıncaya kadar beni de beraberinde çekti. Az önce başarıyla sonlandırdıklarımızdan sol bileğim tamamen zararsız çıkmıştı. Şimdi ona dokunmak için ellerimi kullanmama izin veriyordu. Ellerimi göğsüne dayayıp orada açtım, avuçlarımda gümbürdeyen yüreğini hissediyordum.

Yüzümü avuçlayıp bir süreliğine beni öptü, beni ne kadar sevdiği, hayatlarımızda ne olursa olsun onun olduğum ve beni sevmeyi asla bırakmayacağıyla ilgili daha çok sözcük fısıldadı. Sırtımda elini gezdirdi, omurgam boyunca yavaşça aşağı yukarı kaydırıldı.

Kollarında geçen birkaç samimi dakikanın ardından dudaklarını yumuşakça benimkine sürterek, “Daha uykuya dalma,” diye mırıldandı.

“Dalmayacağım.”

“Hazır mısınız?”

Onaylarken fısıldadım, “Evet.”

“Ve hiçbir şey bizi değiştirmeyecek.”

“Hiçbir şey birbirimizi sevdiğimiz gerçeğini değiştirmeyecek,” diye düzelttim.

“Konuştuğunu ilk duyduğumdan beri beyinsiz güzellerden olmadığını biliyordum,” dedi bir göz kırpışla.

şifoniyerin üzerindeki test çubuğuna uzandı ve ışığa doğru çıkardı.

Kalp atışlarım hızlandı ve sebebi güzel orgazmlar değildi. “Negatif için eksi işareti, pozitif için artı işareti gösteriyor,” deyiverdim.

Ethan tek kaşını havaya kaldırarak imalı bir bakış attı. “İpucu için teşekkür ederim; o kısmı kendim anlayabiliyordim sanırım bebeğim.”

Gözlerini kısıp çubuğa baktı.

Yanağımı göğsüne dayayıp soluklanmaya çalıştım.

ylece bir baktı ve sonra elini omurgamın kıvrımında önceki gibi aşağı yukarı gezdirmeye başladı.

Asırlar geçmiş gibi geldi ama Ethan sessiz kaldı. Boş boş sırtımı ovalıyordu, hâlâ birbirimize bağlıydık. Yarı sert haliyle bile penisi hâlâ içime gömülüydü. Tek bir saniye daha beklemeye dayanamadım.

“Ne diyor?” diye fısıldadım.

“Bana bakman gerek.”

Yıllardır yakın bir ilişkimin olduğu kendinden şüphe etme hissi, az önce keyif aldığımız bütün iyi hislerde zarar ziyana neden olarak eski yerine srnd. Korku

beni neredeyse felç etti ama Ethan buna izin vermezdi. Ovalamaya devam etti ve hatta beni yakalayan korkuyu salıvermek için azıcık dürttü bile.

“Her şeyi unut ve bana bak, Brynne.”

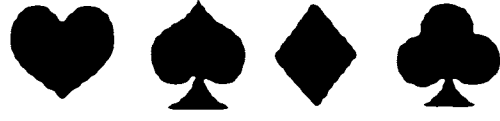
Ağız dolusu cesareti yuttum ve bakışlarımı kaldırdım.

Ethan’ı tanıdığım ilk andan itibaren, hislerinin her zaman kanıtı vardı; yüzündeki ifadeden sesinin tonuna ve beden diline kadar. Memnun mu, kızgın mı, rahat mı, uyarılmış mı, yoksa mutlu mu söylemesi kolaydı. Mutlu Ethan ifadesi çok sık olmazdı ama tanımaya yetecek kadar görmüştüm.

Şu anda bana gösterdiği yüze baktığımda, tek bir şeyden emindim.

Ethan’ım mutluydu; bir baba olacağı gerçeğiyle gerçekten çok mutluydu.

Bölüm 11

“Doktor Greymont’un yolladığı kayıtlara baktığımda, yedi haftalık hamile olduğunuz konusunda onun bulgularıyla hemfikirim Bayan Bennett.”

Doktorun yaşı almış başını gitmişti ve bana, büyüklüğüme saygılı olmam gerektiği öğretilmişti, çünkü şu anda ellerinin olduğu yerden kesinlikle hoşlanmıyordum. Doktor Thaddeus Burnsley kararlılıkla bebeğimizin kalp atışlarını ararken kadınının içine kondom kaplı bir ultrason probu sokuyordu.

Doktorun onun vajinasına değil de monitöre odaklanmış olması iyi bir şeydi. Garip sayılırdı ama boş verse-ne, işlemin bir parçasıydı, o yüzden alışsam iyi ederdim. Birinin bu işi nasıl yaptığını anlamıyordum ama. Bütün gün boyunca bacak aralarını açan hamile kadınlar mı? Yüce Tanrım, adamda bir öküzün bünyesi olmalıydı. Fred bize onu önermişti, o yüzden ilk randevumuz için buradaydık. Ethan Blackstone ve Brynne Bennett, gelecek yılın ilk aylarında gelecek olan Bebek Blackstone’un müstakbel anne ve babası.

“Yani mayısın ortasında mı olmuş?” Brynne omzunun üzerinden oturduğum tarafa baktı. Göz kırpıp öpücük attım. Ne düşündüğünü biliyordum. Onu neredeyse

anında hamile bıraktığının farkına varıyordu. Haklıydı da. İçimdeki mağara adamı kendiyle oldukça gururluydu, metaforik olarak Tarzan gibi göğsüne vurma rutininden geçiyordum. Bu konuda ağzımı kapalı tutacak kadar zeki olmam iyi bir şeydi.

“Öyle görünüyor, canım. Ahhh, işte orada. Böyle çok küçükken yapmaktan hoşlandıkları gibi saklanıyor. İşte orada.” Doktor Burnsley, ekrandaki siyah, genişçe bir damlanın ortasında duran ufak, beyaz bir damlacığı sıfırladı. Hızlı bir şekilde pırpır eden bir kalp atışı vardı, sudan dünyasında süzülüyor ve varlığını haber veriyordu.

Brynne ufak bir ses çıkardı ve elini sıktım. İkimiz de baktığımız şeyin muazzamlığına odaklanmış bir halde gözlerimizi diktik. Gözlerinizle gerçekten görebildiğinizde ve hatta kulaklarınızla duyabildiğinizde, testin size söylediği şey çok farklı oluyor. *Başka bir insana bakıyorum ve onu birlikte yaptık. Baba olacağım. Brynne anne olacak.*

Brynne yumuşacık bir sesle, “Ne kadar küçük,” dedi.

Brynne’in tüm bunları nasıl sindirdiğini hayal edemiyordum, çünkü benim durumum şaşkına dönmekten ötesiydi. Neden bilmiyorum ama aniden bunun gerçek olduğu ve istesek de istemesek de anne ve baba olacağımız gerçeğiyle karşı karşıya kaldım. *Tam olarak Hannah’nın sözleri.*

“Üzüm kadar ve tüm belirtiler yönünden çok güçlü. Güçlü kalp atışları ve uyumlu ölçüleri var.” Görüntülerin çıktısını almak için bir düğmeye bastı ve probu çıkardı. “Belirtilere bakıldığında Şubat’ın ilk haftalarında doğumu bekleyebilirsiniz. Giyinebilirsiniz ve sonra benimle ofisimde buluşun. Biraz daha konuşacağız.”

İyi yürekli doktor fotoğrafları Brynne’e uzattı ve yanımızdan ayrıldı.

“Nasılsın, sevgilim?”

“Hepsini sindirmeye çalışıyorum,” dedi. “Onu gerçekten görmek çok farklı...” Muayene masasında doğrulup oturdu ve fotoğraflara bakıp inceledi. “Hâlâ inanamıyorum. Ethan, neden bu kadar sakınsın?”

Dürüstçe, “Gerçekten değilim,” diye yanıtladım. “Ayakkabılarımın içinde nasıl titriyorum belli değil. Bir sigara, bir içki istiyorum ve senin her şeyde çok iyi olacağından ve benimse tamamen işe yaramaz bir gerzek olacağımdan eminim.”

“Vay canına. Bu geçen hafta sonundan sonra büyük bir değişiklik.” Bana gülümsedi. Bunu Fred’le çoktan konuşmuştuk. Brynne’in kızgın olmadığını biliyordum. Konuşup atlatmıştık ve ikimiz de kafayı yemelerimizi farklı zamanlarda yaşadıktan sonra devam etmiştik. Bu sadece ilk resmi doktor ziyaretiydi ve daha bir sürü olacaktı. Güneşin doğmaya ve dünyanın dönmeye devam edeceğini kabul etmiştik, o yüzden devam etmemiz en iyisiydi.

Yanına gidip fotoğraflara baktım. “Demek üzüm kadar, ha? Bu ufak şerefsizin seni bu kadar hasta edebilmesi ne kadar şaşırtıcı.”

Kolumu dürtükledi. “Sen az önce bebeğimize *ufak şerefsiz* mi dedin? Lütfen az önce seni doğru duymadığımı söyle!” diyerek kaşlarını çatı.

“Gördün mü? Şimdiden yapıyorum. Üzüm kadar bebeğimize hakaret eden işe yaramaz bir sersemim.” Başparmağımı göğsüme dayadım.

Kahkaha atarak bana yaslandı. Kollarımı ona dolayıp çenesini yukarı kaldırdım, gözlerindeki ışıltıyı gördüğüm çok memnundum. Eğer ona kahkaha attırabiliyorsa, durumu iyi demektir. Brynne benimleyken sahte

duygulara kapılmazdı. Eğer üzgünse veya bununla gerçekten sorun yaşıyorsa kesinlikle bilirdim. Lanet olsun, ikimizin de ödü kopuyordu ama onun çok, çok iyi bir anne olacağını tek bir şüphe bile duymadan biliyordum. Aklımda bununla ilgili en ufak bir tereddüt bile yoktu. Kusursuz bir anne olacaktı.

“Seni seviyorum, üzüm kadar bebeğimizin annesi.” Onu öperken başparmağımla yanağını okşadım, tam şu anda çok parlak ve ıslıl ıslıl göründüğünü düşünüyordum.

“Bana karşı böyle olduğun için teşekkür ederim. Eğer sen bir nebze farklı olsaydın... Seni böyle sevebileceğimi düşünmüyorum. Bilirsin ya?” Son kısımda fısıldadı.

Başımı sallayıp fısıldayarak karşılık verdim, “Biliyorum.”

Aşağı atlayıp dantel külotunu, pantolonunu ve ayakkabılarını giydi. “Üzümle aranızı düzeltmek için neler yapabileceğime bakarım.” Karnını işaret etti, “Bağlantılarım var.”

Şimdi de beni güldürüyordu. “Pekâlâ, seni küstah şey, gidip Doktor Muz Problu’yla konuşmamızı yapalım da buradan çıkıp gidebilelim.”

“Komik. *Muz* dediğinizde siz İngilizlerin kulağa ne kadar seksi geldiğinizden hiç bahsetmiş miydiniz?”

“Az önce bahsettin.” Kalçasını kavrayıp onu tekrar öptüm. “Eğer istiyorsan sana muzumu veririm.”

Ağzı şaşkınlıkla açık kaldı ama beni iyice gölgede bırakarak eliyle aşağı doğru uzanıp aletimi ve hayalarımı avuçladı. İyice bir çekip o güzel göğüslerini göğsüme doğru dayadı. “Eğer *muzunla* iyi bir şeyler yapacaksan, onun birazcık çalışması gerekiyor.”

“Hassiktir, ablam haklıymış. Hamilelik hormonları seni penis manyağı yapıyor. Çok fazla seksten ölebilirim.”

Omzunu silkip muayene odasından çıkmak için döndü. “Evet, ama gitmek için eğlenceli bir yol olurdu, değil mi?”

Elini tutarak odanın dışında onu takip ettim, hamilelik hormonları için tanrılara şükrettim ve yüzümde sersem bir gülümsemenin olduğundan neredeyse emindim.

“Her şey çok iyi görünüyor. Doğum öncesi vitaminlerinize başlamanızı istiyorum ve Doktor Greymont’un verdiği bulantı önleyiciyi onaylıyorum, yani gerektiği kadar ondan devam edin. Diğer ilaçlarınızın hepsini almayı kestiniz mi?” Doktor Burnsley iş bilir bir tavırla sorguladı.

Brynne, “Evet,” diye cevapladı. “Doktor Greymont büyük bir ihtimalle antidepresanlarımın doğum kontrol haplarımı etkilediğini söyledi ve öylece...”

“Birbirlerini etkileyebilirler, evet. O yüzden etkileşim olan ilaçlar için ikinci önlemler tavsiye edilir. Eczanenin yeni bir ilaç için danışmanlık önermediğine şaşırdım.”

“Yaptılsa da hatırlamıyorum ama hamileysem onları almam benim için güvenli değil, değil mi?”

“Bu doğru. Alkol, sigara yok ve önümüzdeki ayı geçirmenizi sağlayacak vitaminlerle bulantı önleyici haplar haricinde hiçbir ilacı kullanmayacaksınız. O zamandan sonra iştahınızda artış göreceksiniz ve bulantılar azalacak, o yüzden ihtiyacınız kalmayacak. Gerçi, içinize biraz kalori girmesini istiyorum ciddi. Çok zayıfsınız. Eğer becerebilerseniz birazcık kilo almaya çalışın.”

“Pekâlâ. Peki ya egzersiz? Sabahları birkaç kilometre koşmaktan hoşlanırım.”

İyi noktaya parmak bastı. Doktorla her şeyi görüşürken sorduğu zekice ve düşünceli sorularla şimdiden beni etkilemişti, ben sadece orada oturup dinliyor ve çok

aptal görünmemeye çalışıyordum. Sigarayla ilgili kısmı da kaçırmadım. Mesajı yüksek sesli ve net bir şekilde duydum. Bırakmam gerekiyordu. Bırakmam kaçınılmazdı. Sağlıkları için Brynne'in ya da bebeğin etrafında sigara içemezdim. *Öyleyse ne yapacağım konusunda bu ne diyordu?* Ne yapılması gerektiğini biliyordum, sadece nasıl başaracağımı bilmiyordum.

"Şu anda bütün normal aktivitelerinize devam edebilirsiniz, cinsel ilişki de dâhil."

Bu noktada doktordaki uzun duraklama, hormonları yarıya geçmiş sevgilimi ve ona yardım edebileceğim bütün yollar hakkında güzel düşünceler üretmemi sağladı. Öte yandan, Brynne güzelce kızarıyor, beni sertleştiriyor ve ofisteki iş günümün kalanının acı verecek kadar yavaşça geçeceğini garantiliyordu. Eve döndüğümde beni neyin beklediğiyle ilgili erotik düşüncelerle kendime işkence edecektim. *Ne şanslı piç kurusuyum böyle.*

"Ve aşırıya kaçmadan egzersiz yapmak her zaman sağlıklıdır."

Ah, ben ona yeterince egzersiz yaptıracağım, doktor.

Doktor Burnsley yine onun çizelgesine baktı. "Ama burada bir galeride tablo konservasyonu yaptığınızı görüyorum. Çözücü ve kimyasallara, o tarz maddelere maruz kalıyor musunuz?"

"Evet," Brynne onayladı ve sonra bana baktı. "Daima."

"Ahh, pekâlâ, bu bir sorun. Eğer o içeriklerdeki gazları teneffüs ederseniz fetüsün gelişimi için zararlı olabilir ve çok eski parçalarla çalıştığınız için temas kuracağınız da büyük ihtimalle onlar olacak. Modern ev tabloları sorun değil ama eski kimyasal içerikler endişe verici. Hemen bırakmanız gerekecek. Hamileliğiniz sırasında başka bir iş bölümü rica edebilir misiniz?"

“Bilmiyorum.” Şimdi telaşlı görünüyordu. “O benim işim. Önümüzdeki sekiz ay boyunca çözücülere dokunamayacağımı onlara nasıl söylerim?”

Doktor Burnsley çenesini kaldırdı ve bizi bir an bile kandırmayan hoş bir ifadeyle baktı. “Sağlıklı bir bebek istiyor musunuz, Bayan Bennett?”

“Elbette istiyorum. Sadece beklemiyordum...” Koltuğun kollarını kavrayıp derin bir soluk aldı. “Bir şekilde yoluna koyacağım. Yani, hamile kalan ilk konservasyonist ben olamam.” Elini salladı ve sonra saçlarının arasından geçirdi. “Üniversitedeki danışmanımla konuşup ne yapabilirler bir bakacağım.”

Brynne adama sahte bir gülümseme yolladı, bu da bana bu ufak gelişmeden mutlu olmadığını söylüyordu, fakat doktorun tıbbi tavsiyesiyle tartışmayacaktı. Kadının önemli konularda duyarlıydı.

İşinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. İşine tapıyordu. Hem de işinde çok da iyiydi. Fakat eğer kimyasallarla ilgili tehlike varsa işin şimdilik gitmesi gerekecekti. Para aramızda asla bir mesele değildi. Hatta hakkında hiç konuşmazdık bile. Aslında çoktan daireme taşınmıştı ve yolun sonunda nereye gideceğimize dair hiç soru yoktu. Karım olacaktı ve benim olanlar onundu. Bir çocuğumuz olacaktı. Yolumuz açıktı ama her şeyi organize etmenin basit ayrıntıları yeni sıralanıyordu. Ne istediğimi biliyordum ama şu anda zamanlama öyle fe-naydı ki, planları didiklemek için cidden tek bir dakika bile yoktu. En azından olimpiyatları arkamda bırakana kadar olmazdı.

Hamilelik bombasının üzerimize bırakıldığı hafta sonunun hemen ardından Londra'ya geri gelerek işlerimizin başına dönmüştük. Henüz ailelerimize bile

söylememiştik ve bizden önce haberi yayarlarsa diye ablamla Fred'e ölüm tehdidiyle sır saklatmıştık.

Her şeyi işimin artan büyük zorunluluklarına uydurmaya çalışıyorduk, Londra Olimpiyatları'na yirmi bir gün vardı. Şu anda bu randevu için bile zorlukla vakit ayırabiliyordum. Canım bir sigara çekti. Ya da üç.

Doktorun ofisinden çıktığımız anda kolumu Brynne'in etrafına sardım ve başının tepesinden öptüm. "Bu eğlenceliydi, bebeğim. Doktor Burnsley etkileyici bir herif, sence de öyle değil mi?"

Kollarını göğüslerinin altından bağlarken, "Evet, harika," dedi alayla.

"Yaa, hadi ama o kadar kötü değildi," diyerek tatlı tatlı konuştum, "muz probunu senin üzerinde kullandı."

"Aman Tanrım, tam bir pisliksin!" Omzumu iterken sessizce kahkaha attı. "Sadece sen o korkunç durum hakkında şaka yaparak komik hale getirebilirsin!"

Yürürken, "Ama işe yaradı ve zaten amaç o," dedim.

"İşim konusunda endişeli sayılırım. Bırakmam gerekeceği ihtimalini hiç düşünmemiştim." Sesi bu konuda üzgün gibiydi.

"Belki izne çıkmak iyi bir şey olur. Elimizdeki durumu planlamak için sana zaman verir." Başımı eğip karnına baktım ama bu konu hakkında iyimser ve enerjik olmaya çalıştım. Fazla derine batmamak ve önümüzdeki aylarda sevdiği bazı şeylerden vazgeçmek zorunda kalacağını ona hatırlatmak en iyisiydi. "Evde daha çok bulunmanı seveceğimi biliyorum ve epeyce dinlenmen gerekecek. Belki bu yolla bir projeye ya da daha önce yapmak istediğin, ama vakit bulamadığın bir şeye başlayabilirsin."

"Evet," diye yanıtladı belirsiz bir şekilde. O güzel kafasındaki çarkların fikirlerle döndüğünü görebiliyor-

dum. Ne olduğunu söylemek zordu, çünkü eğer Brynne paylaşımcı ruh halinde değilse, o zaman kesinlikle bilmezdim. “Bir çaresine bakacağım.”

“Tabii ki yapacaksın.” Onu daha çok sıkarak biraz daha yaklaştırdım, onu bırakıp ofisime dönecek olmaktan nefret ediyordum. Sadece birbirimize sarılarak yatakta saatler geçirmek istedim. Gerçekten tüm istediğim buydu.

Kaldırımında durduk ve onu kendime çevirdim. “Fakat bu konuda lütfen çok fazla endişelenme. Ben ikinizle de ilgileniyorum.” Ellerimi karnına yerleştirdim. “Sen ve küçük şeref—ııı... yani demek istediğim... üzüm, artık benim önceliklerimsiniz.”

Gülümsedi ve sonra alt dudağı titremeye başladı. Yaz göğünün altında o güzelim yeşilimsi kahverengi gözleri nemlendi. Elini ellerimin üzerine koydu. Kadınımın güzel yüzünden aşağı tek bir damlanın düşmesini izledim.

Hissedebildiğim bir gülümsemeyle dudaklarım ayrıldı. Onun böyle olmasını seviyordum. Onunla ilgilenme ihtiyacı duymasını ve izin vereceğini bilmeyi. Gerçekten çok fazla şeye ihtiyacım yoktu. Sadece onun aşkı ve ilgilimle birlikte benim aşkımın kabulü.

Utançla gözlerini devirdi. “Şu halime bak. Artık amma duygusal bir harabeyim böyle!”

“*Bakıyorum* ve bir şeyi unuttun, bebeğim. *Olağanüstü* bir duygusal harabesin.” Başparmağımla gözyaşını uzaklaştırdım ve yaladım. “Yani, eğer kendini bırakıp duygusal bir harabe olacaksan, yaparken de olağanüstü görünebilirsin.”

Biraz kahkaha atmasını sağladım. “Şimdi, öğle yemeği için sandviç ister misin?” Saatiye baktım. “Keşke paket servisten daha güzel bir şey için biraz daha vaktim olsaydı.”

“Yo, sorun değil. Benim de geri dönmem gerekiyor.” İcini çekti ve sonra bana gülümsedi. “Görünüşe göre, işte bir duyuru yapmam gerekiyor.” Elimi tuttu ve yürürken kendininkini kıvırdı.

Şarküteriden sandviçlerimizi alıp yemek için bir banka yerleştiğimizde, tam da caddenin karşısındaki tuzlu su akvaryumuyla yüz yüze kaldık. Brynne’e orayı işaret ettim ve bitirir bitirmez oraya uğrayıp uğrayamayacağımızı sordum, çünkü akvaryumumun altı aylık kontrolü için servis ayarlamak istiyordum.

Brynne dükkâna ikinci defa baktı ve sırtıttı. “Fontaine Akvaryumu.” Hindili sandviçinden bir ısırık daha alırken sırtışı genişledi.

“Ne? Cheshire Kedisi gibi sırtımanı sağlayan şey ne?”

Soruma yanıt vermedi, onun yerine kendi sorusunu sordu. “Ethan, Simba’yı ne zaman satın aldın?”

“Altı ay kadar önce, az önce söyledim.”

“Hayır, onu hangi gün aldın?”

Bir süre için bunu düşündüm. “Şey, şimdi sen sorunca farkına vardım, sanırım Noel arifesiydi.” Ona bakıp sorgularcasına başımı yana eğdim.

“O sendin! Sendin!” Bütün yüzü ılık saçı. “Marie teyzeme bir hediye almak için alışveriş yapıyordum ve dondurucu bir soğuk vardı. Önümde yürüyecek biraz daha yol vardı, o yüzden birkaç dakikalığına soğuktan kaçmak için oraya girdim ve içerisi güzeldi. Karanlık ve sıcaktı. Bütün balıklara baktım. Simba’yı gördüm.” Kendi kendine kahkaha attı ve inanmayarak başını salladı. “Hatta onunla konuştum. Satıcı bana onun satıldığını ve sahibinin almak için geldiğini söyledi.”

Ani bir patlamayla farkına vardım. “Kar yağıyordu,” dedim hayretle.

Yavaşça beni onayladı. “Dışarıya ve soğuğa yeniden çıkmak için cesaret toplayarak kapıya gittim ve sen içeri girdin. Öyle güzel kokuyordun ki, ama sana hiç bakmadım, çünkü gözlerimi kardan ayıramıyordum. Ben dükkânın içinde ısındığım sırada başlamıştı —”

“Sen de kapıdan dışarı bakıp gördüğünde şok oldun. Hatırlıyorum...” Hikâyesini böldüm. “Morla sarınmıştın. Mor bir şapkan vardı.”

Sadece onayladı, çok güzel ve belki birazcık da kendini beğenmiş görünüyordu.

Yemin ederim eğer Brynne isteseydi parmağının ucuyla beni parke taşlarına itebilirdi — az önce bana söylediği şeyden işte ağzım o kadar açık kalmıştı. Kaderin elinin ilahiliğine de bakın. “Kara adım atmanı ve yürüyüp gitmeden önce Rover’ımın penceresinden kendini kontrol ettiğini gördüm.”

“Yaptım.” Tek elini ağzına doğru kaldırdı. “Onun sen olduğuna inanamıyorum... ve Simba’yla gerçekten konuştuk, Noel arifesindeki iki yabancı.”

“Bu sohbeti ettiğimize zorlukla inanabiliyorum,” diye tekrarladım, hayret hâlâ sesimdeydi.

“Dışarı çıktığımda öyle güzeldi ki.” Hatırlarken bana ışık saçtı. “Nasıl görüldüğünü asla unutmayacağım.”

“Demek iyi kokuyordum, ha?”

“Hem de çok.” Başını hafifçe iki yana salladı. “Seni her zaman koklayan kimse ne şanslı kız diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

“Hadi be, aylarca beni koklama fırsatını kaçırdım. Bu haberden dolayı mutlu muyum, değil miyim bilmiyorum,” diye takıldım, ama gerçekten oldukça ciddiydi. Tüm bu karmaşalardan önce tanışmak güzel olurdu. Belki çoktan evlenmiş olurduk...

“Ahh, bebeğim, bu çok tatlı,” derken sanki deliymişim gibi başını bana doğru salladı, ama beni her türlü seviyordu.

“Bana *bebeğim* demene bayılıyorum.”

Kendine has nazik haliyle, “Bayıldığınızı biliyorum ve o yüzden söylüyorum,” dedi yumuşakça. Ona sahip olma ve çırılçıplak bir halde altına alma isteğiyle beni delirten haliydi. Böylece içine doğru yoluma devam ederek onu boşaltırdım ve sonra bir daha boşaltırdım, adım haykırır—

İçsel erotik çılgınlığımı bölerek, “Ne düşünüyorsun, *bebeğim*?” diye sordu. Yapması gereken de oydu.

Ona dürüstçe gerçeği söyledim, elbette fısıldayarak, böylece kimse beni duyamazdı. “Bu akşam işten eve dönüp seni soyduğumda ve her yanına yumulduğumda seni kaç defa boşaltabileceğimi düşünüyorum.”

Brynne küçük konuşmama kelimelerle cevap vermedi. Onun yerine, zorlukla yutkunurken soluğu kesildi, kızarıklık yüzüne doğru tırmanmaya başlarken boynundaki boşluğun ve boğazının art arda yavaşça hareket etmesini sağladı. Ağız sulandırıcı...

Arada sırada çıkan hafif rüzgâr, Brynne’in güzel kahverengi saçlarının tutamlarını yüzüne doğru dans ettirdi, zırt pırt arkaya doğru çekmesini gerekli hale getiriyordu. Brynne kesinlikle özel bir şeye sahipti—herkesin fark ettiği bir *yaşama sevinci* vardı. Onu karşımda bu halde bulunca başka tarafa bakmam bile zor oluyordu. Diğerleri için de zor olduğunu biliyordum. Başkalarının onu fark etmesinden ve bakmasından hoşlanmıyordum. Benim için korkutucuydu ve sebebini biliyordum. Dikkatleri onu bir hedef olarak savunmasız hale getiriyordu ve benim açımdan bu kesinlikle kabul edilemez bir şeydi.

Alışkanlıktan gözlerim etrafı takip etti, gelip giden şarküteri müşterilerini tanıyordum. Temmuz için güzel bir gündü ve kalabalıktı. Olimpiyatlar bu yeri berbat miktarda bir kalabalığa dönüştürecekti. Bu da beni endişelendiriyordu. Şimdi seyahat için Londra'ya gelen binlerce insan vardı. Her gün daha fazla atlet ve takım geliyordu. Kahrolası tanrılara şükürler olsun ki onun yükü benim omuzlarımda değildi. VIP müşterileri yeterince eziyete ve baş ağrısına sebep olacaktı.

Brynne'leyken hâlâ hep tedbirliydim ve öyle olmak için çok iyi bir sebebim vardı. Telefonuna o mesajı kimin gönderdiğini bulana kadar şansa bırakmayacaktım. Özellikle Neil Amerika'dayken. Cumartesi günü geri dönüyordu, bizi bu orospu çocuğunun kim olduğuna yönlendirecek bazı şeylerle dönmesini umut ediyordum. Eğer yeniden Senatör Oakley'nin partisine yönlendirirse, o zaman bu bok yokuş aşağı giderdi. Hükümette birkaç kişi tanıyordum ve eğer iş oraya gelirse iyilik isterdim. Brynne'e karşı ciddi bir tehlikede blöfümü görmek çingiraklı yılanı sopayla dürtmek gibiydi. Onu korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Sandviçinden ısırmayı kestiğini fark ettiğimde, "Bitirdin mi?" diye sordum.

"Bitirdim. Şimdilik bebek adımlarıyla." Avucunu karnına dayadı. "Kelimenin tam anlamıyla."

"Biliyorum, ama yemek zorundasın. Doktor Muz Problu öyle dedi. Onu net bir şekilde duydum ve bu tür şeylerde otorite olan o." Ona doğru tek kaşımı kaldırdım.

"Eğer iyi yürekli doktor birazcık bir şey yedikten sonra tuvalete sarkıp içi dışına çıkana kadar kusarak benim kadar vakit geçirseydi, onun da yemekten uzak duracağına oldukça eminim."

“Seni zavallı şey — ve çok iyi bir sebebin var, güzelim.” Dudaklarını öpmek için öne eğildim. “Sana ne yaptım böyle?”

Dudağını büktü ve öpücüğüme karşılık verdi. “Son bir saati nerede geçirdiğimizi düşünürsek, sanırım bu epeyce açık.”

“Ama ilaçlar yardım ediyor, değil mi?” Yanağını okşayıp yüzlerimizi yakın tuttum. Onun acı çektiğini görmekten nefret ediyordum.

Başını salladı. “Evet. Mucize gibi işe yarıyor.” Sandviç paketini çöpe atmak için ayağa kalktı. O ufak mesafede bile anında yakındakilerin dikkatini topladı. En az üç adamın ve bir tane de kadının onu süzdüğünü gördüm. Fotoğrafçıların fotoğrafları için onu istemesine şaşmamalıydı. Lanet olası göt oğlanları.

Bryenne tüm olanlardan habersizdi, bu da onu daha ender hale getiriyordu.

Fountain Akvaryumuna adım attık ve eşikten geçerken birbirimize sırttık, ikimiz de birer yabancı olarak konuştuğumuzu ve kaderin bu konuda söyleyecek birkaç şeyi olduğunu hatırlıyorduk. Dükkân hareketliydi ve başka bir eleman yardım etmek için öne gelene kadar sırada beklememiz gerekti.

Yanımızda çocuğunu sırt çantası gibi bir zamazingoyla taşıyan bir kadın duruyordu. Zara bebekken, Hannah’nın da buna benzer bir alet kullandığını hatırlıyordum. Yalnızca bu çocuk durumdan mutlu değildi. Azıcık bile. Eğer küçük herif konuşabilseydi dükkândaki havanın *siktirin gidin ve sikerim böyle işi* laflarıyla maviye boyanacağından oldukça emindim. Çığlık atıp tekmeleyerek kadından kendine yol açmaya çalışıyordu. Bu yaratığın annesi de sanki arkasındaki mini-insanın pencere camlarını paramparça etmeye yetecek kadar gürültüyle

ağlayıp kıvrınmasında hiç nahoş bir durum yokmuş gibi görmezden geliyordu.

Brynn'e bir bakış attım ve gözlerini genişçe açarak bana baktı. Benim düşündüğümü mü düşünüyordu? Bizim bebeğimiz bunu yapacak mı? *Ah, lütfen, Tanrım, hayır.*

Sırada ilerledik, önümüzde bekleyecek tek bir kişi kalmışken kocaman ciğerli, kırmızı suratlı minion yeniden başladı. Kafamın patlayacağını sandım. Kadın gerileyerek küçük iblisi tam suratıma doğru itiyordu. Dükkânın alanı öyle dardı ki gidecek hiçbir yerim olmadan tezgâhta köşeye sıkıştım. Başımı yapabildiğim kadar geriye çektim, arayarak randevu almak belki daha iyi bir fikirdir diye düşünüyordum.

Brynn bana kahkahalarla gülmek için zorlukla uğraşıyordu ki durum daha da kötüleşti, hem de mümkün olduğunu hayal bile etmediğim biçimde. Ah, hem de ne mümkündü. Yaratık benden bir metre ötedeyken altını patır patır doldurdu. Yalnızca duvarların boyasını sıyırmakla kalmazdı, kulağa da oldukça ıslak geldi. Onun için o kadar da kış parçalayıcı olmadığını gösteriyordu. Fırlama benim şu anda fazlasıyla yakın olduğum bir yığın bokun içinde kıvranıyordu. Annesi etrafında dönüp sanki ben yapmışım gibi dik dik baktı. *Siktir oradan, beni dışarı çıkarın!*

Brynn tek elini ağzının üzerine dayamış bir halde yanımda titriyordu, tam o sırada görevli benim için ne yapabileceğini sordu. Tezgâhın üzerine atlayıp oksijen maskesi için yalvarmamaya çalıştım. Çığlık çığlığa ve tiksindirici kokuyla işimi nasıl halledeceğimi pek bilmiyordum ve sonra Brynn dışarıda bekleyeceğini söyleyerek kapıya doğru koşturdu. *Evet, boğulmadan önce dışarı çık bebeğim. Kaç ve arkana bakma bile! Akıllı bir kıza sahiptim, orası sır değildi.*

Dükkândan kaçmayı başardığımda, Brynne kaldırımda durmuş yaya trafiğini izliyordu. Beni gördü ve kıkırtılara boğuldu. Tek elimi saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes aldım. Temiz, saf Londra havası. Şey, belki saf değildi, ama en azından artık gözlerim sulanmıyordu. Ya da belki sulanıyorlardı—görüşüm pusluydu ve canım sigara çekiyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordum. Dükkândaki tiksindirici çanta onu kusturdu mu diye merak ediyordum.

“Sen?” diyerek bana kahkaha attı.

“Hassiktir. Tüm kutsal şeyler adına, bu korkutucuydu! Oradakinin şeytanın beden bulmuş hali olduğunu söyle bana!” Başımı salladım. “Haklı mıyım?”

Hâlâ gülerken kolunu benimkinden geçirdi ve bizi arabaya doğru yürütmeye başladı.

“Zavallı Ethan bir pırtık kokulu bebeğe maruz kaldı,” diye kıkırdadı.

“Tamam, o şey kokulu bir bebek değildi!” *Daha çok, fazlasıyla etkili doğum kontrolüydü.* “Yüce Tanrım onun ne olduğunu tarif edecek yeterli kelimem yok.”

“Ayy, korkuyorsun.” Sahte endişe barındıran bir surat ifadesi yaptı.

“Siktir, tabii korkuyorum. Sen niye korkmuyorsun?”

Brynne daha çok kahkaha attı.

“Lütfen bana küçük üzümümüzün asla böyle davranmayacağını söyle.”

Brynne artık kahkahalarla sarsılırken öpmek için uzandı ve yine beni ne kadar sevdiğini söyledi. “Sanırım bunun bir fotoğrafına ihtiyacım var, bebeğim. Benim için gülümse.”

Cep telefonunu çıkardı ve bir fotoğraf çekti. Sevgime karşılık beni sevmeye karar verdiği için bana nasıl bir armağan verildiğini hatırlatan güzellikteki kahkahasıyla hâlâ gülüyordu.

Bölüm 12

Brynne

Doktor Roswell not alırken güzel turkuaz dolma kalem not defterinin üzerinde çok hoş sesler çıkarıyordu.

“Yani üniversite benim için program değiştiremiyor. Bir noktada uygulamalı staj için yine konservasyon yapmak zorunda kalacağım. Ama Rothvale’den izin verdiler ve yerine bazı araştırma işlerini almayı kabul ettiler.”

“Peki bu konuda nasıl hissediyorsun?” Bana bunu soracağını biliyordum.

“Aa... Hayal kırıklığına uğradım elbette, ama bir seçim şansım yok.” Omzumu silktim. “Garip ama bebek sahibi olmaktan ölümüne korkuyor olsam da, bebeğime zarar verebilecek bir şey yapmaktan daha çok korkuyorum.”

Doktor Roswell bana gülümsedi. “Harika bir anne olacaksın, Brynne.”

Şey, orasını zamanla göreceklerdi. “Nasıl anne olunacağı ya da bu duruma nasıl girdiğimle ilgili hiçbir fikrim yok.” Ellerimi havaya kaldırdım. “İki ay öncesiyle kıyasladığımda hayatımı tanıyamıyorum bile. Bunca yıldır eğitimini gördüğüm bir işe girebilecek miyim, onu bile bilmiyorum. Bilmediğim çok fazla şey var.”

“Bu çok doğru, ama herhangi bir yerdeki herhangi bir kişi için de bunun doğru olduğuna seni temin edebilirim.”

Fazlasıyla bilgece ve anlamlı ifadesini ölçüp biçtim. Kadın o kadar az sözcükle öyle çok şey söyleyebiliyordu ki. Hangi birimiz geleceği, ne yapabileceğimizi ve yapacağımızı önceden nasıl bilebilirdi ki? Bilmek imkânsızdı. “Evet, sanırım,” dedim en sonunda.

“Ya Ethan? Onun ne istediğiyle ilgili pek bir şey söylemedin.”

Ethan ve şu anda ne yapabiliyor olacağı hakkında düşündüm. Olimpiyatlardaki tüm o ünlüleri güvende tutabilmek için sıkı çalışıyor, toplantılarda emirlerini bağılıyor, konferans konuşmalarında daha fazla emir haykırıyor ve stres yapıyordu. Benden bununla ilgili tek bir kelime duymayacak olmasına rağmen onunla ilgili endişeleniyordum. Kendini biraz daha açık ediyor ve asla şikayet etmiyordu. *Fakat kâbusları gelmeye devam ediyor, değil mi?*

“Ahh, Ethan bu konuda çok soğukkanlı. İlk andan beri bana destekten başka bir şey göstermedi. Korkmuş, tuzağa düşmüş ya da... öyle bir şey hissediyor gibi görünmedi. Dürüst olacağım, Ethan'ın bunları hissetmesini bekledim. Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyoruz ve çoğu adam plansız bir gebelikte kaçabildiği kadar süratle diğer yöne kaçmak isterdi, ama o öyle değil.” Başımı iki yana salladım. “Kürtaj yaptırmayacağımız konusunda son derece kararlıydı. Yapamayacağını söyledi. Benim ve bebeğimizin artık onun öncelikleri olduğumuzu söyledi.”

Doktor yine gülümsedi. “Kulağa heyecanlıymış gibi geliyor ve bu sana bir çeşit güvenlik hissi veriyor olmalı.”

“Veriyor. Olimpiyatlar bittikten sonra, organize edebildiğimiz en kısa sürede evlenmek istiyor. Bir nişan du-

yurusu yapmayı gerçekten istiyor.” Kucağıma baktım. “O konuda çekiniyorum ve bundan pek memnun değil.”

Bir şeyler yazdı ve sonraki sorusunu başını kaldırma-
dan sordu. “Sence niçin nişan duyurusuna karşı bu ka-
dar dirençlisin?”

“Ah, Tanrım... bilmiyorum. Çaresizlik, hayatımın kontrolünün azalması hissi gibi diye tarif edebilirim. Sanki bir akıntıda sürükleniyor gibiyim. Yüzmek için ça-
balamıyorum ya da boğulma tehlikem yok, ama dışarı
çıkamıyorum. Akıntı beni beraberinde çekiyor ve gitme-
yi hiç düşünmediğim yerlere götürüyor.” Biraz duygusal
hissettim ve ona hiçbir şey söylememiş olmayı diledim,
ama artık çok geçti. Artık itiraflar ağzımdan dökülmeye
başlıyordu. “Başlangıca geri dönemem, istesem de iste-
mesem de yalnızca ileri gidebilirim.”

“Akıntının dışına çıkmayı istiyor musun?” Doktor
Roswell yapacağını bildiğim gibi seçenekler sundu.
“Çünkü bebek sahibi olmak, nişanlanmak ya da evlen-
mek zorunda değilsin. Bunu biliyorsun, Brynne.”

Başımı iki yana sallayarak karnıma baktım. Yaratmış
olduğumuz şeyi düşündüm ve endişelerimi dile getir-
diğim için bile suçlu hissettim. “Çıkmak istemiyorum.
Ethan’ı seviyorum. Her zaman beni sevdiğini söylüyor.
Ve ona ihtiyacım var... şimdi.”

“Brynne, az önce ne söylediğinin farkında mısın?”

Başımı kaldırıp onun gülen gözlerine baktım, geri ka-
lanı da döküleceğimi biliyordum.

“Ethan’a ihtiyacım var. *Her şey* için ona ihtiyacım var.
Mutlu olmak için, yaptığımız bu bebeğin babası olması
için, beni sevmesi ve benimle ilgilenmesi için...” Sesim
kulağa öyle acınası gelen bir titremeye son buldu ki, o an
için kendimden iğrendim.

Doktor Roswell yumuşakça konuştu. “Bu çok korkutucu, değil mi?”

Gözyaşlarım gelmeye başladığında peçeteye uzandım. “Evet,” diye hıçkırdım, sonraki kısmı söylemeden önce bir süre oyalandım, “ona öyle fena halde ihtiyacım var ki... ve bu beni tamamen zayıf hale getiriyor... ve eğer bir gün artık beni istemediğine karar verirse ben ne yaparım?”

“Buna güven deniyor, Brynne ve açık ara verilecek en zor armağandır.”

İşte o konuda haklıydı.

Akşam yemeğini yalnız yemek oldukça berbattı. Ethan’a şikâyetle bulunamazdım gerçi. İşte ne kadar meşgul olduğumu ve son zamanlarda onun için akşam olaylarının çoğaldığını biliyordum. Sebze çorbası ve Fransız ekmeğinden oluşan akşam yemeğimi temizledim, şimdilik midemde kalıyordu. Bulantı önleyici için Tanrı’ya şükürler olsun, yoksa şimdiye ölmüş olacağımdan emindim. Eğer çok basit yemekler yersem ve ilaçlarımı düzenli olarak alırsam, kusma kısmı çoğu zaman için arkamda kalmış gibi görünüyordu. Freddy ve Doktor Burnsley’nin birlikte söylediğine göre bende hiperemezis gravidarum vardı ya da basit bir dille söylemek gerekirse şiddetli sabah bulantıları. Benim durumumda akşam bulantıları ve ciddi dehidratasyon, yani susuzlukla başladı ve eğer tedavi edilmeden bırakılırsa eninde sonunda beslenme bozukluğuna yol açabilirdi. Ne güzel. Uzun lafın kısası, yemek için elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Bir saat kadar önce Ethan’dan eve geç geleceğini ve yemeğini ofisinde yiyeceğini söyleyen bir mesaj almış-

tım. Anlıyordum ama bu hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Olimpiyatlar devasaydı ve açılış töreni geliştikçe daha da heyecan veriyordu. Ethan'dan beklenen talepleri gerçekten anlıyordum ve bundan en az benim kadar nefret ettiğini görmek kendimi iyi hissettiriyordu. Bana sürekli ev yapımı akşam yemeklerinden biri için kalabilmeyi, televizyonun önünde sarılmayı ve tatlı için seks yapmayı ne kadar çok dilediğini söylüyordu.

Evet, ben de öyle.

Duygusal olarak bir harabeydim ve bunu biliyordum. Yalnızdım ve hormonal olarak şu anda fazlasıyla muhtaçtım. Muhtaç hissetmekten nefret etdiyordum.

Özlemle Miele kahve makinesine baktım, büyük ihtimalle çizme koleksiyonumdan daha fazla ederi vardı. Granit tezgâhı silerken somurttum. Önümüzdeki yedi ay boyunca güzel bir kahve içemeyecek olmak yalnız akşam yemeği yemek kadar berbattı. Kafeinsiz yapamazdım ve günde yalnızca bir fincanla kendime işkence yapmak için uğraşmaya değmeyeceğini fark ettim.

İçsel Zen'imi buluyor ve kahve yerine bitki çaylarıyla kişisel bir yakınlık geliştiriyordum. Kabul etmeliyim ki frambuazlı ve mandalinalı Zinger hoş bir sürprizdi. Kendime bir fincan frambuazlı çay yaptım ve Benny'i aradım.

"Merhaba, güzeller güzelim."

"Seni özledim. Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordum, kulağa çok acınası gelmediğimi umuyordum.

"Ricardo burada ve tam da akşam yemeğimizi bitirdik."

"Ahhh, pekâlâ, niye telefonuna cevap verdin ki? Meşgulsün. Böldüğüm için üzgünüm, sadece geçerken sana"

sevgi patlamaları vermek istedim.”

“Hayır, hayır, hayır, tatlım. O kadar hızlı değil. Sana neler oluyor?” Hiç şüphesiz Ben gezegendeki duygusal olarak en sezgisel adamdı. En ufak bir imayı bile kaçırmazdı ve muhtemel senaryolarla kafayı yiyebilirdi. Bunu bilecek kadar onu hareket halinde görmüştüm.

“Bana olan bir şey yok,” diye yalan söyledim. “Meşgulsün ve misafirin var. Beni yarın ara, tamam mı?”

“Hayır. Ricardo şu anda kendi işleriyle ilgili bir telefon görüşmesi yapıyor. Konuşmaya başla.”

Telefona iç geçirdim. *Niye Ben'i aramıştım ki ben?*

“Bekliyorum, hayatım. Sana neler oluyor?”

“Ben, ben iyiyim. Her şey iyi. Ethan'ın yanına taşındım ve işleri epey sıkışık, Lonra Olimpiyatları yaklaşıyor. Ben sadece kendi halimdeyim.”

“Yani bu akşam yalnızsın, öyle mi?” Ben bana detayları soracaktı, hem de her bir tanesini. Bazen çok aptal oluyordum.

“Evet. Şu anda organizasyon toplantılarıyla çok meşgul.”

“Ne demeye beni aramadın ki? Kafanı dağıtman için seni dışarı çıkarırdım.”

“Hayır, senin olağanüstü yakışıklı Ricardo'yla planların var, hatırladın mı? Zaten son günlerde çıkıp gezesim yok.”

“Kendini iyi hissetmiyor musun?”

Siktir. “Hayır, Ben, gerçekten ben iyiyim. Sadece evde yalnızım, arkadaşımı özledim ve sesini duymak istedim, o kadar. Çizmeli fotoğraf çekiminden beri seninle konuşmadık.”

“Ah, Tanrım, olağanüstüler. Baskılardan bazılarını e-postayla sana göndereceğim.”

“Görmek için sabırsızlanıyorum.” Ben sabırsızlanıyordum ama elbette Ethan sabırsızlanmazdı. Modellik yapmamla ilgili hoşnutsuzluğunu hâlâ dile getiriyordu ama meseleyi açmıyordum bile. Özellikle de şimdi. Eğer Rothvale’de tablolar üzerinde çalışamıyorsam, o zaman zamanımın çoğunu diğer işim olan modellikle geçirecektim. En azından şimdilik, vücudum irileşmeden önce. Birkaç hamilelik temalı fotoğraf çekimi yapmayı bile umuyordum. Haberleri kimseyle paylaşamıyor olsam bile, aklımdan geçen bir şeydi. Ben henüz hiçbir şeyi bilmiyordu, Gab de öyle.

İkisi de söylemediğim için beni öldürecekti.

“Demek Blackstone’un yanına taşındın, hım?”

“Evet, Ben. Taşındım. Ethan talep etti, gerçekten. Ulusal Galeri’de Mallerton Galası’nın olduğu gece olanlardan sonra yumruğunu masaya indirdi sayılır. Gaby’e zorluk olmaması için yılın sonuna kadar dairemin kirasını sürdürüyorum ama evet, artık birlikte yaşıyoruz.”

“Düğün ne zaman?” dedi rüyada gibi.

Ona güldüm. “Şunu kessene sen!”

“Ben ciddiym, kızım. Oraya doğru öyle bir gidiyorsun ki... Eğer ben bir şey biliyorsam, o da Blackstone’un seni adamakıllı sevdiğidir, hayatım.”

“Bunu onda gerçekten görüyor musun?”

Ben telefona alay edercesine güldü. “Bir insanın bunu görmemesi için ölü olması lazım. Senin adına mutluyum. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun.”

Ah, çok daha fazlası geliyordu zaten. “Bir kelime daha edersen ağlayacağım Ben, ciddiym.” Bu defa yalan söylemiyordum.

Ruh halimi anlamış gibi tonunu canlandırdı. “Gelinliğini seçmene yardım etmeme izin vermelisin. Söz ver

bana,” diye yalvardı. “Vintage, oturan, el yapımı dantelden...” Hayalperest sesi geri döndü. “Eğer kendini bana bırakırsan tanrıça gibi görüneceksin, biliyorsun.”

Telefona doğru gülümsedim ve Ben’in bu konuda Ethan’la aynı takımda olduğunu fark edince ne kadar şaşıracağını düşündüm. “Tek bir kelime etmiyorum, dostum. Gitmem gerekiyor, ama sesini duymak hoşuma gitti. Çok uzun zamandır duymuyordum.”

“Ben de, güzel kız. Boş olduğun günleri mesaj at ve önümüzdeki hafta seni öğle yemeğine çıkarmama izin ver, olur mu?”

“Yapacağım, Ben. Seni seviyorum.”

Kapatma tuşuna basarken, *vay canına, yakalanmam yakındı*, diye düşündüm. Gaby’i de aramasam daha iyiydi. Onun hemen peşinden babam, annem ve Marie teyzem de vardı. Gaby bana tek bir bakış attıktan sonra hamileliğimi planlar ve hastaneden randevu alırdı. Fazla uzun süre saklayamayacağımı biliyordum. Ethan nişanımızı duyurmak için baskı yapıyordu ve eğer Ethan hakkında tek bir şey biliyorsam, o da genellikle istediği şeyi tam anlamıyla alıyordu.

Cezamı çekme heveslisi olduğum için Facebook’uma girdim.

Lise arkadaşım Jessica’dan bir mesaj gelen kutumda duruyordu. Londra’ya taşındığımdan beri Facebook aracılığıyla temasta kalıyorduk. Profilimde bir ton arkadaşım yoktu ve oldukça gizli tutuyordum. Ethan baştan aşağı kontrol etmiş ve onayı vermişti. Tehdidin beni zaten tanıyan insanlardan olduğunu söylemişti, nerede yaşadığım ve çalıştığım, yani Facebook sayfasına sahip olmak iki türlü de önemli değildi.

Jessica Vettner: Selam tatlım. Nasılsın? Ben işle, hayatla aynı şeyleri yapıp duruyorum. Bugün kime rastladığımı asla tahmin edemezsin. Bayside'tan Karl Westman. Onu hatırlıyor musun? Hâlâ mega ölçülerde seksi!!! HAHA numaramı istedi :D Karl, Seattle'da çalışıyor ve Marin'e yeni transfer edilmiş. O kadar yer arasında ona spor salonunda denk geldim. Hâlâ Hemlock'taki First Fitness'a gidiyorum. Bazen babanı orada görüyorum ve aynı spor hocasını paylaşıyoruz. Baban iyi yürekli biri ve seninle gerçekten gurur duyuyor. ☺ Sürekli seninle ilgili konuşuyor. Modellik yaptığını ve çok sevdiğini söyledi. Senin adına mutluyum, Bry. Seni yeniden görmeyi çok isterdim! Ne zaman San Francisco'ya ziyarette bulanacaksın?? ♥ Jess

Vay canına. Bu geçmişten beklenmedik bir patlamaydı. Jessica değil, Karl. Jessica'nın hatırladığını sanmıyorum ama ben kesinlikle hatırlıyordum. Karl, Lance üniversiteye gitmek için ayrıldığında çıktığım çocuktuk. Üniversiteden eve dönüp de beni becermesini beklemediğimi öğrendiğinde Lance'i deli gibi kıskandıran kişiydi Karl ya da benim bildiğim hikâye oydu. Lance ve ahbablarının bilardo masasında beni istismar etmelerinin ve video kaydetmenin eğlenceli bir fikir olduğunu düşünmelerinin sebebiydi.

Lance'le ve hatta Karl'la bile ne bir daha konuştum ne de onları gördüm. New Mexico'ya götürülmemden önce, Karl'ın birkaç defa benimle temas kurmaya çalıştığını biliyorum ama onu ve Jessica haricindeki eski arkadaşlarımdan hiçbirini görmek istemedim. Zamandaki o yere asla geri dönemezdim; dört yıldır memleketime dönmemiş olmamda aynı sebeptendi. Asla geri dönmeye niyetim yoktu.

Tüm bunları yeniden düşünüyor olmak garipti. Karl'a karşı gücenik hissettiğim yoktu, hiçbir şey hissettiğim

yoktu, nokta. Lisedeki itibarım göz önünde bulundurulursa, Karl bana oldukça edepli şekilde davranmıştı ama olaydan sonra kendimi kapatmış ve o videodaki görüntülerimi gören kimsenin gözüne bakamamıştım. Gördüğünde Karl'ın ne düşündüğünü merak ettim. Olan şeyler yüzünden üzgün hissettiği için mi beni rahatlatmaya çalışıyordu, yoksa o da benden bir parça almayı mı umuyordu? *Kim bilir?* Asla öğrenemeyeceğimden emindim, umurumda da değildi zaten. Bu hayatta yolumu bulmaya uğraşmakla fazlasıyla meşguldüm.

Jess'e Karl'la şans dileyerek mutlu ve şirin bir mesaj yazdım ve Facebook hesabımdan çıktım.

Artık yeni bir hayatım vardı. Londra'da... Ethan'la... ve karnımdaki bebekle.

Ethan

Neil karşıma oturdu, hayatım boyunca onu bu kadar etkilenmiş halde görmemiştim.

Onu suçlamıyordum gerçi. Brynne'in galada ilaçlı içki ya da yiyecek almış olabileceğine dair endişelerimize artık gerek olmadığını söylemek şoka girmesinin başlangıcı olmuştu.

"Beni yere yıktın!"

"Sana söylemek için bir hafta bekledim. Daha ailelerimizle bile paylaşmadık ve Brynne ciddi gebelik bulantılarıyla uğraşıyordu."

Başını çevirip irkildi. "Bu sen misin, E? Kendini konuşurken duymalısın."

"Ne?" Neil'i kendi yerimde görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Lanet olsun, birkaç ay içinde evleniyordu ve

bahse varım ondan sonra geniş bir çubukla dürtülmüş gibi sersemlemiş görünerek ofisimden içeri girmesi fazla uzun sürmeyecekti.

“Sanki büyük bir şey yok gibi davranıyorsun. Baba olacaksın, dostum.”

“Şey, ne söylememi isterdin? Haplarının işe yaramasını planlamadık ve sonuçta hiçbir şeyi değiştirmedim, gerçekten,” dedim pis pis gülererek. “Baba olacağım demek, ipucu için sağ ol. Farkındayım.”

Neil sırtıverdi. “Sen buna memnunsun.” Kahkaha atarak başını iki yana salladı. “Bu durumdan oldukça hoşnutsun, değil mi?”

Öyleydim ve ona yalan söylemek için sebepim yoktu. “Evet, öyleyim. Onunla evleniyorum da. Ayrıca Sen Elaina’yla evlenmeden önce olacak,” diyerek meydan okudum. Bu konuda onu tek kaşımı kaldırarak meydan okumaya davet ettim. “Duyuru ne kadar erken olursa o kadar iyi derim. Senatör ve kundakçıları, magazin sayfalarından okur. BLACKSTONE AMERİKALI MODELLE EVLENİYOR, İLK ÇOCUKLARI YOLDA. Ne kadarı ilan edilirse o kadar iyi diye düşünüyorum. Peki, şu nasıl: HAMİLE OLAN AMERİKALI GÜZEL MODEL, KRALİYET AİLESİ İÇİN GÜVENLİK İŞLERİYLE UĞRAŞAN ESKİ ÖZEL KUVVETLER KOMUTANIYLA EVLENİYOR? Bu kulağa daha iyi geliyor sanırım. Konuk listesi etkileyici olacak, o kadarı için sana söz verebilirim. Tanıdığım bütün ünlüler birer davetiye alacak. Brynne’in konumunu yükselttikçe, onu ele geçirmek için daha çok katmandan geçmeleri gerekecek. Artık herhangi bir Amerikalı resmi birimin ona el sürerken yakalandığını hayal edebiliyor musun? Ellerinde bir savaşa kalırlar. Brynne’in ünü ne kadar yükselttilirse, bir hedef halini alması o kadar zorlaşır. Bu, onların blöfünü görmek ve on-

ları kabaca düzmeye tamamen hazırım demek.” Yüzüme apmacık bir sırıtış yerleştirdim.

Neil onayladı. “Senin adına mutluyum, E. Brynne senin devan, gözü olan herkes bunu görebilir.” Sormadan önce duraksadı, “Anne olma konusunda nasıl hissediyor?”

Neil o son kısmı söylediğinde elimde olmadan içimde bir gurur kabardı. “Brynne’in nasıl olduğunu biliyorsun. Önemli konularda çok duyarlı ve bu da onlardan biri ama herhangi birinin olacağı gibi korktuğunu biliyorum. Sik-tir, çok korkutucu!” Djarum Black’e uzandım ve yaktım.

Neil konuyu değiştirmeden önce, “Evet, ama siz ikiniz bir yolunu bulmayı başaracaksınız, eminim,” dedi. “Ben yokken Len nasıl idare etti?”

“İyi. Sağlam, güvenilir Len. Aslında şu anda dairede ve açılış törenlerine yaklaştıkça çoğu zaman Brynne’le olanın Len olacağını düşünüyorum. Ben yokken senin buradaki işleri yürütmene ihtiyacım olacak.”

Len, Brynne’i koruma görevi için Neil’in yerine getirilmişti. Brynne’i gitmesi gereken her yere götürüyordu ve benim Brynne’le birlikte olmadığım zamanlarda apartmanın girişini koruyordu. Brynne’in savunmasız olması riskini alamazdım ve almayacaktım. Senatör Oakley’nin partisini ne kadar kurcalarsak, senatörün Montrose ve Fielding’in açıkça kamufle edildiğine inandığım ölümlerindeki muhtemel ilişkisini işaret eden daha fazla ipucu çıkıyordu. Fielding’in öldüğüne dair deliller vardı ama cesedinin ne zaman ortaya çıkabileceği söylenmiyordu. Tabii çıkarsa. Neil, Gizli Servis’in Fielding’in Los Angeles’taki terk edilmiş dairesinin etrafında dolandığını belirlemişti. Kahramanlık nişanım üzerine bahse girebilirdim; o sikik herifi indirmişlerdi.

“Buradan gitme vakti, patron. Pusuda beklemen ve

kadınının evde yalnız olması için çok geç oldu,” dedi Neil.

“Katılıyorum.” Önümüzdeki haftalarda gelmeye devam edecek geç gecelerin düşüncesiyle iç geçirdim, sigaramdan uzun bir nefes çektim ve söndürdüm. Sigarayı azaltma konusunda gerçekten gelişme kaydediyordum. Bazen sigarayı içmeden sadece yanmalarına izin veriyordum.

Dışarı çıkarken Neil sırtıma vurdu. “Ee, babacık, ilk fırsatta kutlama için seni iyice bir sarhoş etmemiz gerekecek. Hatununu hamile bıraktın ve prangayı takıyorsun.” Hâlâ şoktaymış gibi başını iki yana salladı. “Hiçbir şeyi kolaylıkla yapmazsın, değil mi?”

“Korkarım hayır,” diye homurdandım.

İçeri girdiğimde daire karanlık ve sessizdi. Tek istediğim ona dokunmaktı. İçeri geldiğimde dairenin boş olduğunu hissediyorsam hep içimi bir anlık panik sarıyordu. Ancak bu aptalcaydı, çünkü işten eve gelmek için saçma bir şekilde geç bir saatti ve Len’in kapıda görevinin başında olduğunu gördüğümde rahatlamıştım. Elbette Brynne dairenin içindeydi! Uyumuş olmalıydı ve ortalık karanlıktı.

Ceketimi bir kenara bırakıp kravatımı çıkarmak için uğraşmaya başlayarak yatak odasına yöneldim. Oraya hiç girmedişime minnettardım, çünkü yatağımızı boş bulduğumda kalp krizi geçirirdim.

Brynne’in kanepede uzandığını görünce olduğum yerde duruverdim, e-okuyucusu karnının üzerinde duruyordu, kulağındaki iPod’unda müzik çalıyordu, bir an için onu izledim. Uzun bacakları üzerine atılmış bir bat-

taniyeye karışmıştı, bir kolubasının üzerine doğru uzanıyordu ve saçları altına yayılmıştı.

Tek ışık camlardan gelerek odayı aydınlatan şehrin ışıltısıydı ama onu görmeme yetecek aydınlıktı. Siyah ipek boxerlarımdan birini ve ufacık, yeşil bir üst giymişti, yumuşak kıvrımlarının beni sertleştirmeye yetecek kadarını gösteriyordu. Ne olursa olsun, beni hayata döndürmek için fazla bir şey gerekmezdi. Ayrı vakit geçirmeye zorlandıkça, yersiz ihtiyacım daha kötü oluyordu. Onu istiyordum. Sürekli. İstiyordum. İhtiyaç duyuyordum. Arzuluyordum. Aklımı kaybediyordum ve Brynne'in bunu bildiğinden oldukça emindim. Benim için endişeleniyordu ve bunu bilmek onu daha çok sevmeme sebep oluyordu. En sonunda nasıl göründüğüm ya da ne kadar paraya sahip olduğum için değil, *ben* olduğum için beni önemseyen birine sahiptim.

Gözleri açıldı ve beni buldu.

Ondan iki metre kadar ötede yerimde kaldım ve ayak-kabılarımı çıkarıp attım. Kanepede doğrulup oturdu ve gerindi, sırtını ve göğsünü davet edercesine bana doğru yay gibi geriyordu.

Hâlâ birbirimizle tek kelime konuşmamıştık, fakat çoktan bir sürü iletişim kurulmuştu. Canavarlar gibi saldıracaktık ve azap verecek kadar iyi olacaktı. Her zaman-ki gibi. Yani... karşılıklı striptiz şovu, hım?

Kahrolası şey kulağıma kusursuz geliyor.

Önce ben. Bende kurtulacak daha fazla kıyafet vardı. Sanırım gülümsüyordum. Eğer dışarıdan görünmüyorsa, içimde sikik bir palyaço sırtışı vardı.

Yavaşça gömleğimin düğmelerini açtım, gözleri gittikçe dumanlanırken beni izlemesini izliyordum. Gömleği silkeleyip omuzlarımdan indirdim ve yere düşmesi-

ne izin verdim. Ayağımla kenara doğru tekmeleyip ona gözlerimi kırptım.

Sıra sende, güzelim.

Çok sevdiğim bir hareketi yaptı, öyle iyi yapıyordu ki bunu yapması suç olmalıydı. Kollarını kaldırıp avuçlarını ensesine geçirdi ve saçlarının arasından geçirmek için yukarı doğru çıkardı, boynunu esnetmek için uzatırken ellerini ufacık yeşil atletinin altına doğru indirdi. Bana bir bakış atıp duraksadı.

Boğazımdan boğuk bir hırıltı çıkardım. Tamamen içgüdüsel ve durdurulması imkânsızdı. Onu hemen şimdi yalayıp yutmam gerekiyordu.

Yeşil kumaşı yavaşça yukarı doğru çekerek saten gibi karnını açığa çıkardı, göğüslerinin şişkinliğinin görünmesinde ufak bir gecikme oldu ve göğüsleri özgür kalırken sallandılar, tişört havada ufak bir takla attı. Brynne kollarını düzeltti ve avuçlarını kanepeye yerleştirdi.

Kemerimi çekip çıkarırken ona doğru bir adım yaklaştım ve bir tıkırtıyla kemeri yere bıraktım. Memelerine yumulduğum anda tatlarının ne kadar güzel olacağını hayal ederek dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. *Hem de ne tatlı.*

Düğmemi ve fermuarımı açıp pantolonumun kalçalarından düşmesine izin verdim. O da gömleğimin gittiği tarafa doğru ahşap parkede bir tekme yedi.

Brynne iki parmağını ağzına soktu ve yavaşça dışarı çekip meme uçlarından birinin etrafında gezdirdi, şimdi sıkıca gerilmiş ve koyu pembeydi.

Yüce İsa, bu akşam kesinlikle öleceğim.

Onu sertçe yakaladım, beni anlamasını istiyordum.

O dudaklarının üzerimde olmasına ihtiyacım var, bebeğim.

Yarı aralık gözleriyle bana baktı ve mesajımı yakala-

dı. Ellerini giymeyi çok sevdiği şortunun elastik belinin altına kaydırđı ve kalçalarını hareket ettirip çıkararak bacaklarından aşağı indirdi. Siyah ipeği parmak uçlarından bıraktı ve sunaktaki bir tanrıça gibi bacaklarını hafifçe kıvrımış, tek kolunu uzatıp diğerini dirseğinden kırmış bir halde arkasına yaslandı. Bu bir pozdu. Ama fotoğrafları çekilirken verebileceği gibi bir şey değildi; bu poz sadece benim içindi.

Öyle güzel görünüyordu ki nereyse hareket etmek istemiyordum. Önce onu içmem gerekiyordu. Onunla sarhoş olmam gerekiyordu. Brynne'ime bakmak asla yeterli gelmeyebilirdi.

Bir adım atıp çoraplarımın birinden kurtuldum. Bir diğer adımla diğer çorabı attım. Artık sadece ben ve boxerım vardı.

Kenara doğru yaklaşıp bana dokunmasını beklerken Brynne dudaklarını yaladı.

Gidebildiğim kadarıyla bedenim gergindi, hayalarım sızlıyordu ve üzerine çıkıp içine gömülmemek için elimden geleni yapıyordum.

Öne doğru oturarak ipeğin üzerinden aletime dokundu. Eline doğru kendimi iterek başımı arkaya doğru attım. Şortun bacaklarımdan aşağı kaydığını hissettim ve çabucak içinden çıktım. Aletim bir elinde, hayalarım diğer elindeydi. Ve sonra yumuşak dilini üzerimde hissettim.

"Siktiiiiitiir, bebeğim..." Aletimi alırken ve derin çekişlerle ağzının içine sokup çıkarırken nefes nefeseydim. Beni boğazının gerisine doğru tekrar tekrar emerken o güzel gözlerini kaldırdı ve benimkilerle buluştu. Sıcak. Derin. Ustalıkla. Orgazmımı tutmak istedim, ama aleti-

min üzerinde yaptıklarıyla bunun mümkün olmadığını biliyordum. Lanet olası şey çok iyiydi ve çok fazla ihtiyacım vardı. Brynne'de kayboldum ve kahrolası harika hissettirdi, bir daha asla bulunmak istemedim. Bu anda onunla birlikte sonsuza kadar kaybolmuş olmak istedim. Şu anda mutlu bir şekilde ölebilirdim ve kesinlikle gülümsüyor olurdum.

"Ahhh, siktiiir, boşalıyorum!"

Penisimi ağzından çıkardı ve yalayıp sıkmak için hayalarımaya yöneldi. Yumruğumu aletimin dibinde sıkarak sertçe sıvazladım. Bir. İki. Üçüncü defa ve doğrudan açık ağzına doğru boşalmaya başladım. Gelmiş geçmiş en seksi sikik şeydi. Beni öylece bitirdi, dilini açık ağzının dışına çıkararak menimi yakalamayı bekliyordu.

Hassiktir, bunu tekrar yapacağım.

Patlarken içimden ürpertici bir kükreme çıktı.

Tekrar aklım başıma geldiğinde dizlerimin üzerindeydim ve yanağımı Brynne'in kucağına dayıyordum, o da saçlarımı okşuyordu. Dünyaya geri dönmek için bir ya da iki dakikaya ihtiyacım olacaktı. "Bok gibi bir günden sonra eve gelen erkeğini nasıl karşılayacağını biliyorsun," diye mırıldandım, ellerimi pürüzsüz bacağından yukarı doğru aylak aylak gezdirmeye başladım.

"Bu akşam seni özledim." Yumuşakça konuşarak başımı okşamaya devam etti. Dokunuşu her zaman ilahi hissettiriyordu.

"Ben seni daha çok özledim," dedim bir inlemeyle, "Geceleri senden uzakta olmaktan nefret ediyorum."

Biraz rahatladı. Ondaki değişikliği altımda gevşemesinden hissettim. Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim, onun kokusuyla birleşen çiçeksi koku beni öyle

derin bir cinsel sise yolladı ki, insanlığımın birazını göm-
düğüme emindim. Brynne'in tahrikinin kokusuyla cana-
varım belirdi. Ona çok acayip şeyler yapmak istememe
sebepe oldu.

Başım yukarı kalktı ve ellerim dizlerine gitti. Karşı-
mda bacaklarını ayırarak çıplak vajinasına baktım. Benim
için sergilenirken çok güzeldi. *Sadece benim için mi?* Acı
verici düşünceyi bir kenara attım ve karşımdaki hazineye
odaklandım.

"Tanrım, sırlıslıklamsın güzelim. Biraz ilgiye ihtiyacın
var, değil mi?"

"Evet..." diye fısıldadı, ağır ağır solumaya başlarken
ağız açık kaldı.

"İhmalkâr davrandım." Kalçalarını sertçe minderli
kenara çektim ve onu açık tuttum. "Beni affetmelisin."
Aralığına üfleyip aldığım yanıtı bayıldım, dalgalanan
kalçalar ve yumuşak, seksi bir inleme. Brynne'in çıkara-
bildiği sesler...

Aletim o gırtlaktan gelen inlemeden daha fazlası için
hazırdı. Resmen daldım ve derin bir yalayışla kadınlığın-
dan geçtim, dudaklarını araladım, böylece çok iyi şeyler
hissettirmeyi sağlayan yumrunun üzerinde uğraşabilir-
dim. Yeniden kalçalarını yukarı kaldırdı ve benim için
biraz daha seksi ses çıkardı.

Ziyafet çektim. Tanımlayacak başka bir yolu yoktu.
Emdim ve yaladım, dişledim ve kıstırdım ve tüm bunları
yaparak orada çok uzun süre kalabilirdim. Tadı her za-
man beni çılgına çeviriyordu.

Dilimin ve bir noktada cennetlik vajinasına ittiğim iki
parmağımın etrafında kasıldığını hissettiğimde, kendimi
kesinlikle gelen şeye hazırladım. Her yerimde o.

"Hazır mısın, bebeğim?" diye sormayı başardım, du-

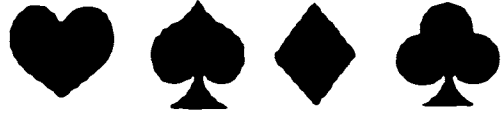
daklar dudaklara karşıydı.

“Eveeeettt...”

Çıığı yumuşakça çıktı ve titrek bir solukla aşağılara çekildi. Bana göre öyle safça güzeldi ki, onu bir adım öteye götürüp sesini kaybetmekten neredeyse nefret ettim. “Benim için boşal.” Klitorisine odaklandım ve dışımı üzerine bastırdım. “Hemen. Şimdi!” Bu bir emirdi ve diğer zamanlardaki gibi benim için kusursuzca karşılık verdi. Tüm bedeni yukarı doğru yükseldi, parmaklarımı içine kaydırıp kıvrırken boğazının derinliklerinden alçak, titrek bir ığılık yükseldi.

Brynnne’in zirveye ulaşmasını gözlerimle izledim, dilimle tattım, kulaklarımla duydum ve parmaklarımla hissettim. O parçalara ayrılırken kullanmadığım tek duyum konuşmaydı. Onu tanımlayacak sözcük yoktu, olanları da şu anda tutarlı bir şekilde söyleyemezdim; o bir sanat eseriydi ve benim dilim tutulmuştu.

Bölüm 13

Brynne

Ethan beni kanepeden kaldırıp kollarına aldı. Gözlerimi kaldırdım ve mavi gözleri benimkileri bulurken yine o duygusal dalgaya kapıldım. Onu o kadar çok seviyordum ki korkuyu biliyordum. Diğerlerinin konuştuğunu duymuştum. Kitaplarda hakkında okumuştum. Şimdi anlıyordum. En sonunda kalbini bir başka insana verdiğinde sahip olduğun korku. Seni kayıp için savunmasız yapıyordu. Eğer hiç kimseyi sevmezsen, o zaman sevgiye karşılık vermediklerinde ya da seni terk ettiklerinde asla canın acımazdı.

En sonunda pratik deneyimle anlıyordum.

Berbattı.

Sanırım Ethan benim yeni kavradığım bilgiyi sezdi. Şu anda fazlasıyla lacivert görünen sevgili gözleriyle beni inceledi ve dudaklarımla buluşmak için başını eğdi. Beni cırlıçıplak bir halde kollarında tutarken, camın önünde öptü. Ona doğru eridim ve kendimi kahrolası duygularıma bıraktım.

Koridordan yatak odasına doğru taşıdı ve öpücüğü bölerek beni yatağa indirdi. O zaman gördü.

"Ah, ah, bebeğim... ağlama," diye fısıldadı, yüzümü avuçladı ve yanıma yerleşti.

Elimde değildi. İçimde oraya bırakamayacağım kadar çok şey vardı. “Sadece seni çok seviyorum, Ethan,” diye zırladım ve sonra duygularımdan kurtulmak için ufak bir sığınak bulma teşebbüsüyle gözlerimi yumdum.

Kontrolü ele alarak yanıma uzandı, böylece beni öpmeye başladığında başımızdan ayak parmaklarımıza kadar bütündük. Her yerimden öpüyordu. Dudakları gözyaşlarımı takip edip silerken, “Ben seni daha çok seviyorum,” diye fısıldadı. Çeneme doğru hareket ettikten sonra boynuma ve boğazıma devam etti, derimin üzerindeki dilinin sıcaklığı ağlama dürtümün üzerinde kontrol kurmamı sağlıyordu.

“Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum ve her zaman onu sana vermek için burada olacağım.” Ağzı meme uçlarımdan birinin üzerine kapanıp emerken, parmaklarını saçlarımin arasına sokmak için elini uzattı. Ve öylece beni başka bir dünyaya götürdü. El üstünde tutulduğum ve böyle sevilmenin hayalini bile kurmaya asla cüret edemediğim zamanları unutabildiğim bir yerdi.

Ethan dilini meme uçlarımin arasında kıvırıyor, dudaklarıyla sıkıştırıyor, onları yukarı doğru çekiyordu. Sert bir kavrayışla saçlarımin tutarken memelerimin sertleşen uçlarını sızlayan noktalara dönüştürüyordu. Saçımın çekilmesiyle birlikte onun ağzıyla buluşmak için yay gibi gerildim. Bana yaptığı şeye ihtiyacım vardı. Fena halde.

Başını göğüslerimden kaldırdığında, ağzının ve bana verdiği zevkin kaybına karşı çıktım. Şaheserine bakmak istiyordu. Ethan seks sırasında vücutlarımıza bakmaya bayılıyordu. Aynı şekilde iyice bakmadığı ya da dokunmadığı tek bir parçam bile yoktu. Bakması kendime güvenmemi sağlıyordu ve gördüğü şeyi beğendiğini biliyordum.

“Güzel memelerini emip sertleştirmem iyi hissettiriyor mu?” Saçımı çekti.

“Evet! Onları emmene bayılıyorum.” Umutsuz hissetmeye başlıyordum.

“Onları ısırمامı seviyor musun?” Birinin üzerinde dişlerini kenetledi, kötü şekilde zarar verecek kadar sert değildi, ama bana bir parça acıyla birlikte coşku sarsıntısı vererek inlememi sağlamaya yetecek kadardı.

“Sanırım bunu evet olarak kabul edeceğim,” diye homurdandı. “Şu sesleri çıkardığında çok muhteşem oluyorsun...” Diğer meme ucumu ısırarak nefesimin kesilmesine ve daha fazlası için kıvranmama sebep oldu. Ethan bana göstermişti, şüphenin zerresi olmaksızın, ben kesinlikle cinsel bir varlıktım. Hatta beni bu aşamaya getirdiğinde, kendimi nemfomanyak kategorisine bile koyardım.

Sol eli saçımdan ayrılıp bacaklarımı daha genişçe açmak için aşağı uzandı, böylece vajinama bakabiliyordu. “Ama şimdi istediğim şey bu,” diye hırıltıyla soludu. Kadınlığımın üzerini sıvazlayarak önceki orgazmımdan kalan kaygan ıslaklığı arkaya doğru yayarak diğer deliğimi kayganlaştırıyordu. Bir süredir bunun üzerinde uğraşıyorduk ve Ethan bizi oraya götürmek için zamanını harcıyordu. Kimseyle anal seks yapmamıştım; o ilk olacaktı. Bu şekilde bir bakire olmak ve daha önce hiç kimsenin almadığı bir şeyi ona verecek olmak iyi hissettirdi.

İki parmağını içeri itti ve iterken gözlerini kaldırdı. “Bunu istiyorum, bebeğim. Her parçanın içine girmek istiyorum, çünkü sen benimsin ve her zaman öyle olacaksın.”

Beni dolduran baskının acısı istilaya karşı kasılma sebep oldu. Benimkine sürtünen dudaklarına doğru,

“Biliyorum,” diye soludum. Sözlere yalnızca onun hakkında bilmeye ihtiyaç duyduğum şeyden daha fazlasını hissetmeme yardım etti, ona odaklandım ve aklımda iyi bir yere gitmeme izin verdim. *Sen benimsin ve her zaman öyle olacaksın.*

“Benim için rahatla. Buraya girmeme izin ver ve senin için çok iyi hissettireceğim.” Parmaklarıyla yavaşça sıvazlamaya başladı, her girişle daha derine giriyordu. “Bebeğim... siktir, çok dar. Bu akşam buna sahip olmak istiyorum.”

“Yap,” diye soluklandım, başımı yan tarafa çevirdim, “Yapmanı istiyorum... sonunda yap...”

Ethan çenemi tutarak yeniden kendisiyle yüzleşmem için çevirirken parmaklarını içimde daha ileri bastırdı ve ağzıyla benimkine el koyarken dilini güçlü kıvrılışlar içeri soktu. “Seni seviyorum,” dedi sertçe. “Öyle çok seviyorum ki, çoğu zaman kendi başıma ne yapacağımı bilmiyorum, fakat buraya ne yapmak istediğimi biliyorum.” Parmaklarını geri çektikten sonra bakire anüsüne kaydırıldı.

Hareketin yoğunluğuyla çığlık attım, doğrudan içime doğru bir yolu yakıyordu.

“Her parçanı bilmek zorundayım, Brynne. Açıgözlüyüm ve hepsine sahip olmalıyım, bebeğim.” Parmaklarının giriş çıkışlarıyla uyumlu bir şekilde başparmağıyla klitorisimde yavaş bir ovalama tutturdu. “Güzel, kusursuz kıcının içinde olmak zorundayım, çünkü orada olmanın nasıl hissettirdiğini bilmemiz gerekiyor.”

Altında ve dokunuşuyla titredim, basit bir evetten fazlasını söylemekten acizdim. Onayımı verdiğim saniyede parmaklarını içimden çıkardı ve beni döndürdü. Beni istediği gibi ayarlamak için acele etmedi. Kalçalarım geriye

doğru çekildiği için dizlerimin üzerindeydim. Kollarımı ileri doğru uzanıyor ve yatak başını kavırıyordu. Dizlerim daha da ayrıldı ve sonra... hiçbir şey. Nefes alıp verişini duyabiliyordum ve yine beni incelediğini biliyordum. Ethan'ımda bir parçacık dikizlemekten haz alıyordu ve fantezilerini gerçekleştiriyor olduğumu bilmek yalnızca beni ateşlendirmeye yarıyordu.

Üzerime kapanana kadar orada öylece beklentiyle durdum, göğsü sırtıma dayanıyordu ve ağzı kulağımdaydı. Dudaklarının sıcak sürtünüşüyle, "Emin misin?" diye sordu ve sonra kulak mememin altını yaladı.

Cevabımı uzun bir soluk halinde, "Eveettt," diyerek verdim. Dudakları ensemle buluştu ve omurgamdan aşağı taparcasına bir okşayışla indi. O varış noktasına yanaştıkça, ben karnımın alt kısmında toplanan hislerle daha çok alev alıyordum. Titremeye başladım.

"Ağır ol, güzelim, seni tutuyorum." Tek elini belime bastırdı ve sonra popomun tek yanağında elini gezdirdi. Kalçamı sıkmak için elini diğer tarafa yönlendirirken "Bu haldeyken nefissin," diye mırıldandı. "Tamamıyla nefis ve kusursuz." Arkamdaki ağırlığının değiştiğini hissettim ve şifonyerin çekmecesinin açıldığını duydum. Kayganlaştırıcının akışkan damlaları derimle buluştu ve Ethan yaymaya başladı. "Benim için nefes al, tamam mı? Seninle öyle güzel şekilde ilgileneceğim ki."

Duyduğumu anlaması için başımı salladım ama konuşamadım. Tek yapabildiğim nefes almak ve onu orada hissettiğim anda neler olacağını beklemektir.

Aletin ucunu katlarıma dayayıp leziz bir şekilde klitorisim boyunca kaydırды, daha fazla temas için geriye doğru hareket etmemi sağlayan parıltılar yolluyordu.

“Evet bebeğim. Alacaksın.” Penisinin başını ileri doğru içime bastırdı. Basınç yoğunlu ve kaslarımın kasılmasına mani olamadım. “Rahatla ve nefes al.” Bir defa daha itti ve başı içeri girdi, deliğim onun boyutlarına alışmak için esniyordu. “Bir defa daha bebeğim. Neredeyse oldu. İçeri yavaş ama durmadan gireceğim, tamam mı?” Aleti daha derinlere giderken elleri kalçalarımı tuttu, ikimizin de bu birleşmeyi tamamlama arzusuyla ileri sürülüyorduk. Biraz acı vardı, fakat içimdeki bir şeyleri serbest bırakan çok erotik tarzda bir histi. Hissetmek istedim. Gerçekten istedim. Kendimi Ethan’a tamamen vermenin ne demek olduğunu anlamaya ihtiyacım vardı.

Muazzam baskı artarken daha şimdiden benden bir yanıt almayı başarıyor ve orgazm için beni ileri taşıyordu. Devam etmesinin sorun olmadığını bilmesini sağlamak için aletine doğru kendimi itti. Ethan yine ileri doğru bastırırken, “Ahhhhh... oh, Tanrım,” diyerek titredim, gerilme hissi bir acı hissine dönüşene kadar arttı, ta ki imkânsız görünene kadar. Bedenim yanıyordu. Sonra aniden onu tamamen evine alan yakıcı bir darbeye içimi tamamen doldurdu. Bağırışıyla gözlerimi kapattım ve hisle donakaldım.

“Siktiiiiir, çok iyi hissettiriyorsun!” Kendini hareketsiz tutarak elleriyle popomun kenarlarını okşadı. “Bebeğim... ah, siktir... iyi misin?” Kelimeleri bulmakta sorun yaşıyordu ve bunu kesinlikle anlıyordum. Ben de hareketsiz durmakta sorun yaşıyordum ve titremelerin döndüğünü hissedebiliyordum. Kasılmalar acıya bağlı değildi, erojen bölgeye yapılan inanılmaz saldırıya karşı elimde olmadan verilen tepkilerdi. Çok az acı vardı, çünkü Ethan beni bu deneyim için yavaşça hazırlamış. Her şeyde olduğu gibi bunda da ilgiyle bana sahip olmuştu.

“Şu haline bak, titriyorsun.” Kalçalarımı saygılı bir şekilde okşadı. “Eğer durmamı söylersen dururum. Canını yakmayı asla istemem, bebeğim,” dedi net bir şekilde, ama kelimelerindeki gerilimi duyabiliyordum. “Öyle de-lice iyi hissettiriyorsun ki, ben... ben... siktir, bu çok iyi!” Benim kadar etkilendiğini söyleyebilirdim, askıda duruyor ve bir diğerrinin paylaşmasını bekliyorduk. Ethan ve ben, konu sekse geldiğinde her zaman dürüstçe bağlantı kurardık. Niçin her şeyin o kadar kolay olduğunu bilmiyorum, ama öyleydi ve hep öyle olmuştu.

“Ben — B-Ben iyiyim,” diye kekeledim, “Devam etmeni istiyorum.”

Haşince, “Siktir, seni seviyorum!” diye inledi.

Ethan yavaşça geri çekildi, sürtünme aşağılarıma yine şu parıltıları gönderdi ve sonra tekrar derinlere girdi. Her giriş çıkış yavaş ve kontrollüydü. Her birleşme bir öncekinden daha derindi. Ethan düzenli bir hız tuttururken içimde yükselen hazzın yoğunluğuyla şoka girdim. Elleri beni yerimde tutuyordu ve aleti mümkün olan en son şekilde bana sahip oldu.

Damarlarımdaki her şey çoğalıyor, patlayıcı bir şeye doğru son sürat gidiyordu ve Ethan’ın da benimle aynı umutsuz durumda olduğunu söyleyebilirdim. Elini klitorisimin üzerine kaydırıp daireler çizerek ovalarken edepsiz konuşmalara ve ağır solumalarına başladı.

Sinir uçlarından oluşan ufak yumağa dokunması beni kıyadan yuvarladı. “Boşalacağım!” diye hıçkırdım. Kendimi hücumu karşı hazırlamak için başımı çarşafa doğru eğdim, penisi aralıksız ritmine devam ederken insanüstü bir sertlikle şiştiğini hissettim.

Bizi tekrar tekrar birbirimize bağlayan gergin darbeler sırasında, “Ah, SİKTİİİİR! —ben de öyle!” diye bağırdı.

Altında kasıldım ve patladım, tamamen kemiksizdim ve o amacıyla devam ederken yalnızca tutunabiliyordum. Bir an sonra içimden çıktığını hissettim ve beni çevirdi, bugüne kadar tecrübe ettiğim en patlayıcı hazla bedenim hâlâ sersemlemiş haldeydi.

“Gözler!” diye bağırdı.

Gözlerimi açtım ve onun ateşli mavi kürelerinde esir oldum. Görünüşü izlemek için şahaneydi. Bir pagan tanrısı gibi görünüyordu, bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöküp aletini kavrarken ve göğüslerimle boynunun her yanına boşalırken terle kayganlaşmış ve kasları kasılmıştı.

Tam o anda öyle güzel görünüyordu ki.

Bir süre sonra banyonun sesini duydum ve gözlerimi açtım, vücudum uykulu bir tatminle ağırdı. Ethan tam orada beni izliyordu, ifadesi tamamıyla yoğun ve ciddiye di, parmakları saçlarımdan geçiyordu.

Ethan, “İşte buradaymış,” dedi. Burnunu dudaklarımin üzerine sürtmek için eğilirken sert çizgileri yumuşadı. “Seni boşalttığımda uykulu oluyorsun.”

“Tüm olanlardan sonra sanırım küçük bir kestirmeye ihtiyaç duydum.”

Kaş çatışı geri döndü. “Çok mu fazlaydı? Üzgün—”

Elimi ağzına kapatarak onu susturdum. “Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Eğer fazla olsaydı söylerdim.”

“İyi hissettirdi mi?” diye sordu dikkatle, endişeli bir kaş çatışla güzel yüz hatları kırıştı.

“Ah... evet.”

“Canını yaktım mı?” Sesindeki endişeli ton beni daha da fazla eritti.

Ona dürüstçe, “Yalnızca en iyi şekilde,” dedim.

Kaş çatışı yok olarak yerini bir rahatlama bakışına bır-

raktı. “Ah, siktir şükürler olsun!” Sanki dua ediyormuş gibi gözlerini yukarı doğru kaldırdıktan sonra yeniden bana yöneltti, ki bu garipti, gerçekten. Ben rıza gösterdiğim için s-bombalı bir minnettarlık duyurusuyla anal seks için şükür mü ediyordu?

“Çünkü bir ara bunu tekrar yapmayı *gerçekten* istiyorum.” Çok rahatlamış ve hatta biraz da kendini beğenmiş göründü. Onu dışarıdan görünecek şekilde mutlu ve rahatlamış hale getirdiğime, yüreğim ve bedenim konusunda Ethan’a bu kadar çok güvenebileceğime memnundum. Benimle ilgilenmekte zirveye tırmanıyordu. Ne kadar istediğini ve yapmakta ne kadar iyi olduğunu gerçekten hiç görmemiştim. Cinsel ve duygusal olarak.

Ethan her şeyle ilgili acımasızca dürüsttü, bazen açıklığıyla dıştan bile kızarıyordum. Gerçi içtense, benimle bu kadar uyumlu olma sebebinin bir parçasının bu olduğunu biliyordum. Ona da biraz kahkaha atmam gerekti. Yalnızca Ethan daha fazla arka taraftan seks konusundaki umutları hakkında kulağa şirin gelerek kurtulabilir, nezaketsiz ve kırıncı olmazdı.

Bunu nasıl yapıyor böyle?

Benim tuhaf zevkli, küfürbaz, romantik centilmen sevgilim.

Benim fikrime göre kusursuz bir kombinasyondur.

“Tamam...” dedim ona ve bir öpücük için uzandım.

Nazik ve özenli yoluyla beni bir süre öptü, tipikti. Seks sonrası öpüşme seansını dört gözle bekliyordum. Ethan sonrasında hep öpüşmek isterdi ve sanki benimle yeniden sevişiyormuş gibi hissettirirdi, yalnızca bu defa dudakları ve ağzıyla. Üzerime bastırıp beni sert bedeninin altında tuttu, kalçaları benimkilerin arasına yerleşti. Dudakları her tarafımdaydı, dudaklarımda, boynumda, göğüslerimde. İyice doyuma ulaşana kadar da durmadı.

Ethan benden nasıl talepte bulunacağını biliyordu. Ve içgüdülerinin sadece o kadar temelde olduğundan oldukça eminim—elinde olmadan yanıt verdiği fiziksel bağlantılı ilkel direktiflerdi. Onunla ilgili emindim, çünkü bende de aynı şekilde işliyordu. Onu kabul etmek istiyordum ve seks sırasında boyun eğmem Ethan'ın son derece açık yüreklilikle istediği şeyleri vermenin bir yoluydu. Beni de ateşlendiriyordu. Düzüşmenin ateşi içerisindeyken bana söylediği ve benden istediği şeyleri seviyordum.

Ethan dudaklarını uzaklaştırıp parlak mavi gözleriyle bana baktı. "Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen beni korkutuyor. Hayır... çoğu zaman beni korkutuyor." Haylazca başını iki yana salladı. "Seni bu kadar fazla yalnız bırakmaktan nefret ediyorum. Doğru değil." Ağır ağır soludu. "Hem de çok fena nefret ediyorum. Ben—Ben zırvalayan deli bir herife döndüm ve tüm bunların çok fazla... olmadığını umut ediyorum. Benim çok fazla olmadığını." Alnını benimkine dayadı. "Seni görüyorum ve sadece seninle böyle olmam gerekiyor." Elini göğsüne doğru çıkararak orgazmının kurumuş kanıtlarının üzerinden avuçladı. Zaten çoğu bir noktada üzerimden silinmiş gibi görünüyordu. Belki sızdığımda o silmişti. Beni çıkardığı sarsıntılı zirveyle öyle kendimi kaybetmiştim ki, hiçbir fikrim yoktu.

"Şey, şikayet etmiyorum." Yüzünü tuttum. "Eğer dediğin şey oysa, senin deli adam versiyonundan hoşlanıyorum ve sadece bil diye söylüyorum, bu akşam yalnızdım, seni özlüyordum ve her şeyle ilgili endişeleniyordum, ama sonra sen sanki bana sahip olmazsan ölecekmişsin gibi görünerek eve geldin ve... şey, daha iyi hissetmek için tek ihtiyaç duyduğum şey buydu. Düşüncelerimle

baş başa kaldığımda endişelenmemem gereken şeyler hakkında endişelenmeye meyilli oluyorum. Şüphe içimde kıvrılıyor. Tüm o şüphelerimle ilgili bana gerçekten yardım eden tek insansın. Bana dokunduğunda ve beni ne kadar istediğini gösterdiğinde hepsini siliyorsun.”

Sadece genişleyen gözlerini dikip baktı. “Sen gerçek misin?” diye fısıldadı, parmaklarının tersiyle sevgi dolu bir okşayışla yüzümü okşuyordu. “Çünkü seni sonsuza kadar isteyeceğim.”

Ethan o soruyu bana daha önceden sormuştu ve bayılmıştım. “Böyle şeyler söylediğinde kalbim çok hızlı atıyor.”

Elini sol göğsümün üzerine koyup orada tuttu. “Kalbini hissedebiliyorum. O benim de kalbim.”

Onayladı. “Senin kalbin ve ben gerçeğim, Ethan. Birlikte yaptığımız her şeyi ve kalbime sahip olmanı istedim.” Yüzüne aynı şekilde dokundum, aramızda sadece santimetreler vardı ve gözlerinde boğuluyordum.

Ethan ağır ağır soludu, fakat rahatlamayla yapılmış gibiydi, endişeyle değil. “Hadi gel, güzelim, benimle birlikte banyoya gir. Seni yıkayıp bir süre sarılmaya ihtiyacım var.” Beni kaldırdı ve pamuktaşından şaheser banyosuna taşıyıp küvete girmeme yardım etti. Sonrasında arkama yerleştiğinde geriye doğru esnedim ve sert göğsüne dayandım. Suyu göğüslerime ve omuzlarıma dökmek için kolları etrafımı sardı.

Bir müddet sonra, “Bu akşam Benny’yi aradım,” dedim.

Ethan bir lifi köpürttü ve kolumdan yukarı çıkardı. “Clarkson nasıl? Daha çok fotoğrafını çekmek istiyor mu?”

“O konuda konuşmadık.”

“Ama isteyecek.” Ethan’ın yanıtı yeni bir şey değildi. Modellik yapmamdan hoşlanmıyordu ve ne kadar ihtiyaç duyduğumu da gerçekten anlamıyordu. Yüzüne vurma huyum yoktu, çünkü yine üzülmelerini ve mantıksızlaşmasını istemiyordum. Ne zaman bir fotoğraf çekimine gitsem mantıksız davranıyordu, o yüzden ona hatırlatmaktan uzak durmak daha kolaydı.

“Sanırım Ben şüpheleniyor ve eğer Gaby beni yüz yüze görürse onun da şüpheleneceğinden eminim, ama sadece telefonla konuştuk.”

Ethan süngeri boynumda gezdirdi. “Onlara söyleme vakti, bebeğim. Duyurulmasını istiyorum ve büyük bir şey olmak zorunda. O kadarını biliyorum.”

“Ne kadar büyük?”

“Londra basını? Ünlü konuklar? Sosyetik planlamalar?” Kollarında gerildim. Etrafımdaki tutuşunun sıkılığı arttı ve fısıldadı, “Bak şimdi, panikleme, tamam mı? Düğünümüz haber olmaya yetecek bir olay olmak zorunda, böylece... herkes bizi öğrenecek.”

“Senatör gibi mi?”

“Evet.” Durakladı. “Fielding’in de öldüğünü düşünüyoruz. Mayıs’ın sonundan beri kayıp.”

“Ah, Tanrım! Ethan, neden bana söylemedin?” Öne doğru fırladım ve ona suçlayarak bakmak için yarım bir şekilde döndüm.

Etrafımdaki kollarını daha çok sıkı ve dudaklarını enseme bastırdı. Beni yaştırmaya çalıştığını sanıyordum ve şansı vardı ki taktikleri genelde işe yarıyordu. Ethan sadece nazik bir dokunuşla beni yatıştırabiliyordu.

“Daha yeni onaylattım ve ilk şüphelendiğimde Hallborough’taydık ve sen çok hastaydın... Kızma. Neil’a bizden de bahsetmem gerekti. Bebek beklediğimizi biliyor. O konuda kızmadan önce, bizim için çok mut-

lu olduğunu bilmelisin. Bilinecek her şeyi biliyorsun, Brynne.” Omzumu öptü. “Hiç sır yok.”

Beynim her şeyi bir araya getirmeye başladı ve fikirle birlikte tüylerim diken diken oldu. “Bana da ulaşmaya çalışacaklarından endişelisin ama eğer ilişkimiz ve düğünümüz sosyete haberlerinde çıkarsa, sonrasında kimse cesaret edebilir?” Sesimdeki korkuyu duyabiliyordum ve bundan nefret ettim. Senatör Oakley’nin beni ölü isteyeceğini hayal edemiyordum. Oğluyla çıkmak dışında ne yapmıştım ki? Zararı veren Lance Oakley’di, ben değildim! Niçin sebebi olmadığım bir şey için korkuyla yaşamak zorundaydım? Buradaki kurban bendim ve bu fikirden ne kadar tiksinsen de, gerçek buydu.

“Seninleyken risk alamam ve almayacağım, asla.” Ethan boynumun yanını öptü ve süngerini karnıma indirdi. “Her zaman zeki olduğunu söylüyorum, çünkü öylesin. Öyleyse anlıyorsun.”

“Evet, anlıyorum. Güçlü bir politik partinin beni bitirmek isteyebileceğini anlıyorum, ama bu göstermelik bir evlilik yapmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor.” Ethan’ın arkamda gerginleştiğini hissedebiliyordum ve söylediğim şeyden dolayı mutlu olmadığını anladım.

“Güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağımı sana söyledim, Brynne ve yapacağım. Sana söz veriyorum, tören ve konuk listesi amaçla ilgili tek bir lanet şeyi değiştirmeyecek. Benim için değiştirmeyecek,” diye belirtti. “Ve bir bebek beklediğimizi de duyurunun bir parçası haline getirmek istiyorum. Sadece seni daha kıymetli bir hale getirecek.” Bana canlılıkla baktı. “Zaten öylesin.”

Evet, adamım hiç mutlu değildi. Kulağa birazcık yaralanmış da geliyordu ve yine bu kadar değerbilmez olduğum için suçluluk hissettim. Sanırım terapistimle tartışacaklarıma başka bir durum daha eklenmişti. Ethan’ın

benimle evlenmek istemesine ve çocuğumuza bir bağlılık yaratmaya istekli olmasına minnettar olurken, kim bilir kimin tehditlerinin zorlamasıyla bunu teklif etmesinden nefret ediyordum.

“Üzgünüm. Bunu senin için kolaylaştırmadığımı biliyorum Ethan. Keşke bu konuda daha farklı olabilseydim.” *Birçok açıdan, öyle olmasını diliyordum.* “Fakat birisi onu öldürmeye çalışabileceği için sosyete düğünü yapmak gerçekten her kızın hayali değildi.”

“Beni harekete geçiren şey bundan daha fazlası,” diye hırladı, “ve sen bunu biliyorsun.” Ethan boşaltma tıpasını çekti ve küvetten çıktı. Bana yardım etmek için elini uzattı. İfadesi biraz öfkeli, biraz incinmişti ve fevkalade ıslak çıplaklığıyla son derece güzeldi.

Evet, kazayla yaptığımız bir bebek de harekete geçiriyordu.

Elini tuttum ve beni küvetten çıkarmasına izin verdim. Bir havlu alarak beni başımdan ayak parmaklarıma kadar kuruladı. Karnıma geldiğinde eğildi ve bebeğimizin büyümekte olduğu yerin üzerine nazik bir öpücük kondurdu.

Nefesim kesildi ve gözyaşlarımdan yeniden başladığını hissettim, duygularımı dize getirmekten acizdim ve her şeyin içinden nasıl kurtulabileceğimi merak ediyordum. Niçin bu kadar zayıf olmak zorundaydım?

Gözleri yukarı doğru kalktı. “Ama seni seviyorum, Brynne ve seninle birlikte olmaya mecburum. Bu yeterli değil mi?”

Kendimi kaybettim. Tamamen ve sonuna kadar, kahrolası zilyonuncu defa. Gözyaşları, iç çekişler, hıçkırıklar, ne var ne yoksa hepsi. Ethan bu akşam şatafatlı duygusal paketimi almıştı. Zavallı adam.

Duygusal patlamam sinirini bozuyor gibi görünmüyordu gerçi, kontrolü ele alıp beni yeniden yatağa götürdü ve yanıma sokulup yakınına çekti. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip uzun bir an için hiçbir talepte, soruda ya da araştırmada bulunmadan sadece bana sarıldı. Kendi halimde olmama izin verdi, karşılığında hiçbir şey beklemeden cömertçe rahatlığını ve gücünü bana sunuyordu.

Ethan düşünüyordu, beni rahatlatırken kafasının içinde dönen çarkların sesini duyabiliyordum. Ethan bunu sık sık yapardı aslında, hiçbir şey söylemeden düşünürdü.

Ben de öyleydim gerçi. Doktor Roswell'in bana birden fazla kez söylediği bir şey geldi aklıma. Ne zaman gelecekle ilgili korkularımı ifade etsem, "Her seferinde bir adım atacaksın, her defasında bir gün Brynne," derdi.

Başka bir klişeydi, evet, ama Ethan'ın arada sırada söylemekten hoşlandığı gibi, tam isabetti. Tam isabet.

Bunu her seferinde bir adım atarak aşacağım ve Ethan bana yardım etmek için burada olacak.

"Bu kadarı yeter Ethan," diye fısıldadım. Parmakları saçlarımda durdu. "Benim için yeter. Sen yetersin."

Ethan beni öptü, nazıkçe ve yumuşakça. Sanki şu anda dünyada önemseyeceğimiz bir şey yokmuş gibi dilini tembelce içeri kaydırıyordu. Avucunun aşağı doğru kayıp karnımın üzerinde durduğunu hissettim ve orada tuttu, sıcacık ve korumacıydı.

"İyi olacağız, bebeğim. Olacağımızı biliyorum. Üçümüz de."

Yüzümü göğsüne gömdüm ve kokusunu çektim. "Sen söylediğinde, sana inanıyorum."

“Öyle olacak. Buna inanıyorum.” Yüzümü yukarı doğru kaldırdı ve parmağıyla başına dokundu. “Bir keresinde bana bahsettiğin indirimle ilgili süper güçlerin gibi, benim de görü gücüm var.” Bana göz kırptı.

“Gerçekten.” Konuşmama biraz alaycılık ekledim, böylece düğün konusundaki tedirginliğimi aştığımı ve razı olmaya geri dönebileceğimi bilecekti.

“Evet. Sen, ben ve küçük üzümümüz sonsuza kadar mutlu yaşayacağız.”

Başımı iki yana sallamak zorundaydım. “Artık bir üzümümüz yok.”

Sahte bir şoka girdi. “Üzüme ne oldu? Onu yediğini söyleme.”

“Seni saftirik.” Kaburgalarını dürtükledim. “Üzüm artık frambuaz oldu.”

Tek kaşını havaya kaldırarak, “Bu bilgiyi nereden ediniyorsun?” diye sordu.

“Çıkıntı nokta com web sitesinden. Bir göz atmalısın. Meyveler ve sebzelerle ilgili bilmen gereken her şeyi anlatıyor.”

Ethan kahkaha attı. “Benimle oynamana bayılıyorum,” diyerek çenemi tuttu. “Özellikle gözlerinde ışık görebildiğimde ve mutlu görüldüğünde. Gerçekten istediğim tek şey bu. Benimle, hayatımızla, birlikte geçirdiğimiz yaşamımızla mutlu olman.”

“Beni mutlu ediyorsun Ethan. Son zamanlardaki halim için üzgünüm. Her şeye zırlayan, ağlayan, zorluk çıkararak hormonal bir enkaz olduğum için, ahh... Şu anda senden özür dilerken bile kulağa geliş halimden nefret ediyorum.”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Hiçbirini yapmayaca-

ğız. Özür dilemene gerek yok, bebeğim. Tek yapman gereken nişan duyurumuzu yapmamızı kabul etmen. Bugün yazdım. Gitmeye hazır.”

İsteğinde çok hevesli görünüyordu ve tam o saniyesinde evlilik, bebek, takipçi, beni korkutan her şeyle ilgili korkularımdan kaçma zamanımın kesinlikle sona erdiğini fark ettim. Artık tek seçenek ileri gitmekti.

“Tamam. Ben hazırım.”

“Öyle misin?” Ethan’ın şaşkınlığı büyüktü. “Öylece, şimdi hazır mısın?”

“Evet. Öyleyim. Beni sevdiğini ve bize bakacağını biliyorum. Doktor Roswell’leyken en sonunda sana ihtiyaç duyduğumu kendime itiraf ettim. Seni seviyorum ve sana ihtiyacım var.” Yüzünün bir tarafını avuçladım. “Hadi yapalım.”

Nefes kesici ve nadir Ethan gülümsemelerinden birini kazandığımda hepsine değdi. Kesinlikle bu adamı mutlu etmeyi seviyordum. İçimdeki bir şeyi dolduruyor, sıcacık hissetmemi sağlıyordu.

“Ailelerimize söylememiz lazım. Haberleri nasıl vermek istersin?” diye sordu yumuşakça.

“Hımmm... iyi noktaya parmak bastın.” Yatağın yanındaki saate baktığımda sabahın biri olduğunu gördüm. “Şu ana ne dersin?” dedim.

“Şimdi mi?” Anlamadan önce bir süreliğine kafası karışmış göründü. “Önce babana söylemek istiyorsun.” Zihninden hesaplama yaptığını söyleyebilirdim. “Cuma günü saat beş, onu yakalayabileceğini düşünüyor musun?”

“Yakalayabileceğimden eminim. Üstünü giy.”

“Ne?”

Yataktan dışarı çıkıp kısa taytımı ve tişörtümü giyme-

ye başladım. “Skype’la bağlanmak ve o şekilde söylemek istiyorum.” Fikrimden memnun bir halde pis pis gülümsedim. “Şu anda olduğun gibi çıplak bir halde Skype’ta karşısında durursan büyükbaba olacağını duyunca takdir edeceğinden şüpheliyim,” derken uzun, hesaplı bir bakışla çıplak, kaslı vücuduna baktım, “o yüzden, üstünü giy lütfen. Bana ne yaptığını söyledikten sonra seninle konuşmak isteyeceğini garanti edebilirim.”

“Prensesim, çok güzel görünüyorsun. Buradan yüzünü görmeyi çok seviyorum. Ee bu onuru neye borçluyuz ve sabahın birinde ayakta ne halt ediyorsun?”

Babama sırtıttım ve haberlerimizi ona verme olasılığıyla karnımda resmen kelebekler uçuyordu. Bir şekilde, benim için mutlu olacağını biliyordum. Geçmişte beni hiç yargılamamıştı ve şimdi yapmayacaktı. “Tanrım, seni öz-lüyorum. Şu anda karşımda olman için her şeyi verirdim baba.” Yakışıklı babamın boynunda havuz havlusu vardı ve saçları ıslaktı.

“Az önce kırk tur attım ve harika hissettirdi. Hafta sonu için iyi bir başlangıç. Hava havuz için son derece güzeldi. Keşke sen de burada benimle birlikte olup keyfini çıkarsaydın.”

“Keşke. Alman gerektiği gibi tansiyon ilaçlarını alıyor musun?”

“Elbette alıyorum. Yaşlı bir moruk için taş gibiyim.”

“Ah, lütfen, moruk olmaktan dağlar kadar uzaktasın baba. Yaşlı bir adam hayal ettiğimde o kesinlikle sen değilsin. Hatta Jess’ten Facebook’tan bir mesaj aldım, seni spor salonunda gördüğünü ve ne kadar harika olduğunu söylüyordu. Ağırlık çalıştığında kadınları üzerinden atman gerekiyordur.”

Kahkaha atarak yorumumu önemsemedi. Hayatının o kısmını hep merak ederdim. Hiç randevulardan ya da kadınlardan bahsetmezdi, o yüzden gerçekten çok bir şey bilmiyordum. Bazen yalnız kalıyor olmalıydı. İnsanlar yalnız kalmamalıydı. Kendini mutlu edecek birini bulabilmesini diledim.

“Jess tatlı bir kız. Çoğunlukla senin hakkında konuştuk Brynnie. Sorumu da cevaplamadın. Niçin bu kadar geç saatte uyanıksın?”

“Şey, Ethan’la benim sana söyleyecek önemli bir şeyimiz var ve seninle konuşmadan bir dakika daha geçirmek istemedim.”

“Tamam... gülümsüyorsun, yani bunun iyi haber olduğunu mu düşünmeliyim?” Çenesini kaldırdı ve birazcık kendini beğenmiş göründü. Kendime güvenim hafiften tekledi, ta ki Ethan’ın arkama gelip oturduğunu hissedene kadar. Ellerini omzuma koydu ve babam onu monitörden görebilsin diye öne doğru eğildi. “Hey, Ethan, kızımдан dürüst bir kadın mı ortaya çıkaracaksın? Tüm bu büyük duyuru olayı bununla mı ilgili?”

“Ahhh... şey—ııı... aslında sana birkaç şey söylemek istiyorduk Tom.”

“Pekâlâ, duymak için sabırsızlanıyorum,” dedi babam. Ethan’ın Skype’ta kıvrınmasından keyif aldığı açıktı, yakışıklı yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Tanrım, umarım söylediklerimi duyduktan sonra da mutlu olurdu.

Ben başladım. İri, koca göbekli biri hayatım olan, metaforik yüzme havuzunun ucundan atladı.

“Babacığım, büyükbaba olacaksın.”

Ethan’ın parmaklarının omzunu daha sertçe sıkıldığını hissettim ve babamın yüzündeki sırıtışın tamamen şoka dönüşmesini izledim.

Bölüm 14

Hampstead'deki, büyüdüğüm kırmızı tuğlalı evin önüne çekip sokağa park ettim.

"Burası babamın evi."

"Çok güzel Ethan. Zarif bir İngiliz evi, tıpkı hayal ettiğim gibi. Bahçe çok hoş."

"Babam toprakla oynamaktan hoşlanıyor."

"Bitkilerden anlayan insanlara hep hayranlık duyarım. Bir gün bir bahçem olmasını isterim ama bitkiler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Öğrenecek çok şeyim var," dedi özlemle. Arabanın içinden devam etti. "Buraya geldiğinde iyi hissediyor musun? Sana hâlâ yuva hissi veriyor mu?" Sesi sanki ev özlemi çekiyormuş gibi geliyordu.

"Şey, evet, geliyor. Kendi evimi satın alana kadar sadece burası öyleydi. Ve babamın sana bir şeyler öğretmekten mutlu olacağını biliyorum. Annemin bahçesi evin arka tarafında. Onu görmeni gerçekten istiyorum." Gözlerimi Brynne'in üzerinde dolaştırdım, çiçekli elbisesi ve mor çizmelerinin içinde her zamanki gibi güzeldi. Tanrım, çizmelerini giymesine bayılıyordum. Elbiseler gidebilir ama çizmeler kalabilirdi... her zaman. "Gergin misin?"

Onayladı. “Öyleyim... çok.”

“Hiç gerek yok, bebeğim. Herkes seni seviyor ve bu zamana kadar başıma gelen en iyi şey olduğunu düşünüyorlar.” Dudaklarına yavaşça bir öpücük kondurdum, insanların içine çıkmadan önce tatlılığını tattım, önümüzdeki birkaç saat boyunca durmadan ona dokunma ihtiyacımı dizginlemem gerekecekti. *O zaman, ben olmak berbattı.* “Ki öylesin,” diye ekledim.

“Ah, hadi ama, babamın seni nasıl sorguya çektiğini hatırlıyorum... ve sesinin nasıl çatladığını.” Kıkırdadı. “Yüzündeki ifade paha biçilmezdi, değil mi?”

“Ahh, sanırım öyleydi. Suratını hatırlamıyorum gerçekten. Tek düşünebildiğim, aramızda binlerce kilometre olduğu için ne kadar minnettar olduğumdu. Biliyorsun ya, çükümün çekilip koparılmasını kurtarmak açısından.”

“Seni zavallı şey.” Brynne kahkaha atarken elini karnının üzerinde tuttu.

“İyi hissediyor musun? Frambuazımız bu akşam nasıl davranıyor?”

Brynne yanağımı tutmak için uzandı. “Şimdilik küçük frambuaz uyumlu davranıyor ama beni neyin tetikleyeceğini bilmiyorum. Bir sebepten geceleri en büyük düşmanım. Ağırdan almam gerek.”

“Bu akşam çok güzel görünüyorsun. Babam heyecanlanacak.” Elini tutup avucunun içini öptüm, sonra yeniden karnına bastırdım.

“Eğer buna devam edersen beni ağlatacaksın.” Elimi kendininkiyle kapladı.

“Hayır. Bu akşam gözyaşı yok. Bu mutlu bir zaman. Dün gece babana söylediğimizde nasıl mutlu olduğunu hatırla. Şey, en azından beni hadım edemeyecek kadar uzak olduğunu fark edinceye kadar.” Hızlı bir şekilde göz kırptım.

“Seni seviyorum, Blackstone. Beni güldürüyorsun ve bu önemli bir şey. Hadi şu işi yapalım.”

“Peki, patron.” Arabanın etrafından dolanıp sevgilimi dışarı çıkardım ve kapıya çıkan basamaklardan çıktık. Zili çalıp bekledim. Sıcak bir beden yumuşak bir şekilde bacağıma değerek geçti. Buraya son gelişimden beri kedi büyümüştü.

“Soot, adamım. Nasılsın bakalım?” Kediye yerden aldım ve Brynne’le tanıştırdım. “Bu Soot, kendini babamın sahibi ilan eden kedi. Onu evlat edindi sayılır.”

“Ayy... nasıl da yakışıklı bir kedicik. Nasıl da yeşil gözler.” Brynne onu okşamak için uzandığında Soot ovalaması için başını onun eline doğru eğdi. “Gerçekten arkadaş canlısı, hı?”

“Ah, evet öyledir—”

Açılan kapı bizi böldü. Brynne’in teyzesi Marie yüzünde hoş bir gülümsemeye babamın verandasında duruyordu. “Sürpriz,” dedi Marie. “Bahse varım ikiniz beni burada görmeyi beklemiyordunuz, değil mi?”

Garip bir şekilde güldüm, gerçekten biraz hazırlıksız yakalanmıştım, fakat yaşadığım şoka rağmen çabuk toparlandım. “Marie, bu güzel bir sürpriz değilse nedir bilemedim. Akşam yemeğinde babama yardım mı ediyorsun?”

“Evet,” dedi. “Lütfen, içeri gelin.” İkimizi de öpücükler ve sarılmalarla karşıladı. Brynne’le çabucak birbirimize baktık. Bahse girerim Brynne, Marie’yi burada gördüğü için benim kadar şaşkındı.

Babama bir bakış attığım anda bir şeylerin döndüğünü anladım. Mutfak havlusuna ellerini kuruladı ve bizi karşıladı. Kadının için sıcak bir kucaklama ve eline bir öpücük, benim içinse oldukça soğukça bir baş selamı. Soot kollarımdan atlayıp bir yerlere fırlayıverdi.

“Sen arayıp uğramak istediğinde zaten Marie’yle bu akşam yemek için sözleşmiştik,” dedi babam.

Sahiden mi? Brynne’e çabucak bir bakış daha attım ve ikimizin de buradaki rolünü soğukkanlı oynama çabası anında bariz hale geldi. Yani babam ve Marie, öyle mi? Güzel. Hâlâ Marie’nin olgun bir kadın için ateşli olduğunu düşünüyordum. Sonra aklım başıma geldi, belki de babam romantik akşamını böldüğüm için bana kızgındı. Tamam, siktir. “O zaman niye öyle söylemedin?” diye sordum. “Bu akşam yapmamız gerekmiyordu.”

Babam bana başını iki yana salladı ve gerisini tuttu. Hani bilmesem bana soğuk muamelede bulunuyor derdim. Sadece bana ama... Brynne’e değil. Ona sıcak bir gülümseme bağışlayarak, “Ah, bence bu akşam yapman gerekiyordu, oğlum,” dedi.

Ne halt dönüyor? Yoksa bir şey mi biliyordu? Eğer ablam ya da kocası ağızlarındaki baklayı çıkardıysa birkaç kafa kırardım. Babama gözlerimi kıstım. Taş gibi bir suratla karşılık verdi.

Marie gerilimi bozdu. Şükürler olsun. “Brynne, hayatım, tatlıyı hazırlamama yardım et lütfen. Frambuazlı pandispanya var ve tadı ilahi olacak.”

Frambuaz dediğinde gülümseme dürtüsü hissettim, gözlerim Brynne’in gözleriyle buluştu. Bana güleç bir şekilde göz kırparak Marie’yi mutfağa doğru takip etti.

“Başından savmak da ne oluyor baba? Akşamını falan mı bölüyoruz? Bu akşamın iyi olmadığını söyleyebilirsin, biliyorsun.”

Babam çenesini sıkıp kaşlarını kaldırarak bu küçük karşılaşmaya kimin liderlik ettiğini bilmeme izin veriyordu. Bir ebeveynin o güce sahip olması harikaydı. Beni anında ergenlik yıllarıma ve içine girdiğim bir karmaşık-

lık için güç durumunda kıvrandığım zamanlarıma götürdü.

“Aslına bakarsan, akşamımı bölüyorsunuz ama onunla alakası yok. Oğlumu gördüğüme her zaman mutlu olurum. Hayır, daha çok senin aramanı beklemek zorunda kaldığım için kuşkuluyum, Ethan.” Beni araştıran gözlerle yerime sabitledi.

“Gizli gizli konuşmayı kesebilir miyiz? Bir şeyle ilgili aranıp durduğun açık.”

“Ah, evet, bir şey,” dedi ters bir şekilde.

“Bununla ne demek istiyorsun?” Sesim çatladı. Siktir! Şimdi başım beladaydı. Babam biliyor muydu? Nasıl?

“Sanırım biliyorsun, oğlum. Aslına bakarsan, bildiğini biliyorum.”

“Biliyor musun?” Evet, sesim hâlâ kesinlikle sahnedeki bir opera sanatçısının sesi gibi çatlıyordu. “Bu nasıl mümkün olur?”

Aslında ifadesi birazcık yumuşadı. “Epeyce şey mümkünmüş gibi görünüyor oğlum. Hannah’dan telefon aldığımı ve torunumun neşeyle Ethan dayısıyla Brynne teyzesinin hamile olduğunu söylediğinde ne kadar şaşırdığımı hayal edersin.”

Aman aman! Anında elimi sakalıma doğru götürüp içinden geçirdim. “Demek küçük canavar sana söyledi, ha?”

“Aynen öyle.” Babam hâlâ haşın yüz ifadesini koruyordu. “Zara’nın anlatacak epeyce şeyi vardı.”

Teslim olurcasına ellerimi kaldırdım. “Ne söylememi istiyorsun baba? Bizi yakaladın, tamam mı? İsteyerek olmadı ve bizim de diğer herkes gibi şaşırdığımıza yemin edebilirim.”

Kollarını göğsünde bağladı, görünüşe göre benim hazırlıksız yakalanmamdan etkilenmemiştii. “Düğün ne zaman?”

Yere baktım, ona bir cevabım olmadığı için aniden utanmıştım. "Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandım.

"Lütfen bana hemen evleneceğinizi söyle." Babamın sesi daha gürültülü bir hal aldı. "Şu ünlülerden bazılarının yaptığı gibi bebek doğana kadar bekleyemezsin."

"Sesini alçaltır mısın?" dedim. "Brynne... şey, bağlılık konusunda endişeli. Onun için korkutucu... geçmiş yüzünden."

Babam bana açıklamam hakkında ne düşündüğünü hemen hemen gösteren dik bir bakış attı. "Bunun için çok geç, oğlum," diye homurdandı. "Zaten olabildiği kadar bağlısınız. Yasal bir evliliğin yararları olmadan çocuğunuzu doğurmak daha da korkutucu olacaktır, öyle olacağına seni temin edebilirim. İkiniz için de." Başını iki yana salladı. "Geçmiş unutun, geleceği düşünmeniz gerekiyor." Bifteğin peşindeki bir köpek gibi bana odaklandı. "Ona teklifte bulundun mu? Parmağında yüzük falan görmüyorum."

"Sana üzerinde uğraşıyorum, *dedim*," diye bağırdım. *Ve gerçekten uğraşıyorum, baba!*

"Zaman olduğu yerde kalmıyor Ethan."

"Gerçekten mi, baba? Bu kadarcık tavsiye için sağ ol." Gençlik yıllarımda alaycılığım için çeneme bir şamar yerdim. Şimdiyse sadece kısılmış gözler ve başka bir buz gibi dalgayla yetindim. Haberimizi çoktan paylaşmış olabileceğine dair bir düşünce belirdi aklımda. Mağrurca, "Marie de biliyor mu?" diye sordum.

"Bilmiyor." Babam bana göz devirme de ekleyerek kötü kötü baktıktan sonra Brynne ve Marie'ye katılmak için mutfağa gitti.

Uzaklaşmakta olan sırtına rahatsızlıkla baktım, biraz mesafenin şimdilik en iyisi olacağına karar verdim. Bir

aile kavgası yaşayıp *herkesin* keyfini kaçırmamanın manası yoktu. Sadece benim acı çekmem en iyisiydi. Kışımı kanepeye bıraktım ve bir tane sigara olmasını diledim. Ya da bir paket.

Ebeveynlerimizin verdiğimiz haberlere bu kadar farklı şekillerde tepki vermesi ne komikti. Tom Bennett ilk şokunu atlattıktan sonra bizim için mutlu olmuştu. Bir düğün tarihi talebinde bulunmamıştı ama sadece bizim mutlu olduğumuzu, kızını sevdiğimi ve kızına ve çocuğumuza bakacağımı görmeyi istemişti. Hatta sonbaharın sonuna doğru bir ziyarette bulunmayı bile önermişti ve bu Brynne'i heyecanlandırmıştı.

Brynne'in annesi de düğün tarihi sormamıştı. Bayan Exley tamamen farklı bir hikâyeydi, doğru ama öte yandan o benden hoşlanmıyordu ve bir büyükanne olacağı fikrinden de hoşlanmayacağından emindim. O zaman onun için çok kötüydü. Onunla paylaşmak için aradığımızda bizi hattın diğer yanında buz gibi bir sessizlik karşılamıştı. Brynne annesine babasına yaptığımız gibi Skype'la haber vermek istememişti ve nedenini şimdi anlıyordum. Annesi haberlerimizi duyduğunda berbat bakışlar atmış olmalıydı ve tatlı sevgilimin kesinlikle onu görmeye ihtiyacı yoktu. Telefonu kapattıktan sonra onu rahatlatmaya çalışma¹ yeterince kötü olmuştu. Evet, toprağa çizgiler çekilmişti ve fikrim sabitti. Brynne'in annesi açıkça kızından çok sosyal konumuna önem veren yargılayıcı bir kaltaktı. Neyse ki onunla temasımız en az düzeyde olacaktı.

Yani, evet, düğün tarihimiz belli olmadığı için babamın anlık düşmanlığı beni şaşırtmıştı. Özellikle iki gram sabır kudurmuş endişelerine bir son verecekken.

Saniyeler içinde Soot kucağıma kurulup rahatına baktı. Pürüzsüz, parlak tüylerini okşarken berrak yeşil gözlerini kaldırıp bana baktı. İyi bir akşamın hangi ara kadife bir yastığın üzerinde bana Kral Sik Kafa tacının uzatıldığı hale geldiğini merak ediyordum.

“Bir planım var,” dedim kediye. “Var. Sadece henüz kimseyle paylaşmadım.

Soot tamamen anlayışlı bir ifadeyle berrak yeşil gözlerini kırptırdı ve mırladı.

Brynnne

Ethan yemek masasındaki sandalyemi benim için çekerek kalkmama yardım etti. “Brynnne’e bahçeyi göstermek istiyorum,” diye duyurdu.

“Ama sofrayı toplamaya yardım etmeliyim?”

“Hayır, lütfen hayatım, izin ver Ethan sana annesinin güzel bahçesini göstereyim. Görmeyi istiyorum.” Jonathan’ın ses tonu bu konuya noktayı koydu. Karşı çıkmayı aklıma bile getirmedim.

Başımı kaldırıp Ethan’a bakıp uzattığı elini tuttum. “Şey, tamam, eğer aldırmazsanız. Somon ve *béarnaise* gerçekten güzeldi. Pişirme becerilerinden etkilendim, Jonathan.” Marie’ye göz kırptım. “Teyzemin mutfak büyücüsü olduğunu biliyordum ama sen beni şaşırttın.”

Jonathan omzunu silkti. “Öğrenmeye mecburdum.” Herkese Ethan’ın annesinin kaybını hatırlattığım için anında kötü hissettim. Küçük bir çocuk annesini kaybetmişti ama Jonathan karısını ve ruh eşini kaybetmişti. Öyle üzücü bir durumdu ki, ama Jonathan yıllarca böyle garip anlarla uğraşmanın getirdiği pratiklikle hiçbir şey

yokmuş gibi başka konuya geçti. “Marie ve ben bu akşam tam bir ekiptik tabii. Ben balık ve pilavı yaptım, o da salatayla tatlıyı.” Jonathan, teyzeme gösterişli bir şekilde göz kırptı. Onların... çıkıp çıkmadıklarını merak ettim; onları romantik olarak birlikte düşünmek garipti, ancak eğer doğruysa beni mutlu edecek bir düşünceydi. Belki sadece arkadaşlardı ama kesinlikle birlikte tatlılardı. Ethan’ın, babasını bir kadınla görme konusunda ne düşündüğünü merak ettim.

Ethan elini sırtıma dayayarak beni dışarı yönlendirdi. Soot önümüzden ilerledikten sonra tuğladan devasa bahçe vazolarından birinin üzerine sıçradı. Tenhadaki bir bank koyu mor hezaren çiçeği ve açık mavi lavantayla çevreleniyordu.

“Bu çok güzel, tıpkı kartpostallardaki bir İngiliz bahçesi gibi.” Ethan’ı omzumla dürttüm, basit bir bahçe turu için çok gergin görünüyordu. Çenesini sıkımişti ve yüzünde kararlı bir ifade vardı. Dikkatle, “Babanı Marie’yle görmek senin için zor mu?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Hiç değil. Marie ateşli.” Sırıttı. “En fazla, yürü be baba, derim.”

“Şey, bu rahatlatıcı. Bir an için biraz endişelendim. Yemek boyunca sen... gergin görünüyordun.”

Beni bahçe bankına doğru çekerek kollarını bana doladı ve başını boynuma gömdü. Saçlarıma doğru, “Şimdi de gergin görünüyor muyum?” diye homurdandı.

Parmaklarımla ensesini ovalarken, “O kadar değil,” diye yanıtladım, “fakat buradaki kasların çok gergin. Onlara ne zaman söyleyeceğiz? Şimdiye kadar yapacağımızı düşünüyordum.”

“İçeri girdiğimizde duyuruyu yapacağız. Önce seninle yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

“Seninle yalnız zaman geçireceğim.” Bana son derece dikkatle bakan yakışıklı yüzüne gülümsedim, bahçe ışıklarının parlaklığı mavi gözlerinden ufak parıltılar yansıtıyordu. Beni öpmek için eğildi ve ustaca tekniğiyle beni yutuverdi. Görüntüsüyle midem içimde ufak bir takla attı, ondan hâlâ mayısın başında Andersen Galerisi’ndeki akşamda gözlerimiz bir anlığında kilitlendiği ilk andan beri etkilendiğim gibi etkileniyordum.

Ethan babasının bahçesinde beni epey uzun süre öptü ama bunu bütün akşam yapabilirdim. Dudakları ve dili başından beri sihirliydi ve bu hâlâ değişmemişti. Ethan beni öptüğünde kendimi özel hissettiriyordu. Başka hiçbir erkek bana bu kadar sevildiğimi hissettirmemişti.

En sonunda geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasında tuttu. Başparmağını dudaklarımın üzerinden bir okşayışla geçirirken altdudağıma bir mesaj yollamaya yetecek kadar bastırdı. İçimi kıpır kıpır eden bir ‘sen benimsin’ hareketiydi bu. Ethan’dan gelen basit bir dokunuş bunu yapabilirdi gerçi ve artık bu hisse aşınaydım. Sadece onu daha fazla sevmeme sebep oluyordu, tabii bu mümkünse.

“Hallborough’tayken sana bir şey aldım. Köye gittiğimde bir antika dükkanında buldum ve senin için olduğunu anında anladım. Sana vermek için uygun anı bekliyordum.” Ceketinin cebinden dikdörtgen şeklinde ufak bir kutu çıkardı ve kucağıma bıraktı.

“Ah... hediye mi aldın?” Paketi kaldırıp yumuşak mavi kâğıdını açtım. Bir kitaptı. Çok eski ve çok özel bir kitap. Ethan’ın bana neyi verdiğini fark ettiğimde kalbim gümbürdemeye başladı. “John Keats’ten *Lamia*, *Isabella*, *The Eve of St. Agnes* ve Diğer Şiirler mi?” Tamamen şoka girerek konuşamadım.

“Hoşuna gitti mi?” Ethan’ın ifadesi tereddütlüydü ve

bu hediye için çabaladığını fark ettim, hoşuma gidip gitmeyeceğinden emin değildi. Keats kitaplarının ilk baskısı bir servet demekti ve bu bir ilk baskıydı. Yeşil deriyle bağlıydı ve kitabın sırt kısmında hâlâ altın rengi işlemeli soluk harfler vardı, benim için bir sanat eseriymiş.

“Aman Tanrım! Evet, öyle diyebilirsin bebeğim. Bu çok güzel, fevkalade bir hediye. Her zaman kıymetini bileceğim.” Dikkatle kapağını açtım ve görebilmek için bahçe lambalarına doğru kaldırdım. “Bir yazı var. ‘Marianne’im için. Her zaman senin olan, Darius. Haziran 1837.” Tek elimi boynuma dayayarak Ethan’a doğru baktım. “Bu bir âşığın hediyesiymiş. Darius, Marianne’i sevmiş ve ona kitabı vermiş.”

Yumuşakça, “Tıpkı benim seni sevdiğim gibi,” dedi.

“Ah, Ethan. Eğer böyle şeyler yapıp durursan beni yine ağlatacaksın.”

“Şey, gözyaşlarına bir şey demem, gerçekten. Hiç öyle hissetmedim. Özellikle de hüzünlü gözyaşları değilse. İstedğin zaman mutluluktan ağlayabilirsin, bebeğim.” Alnını alnıma dayamak için eğildi. Geri çekilirken, “Gözyaşlarının tadına tapıyorum,” dedi.

Yanağına dokunup fısıldadım, “Ben de seni seviyorum. Ve bana çok fazla pahalı hediyeler veriyorsun.”

“Asla, bebeğim. Eğer yapabilseydim sana dünyaları verirdim. Asla bir şey istemedim. Kendinle ilgili çok cömertsin ve ruhunla beni alçakgönüllü olmaya itiyorsun. Zamanın çoğunda sana hayranlık duyuyorum. Bu doğru.” Sözcüklerini vurgulamak için başını salladı. “Yalan söylemiyorum.”

“Şimdi de sen gerçek misin, diye sorma sırası benim.”

Yeniden başını onaylarcasına sallamadan önce gözleri üzerimde gezindi. “Sanırım ben seninle tanıştığında gerçek oldum.”

Ethan banktan kalkıp önümde dizlerinin üzerine çökünce kalbim ayaklarımın altındaki parke taşlarına düşüverdi. Ellerimi ellerine aldı.

“Sınırlar konusunda biraz sert olduğumu ve hayatına tepetaklak girdiğimi biliyorum ama seni bütün kalbimle seviyorum. Bundan asla şüphe duyma. Sen benim kadınımsın, seni istiyorum ve sonsuza kadar benimle olmana ihtiyacım var. Ne olursa olsun seninle bir gelecek isterdim. Bebeğin geliyor olması sadece bunun doğru olduğunun bir işareti. Biz doğruyuz güzelim. Birlikteyken hem de nasıl doğruyuz.”

Konuşamadım ama ona katılıyordum. Birlikteyken çok doğruyduk.

Tek yapabildiğim güzel gözlerinin içine bakmak ve Ethan Blackstone’a zaten olduğumdan daha fazla âşık olmaktı. Benim muhteşem adamım.

Hayatta attığımız adımlar asla net değildi ve kimse geleceği tahmin edemezdi, fakat Ethan’ı gördüğüm gece onunla ilgili özel bir şeyler olduğunu biliyordum. Onunla ilk defa birlikte olmak için dairesine gittiğimde, biliyordum. Kararımın hayat değiştiren cinsten olduğunu da biliyordum. Benim için öyle olmuştu. Bir partnerde hayalini kurabileceğim her şeydi o, hatta hayal etmemin mümkün olmadığı daha bir sürü şeydi. Zamanlama her zaman olması gerektiği gibi değildi. Hayatınıza ne gelirse gelsin, ne zaman gelirse gelsin başa çıkardınız.

Basitçe Ethan benim için... aradığım adamdı. Ellerini sıktım. Verebileceğim tek yanıtı, kalbimin nasıl süratli attığı hesaba katılırsa, eğer beni tutmazsa havada süzülecekmişim gibi hissediyordum.

“Brynn Elizabeth Bennett, benimle evlenerek beni yaşayan en mutlu adam yapar mısın? Karım ve çocukla-

rımızın annesi ol.” Başını yana eğip geri kalanları fısıldadı. “Beni gerçek yap. Yalnızca sen yapabilirsin bebeğim. Sadece sen...”

“Evet.” Çabucak başımı salladım.

O ufacık kelimeyi bile nasıl söylemeyi başardım bilmiyorum. Kendimi yüksek sesle konuşurken duydum, fakat gerçekte tek yapabildiğim ona bakmaktı. Önümde dizlerinin üzerine çöküşüne bakmak ve bana doğru döktüğü aşkı hissetmekti. Söyleyebileceğim daha çok şey vardı ama yapmadım. Sadece anın içinde olmak ve Ethan’ın benden onu gerçek yapmamı istediği zaman hissettiklerimi hatırlamak istedim.

Onu bana söylerken ne demek istediğini anlıyordum. Anlıyordum, çünkü ben de onunla ilgili aynı şeyleri hissediyordum. Beni karanlıktan çıkarıp ışığın içine sokmuştu. Ethan bana hayatımı geri vermişti.

Soğuk ve ağır bir şey parmağıma kaydı. Ne olduğunu görmek için başımı eğdiğimde, sol elimin dördüncü parmağındaki nefes kesici yüzüğü gördüm. Antika, şatafatlı ve devasaydı; elmaslarla birlikte platinin içine yerleştirilen altıgen bir mor ametist bana doğru ışık saçtı. İyice bakabilmek için bahçe ışığına doğru tuttum. Muhteşem, güzel ve benim için fazlasıyla abartılıydı, fakat onu Ethan seçtiği için çok ama çok sevdim. Ellerim titredi ve gözyaşları baş gösterdi. Onları hiçbir şey için durduramazdım. Az önce gözyaşlarıma aldırmadığını söylemesi iyi bir şeydi, çünkü biraz sonra her bir yanına damlayacaklardı.

Gerçi bunlar kesinlikle sevinç gözyaşlarıydı. “Ben-ben seninle e-evlenmek istiyorum. İs-istiyorum. Seni çok seviyorum, Ethan.” Kelimelerim bir hıçkırık halinde çıktı. Ona öyle bir kapılmışım ki, bir şeyleri zorlukla sindirebiliyordum ve hiper hormonal halimin de yardımcı olmadığından emindim.

Ethan elimi tutup öptü, top sakalının tanıdık sürtünmesiyle birlikte sıcak dudaklarının birleşimi beni kelimelerle tarif edemeyeceğim bir şekilde rahatlattı. Bana sevildiğimi hissettirdi ve bunu her zaman yapıyordu. Artık ona aittim ve bu düşünceyi kollarımı açarak kucaklıyordum. Bunu yapmak biraz zamanımı almıştı ama oraya ulaşmıştım. Ethan'ın aşkını kabul etmiş ve karşılık olarak ona bütün benliğimi sunmuştum. En sonunda.

Hayatta bu kadar mutlu olmanın mümkün olduğunu hiç bilmiyordum.

Sakalı tenimi gıdıkladı. Sıcak bir dil mememin ucunda kıvrılarak, onu sıkı, karıncalanan bir tomurcuğa çevirdi. Ağzına doğru yükseldim ve hazzın sesiyle inledim, yalnızca onu kışkırtmış gibi görünüyordu. Birileri uyanıktı ve kahvaltıdan önce beni boşaltmaya niyetliydi. Günüme başlamak için en güzel yoldu bu.

Göz kapaklarım titreyerek açıldı ve gözlerim onun gözlerine kilitlendi, benim uyanmam ona devam etmesi için verilen bir işaret fişeği gibiydi. Ethan'la böyle uyanmaya bayılıyordum. Beni aşağı bastıran ağırlığı, bacaklarımın arasına sıkıca giren kalçaları, ellerimi yatağa sabitleyen elleri. Aleti kararlı bir kayışla içimi doldururken gözleri alev aldı. Hazzımı dillendirdim ve onunla mümkün olduğu kadar buluşmak için yukarı yükseldim. Diliyle ağzımı esir aldı ve bedenimde sahip olacağı diğer parçayı buldu.

Ethan tarafından sahiplenilmek güzeldi. Çok güzel.

Yavaşça ve sabit bir şekilde hareket etti, ritmini derin darbelerle gittikçe artırıyor, kalçalarını her kıvrışında yaptığı küçük sürtünmelerle sona eriyordu. İçimdeki kasları etrafında sıkıca kastım, ona yardım edeceğini ve

bana daha hızlı rahatlama getireceğini biliyordum. Şu günlerde bunun için açgözlüydüm.

“Henüz değil, bebeğim. Bu defa bekleyeceksin,” diye soludu bana doğru. “Seninle birlikte boşalacağım ve zamanını ben sana söyleyeceğim.”

Bizi çabucak döndürdüğünü hissettim, beni üste yerleştiriyordu ama benim onu öyle sürmeme izin vermeye niyeti yoktu. Ethan kendini oturur pozisyona getirdi ve kalçalarımı sertçe kavradı, böylece beni aletinin üzerinde yönlendiriyordu. Her darbeye birlikte çok derinlerime giriyordu, bedenlerimiz birleşirken yüzlerimiz birbirinden santimetrelerce uzaktaydı. Her şeyin gözlerimde yazdığını görebiliyordu; onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu, onu ne kadar istediğimi.

“Ahhh, Tanrım...” Titredim, beni tüketmek üzere olan çarpışmayı umutsuzca kontrol etmeye çalışıyordum. İmkânsız olduğunu biliyordum, çünkü Ethan bana vermekte ustaydı. Seksi yönlendirmede de bir ustaydı. Baskın doğası tüm gücüyle dışarı çıktı, orgazm olabilmemi kontrol ediyordu. Bazen beni bekletirdi. Bugün o zamanlardan biriydi. Beni nereye götüreceği ihtimalinden hiç endişem yoktu gerçi. Beklemek, sadece en sonunda gelen şeyi çok daha iyi hale getiriyordu.

“Aletimin üzerine inerken cennet gibi hissettiriyorsun,” derken dudakları yine benimkileri buldu, o an için daha gelecek kelimeleri susturuyordu. “Benim için ne kadar da ıslaksın... ve daracık vajinan beni sıkıyor. Vajinana bayılıyorum, bebeğim.” Ritüelin bu kısmını bekliyordum: Ethan’dan gelen edepsiz konuşmalar. Hiçbir şey beni onun dilinden dökülen şeylerden daha çok tahrik edemezdi. Şey, belki diliyle gerçekten yaptığı şeyler ederdi. Ve penisıyla. Ethan edepsiz sözler söyleyip kulağa

küfür gibi gelmemesini sağlayabilirdi. Zaten bazı edepsiz kelimeler İngilizlerde aynı anlama sahip değildi. Buradayken evde olduğu gibi küfür anlamında değillerdi. Ethan'ın erotik mırıldanmaları beni şehvetle delirtiyordu.

Onu içeri aldım ve bana sahip olmasına izin verdim, aletiyle alttan içime girerken dillerimizi birbirine karıştırarak sadece birleşmemizin yoğunluğu artırıyorduk. Hareketlerim onun tarafından kontrol ediliyordu, beni tekrar tekrar şişkin aletinin üzerinde kaldırıp indiriyordu. Daha da sertleştiğini hissettim ve onun beni yutması için dua ettim.

“Lütfen...” Bir mırıltıyla yalvarırken dili ve dudaklarıyla sözlerimi yutuverdi.

“Benim güzelim boşalmak mı istiyormuş?”

“Evet, hem de çok fena halde.”

Ellerinin beni yönlendirdiği kalçalarımından ayrıldığını ve meme uçlarımı çimdiklemek için yukarı çıktığını hissettim. “Boşaldığında adımı söyle.”

Keskin acı resmen beni ısırdı, tutmaya çalıştığım his devasa bir dalgayla kırılarak çarpışmanın olmasına izin verdi. “Ethan, Ethan, Ethan...” diye sayıklayarak ileri doğru üzerine yığıldım. Bedenimi daha fazla dizginlemekten acizdim. O andan sonra benim için her şey istemsiz oldu ama onun zirveye ulaştığının farkındaydım. Şiddetli inlemelerini duydum ve derinliklerime fışkırttığı menisinin sıcaklığını hissettim, bana bebeğimizi böyle yaptığımızı hatırlatıyordu. Tıpkı böyle. Bedenlerimiz ahlaksız bir çılgınlıkla birleşirken nirvanaya ulaşıyorduk ve hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

Beni yukarıda tuttu, kalçaları bu birleşmenin hazzının son zerrelere üzerinde çalışarak yavaşça sürtünüyordu. Göğsüne doğru mırıldandım ve hiç hareket etmek istemedim. Asla.

“Pekâlâ, günaydınlar size, Bayan Blackstone,” dedi yumuşak bir gülüşle.

“Mımmmm... iyi bir gün, değil mi?” Kalçalarına doğru hareket edip aletin üzerinde kasıldım, hâlâ içimde yarı yarıya sertti. “Henüz Bayan Blackstone değilim.”

Nefesi kesildi, “Ağır ol bakalım, güzelim. Senden dü-rüst bir kadın yapamadan beni öldürme.”

Kahkaha attım. “Sanırım ben senden daha fazla tehli-kedeyim. Tanrım, bana çılgınca şeyler yapıyorsun.” Du-daklarına ve burnuna sürtündüm, birlikte geçirdiğimiz zamanı ve işe gitmeden önceki kısa süre için tamamen benim olduğu düşüncesini seviyordum.

Olimpiyatlarla birlikte çok gerilmişti ve çok sıkı çalışı-yordu, yapabildiğim her yolla ona yardım etmeye karar-lıydım. Gününe başlaması için ona akılları uçuran seks vermek bunlardan biriydi ve yararlarından ben de payı-ma düşeni alıyordum.

“Sana çılgınca şeyler yapmayı seviyorum. Seni se-viyorum.” Beni tatlıca ve ağır ağır öptü. “Ve yakında Bayan Blackstone olacaksın, yani söylememe alışsan iyi edebilirsin.”

“Tamam. Sanırım senin için bunu yapabilirim.” Sol elimi şöyle bir açıp yeniden yüzüğüme baktım, koyu mor taş soluk gün ışığında neredeyse siyah görünüyordu. “Ben de seni seviyorum.” Parmağımdakini görmek hâlâ beni birazcık şoka sokuyordu. Ethan’la nişanlan-mıştım ve gerçekten evlenecektik. Ve gerçekten onun bebeğini taşıyordum. Altımdaki yer hangi ara kaymıştı? Kendime bunun bir rüya olmadığını söyleyip durmak zorundaydım.

“Yüzük gerçekten hoşuna gitti mi?” diye sordu yumuşakça. “Antika eşyaları sevdiğini biliyorum ve bu o kadar alışılmadıktı ki, modern bir şey yerine bundan hoşlanabileceğini umdum.” Yüzümü kendine doğru tuttu ve başparmağıyla çenemi ovaladı. “Ama eğer farklı bir şey istiyorsan sadece söyle. Geleneksel bir nişan yüzüğü olmadığını biliyorum ve her konuda mutlu olmanı istiyorum.”

Sağ elimle korumacı bir şekilde sol elimi tuttum. “Yüzüğümü seviyorum ve asla geri almayacaksın,” diyerek takıldım. “Biliyor musun, bazı ışıkların altında neredeyse siyah oluyor. Siyah bir taş*.” Ona genişçe gülümsedim.

Demek istediğimi anladığında bana gülümseyerek karşılık verdi. “İyi mi?”

“Çok iyi, Bay Blackstone. Hediyelerinizde benzersiz bir zevkiniz var. Fazla abartılı olsalar da hepsini seviyorum. Beni şımartıyorsunuz.”

Aşağıda kalçalarını çevirerek bedenlerimizin hâlâ bütün olduğunu hatırlattı. “Benim yeteneğim bu ve daha yeni başlıyorum, bebeğim. Bekle de gör.” Göz kırptı.

“Ben sana hiç hediye vermedim,” dedim. Dizlerimin altında toplanan örtülerdeki tüyü çektim.

“Bana bak.” Sesi ciddiyetle doluydu, tüm şakacılığı gitmişti.

Gözlerimi kaldırıp onun ışıldayan mavi gözleriyle buluştum.

“Bunu söyleme. Bu doğru değil. Bana bunu verdin.” Elimi alıp kendi kalbinin üzerine yerleştirdi. “Ve bunu.” Elini benim kalbimin üzerine koydu. “Ve bunu.” İkimizin elini birden karnımın üzerine koydu ve orada bıraktı. “Bunlardan daha büyük armağan yok, Brynne.”

Bölüm 15

Brynne

Alışveriş gezisi, bunun tam bir delilik olacağı teorimi kanıtladı.

“Ne demek bu ayakkabıları giymeyeceksin?”

Benny kristallerle işlenmiş en azından on beş santimlik olan Louboutin stilettoları yukarı kaldırdı. “Bunlar seksi. Dikkatleri çekebilirsin, hayatım. Bacaklarını metrelerce gösterecek.”

Gözlerimi devirdim. “Amacı ne tam olarak?”

“Seksi görünmek?”

Ben’e başımı salladım. “Hayır, hayatım. Günün anlam ve önemi evleniyor olmak, bir eskort servisi için çalışıyormuşum gibi görünmek değil.” Karnımı işaret ettim. “Hamileyim, hatırladın mı?”

Sol tarafımdaki Gaby alayla, “Evet,” dedi. “Hâlâ iki hafta boyunca benden bir sır olarak sakladığına inanmıyorum!”

“Üzgünüm, isteyerek değildi ve benim için büyük bir şok olduğundan bahsetmiş miydim? Sadece bir yönden de değil.” Ölçülü bir şekilde dokundurmasına karşılık verdim. “Güç bela insan gibi hissetmeye başlıyorum.” Kaşlarımı çattım. “*Güç bela* kelimelerine odaklan.”

Gaby başını iki yana salladı. “Bahse varım öyledir,”

dedi. Baş nedime elbisesi bulabilmek umuduyla çıkardığımız elbise yığınının bir bakış attı. "Yedi hafta Bree. Bu düğünü yapmak için yedi haftamız var. Delilik."

"Biliyorum. Bunu planlamak için biraz daha vaktimin olabilmesini dilerdim ama Ethan bunu mümkün olduğunca çabuk istiyor. Olimpiyatlar sona erdikten sonra iki haftamız boş olacak." Sesimi bir fısıltı haline düşürdüm. "Büyük bir haber yaparak evlenmemizin ve çocuk beklediğimizi duyurmamızın peşimde olup beni izleyen her kim ise gözünü korkutup caydıracağını düşünüyor. Sadece haklı olmasını umut edebiliyorum." İçimde ufak bir hareketlenme oldu ama korkuyu kenara ittim. Peşimde kimin olabileceği hakkında endişelenmek için artık gerçekten vaktim yoktu. Bir bebeğim olacaktı, artık koruyacak bir insan daha olacaktı. O role girmenin ne kadar kolay olduğunu görmek beni şaşırttı. Biyolojinin bizimle fiziksel bağlantısı olduğunu fark ettim. Doğmamış bebeğimi korumak, takip etmem gereken doğal bir içgüdüydü. Derin bir nefes aldım ve Ethan'ın beni çok iyi koruduğunu, risk almadığımı kendime hatırlattım. Artık almıyordum. Hayır, eski cep telefonuma gelen ucubik mesaj beni ürkütüyordu, tabii videodaki saldırganlarımdan ikisinin büyük bir ihtimalle ölmüş olduğu fikri de öyle. Len'in tam manasıyla nöbet tuttuğu yere göz attım, gelinlik dükkânı gardını biraz olsun düşürmüyordu. Ethan ve Neil'in Olimpiyatlarla meşgul olduğu şu günlerde Len gölgemdi resmen. Ona gülümsedim ve bir an için ifadesinin yumuşadığını gördüm, sonra koruma görevine geri dönerek odayı taradı ve deliliği uzakta tuttu. Tanrı'ya şükürler olsun.

Gaby endişemi sezmiş olmalıydı, çünkü kolunu etrafıma doladı. "Bir sürü şey atlattın. Nasıl oluyor da şu

anda delilikle gözün dönmüyor kızım?” Bir nefeslik süre için güç bela durakladı. “Renk? Mor mu, lavanta mı giymemizi istiyorsun?”

“Bu çok iyi bir soru. Cevabını bilmediğim cinsten.” Omzumu silktim. “Delilikle gözümün dönmesiyle ilgili sorundan bahsediyorum,” dedim bir iç çekişle birlikte, “ve hoşuna giden bir şey bulabilirsen mor içinde olman hoşuma giderdi. Elaina ve senin, seçtiğiniz kıyafetlerin içinde iyi hissetmenizi istiyorum Gab. Ve kıyafetlerinizin aynı olmasına da gerek yok ya da hatta aynı tonda veya kumaşta olmasa da olur. Sevdiğiniz şeyleri giymenizi istiyorum. Her şeyin içinde güzel olacaksınız...”

Ben amirane bir tavırla, “Tamam, faydasız çene çalman yeter. Bir gelinlik bulmamız gerekiyor ve zaman akıp gidiyor,” derken oyuncu bir şekilde saatine baktı. “Bir gelinlikte istediğin şeyleri bana söyleyebilir misin, hayatım? Eğer neyi aradığını bilirimsem bunu yapabilirim.” İki eliyle birlikte parmaklarını şaklattı.

Gaby, Ben’in duyurusuna karşılık gözlerini devirdi. “Bu biraz cüretkârca, Ben. Sen bir erkeksin. Londra’daki milyonlarca dükkân içinden Bree’nin gelinliğini saptayabileceğini sana düşündürten nedir?”

Ben Gaby’e baktı ve ona cık cıkladı. “Ben eşcinselim. Yeteri kadar konuştum, kadın. Sizi hiç yanlış yönlendirdim mi?” Ben, Gaby’e baştan ayağa bir bakış attı. Her zaman Gaby’nin kıyafetlerini seçmesi sır değildi ve Gaby onun tavsiyelerini hep yürekten dinlerdi. Ben moda ve tasarım konusunda iyiydi. Tanrım, ikisini de o kadar çok seviyordum ki.

“Önceki tavsiyeni beğendim, Benny. Basitlikten ilham alan vintage bir parça, dantel güzel ve kollarının olmasını istiyorum. Kısa olabilirler ama kolsuz gelinlik

istemiyorum.” Ellerimle karnımı işaret ettim. “Bir anda şişmeye başlama ihtimalime karşı, belki yüksek bir bel en iyisi olur. Belki bir parça mor olabilir?”

Ben gözlerini devirdi. “Gereksiz şeyleri hiç arama hayatım.” Başını merakla yana eğdi. “Ağustos’un yirmi dördünde karnında şişlik olacak mı?”

“Bilmiyorum ve başlama, lütfen. Bütün konuklar hamile olduğumu biliyor olacak, o yüzden gerçeği saklamaya çalışıyor değiliz. Güven bana, zaten annemden çoğunu duydum. Bir bebeğimiz olmayacakmış gibi davranmamızın bir şekilde daha saygıdeğer olduğunu düşünüyor. Ahh, yarattığı dramadan iğreniyorum. Niçin sadece benim için mutlu olamıyor? Tanrı aşkına, bir torun sahibi olacak!”

Gaby tek elini omzuma koydu. “Şişkinlik olsun ya da olmasın, çok güzel olacaksın ve annenin bunu aşması gerekecek. Ona muhteşem bir düğün sunacağız ve sen öyle güzel bir gelin olacaksın ki, her şeyi sevmekten başka seçim şansını olmayacak.”

Böyle söyledikleri için çok tatlılardı ama annemin fikrini değiştirmek için büyük umutlarım yoktu. Ethan’ı ve ilişkimizi duymak istemiyordu. Aslında Ethan’la ve bebeğimizle olarak hayatımı bir kenara attığımı söyleme yüz-süzlüğüne sahipti. Yine hamile kaldıktan sonra geçen dört yılın ne anlamı olduğunu sordu. Bu dediği canımı acıttı. Hakkımda gerçekten böyle seviyesizce düşünüyordu. İlki benim hatam değildi ve bu defa, şey... hamile kalmak gibi bir niyetim yoktu. Ethan’ı tanıyorum ve sorumsuzca davrandım ama sonucundan pişman değildim. Pişman olamazdım. Karnıma dokundum ve ileri geri okşadım. Annem ne derse desin ya da ben kendi hakkımda ne düşünürsem düşüneyim bebeğimize hamile kalmak sevgiy-

le yapılmıştı. O kadarının doğru olduğunu biliyordum. Ethan'ı seviyorum ve o da beni seviyor. Annem konsepti anlasa da anlamasa da, verebileceğim başka bir karar yoktu; bu dünyada benim için başka bir seçim yoktu.

“Teşekkürler çocuklar. Gerçekten... Siz ikiniz olmasaydınız bu kadar kısa süre içinde bunları nasıl hallederdim bilmiyorum,” dedim bir iç geçirişle. “Hatta Elaina ve Hannah bile uğraşüyor. Gerçekten bunu başarabileceğimizi umuyorum.”

Ben, “Sanki yapamazmışız gibi,” diye dudak büktü. “Bu, sosyetik, son derece kaliteli ünlülerin listelendiği, bizzat Majestelerinin davetli olduğu kır malikânesindeki düğüne yardım etmemi önlemek için bana bir silah doğrultmak zorunda kalırsın!”

“Evet, şey, dua edelim de o gelmesin. Elaina'nın o küçük düğün planlamacısını işe almam için beni ikna etmesine şükürler olsun. Victoria fena bir şey. Kraliçeleri ve prensleri içeren her şeyle onun ilgileneceği bana garanti edildi. Birinin düğününde yer alan kraliyet ailesi protokolleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum.” Ben'e ve Gaby'e bakarak ellerimi havaya kaldırdım ve her şeyin farkına varmamla birlikte zorlukla yutkundum. “Sanırım kusaçım.”

Ben kararlı bir şekilde, “Hayır. Artık kusmak yok, cici,” derken uzun kolunu omuzlarıma sardı. “Öncelikle güzel bir öğle yemeği için oturacağız ve kuvvetleneceğiz, sonra şatafatlı, ünlüsü bol kır düğünün için kusursuz gelinliği bulmaya geri döneceğiz. Tam yedi hafta içinde olacak olan düğün.” Ben yukarı doğru bakarak parmaklarını çaprazladı. “Bunu yapabiliriz.”

Öğle yemeğindeyken Ethan'a mesaj atmaya karşı koyamadım. Şakalaşarak konuşmalarımızdan hoşlanıyor gibiydi ve eğer toplantıda değilse genellikle cevap veriyordu, hatta bazen toplantıdayken bile cevap veriyordu. Edepsiz mesajlaşmalarımız da oluyordu. Yazarken sırtıtım: **Seninle evlenmeye çıplak gelmek zorunda kalabilirim. Henüz elbiseyle ilgili şansım dönmedi. Şimdi öğle yemeği mi yiyorsun? ♥**

Gelen mesajıyla telefonumun titremesi için uzun süre beklemem gerekmedi. **Hayır bebeğim. Yanlış anlıyorsun. YALNIZCA balayı için çıplak olabilirsin. Düğünde giyinmek zorunlu. xx**

Gürültüyle kahkaha attım ve arkadaşlarımdan meraklı bakışlarına maruz kaldım. Salatama gömülerek hatamı telafi etmeye çalıştım. Pek bir işe yaradığı söylenemezdi gerçi.

Ben pis bir gülüşle, "Yine mi seks mesajları atıyorsunuz?" diye sordu.

"Üzgünüm. Kendiliğinden geliyor." Başımı yana eğip omzumu silktim. "Hormonların suçu?" Bir defalığına olsun hormonları kullanmaya değerdi.

Ben, "Yakaladım seni, hayatım," dedi bir sırıtışla, burnunu sokma radarı tamamen alarmdaydı. Yemin ediyorum eğer isterse bir rahibeyi iç çamaşırını çıkarması için etkileyebilirdi. Korkutucu bir bokluktu bu, şu her şeyi anlama becerisi.

"Sadece birbirlerine baksınlar yeter ve odadaki insanlar sadece onları izleyerek kendiliklerinden çıldırabilirler." Gaby şarabından büyük bir yudum alırken sesi yine alaycılıkla örülmüştü.

Bir bardak şarapla ona katılamadığım için somurttum, şu anda onu delice kıskanmanın doğal olduğuna karar

vermiştim. "Sürtüklük etme Gab, zaten şarapla sataşarak beni zorluyorsun. Eğer Ethan kendiliğinden gelişen bir şekilde beni çıldırtırsa engel olamam."

Gaby kahkaha atarak bardağını Chardonnay'le doldurdu. "Ethan'ın seni hamile bırakmasına şaşmamalı. İlk günlerde yaşamanızı sağlayacak kadar yemenin ve içmenin sizin için ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyorum. Tüm yaptığınız tavşanlar gibi çiftleşmektir."

Ona en iyi boş suratımla baktım. Kıkırdamaya başlamadan önce on saniyeliğine dayanabildim. "Gerçekten de öyleydi."

Telefonum çaldığında aptalca takılıyor, sersem sersem konuşuyorduk. Arayan annemdi. Bu saatte mi? Orada sabah olduğunda asla beni aramazdı.

"Siktir! Annem arıyor. Onun hakkında yalan yanlış konuştuğumu sezmiş olabilir mi sizce?" Sesli mesaja bırakmaya karar verdim.

Gaby, "Annen aradığında *Sapık* filminin müziği mi çalıyor?" diye sordu, patates kızartması yarı yolda kalmıştı.

Omzumu silktim. "Ethan benim için ekledi." Rahatsız edici bir sessizlik oldu. "Ethan eklentilerle ve ufak aletlerle uğraşıyor hep." Sessizlik düzenli bir şekilde büyüdü. "Yani, eğer uyumluysa..." Canlı ve eğlendirici bir şeye kahramanca tutunmaya çalıştım.

Benny kahkaha atmaya başlayarak beni kurtardı ve bulaşıcı bir hal aldı. Lanet olsun, eğer annemden gelen bu berbat düşmanlığı bir kenara bırakmak zorunda kalırsam, durumdaki küçük eğlenceyi bulmaya çalışabilirdim. Ben, annemle tanışmıştı ve konuşacak kadar yaşamıştı. Annem ona tolerans gösteriyordu, fakat Gabrielle'i seviyordu, o yüzden Gaby'nin anneme karşı biraz sert olduğumu düşündüğünden emindim. Ama öyle değildim. Ben, gerçeğe tanıklık edebilirdi.

Bir dakika sonra telefonum yeni bir sesli mesaj uyarısı verdi, şaşırtıcı bir şey yoktu. Annem her zaman sesli mesaj bırakırdı. Aramalarına baktığımı biliyordu ve bana karşı olduğundan daha öfkeli hale gelmesine sebep oluyordu. Aniden yorgun hissettim. Aramızdaki bu savaşı sürdürmek yorucuydu. Sadece barışmamızı diledim. Eğer kızım la ya da oğlum la ileride böyle işkenceli bir ilişki yaşarsam, bu beni öldürürdü.

Limonatamı yudumlarken dalıp gittim, Gaby ve Ben'in farklı tarzlardaki duvaklardan ve hamile bir gelin için beyaz bir gelinlikle krem rengi bir gelinlik arasındaki artılardan ve eksilerden bahsetmelerini dinlerken rahatladım. Ta ki suçluluk içime doğru kıvrılana kadar.

Durumla başa çıkmam hakkında bu tam olarak ne söylüyordu? Ya günün birinde kızım benimle konuşmak istemezse? Benim etrafımda bulunmaya dayanamazsa? Benim iki yüzlü bir sürtük olduğumu düşünürse?

Parçalara ayrılırdım.

Telefonumu aldım ve sesli mesaja bastım.

"Bryenne, seninle konuşmam gerekiyor. Bu—bu... acil bir durum. Ethan'ı aramaya çalışacağım ve ona ulaşabiliyor muyum diye bir bakacağım."

Anında soğuk bir korku beni yıkayıp geçti. Eğer annem Ethan'ı arayacak kadar kendini düşürüyorsa, o zaman kesinlikle çok kötü bir şey vardı. *Hayır! Babamla ilgili olmasına izin verme. O olmasına izin verme.* Aklımda o kısma gidemiyordum bile. Hatta donup kaldım. Sesi normal değildi. Sanki ağlıyor gibi geliyordu. Annem asla ağlamazdı.

Hızlı aramadaki numarasına basarken elim titredi. Ethan'dan gelen bir kısa mesaj bildirisini fark ettim ama görmezden geldim. Ve sonra Ben'in telefonu bir Noel ağacı gibi ışıldamaya başladı.

“Sorun ne, Bree?” Gaby koluma dokunmak için uzandı.

“Bilmiyorum. Annem... acil bir durum olduğunu söyledi... ağlıyordu...”

Duvarlar hızla üzerime kapanmaya başladı, kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, bedenimin titrediğini hissedebiliyordum. Ben telefonunu cevapladı. Gözleri benimkilerle döndü ve konuştu: “Tam burada. Şu anda annesini arıyor.”

Ben’in Ethan’la konuştuğunu biliyordum ve kötü haber olduğunu da biliyordum. Arama bağlanırken zihnim sisle dolu gibi hissettirdi ve hattın diğer ucundan annemin sesinin geldiğini duydum. Her şey öyle hızlı hareket ediyordu ki, durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Zamanı durdurmak istedim. *Durdurun şunu. Lütfen durdurun... Annemin bana söylemek zorunda olduğu şeyi bilmek istemiyorum.*

“Brynne? Hayatım, yanında birileri var mı?” Annem bana asla *hayatım* demezdi ve sesi asla şu andaki gibi çıkmazdı.

“Anne! Sorun ne? Ben ve Gaby’yle birlikteyim. Gelinliğim için alışveriş yapıyoruz...” Sesimin çatlamaya başladığını duyabiliyordum. “Niçin Ethan’ı aradın?” Annemden gelen sessizlik bir bıçak gibi yüreğime giriverdi. Gelinlik yorumum yüzünden sessizleşmediğini biliyordum. Sebebinin o olduğuna inanmak istiyordum ama biliyordum.

“Brynne... konu baban.”

“Babama ne olmuş? O... iyi mi?” Soruları zorlukla çıkarabiliyordum. Benny’ye doğru bir bakış attım ve yüzüne yerleşen düpedüz acıyı gördüm. Sonra kendi telefonuna doğru yumuşakça konuşmaya başladı. Bana bakmıyor, gözlerini sadece aşağıda tutuyordu. Ne yaptığını

biliyordum. Ben, Ethan'la konuşuyor ve gelip beni alabil-
sin diye ona hangi restoranda olduğumuzu söylüyordu.

*Hayıuuuuuuur! Bu çok kötü bir şeyin olduğu anlamına ge-
liyordu.*

"Brynne, hayatım, baban... yüzme havuzunda boğul-
muş... bakım servisi onu bulmuş..."

Kulaklarım kelimeleri duydu ama zihnim reddetti.
Kabul edemezdim. Etmezdim. "Hayır!" diyerek onu kes-
tim.

"Brynne... bu doğru. Keşke doğru olmasaydı... ama
öyle."

"Ama yapamaz... Anne. O olamaz... hayır! Hayır,
bunu bana söyleme! Anne... Anne?"

"Hayatım, uzun süredir sudaymış. Muhtemelen bir
kalp krizi geçirmiş."

"H-h-hayır..." diye kekeledim. "Doğru olamaz. Ba-
bam beni ziyarete Londra'ya geliyor. Düğünüm için ge-
liyor... beni o verecek. Öyle söyledi. Bana burada olaca-
ğını söyledi..."

"Brynne... o gitti, hayatım. Çok üzgünüm." Ağlıyor-
du. Annem telefonda bana hıçkırıklarla anlatıyordu ve
şimdiye kadar onun ağladığını hiç görmediğim ya da
duymadığım düşüncesine takıldım.

Telefonumu düşürdüm ve çorba kâsemin içine düşe-
rek kâsenin içindekini üzerime sıçrattı. Gözlerimi öyle-
ce dikerek baktım ve telefonu tavuklu tortilla çorbamın
dibinde bıraktım. Ethan'ın bana yeni bir tane alması ge-
rekecekti. O telefon artık çöptü. Bir daha asla elimi sür-
mezdim.

Bir şekilde ayağa kalkıverdim ama gidecek hiçbir ye-
rim yoktu. Gidecek hiçbir iyi yer yoktu... kapana kısıl-
mıştım.

Önceki seferde olduğu gibi süzölmeye başladım. Yalnızca bu defa bana ne olduğunun farkındaydım. Hissi hoşlukla karşıladım. Yüreğiniz ağırlaşarak sizi cehennem çukurlarına sürökmek istediğinde hafiflik iyi hissettirirdi. Evet, bedenimin dışında olmak daha iyi hissettirdi.

Kendime yukarıdan bakabilene kadar yükseğe süzöldüm. Ben'in beni kucağında desteklediğini gördüm. Bana sarılarak restoranın yerine oturuyordu. Gaby onun yanında durarak telefonda biriyle konuşuyordu. Garson yardımcı olmak için koşturdu.

Ama her şey çok aptalcaydı.

Niçin öğle yemeklerimizi yememiz gerekirken hepimiz şatafatlı bir Londra restoranının zeminindeydik? Oradan çıkmamız gerekiyordu. Bulunacak bir gelinliğim ve planlayacak bir düğünüm vardı. Yedi hafta içinde babam beni teslim etmek için geliyordu. Tanrı aşkına, İngiltere Kraliçesi bile bir davetiye almıştı. Böyle saçma şekilde takılmaya vaktimiz yoktu!

Eninde sonunda anladım. Çok iyi hissettiren hafiflik gitti ve onun yerini almak için acıyla kederin ağırlığı geri döndü.

Dünyaya geri dönmek istemedim. Olduğum yerde kalmayı istedim.

Bu doğru değildi. Gözden kaybolana kadar yukarı doğru süzölmeye devam etmeyi istedim. Kulağı gerçekten iyi geliyordu. Gözden kaybolmak...

Tavan için kudurtan bir nefretten başka bir şey hissetmedim. O kahrolası orospu çocuğı tavan süzölüp gitmemi önlüyordu.

Bırak beni gideyim! Süzölüp gitmeme izin ver...

Bolun 76

Doğrulup oturdum ve Brynne'e baktım. Uyuyordu. San Francisco'daki çok iyi bir banliyöde bulunan babasının modern evindeki rahat konuk odasında uyuyordu sevgili. Yüreği paramparçaydı, fakat şimdilik dinleniyordu. Şu anda kederinin yükü üzerinde değildi.

Onu birkaç saatliğine bile gözümün önünden ayıramazdım, o yüzden babasının cenazesi için Londra'dan Amerika'ya bensiz gitmesi söz konusu bile değildi. Ya Amerikan topraklarında onu almaya çalışırlarsa ne olurdu? Hayır, bu olasılıkla riske giremezdim. Bu günü gününe, saati saatine bir operasyondur. Brynne'i korumak benim en büyük önceliğimdi, Olimpiyatların canı cehen-nemeydi. Neil, Londra'da benim yerimi dolduruyordu ve Frances'le birlikte işleri yürütüyorlardı. İşten yana tamamen sorunlu değildim. Hayır, benim endişelerim çok ama çok daha büyük ve çok daha korkutucuydu.

Bu seyahatte Tom'a ne olduğuna ışık tutmayı umuyordum ama fazla umudum yoktu. İki türlü de, savaşmadan inmeyecektim. Onu ele geçirmeye çalışabilirlerdi ama önce beni aşmaları gerekecekti.

Bayan Exley, konuşkan olmayan kocası Frank'le paylaştığı evinde kalmamızı istemişti ama Brynne onu duymamıştı bile.

Babasının evinde, onun eşyalarıyla, bizimle Skype'tan konuştuğunda onu son gördüğü yerde olmak istediğini söylemişti. Brynne son konuşmalarının mutlu bir zamandan olmasına minnettardı. Bana söyleyip duruyordu. "Babam bizimle ilgili mutluydu. Her şeyi biliyordu ve mutluydu."

"Evet öyleydi, bebeğim..." Uyuyan figürüne doğru fı-sıldadım. Geceleyin uyuyan güzelimin uzun saçları yas-tıklara karışmıştı, yorganı çenesine kadar çekmiş, sanki bedenindeki ağırlığından rahatlık arıyordu. Hâlâ şoktan dolayı acı çekiyor ve güç bela bir şeyler yiyordu. Onun ve bebeğin sağlığı için korkuyordum. Bunun bizi değiştirmesinden korkuyordum. Benim için hislerinin değişmesinden. Onu duygusal bir karmaşanın içine itmesinden.

Geçmişinin fazlasıyla farkındaydım ve o bilgi şu anda üzerimde imkânsız bir ağırlığa sebep oluyordu. Sevgilim depresyondan mustarıpti. Hatta hayatının çok dip ve trajik bir noktasında kendini öldürmeye bile çalışmıştı. İşte, söylemiştim. Bunu bilmek de benim için pek bir boka yaramıyordu. Evet, uzun zaman önceydi ve şimdi akli başında ve mantıklıydı... ama kendini yıkıma uğratan o davranışlara geri dönmeyeceğinin ya da başa çıkacak çok fazla şey olduğunda bana defolmamı söyleyip üzgün kıcımı kapının önüne koymayacağını garanti yoktu.

Derin bir nefes aldım ve yansımamı görmek için aynalı dolabın kapaklarına doğru baktım. Hangi orospu çocuğunu kandırıyordum? Brynne yalnız değildi. Depresyon belalı bir ortaktı ve biz birbirimizi epeyce uzun zamandır tanıyorduk.

Ona dokunma dürtüme direndim. Onun dinlemeye ve benim de bir sigaraya ihtiyacım vardı. Şifonyerdeki saati kontrol ettikten sonra dikkatle kalktım. Bir eşofman

ve tişört giydikten sonra havuzun yanında oturmak ve nikotin alışkanlığıma hizmet etmek için dışarı yöneldim. Neil'ı aramayı da istiyordum.

Aramamın bağlanmasını beklerken gözlerimi kara suya diktim. Tom Bennett'in hayatının son anlarını geçirmiş olduğu karanlık sulara.

Kapıyı aralık bıraktım, böylece eğer Brynne'in bana ihtiyacı olursa duyabilirdim. Yine kâbuslar görmeye başlamıştı ve hamile olduğu için ilaçlar iyi bir seçenek değildi. Bebeğin gelişimi için çok fazla riskliydiler. Zaten almayı reddederdi. O yüzden acı çekiyordu. Ve ben endişeliydim.

Suyun yüzeyinden yaz göğünün ayı yansıdı ve Tom'un orada ölümünü düşündüm. İntihar dedektifi falan değildim ama aklımdan kesinlikle bazı senaryolar geçiyordu. Aklımdan geçen o düşünceleri dile getirmek seçenek değildi. Eğer bunu yaparsam, o zaman kadınımı da benzer kaderi paylaşmakla lanetlerdim. Oraya gitmeyecektim. Hiç yolu yoktu.

"Selam yoldaş."

Neil'ın kaba selamlamasını, "Kaleyi koruyor musun?" diye yanıtladım.

"Buradaki olaylar tipik bir şekilde karmaşık, yani endişelenecek hiçbir şeyin yok. Her zamanki iş, E."

"Doğru. Ve sana güveniyorum. O göt heriflere bunu söylediğimi ilet, lütfen."

"Zevkle, patron, ama her müşterinin son derece anlayışlı olduğunu bilmelisin. Çoğu insan."

Karanfilli sigaradan bir ciğer dolusu çektim ve maksimum yanışı almak için tuttum. Neil sadece beni sabırla bekledi. Hiçbir şey onu aceleye getiremez gibiydi. Tanıdığım en soğukkanlı herifti. "Böyle durumlar insanın önceliklerini süratle ortaya çıkarıyor, bilirsin?"

“Evet. Bahse varım öyle yaparlar. Brynne nasıl dayanıyor?”

“O... güçlü olmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor ama zorlanıyor. Henüz ona olasılıkların konusunu açmadım ve o sohbeti hiç yapıp yapmayacağımızdan emin değilim. Yüzerken geçirdiği büyük bir kalp krizi gibi görünüyor, öyle de olabilir tabii ama otopsi raporunu görmek istiyorum.” İç geçirdim. “Onların ne kadar uzun sürebildiğini biliyorsun. Amerika’daki adli laboratuvarlar da en az bizim oradakiler kadar berbatlar.”

“Evde hiç ipucu var mı?”

“Henüz yok. Miras avukatı olduğundan, tahmin edebileceğin gibi vasiyetler, ortaklıklar falan hepsi düzenli ama birazcık fazla düzenli olmasıyla ilgili bir şeyler var. Sanki zamanının geldiğini biliyormuş gibi. Ve kalbinden dolayı olması da muhtemel. Brynne babasının tansiyon ilacı aldığını biliyordu ve onun için endişeleniyordu. Ona baktığında asla anlamazdın. Adam çok zindeydi.”

“Hımmmm. Ölümünden yarar sağlayacak tek kişi Senatör Oakley’in partisi.”

“Biliyorum. Bilmekten nefret etsem de biliyorum. Her şey Brynne’e kalıyor: ev, arabalar, yatırımlar. Bunda şaşacak bir şey yok ama Tom’un Oakley’e karşı suçlayıcı bir şey bırakıp bırakmadığını merak ediyorum.”

“Video kayıtlı ifade gibi bir şey mi?”

“Evet... aynen öyle bir şey. Belki yarına öğrenirim. Güven fonunun üzerinden geçmek için sabah iş ortağıyla bir toplantımız var, sonra cenaze ve tören var. Kahrolası uzun bir gün olacak.”

“Eve ne zaman geliyorsun?”

“Eğer her şeyi yoluna koyabilirsek, gece uçuşuyla ya-

rın gece. Brynne'in buradan uzaklaşmasını istiyorum. Beni feci endişelendiriyor. Kendim gibi değilim."

"Doğru. Ona taziyelerimizi ilet, lütfen. Eğer bana ihtiyacın olursa ara. Buradayım."

"Sağ ol... yirmi dört saat içinde görüşürüz."

Aramayı sonlandırıp ikinci sigarayı yaktım, duman yavaşça sakın gece göğüne doğru yükseliyordu. Sigara içip düşündüm, aklım uzun zamandır bulunmadığım bir yere geri dönüyordu. Beni korkutuyordu ve iyi bir sebebi vardı.

Boğulmak, gitmek için korkunç bir yoldu. Şey, eğer bilinciniz açıksa. Bu deneyimle tecrübe ettiğim bir şeydi. Su burnundan ve ağzından içeri dolarken hissettiğin soğuk ve çaresiz his. Sakın kalmak ve gittikçe azalan solugunu tutmak için imkânsız teşebbüslerde bulunmak. Tükenmiş oksijen yüzünden akciğerlerinin yanması.

Sanırım Afganlar su tahtalarıyla ilgili yaygaranın nedenini görmek için benim üzerimde denemişti. Onların tercih ettikleri bir metot değildi, orası kesin. Beni kollarımdan asarak sırtımı parçalamaları favorileriydi. O ve her seferinde haftalar geçmiş gibi hissettirerek uykudan mahrum bırakma. Dişlilerin dinlenmesi için zaman olmadığında akıl delice şeyler yapıyordu.

Başımı kaldırıp yıldızlara bakarak onu düşündüm. Annemi. Oralarda bir yerlerde bir melekti. Bunu biliyordum. Maneviyat son derece kişiseldi ve yüreğimde gerçek olduğunu bildiğim bir şeye inanmaktan başka bir onaya ihtiyacım yoktu. Bir şekilde yukarıdan bana göz kulak oluyordu ve o sırada da benimle birlikteydi, benim kafamı ke—

Hayır. Şu anda o sikik korkuya gitmiyorsun. Daha sonra...

Çabucak kalktım ve ikinci sigaramı söndürdüm. Pake-ti pantolonumun arka cebine tıktım ve kayınpederimin modern Amerikan evine girdim. Onunla tekrar konuşmamıştım ama ironik bir şekilde bütün hayatım boyunca yaptığım konuşmaları düşününce, onunla yapmış olduğum bugüne kadarki en önemli konuşmalarımdan biriy-di. Yardımım için yalvaran bir e-posta... ve bir fotoğraf.

Bryenne'le birlikte yatağa kıvrılmak için içeri döndüğümde, dua ettim. Tom Bennett'in bu dünyadan ayrılır-ken bilinçsiz olması için dua ettim.

Bryenne siyah Chanel takımının içinde, saçları tepede toplanmışken muhteşem görünüyordu. Korkunç şekilde üzgün, trajik biçimde güzel. Annesi ona giymesi için kı-yafet getirmişti. Görünüşe göre bedenleri aynıydı ve bu noktada Bryenne tartışamayacak kadar çaresizdi. Yaşadığı zor zamanın üstesinden zar zor geldiğini sezdim ve he-nüz kendine kederini hissetme özgürlüğünü gerçekten vermemişti.

Kenarda durdum ve mümkün olduğunca tartışmaların dışında kaldım. Bryenne'in bir aile kavgasını kaldıra-cak hali yoktu ve o yüzden dilimi tuttum. Bayan Exley ve ben temkinli bir ateşkes yaptık, doğrudan bir temastan sakındık sayılır. Bryenne'e hamileliğiyle ilgili nasıl hisset-tiğini sorduğunu hiç duymadım. Bir defa bile. Sanki yok-muş gibi davranıyordu. Nasıl bir anne çocuğunu hami-leliğiyle ilgili soru bile sormayacak kadar ilgisiz olurdu?

Bunun hızlıca bitmesini diledim, böylece sevgilimi buradan çıkarabilirdim. Onu İngiliz topraklarına geri gö-türmek istiyordum. Eve uçuş benim için yeterince hızlı gelmiyordu.

Cenaze iyi gitmişti, eğer çok erken vuku bulan bir ölüm iyi bir yolla anılabiliyorsa, öyleydi işte. Bunun hayatın talihsiz bir sonucu olmasını istiyordum, cinayet değil. Brynne bana sormamıştı. Bu fikrin aklına geldiğini sanmıyordum ve bunun için minnettardım.

Mezar başındaki törenden sonraki toplantıya girdiği anda adamı tanıdım. Gördüğüm yerde tanımak için yavaşak piç kurusunun yeterince fotoğrafını görmüştüm. Burada yetkiliymiş gibi görünerek dolanmak için taşakları greyfurt kadar olmalıydı. Dosdoğru yürüyerek ellerini Brynne'in üzerine koyup ona sarıldı ve korkunç kaybı için sahte taziyelerini sundu. Sanırım Brynne onun varlığına fazla tepki veremeyecek kadar üzgündü. Brynne'in yanında duran annesi göstermelik bir sevgi gösterisiyle adamı karşıladığında, bu beni öfkeliendirdi. Kadın bunu Brynne'e nasıl yapabilirdi? Bu adamın oğlu onun çocuğuna tecavüz etmişti, herkesin izleyeceği bir video yapmıştı ve annesi bu adama bir dost mu diyordu? Zırva, saçmalıklar. Gözlerimi Oakley'nin gözlerine kilitledim ve el sıkışımın fazlasıyla sert olduğundan emin oldum.

Evet, bu doğru Senatör, daha yeni tanışıyoruz. Birazdan sikimle de tanışacaksınız. Devasadır.

Uzaklaşıp kendimi toplamak zorundaydım. Brynne'i alnından öperek ona kısa sürede döneceğimi söyledim. Senatörle bir randevumuz vardı.

Onu takip ederek güvenlik elemanını anında devre dışı bıraktım. Sonuçta, hepimiz meslekte tanınırdık. Tek yapacağım senatörle konuşmak olacaktı. Zararsız, değil mi?

Oakley işlemek için ayrıldığında ondan biraz daha geç bir şekilde arkasından gittiğimden emin oldum. Kusursuz zamanlama. Güvenlikçi şavalak, tabağını doldurmakla meşguldü. Erkekler tuvaletinde kilit vardı, resmen bonustu. Bugün şansımın hiç sınırı yok gibiydi.

Adam kemerini düzelterek kabinden çıktığında lava-boya dayanmışım.

“Yalnızız ve kapı kilitli, Oakley.”

Olduğu yerde duruverdi ve durumu değerlendirdi. Senatör bir nebze zekâyla kutsanmış gibiydi, hakkını vermem gerekiyordu. Panik yapmadı.

“Beni tehdit mi ediyorsun, Blackstone?” Sesini sevi-yeli tuttu.

“Adımı hatırlıyorsun. Çok iyi. Tehdit olup olmadığını gerçekten söyleyemiyorum... henüz.” Omzumu silktim.

“Niçin bana siz söylemiyorsunuz, *Senatör*?”

“Uzun yıllardır arkadaşım olan birinin hayatını onur-landırarak için buradayım, hepsi o.” Lavaboya doğru ge-çip suyu açtı.

“Ahh, demek siz öyle diyorsunuz. Ben daha çok bir seçim kampanyası durağı derdim, öyle değil mi?”

“Tom Bennett’in ölümü herkes gibi benim için de tra-jik bir şok oldu. Brynne çok tatlı bir kız. Hep öyleydi. Ba-basının ölümü onun kaldırması için korkunç bir yük ol-malı. Tom’un onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Brynne onun dünyasıydı.”

Sadece gözlerimi ona dikip baktım, dramatik konuş-masından oldukça etkilenmişim. Gelecekteki politik ko-nuşmaları için eğitim alıyor olmalıydı.

“Yaklaşan nikâhınızı ve gelecek çocuğunuzu kutla-rım,” dedi ellerini yıkarken.

“Yani duyuruyu çoktan okudun.” Başımı yana doğru eğdim ve kendimi kapının önüne yerleştirdim. Ben onun gitmesine hazır oluncaya kadar bu orospu çocuğu bir yere gitmiyordu. “İşler şöyle yürüyor, Senatör. Sen din-leyeceksin, ben konuşacağım.”

Bir el havlusu çekti ve ellerini kurulamaya başladı.

“Her şeyi biliyorum. Montrose öldü. Fielding mayıs sonunda kayıplara karıştı. Bahse varım o da ölmüştür ve kayıp kalacaktır. Oğlunun Amerikan ordusundaki görev süresini uzattığını biliyorum. Noktaları birleştirebiliyorum. Herkes ortadan kayboluyor. Tom’un otopsi raporu doldurulduğunda, okuyacağım. Ne yazacağını merak ediyor musun?” Dramatik bir edayla omzumu silktim.

“Ben yapmıyorum, Blackstone.” Açık kahverengi gözleri benimkileri delip geçti. “Ben değilim.”

Biraz daha yaklaştım. “Bildiğim iyi oldu, Oakley. Doğruluğundan emin olacağım. Yazılı ifadeleri, belgeleri, kayıtları... her şeyi kaydettim. Tom Bennett de yaptı.” Bundan emin değildim ama kulağa iyi geliyordu. “Ve eğer Brynne’i ele geçirmek için beni alt edebileceğini düşünüyorsan, Watergate’in *The People’s Court*’tan bir bölüm gibi görünmesini sağlayacak politik bir bokluk fırtınasının iplerini salarsın.” Bir adım daha yaklaştım. “Adamlarım ben ortadan kaybolursam ne yapacaklarını biliyorlar.” Fısıltıyla konuştum. “Parti balonunu patlatırlar ve hepsi gider... *puf*.” Vurgulamak için parmaklarımı şaklattım.

Belli belirsiz şekilde yutkundum ama yakaladım. “Benden ne istiyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Mesele benim ne istediğim değil Oakley. *Senin* ne istediğin.” Ona sindirmesi için bir dakika verdim. “Başkan yardımcılığı ofisini yürütmek ve geceleri rahat yatağında uyumak istiyorsun, seni daha iyi *tanımak* isteyen bir oda arkadaşıyla bir hapisane hücresinde değil.” Ufak bir sırıtışla gülümsedim. “Yakında Blackstone olacak Brynne Bennett’in kocası ve çocuğuyla birlikte İngiltere’de etkileyici ve huzurlu bir hayat geçirmesi, geçmişte olan şeylerle ilgili hiçbir tehdit ya da endişe olmaması için gücünün yettiği her şeyi yapmak istiyorsun.”

Sözlerimi daha sertçe dile getirdim. “Onun kurban olduğu utanç verici bir olay. İğrenç. Bir. Suçun. Kurbanı.”

Terlemeye başladı. Şakaklarında başlayan parıltıyı görebiliyordum.

“Bundan emin olmak istiyorsun, Oakley. Beni anlıyor musun?”

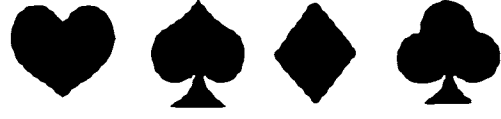
Yüzünü oynatmadı ama gözleri onayladı. O bakışı tanırdım ve gözleriyle bana *evet* diyordu.

“Güzel. Anladığına sevindim, çünkü bu alacağın tek uyarı. Eğer ikimizden birine herhangi bir şey olursa... şey... her şey patlar. İngiliz Parlamentosu, the *Washington Post*, the *London Times*, Scotland Yard, M6, Amerikan kongre soruşturmalarıyla konuşurum, bütün koda-manlarla da diyebilirsin.” Başımı yana eğerek yavaşça iki yana salladım. “Londra’daki 2012 Olimpiyatları ve Amerika’yla İngiltere arasındaki tüm o iyi hâl?” Ellerimi havaya kaldırdım. “Saklanmana yetecek kadar derin bir delik olmayacak.” Vurgu için tek elimi salladım. “Canın isterse... Saddam Hüseyin’i düşün.” Kapının kilidini açmak için ilerledim. “Yokuş aşağı incek boklukları sana hatırlatmam gerekmediğinden eminim.” Erkekler tuvaletinden dışarı çıkmadan son bir kez arkama döndüm. “Gelecek seçimde şansınız bol olsun. Size uzun ve başarılı bir kariyer diliyorum, *Senatör*. Kendinize iyi bakın.”

Oakley’nin güvenlik maymunu beni geçip tuvalete girdi, benim arkadaşça vedamı duyduğunda bir parça kafası karışmış göründü.

Ona başımla selam vererek Brynne’i arayışa çıktım. Hayatımın aşkı, doğmamış çocuğumun annesi, tatlı sevgilim uzun zamandır gözümün önünde değildi ve onun yanına geri dönmeye ihtiyacım vardı.

Bölüm 17

Brynne

Ethan her neredeyse oradan bana geri döndüğünde rahatladım. Ona ihtiyacım vardı ve o yakındayken her şeye katlanmak daha kolay görünüyordu. Bu beni çok zayıf yapıyordu ve kendimden tiksiniyordum ama elimde değildi ve önemsemeyecek kadar bitkindim. Burada sahip olduğum tek cankurtaran halatı oydu. Eve dönmek istiyordum. Londra'ya... yuvama.

Bana doğru yürürken elinde iki tabak yemek vardı.

"Sana her şeyden biraz getirdim," dedi.

"Ah, teşekkürler... ama hiç aç değilim. Onları yiye-mem." Meyveye ve kruvasan sandviçe baktım.

Kaşlarını çattı ve çenesini kaldırdı. Bir tartışmanın içinde olduğumu biliyordum. "Bir şeyler yemek zorundasın. Bugün birazcık çay haricinde ne yiyip içtin?" Fısıldayarak konuştu, "Bebeği düşün..."

"Birini yemek yemeye zorlayamazsın. Güven bana, kendimden biliyorum."

Annemin kibirli sesi konuşmamızı böldü. Ne 'Ethan haklı, Brynne, yemelisin, çünkü sen aç hissetmesen bile bebeğin yemeğe ihtiyacı var,' gibi bir duyarlılık, ne de 'Artık iki kişilik yiyorsun, canım' yorumu vardı. Tabii... ne bekliyordum ki?

Ethan'ın kafasının döndüğünü ve annemi yerine çivilediğini gördüm. Sanırım kulaklarından da biraz duman yükseliyordu ama yapacağını düşündüğüm gibi kendini kaybetmedi. Sadece buz gibi oldu ve onu görmezden geldi.

Ethan ötesini görmeye çalışan ciddi niyetiyle birleştirdiği nazik sesiyle, "Gel benimle otur ve bir şeyler ye," dedi.

Onu nasıl geri çevirebilirdim? Asla yapamazdım. Yaptığı şeyi benim için endişelendiğinden yapıyordu. Yemeye ihtiyacım vardı, iştahım olmasa bile. Ethan haklıydı. Kendimden başka düşüneceğim biri vardı. Özellikle şimdi.

Anneme baktım ve eski kocasının cenazesinde bulunmak için giydiği kıyafette ve şapkasında gözlerimi gezdirdim. Cenazenin ardından törene niçin gelmişti ki? Ben Londra'ya taşındıktan sonra babamla güç bela konuşmuştu. Kesinlikle babam için gerçek bir keder hissediyor olamazdı. Olabilir miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Onu yeterince iyi tanıyamadığım için bunu söyleyemiyor olduğumu fark etmek beni gerçekten üzdü. Annemle öyle yakın değildik. Derin hisler ve sırlar paylaşmazdık. Neden aniden babamdan boşandığını ya da onu hiç sevip sevmediğini bile bilmiyordum. Daha en başından neden evlendiklerini bilmiyordum. Nasıl tanıştıklarını? Babamın nasıl evlenme teklifi ettiğini? Randevularının hikâyelerini? Hiçbir şeyim yoktu.

Arkamı dönüp Ethan'la birlikte masaya doğru gittim, attığım her adımla birlikte yüreğim anneme karşı biraz daha kapanıyordu.

Benim için getirdiği yemeklerden birazını cesurca sindirmeye çalışırken, "Çok güzelsin," dedi yumuşakça, "dışarıdan olduğu kadar içeriden de."

Dilimde bir avuç ıslak talaş tadı bırakan kış kavununu yutmaya çalışırken ona, "Eve gitmek istiyorum," dedim.

“İstedigini biliyorum, bebeğim. Seni eve götürmek istiyorum. Artık endişelenmen gereken fazla bir şey kalmadı. Baban her şeyi güven fonunda tuttuğundan... birkaç ay içinde geri dönebilir ve işleri o zaman halledebiliriz. Zaten Bay Murdock biraz beklemenin en iyisi olduğunu söyledi... daha başından böyle kişisel bir şeyler hakkında karar vermek istemezsin.” Elini benimkinin üzerine koydu.

Evet. Pete Murdock hukuk firmasında babamın iş ortağıydı. Ya da... eskiden öyleydi. Babam her zaman, güven fonlarının en iyisi olduğunu söylerdi. Şimdi Sausalito’da bir evi, babamın bütün parasını ve yatırımlarını kontrol ediyordum; elli bir yıllık hayatı boyunca sahip olduğu her şey artık bana aitti.

Hiçbirini istemiyordum. Sadece babamı geri istiyordum.

Arkadaşça bir ses düşüncelerimi böldü. “Bryenne... ah, tatlım, işte buradasın.”

Döndüğümde Jessica’yı kolları açık bir halde buldum. Kollarının arasına girip arkadaşıma sıkıca sarıldım. Jess’le ortaokula birlikte gitmiştik. Birinci sınıf, Bayan Flagler’ın sınıfı. Lisedeki son sınıfımıza kadar neredeyse hiç ayrılmadık, daha net olmak gerekirse Şükran Günü tatiline kadar.

Evet, *olayın* olduğu gece Jessica benimle birlikte oradaydı. İhtiyacım olan zamanda gerçek bir dost olmuştu ama olaydan sonra arkadaşlar midemi bulandırmıştı. Uzaklaşmam gerekmişti. İyileşmem için gerekli bir unsurdu. Londra’da olduğum yıllarda hep temasta kalmıştık, fakat dört yıldan fazla zamandır birbirimizi görmemiştik. Hâlâ yanık tenli ve atletik görünüyordu, kısa kesilmiş hareketli sarı saçları minyon figürünü tamamlıyordu. Babama olan saygısını göstermek için bugün buraya gelmesinden etkilendim.

“Çok üzgünüm, Brynne. Baban gelmiş geçmiş en tatlı adamdı, spor salonunda ne zaman karşılaştık sohbetlerimizden keyif alırdım. Senin hakkında konuşmaya bayılırdı.”

“Ah, Jess...” Gözlerimin nemlendiğini ve duygularımın dökülürcesine geldiğini hissettim. “Geldiğin için teşekkürler, seni burada görmek benim için çok anlam ifade ediyor. O da senden gerçekten hoşlanıyordu. Çok tatlı olduğunu düşünüyordu.” Tekrar sarıldık ve ona gerçekten baktım. “Seni yeniden görmek çok güzel.” Ethan’a döndüm. “Jess, bu Ethan Blackstone, nişanlım.” Elimi kaldırıp yüzüğümü gösterdim. “Ethan, Jessica Vettner’la tanış, birinci sınıftan beri arkadaşım.”

Ethan el sıkışırken, “Memnun oldum, Jessica,” dedi. Hayatımın o uğursuz gecesinde partiye gittiğim kişinin Jess olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Eğer hatırladıysa da hiçbir işaret göstermedi. Ethan böyle durumlarda ipek gibi pürüzsüzdü.

Sonra Jessica kendine eşlik eden kişiye döndü ve tanıştırmaları yaptı. Geçmişimden başka bir yüz daha. Karl Westman, Jess’in yanında duruyordu. Vay canına... burada çok fazla duygu vardı. Hepsini sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı, öyle dolup taşıyordum ki. Az önce Lance Oakley’in babasını görmek yeterince çılgıncaydı. Gerçi öyle bir sisin içindeydim ki, bana her ne söylediyse zorlukla fark etmiştim. Annem senatörle benden daha fazla konuşarak vakit geçirmişti. Şimdi Karl da mı buradaydı?

Karl, “Brynne, kaybın için çok üzgünüm,” dedi ve sarılmak için öne çıktı.

“Selam, Karl. Uzun zaman oldu.” Garip hissettiriyordu ama onun için de öyle olduğunu biliyordum. Birlikte küçük bir geçmişimiz vardı ama kırık kalbimi içini dışına

ıkarırcasına sıkın Şey gerçekten o değildi. Drdmzn burada duruyor ve *olayı* biliyor olmamızdı. Ya videomu izlemişlerdi ya da var olduğuyla ilgili bilgiye sahiplerdi.

şimdi eve gitmeyi her zamankinden daha çok istiyordum. "Bugün geldiğin için teşekkürler. Çok naziksin."

"Ne demek." Karl kucaklamayı sonlandırdığında koyu renkli gözlerini araştırdım. Orada acı verecek hiçbir Şey görmedim. Sadece biraz nezaket ve belki bir parça merak vardı. Bu normal olmalıydı, değil mi? Lisenin başındayken atletizm yarışmasında tanışmıştık ve sonra son yılının başlangıcında birbirimize rastlamıştık. O günlerdeki randevularımın hep sona erdiği gibi randevulara çıkmıştık; izbe bir yerde yapılan gizli saklı seksle. Ondan çok hoşlanmıştım. Karl o zamanlar sevimli bir ocuktı ve şimdi yakışıklı bir adamdı. İkimiz de Hendrix'e karşı ortak bir sevgi besliyorduk ve müziği hakkında çok konuşuyorduk. Jess, Karl'ın hâlâ 'ateşli' olduğunu söylediği Facebook mesajında kesinlikle haklıydı. Karl her zaman bana iyi davranmıştı. *Lance Oakley'in bana davranışının zerresi yoktu onda.*

Lanceniversite için uzaktaydı ve ben de genç ve aptaldım. *Bir mr ncesiydi. Başka bir dnyadaydı.* Karl, Lance'in beni ilaçla bayıltacak ve sonra kankalarıyla beni bilardo masasının üzerinde kullanıp filme kaydedecek kadar fkelenmesinin sebebinin kendisi olduğunu biliyor muydu? Eğer Karl'la hiç çıkmamış olsaydım, belki o akşamki partide Lance ve arkadaşları benim videomu kaydetmezdi. Senaryolar sonsuzdu. Olurdu, olabilir, olsaydı... Evet, oralara gitmenin bana hiçbir faydası yoktu.

Karl, "Jess'ten duydum elbette," diyerek aşına olduğu bir sevgi hareketiyle kolunu onun omuzlarına doladı, "ve taziyemi yüz yüze sunmak istedim." Jessica, Karl'a

gözlerinden yıldızlar çıkararak bakıyordu. Eski arkadaşımın Karl Westman'a fena kapıldığını görmek için deha olmaya gerek yoktu. Karl da ona çok düşkün görünüyordu. Aralarındaki ilişkinin yürümesini samimiyetle umdum. Harika bir çift oluyorlardı.

Zorla gülümseyip hayatımın en iyi oyunculuk performansını yaptım. "İkinizi de gördüğüm için çok mutluyum. Çok uzun zaman olmuştu."

İkisiyle ufak bir sohbete koyulduğumuzda Ethan beni yanına çekti. Onun açısından sahiplenici bir hareketti ve şimdiye kadar fazlasıyla aşına olduğum bir şeydi. Bütün dikkatini Jess ve Karl'a verirken elini kolumda yavaşça yukarı aşağı gezdirdi. Özellikle de Karl şirketinin onu olimpiyatlar için bir araştırma seyahatine gönderdiğinden ve Londra'dayken bir araya gelmemiz gerektiğinden bahsettiği zaman. *Aa... muhtemelen o dediğin olmayacak, Karl.*

Ethan yaklaşan düğünümüzden ve tarihten bahsettiğinden emin olurken parmaklarını benimkilere geçirdi ve elimi dudaklarına doğru kaldırarak üzerine bir öpücük kondurdu. Bir köpeğin lamba direğine işemesiyle aynı etkideydi, gerçekten, sadece çok daha zarif bir biçimde yapıyordu. Ben metaforik lamba direği idim. Ethan böyle bir davranışla kurtulmayı ve efendi görünmeyi başardı. Her zaman yapardı.

Ve yine, Karl'la olan geçmişimi tanımlayıp tanımlamadığını merak ettim. Yemin ederim bu tarz şeyleri anlamakta ustaydı. Mesele diğer adamlarla bana geldiğinde örümcek hisleri ultra keskin oluyordu. Kahve dükkânının önündeki sokakta Paul Langley'le karşılaştığımdaki öfke patlamasını anımsadığımdan, Ethan'ın diğer adamlarla olan geçmiş ilişkilerimle ilgili kuvvetli kıskançlığını tanıdım. Kesinlikle bir geçmişim vardı, bu doğrudu. Birkaç

erkekten daha fazlası olmuştu ve bu gerçeği kabullenmek zorundaydı. Yapabileceğim hiçbir şey bunu değiştirmezdi. Ancak Ethan'ın da bir geçmişi vardı ve değiştirilemeyecek bir şeyin kabul edilmesi bir ilişkideki güveni öğrenmenin bir parçasıydı. İkimiz de bazı şeylerin peşini bırakmalıydık. Ethan ondan önce benimle birlikte olmuş olan adamları delice kıskanıyor diye Paul ve Karl gibi insanlarla konuşmaktan kaçınacak değildim. Şu anda diğerleriyle birlikte değildim, onunlaydım.

Yapabildiğim en iyi şekilde boş verdim. Önemli değildi. Geçmiş sadece geçmişti: geçmişteydi... bitmişti... geride kalmıştı. İçten içe sızısını çeksem ve babamı kaybettiğimden umutsuzca zayıf olsam da, hâlâ en önemli şeyin ne olduğunu anlıyordum. Bu keşifle birlikte gözlerim canlılıkla açıldı ve o şekilde kaldılar. Sevdiğin birini kaybetmenin önceliklerini bir anda değiştireceğini öğrenmiştim.

Babam gitmişti ama aklım dokunulmamıştı.

Neyin önemli ve neyin önemsiz olduğunu biliyordum. Sevgi dolu bir özenle beni korumak için güçlü bedeninin yanında tutan insan ve içimde büyümekte olan ufaklık artık benim bütün dünyamdı.

Ethan

Londra'ya dönüş uçağında Brynne yanımda uyurken günlerdir kendimi hissetmediğim kadar iyi hissettim. Öyle bitkin ve öyle yorgundu ki daha neredeyse koltuklarımıza geçtiğimiz anda sızıvermişti. Onu suçluyor değildim. Annesinin uğurlaması... acı vericiydi, daha iyi bir tanımı yoktu. Ben de yaşadığım deneyimden dolayı

tükenmişim. Tanrım, o kahrolası kadından bir nebze bile hoşlanmıyordum. Kayınvalide olarak kahrolası en kötü kâbusuma denk bir kadına doğru gidiyordum. Ve o konuda yapabileceğim tek bir şey bile yoktu. Tatlı sevgilimin annesi tam bir şirretti. Tasarımcı hatun kıvamında çok güzel bir kadındı, tam da olmasını hayal ettiğim gibiydi ama aynı zamanda korkunç bir şirretti. O kadına uzun bir süre katlandığı için Tom Bennett'in kutsal kanatlarını aldığını gözümde canlandırabiliyordum. Bir ürpertiği bastırdım.

Sevgili annecik Brynne'in seyahatini uzatmasına ve benim eve yalnız dönmemi sağlamaya çalışmıştı. Hatırayla dişlerimi birbirine kenetledim. Sanki ben böyle bir şeye izin verirmişim gibi! Büyük ihtimalle Brynne'i kürtağ yaptırmayı ya da yeniden Amerika'ya taşınması için etkilemeye çalışırdı.

Sonuç olarak, Brynne annesine karşı tepki bile vermedi. Sadece arkasını döndü ve Londra'daki evimize benimle birlikte dönerek evleneceğimizi ve bebeğimizi doğuracağını söyledi. Kadınım o kelimeleri söyleyip bana bakarken, bugüne kadar kimseyle onun kadar çok gururlandığımı sanmıyordum.

Brynne gözlerini açtı ve orada anlık bir masumiyet yakaladım, hayatında olan kötü şeylerin hepsinden habersiz, keyifli bir şekilde uyanıyordu... sevdiğin bir ebeveynini kaybetmemişsin gibi. Zaten sadece zamanın çok küçük bir kısmını aldı. Çok fazla deneyimle biliyordum.

En başta gözleri parlaktı ve sonra gerçekliğinin acısını gösterircesine parçalara ayrıldı, hemen ardından insanların arasında geçirdiği bu yolculuğun kalanını atlatabilmek için acı verici düşüncelerine karşı kendini kalkarıyla kapattı. Birinci sınıf ekonomiden daha iyiydi ama hâlâ kabini etrafımızdaki yabancılarla paylaşıyorduk ve özel bir yer yoktu. Brynne şu ana kadar kendini bir ara-

da tutuyordu. Henüz kendini kaybetmemişti ve bunun beni fazlasıyla endişelendirdiğini söylemeye mecburdum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onun yerine kederini yaşayamazdım. Kendi yoluyla ve kendi zamanı içinde yapması gerekecekti.

Uçuş görevlisi akşam yemeği isteklerimizi almak için yanımıza geldi. Bu akşamki menüde somon ya da parmesanlı tavuk vardı. Brynne'e doğru baktım ve başını hafifçe iki yana sallayıp hüzünlü bir yüzle baktı. Başını sallamasını görmemiş gibi davranarak görevliye ikimizin de somon istediğimizi söyledim. Babam ve Marie'yle yediğimiz akşam yemeğinde balıktan ne kadar keyif aldığını hatırlıyordum.

"Bir şeyler yemelisin bebeğim."

Başını sallayıp onayladı ve gözleri ıslandı. "Ben—b-ben şimdi ne yapacağım?"

Elini kaldırıp kalbimin üzerine bastırdım. "Evimize geri döneceksin ve dinlenmek için vakit ayırıp kendini daha iyi hissetmeni ne sağlıyorsa onu yapacaksın. Gidip Doktor Roswell'i göreceksin ve onunla konuşacaksın. Yeterince iyi hissettiğinde üniversite araştırman üzerinde çalışacaksın. Kızlarla ve Ben'le düğünü planlayacaksın. İkinci randevumuz için gidip Doktor Burnsley'i göreceğiz ve yeşil zeytinin ne durumda olduğunu öğreneceğiz. Sana bakmama izin vereceksin ve hayatında ilerleyeceksin. *Hayatımızda.*"

Brynne her kelimeyi dinledi. Her birini içine çekti aslında ve gerçekten duymaya ihtiyacı olduğunu düşündüğüm bir şeyi ona verdiğim için memnundum. Bazen en zor kısmı atlatmanız için gereken şey, başka bir insanın size her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi. Benim bunu söylemeye ihtiyacım olduğu kadar, Brynne'in de bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordum.

“Ve yolun her adımında hemen yanında olacağım.”
Elini dudaklarıma doğru kaldırdım. “Söz veriyorum.”

“Yeşil zeytin kadar olduğunu nasıl biliyorsun?” Gerçekten birazcık gülümsedi.

“Çıkıntı nokta com’u favorilerime ekledim ve tıpkı tavsiye ettiğin gibi düzenli olarak kontrol ediyorum. Bu hafta yeşil zeytinimiz var ve önümüzdeki hafta kuru eriğimiz olacak.” Göz kırptım.

“Seni seviyorum,” diye yumuşakça fısıldayarak elini saçlarının arasından geçirdi.

“Ben de seni seviyorum, güzelim. Hem de çok.”

Görevli sıcak havlu ve içecek servisiyle yanımıza geldi. Ben şarap aldım ve Brynne de buzlu kızılıcık suyu aldı. O bir yudum alana kadar bekledim. Onu zorla beslemek zorunda kalmak istemiyordum ama eğer mecbur kalırsam ikna taktiklerine başvururdum.

Beni şaşırtan ve rahatlatan bir şekilde kızılıcık suyunu sevmiş gibiydi.

“Bunun tadı gerçekten çok ama çok güzel.” Bir yudum daha aldı. “Kelimeleri senin gibi söylüyorum.”

“Kulağa hâlâ benim Amerikalı kadının gibi geldiğine seni temin edebilirim, bebeğim.”

“Onu biliyorum, demek istediğim senin söylediğin kelimeleri seçiyorum. ‘Bunun tadı iyi’ yerine, ‘bunun tadı güzel’ gibi. Etrafında çok bulunmaktan bulaşıyor,” dedi.

“Şey, benden asla kurtulamayacağına göre, o zaman bunun anlamı yakında ana dilin gibi konuşacaksın demek oluyor.”

“Pekâlâ, kesinlikle deneyebilirsin.” Biraz daha içti ve azıcık daha parlak göründü.

“Yeşil zeytin doğduğu zaman bir Amerikalı olarak tanınmayacağından eminim.”

Yüzü aydınlanıverdi. “Az önce oldukça havalı bir şey fark ettim.”

“O neymiş?” diye sordum, merakım uyanmıştı ama günlerdir olmadığı kadar canlandığını görmekten mutluydum.

“Yeşil zeytin bana anne ya da anneciğim yerine annecim diyecek.” Burnunu hafifçe kırıştırdı. “Biraz garip gibi... ama sanırım alışırım... ve kulağa geliş şekli hoşuma gidiyor.”

Elimde olmadan kahkaha attım. “Sen yeşil zeytinin tanıdığı en iyi anne olacaksın.”

Kısaca gülümsedi ama belirdiği gibi hızla yok oluverdi. “Benimki gibi olmayacak, orası kesin.” Kelimelerindeki acı ve keder gürültülü ve netti.

“Konuyu açtığım için üzgünüm.” Annesi hakkında kötü şeyler söylemek istemeyerek başımı iki yana salladım ama yapmamak benim için çok zordu.

“Onun konuya girmesini demek istiyorsun.”

“O da var,” diye karşılık verdim. Brynne’in annesiyle olan ilişkisinin karmaşıklığına girmeyi gerçekten istemiyordum ama eğer tartışmak istediği şey oysa, o zaman kesinlikle fikrimi belirtebilirdim. Sadece mecbur kalmamayı umuyordum.

Farklı bir soru sorarak beni kurtardı. “Peki ya senin annen nasıldı, Ethan?”

“Şey, onu zar zor hatırlıyorum. Şu anda sahip olduğum anılar çoğunlukla fotoğraflarca sağlanmış olanlar. Sanırım onunla ilgili şeyleri hatırlayabiliyorum ama büyük ihtimalle fotoğraflar ve babamla Hannah’nın benimle paylaştığı hikâyeler yüzünden o deneyimleri hayal ediyorum.”

“Sırtında kanat dövmeleleri olmasının sebebinin annen olduğunu söylemiştin.”

Hayır, bunu şu anda yapmayı istemiyorum.

Neredeyse iç geçiriyordum ama içimde tutmayı başardım. Şu anda onu dışarıda bırakamayacağımı iyi biliyordum. Brynne daha önce de dövmem hakkında soru sormuştu ve şu anda onunla paylaşmamı istediğini biliyordum ama henüz buna hazır hissetmiyordum. Trajik koşullar içinde, insanların içinde ve bir uçakta olmazdı. Bu o duyguları açığa vurmam için ne doğru bir zaman ne de doğru bir yerdi.

Tam o sırada somonlar geldi ve beni geciktirdi.

Brynne meyve suyunu içmeye devam ederek yemeği görmezden geldi, havayolu yemeğine göre tadı gayet güzeldi.

“İşte.” Ona bir çatal balık uzattım. Eğer kendi kendine yemeyecekse ona ben yedirmeye kararlıyım.

Lokmayı dikkatle inceledikten sonra kabul etmek için ağzını açtı. Yavaşça ve ağır ağır çiğnedi. “Somon güzel ama niçin kanatların sana anneni hatırlattığını bilmek istiyorum.”

Demek bu oyun böyle oynanacaktı, öyle mi? Yemek yemeye karşılık duygusal şantajla... Ona bir lokma balık daha uzattım.

Dudaklarını büzerek bir arada tuttu. “Niçin o dövme, Ethan?”

Derin bir soluk aldım. “Onlar melek kanatları ve annemin de öyle olduğunu düşündüğüm için, sırtımda kanatların olması oldukça uygun geldi.”

“Bu çok güzel bir fikir,” diyerek gülümsedi.

Ona yeni bir somon lokması uzattığımda bu defa karşı çıkmadan kabul etti.

“Annenin adı neydi?”

“Laurel.”

“Çok hoş. Laurel. Laurel Blackstone...” diye tekrarladı.

“Sanırım öyle,” dedi.

“Eğer yeşil zeytin kızsı bence onun için mükemmel bir ismimiz var, değil mi?”

Zorlukla yutkunurken boğazımın hareket ettiğini hissettirdim. Ve somon yediğim için değildi. Önerisinin benim için bir anlamı vardı, çok derin ve çok kişisel bir şeydi.

“Bunu yapar mısın?”

“Laurel ismini gerçekten severim ve eğer istersen, o zaman... evet, elbette,” diye yanıtladı. Gözleri biraz öncekinden daha parlaktı.

Cömertliğiyle ve bana böyle güzel bir armağan verme isteğiyle, özellikle de kendisi böyle korkunç bir keder içindeyken, beni tamamen serseme çevirdi. “Kızımıza annemin adı Laurel’i vermeyi çok isterim,” dedim dürüstçe. Sonra somundan ufak bir parça ekmek koparıp tuttum.

Ekmeği ağzına alıp yavaşça çiğnedi, gözlerini benimkilerden hiç ayırmıyordu. “Harika, o zaman kararlaştırıldı,” dedi yumuşakça. Sesi hasret dolu ve biraz fazla uzak geliyordu.

Ne düşünüyor olabileceğini tahmin ediyordum, o yüzden aklıma geleni yaptım. “Ve eğer yeşil zeytin oğlansa?”

“Evet, evet, evet.” Ağlamaya başladı. “Adını Thomas koymak istiyorum,” demeyi başardıktan sonra San Francisco’dan Londra Heathrow’a gitmek üzere olan British Air’ın 284 sayılı uçuşundaki birinci sınıf kabininde, hemen Atlantik Okyanusu’nun üzerindeyken kıpkırmızı gözlerle parçalara ayrıldı.

Onu kendime doğru çekip başının tepesini öptüm. Brynne’e sarılıp yapmaya ihtiyaç duyduğu şeyi en sonunda yapmasına izin verdim. Çok sessizdi ve kimse bize dikkat etmedi bile ama yine de normal süreçteki bu adımdan geçmesine tanık olmak zorunda kalmak canımı yakıyordu.

Yaka kartında Dorothy isminin yer aldığı ve yumuşak bir İrlanda tınısına sahip uçuş görevlisi farkına vardı gerçi ve yardım teklif etmek için anında aceleyle geliverdi. Ondan yemeği götürmesini ve bize ekstra bir battaniye getirmesini istedim. Dorothy, Brynne'in yasta olduğunu anlamış gibiydi ve yemeği götürme işini çabucak halletti, ışıkları söndürdü ve örtünmemiz için bir battaniye getirdi. Uçuşun geri kalanında bize ekstra özen gösterdi ve birkaç saatin ardından yere indiğimizde nezaketi için onu samimiyetle teşekkür etmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

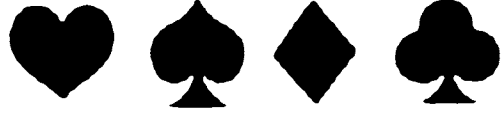
Uçuşun geri kalanı boyunca sevgilim gözyaşlarından bitap düşüp uykuya dalmcaya kadar onu yanımda tuttum. Ben de uyudum ama bir uyuyup bir uyanarak. Aklım bin türlü yerde dolanıyordu. Bir sürü endişem vardı ve cenazede Oakley'in blöfüne meydan okumanın işe yaraması için sadece dua ve umut edebilirdim. Eğer herhangi biri Brynne'e karşı bir harekette bulunursa söz verdiğim her şeyi yapmaya hazırdım. Şu aşamadan itibaren Brynne'in nasıl ciddi bir ölçüde korunacağını biliyordum.

Montrose ve Fielding'in ölümlerinden kimin sorumlu olduğunu bilmiyordum. Tom Bennett'in bu karmaşanın bir parçası olarak öldürölüp öldürölmediğini bilmiyordum. Mallerton Galası'nda olduğumuz akşam Brynne'in eski cep telefonuna mesaj yollayan ve bomba ihbarını yapan kaçığın kim olduğunu bilmiyordum. Gerçekten yanıtlarına ihtiyaç duyduğum bir sürü boku bilmiyordum.

İçimde bir korku vardı.

Kaçıkça, kafayı yedirten, elimi kolumu bağlayan, kahrolası kafatasımı taşılaştıran tarzda bir korkuydu bu.

Bölüm 18

Brynne

“Londra’ya döndüğümüz andan beri neredeyse üç gün boyunca uyudum. İhtiyacım vardı ve aşına olduğum ortama dönmenin büyük bir yardımı oldu,” dedim Doktor Roswell’e. “Üniversitenin benim için onayladığı araştırma projesine başlıyorum ve etrafımda bu düğünü planlamama yardım eden iyi arkadaşlarım var.”

“Artık ilaçlarını bıraktığından gece kâbusların nasıl?” diye sordu.

“İstikrarsız. Haplarımı bıraktıktan sonra tekrar görmeye başladım ama şimdi bu olay olunca, babam ölünce yine durdu. Sizce aklım önceden rüyamda gördüğüm şeylerin yerini alacak daha kötü bir şeyle dolu olduğu için mi?”

Doktor Roswell bana dikkatle bakarak sordu, “Babanın ölümü on yedi yaşındayken başına gelen şeyden daha mı kötü?”

Vay canına. Ağır bir soruydu bu. Ve daha önce aklıma hiç yormadığım bir soruydu. İlk dürtüm elbette demekti, babamın ölümü daha kötüydü ama eğer kendime karşı dürüst olursam öyle olduğunu düşünmüyordum. Artık bir yetişkindim ve bir şeyleri gençken olduğundan daha fazla deneyimle görebiliyordum, ancak tecavüz

videosu üzerine kendimi öldürmeye çalışmışım. Şimdi bu şekilde tek bir düşüncem bile yoktu. Yaşamak istiyordum. Hayatımı Ethan'la yaşamaya ve özellikle bebeğime bakmaya ihtiyacım vardı. Başka seçenek yoktu. Doktor Roswell'in ofisinde otururken bir anlığına her şey benim için ısıltı saçı denilebilirdi. En sonunda ışığı görmek iyi olacağımı anlamama yardım etti. Bunu atlatacaktım ve benim için neşe dönecekti, zamanla.

Başımı iki yana sallayıp terapistime dürüstçe cevap verdim. "Hayır. Daha kötü değil."

Çok güzel olduğunu düşündüğüm turkuaz dolma kalemle not aldı.

Ona, "İlk defa her şeyi netliğiyle görmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"Bununla ne demek istediğini açıklayabilir misin, Brynne?"

"Sanırım." Derin bir soluk alıp en iyi atışımı yaptım. "Babamın beni sevdiğini biliyorum ve onu nasıl sevdiğimi bildiğini de biliyorum. Durmadan hislerimizi paylaştığımız tarzda bir ilişkimiz vardı, o yüzden o konuda pişmanlıklarım yok. Zamanımız kısa kesildiği için kalbim kırıldı ama o konuda yapılacak hiçbir şey yoktu. Bu sadece hayat. Ethan'a bakın, annesini dört yaşındayken kaybetmiş. İkisinin resmen hiç vakti yoktu ve onu güç bela hatırlıyor. Ben sevgi dolu muhteşem babama neredeyse yirmi beş yıl boyunca sahiptim."

Doktor Roswell bana ıslıl ıslıl bir gülümseme yolladı. "Böyle konuştuğunu duymak beni öyle mutlu ediyor ki. Korkarım gizli bir kodu kırdın. Çok yakında hizmetlerim için sana fatura yollamak için bahanem kalmayacak."

"Aa... hayır, o olmayacak, Doktor Roswell. Daha bana yıllarca bağlı kalacaksınız. Yakında yapacağım şu anne suçluluğu seyahatlerini bir düşünsenize."

Kendine has nazik yönüyle kahkaha attı. "O sohbetleri dört gözle bekliyorum." Not defterini kapattı ve dolma kaleminin kapağını taktı. "Ee bana şu düğün planlarından bahset. Her detayını duymak istiyorum..."

Facebook'un düğün planlamak için oldukça iyi bir araç olduğunu keşfetmiştim. Bana da Elaina tavsiye etmişti, çünkü kendi düğününü planlamanın içindeydi ve neden bahsettiğini biliyordu. Kızılıcak çayıyla oturdum ve hesabıma girdim.

Fotoğrafların ve iş linklerinin paylaşıldığı özel bir grup kurmuştum, benden ve askerlerimden oluşuyordu: Gaby, Ben, Hannah, Elaina, Marie ve Victorica, resmi düğün planlamacısı. Düğün planlamacısı benim fikrime göre çok zorlu bir işle hayatını kazanıyordu. İşler beş haftalık imkânsız süre içinde hayret verecek kadar pürüzsüzce toplanıyordu. Hormonları kudurmuş bir hamile olduğum ve yıkıcı bir kişisel kayıp yaşadığım göz önüne alınınca, kendime göre oldukça iyi gittiğime karar verdim.

Ethan işine öyle gömülmüştü ki birbirimizi zorlukla görüyorduk ve konuşmalarımızın çoğu mesajlaşmalar aracılığıyla oluyordu. Benim için endişelendiğini ve verebildiği kadarıyla bana dikkatini vermeye çalıştığını biliyordum, fakat hiç boş zamanı yoktu. Altında bulunduğu baskıyı anlıyordum ve zaten son haftalarda olan her şeyle ilgili uzlaşmaya varmak için zamana ihtiyacım vardı. Eve çok geç geliyordu ve geldiğindeyse hemen hemen sadece iki şey istiyordu. Sevişmek ve uyuduğunda uzanabileceği bir yerde olmam. Ethan'ın fiziksel temasa olan ihtiyacı her zamanki gibi güçlüydü. Birazcık bile aldırmıyordum.

Sanırım onun ihtiyaç duyduğu kadar ben de buna ihtiyaç duyuyordum. İkimiz de birbirimiz için endişeleniyorduk.

Elaina'ya attığı çiçek aranjmanı fotoğraflarıyla ilgili çabucak bir mesaj attım ve Facebook'ta yüz yüze görüştüğümüzden daha çok görüştüğümüzle ilgili şaka yaptım. Aptalcaydı gerçekten, özellikle de aynı binada yaşadığımız düşünülünce. Elaina ve Neil, Blackstone Uluslararası Güvenlik'teki işlerine en az Ethan kadar gömülmüşlerdi. Kimsenin fazla boş vakti yoktu.

Oradan ayrılıp profilimi kontrol ettiğimde benim için yollanan yeni mesajları gördüm. Babamın yıllarca desteklediği San Francisco'daki Meritus Üniversite Vakfı'ndan bazı bağış bildirimleri vardı. Yoksul fakat istekli çocukların bir üniversite eğitimi almalarına yardım eden bir yardım kuruluşuydu. Babamın bunu isteyeceğini biliyordum, o yüzden çiçeklerin yerine bağışların doğrudan Meritus'a gönderilebileceğini duyurmuştum. Ne zaman birisi babamın adına bir hediye yollasa kuruluş bana nazikçe bir bildiri yollamıştı. Paul Langley bir hediye bırakmıştı, Rothvale Galerisi'ndeki ekip ve Gaby'nin babası, Rob Hargreave de öyle. Düşünceli davranışları bana derinden dokundu ve hepsine kişisel bir teşekkürler mesajı yollarken bunu onlara da söyledim.

Profil fotoğrafıma bebekken babamın beni tuttuğu güzel bir fotoğrafı koydum. Evinden aldığım ve yanımda eve getirdiğim fotoğraf albümlerindeki fotoğrafları tararken epey meşguldüm. Özellikle bu fotoğrafta ikimiz de pijamaya benzer bir şeylerin içinde görünüyorduk, yani muhtemelen bir sabah çekimiydi. Babam beni masasının üzerinde önüne oturtmuştu, kameraya bakıyorduk ve ikimizin yüzünde de büyük sırıtışlar vardı. Fotoğrafı kimin çektiğini merak ettim. Annem mi? Babam fotoğrafta

çok gençti... ve gerçekten öyle mutlu görünüyordu ki. En azından yüreğime yakın tutacağım böyle kıymetli anılarım vardı.

Onunla, bebeğimin büyükbabalı bir fotoğrafı olmayacağını anımsayınca üzüldüm. Şimdi olmazdı... Tanıdık sızı göğsümden çarptı ve bir an için gözlerimi kapatıp sadece soluklanmak zorunda kaldım.

Beynine bir daha onları asla göremeyeceğini, onlara sarılamayacağını, onlarla birlikte gülemeyeceğini ya da onlarla yeniden konuşamayacağını hatırlatmak zorunda kaldığında hissettiğin acı...

Boktandı.

Jonathan'ın büyükbaba fotoğrafları olacak gerçi. Evet, olacaktı. Ethan'ın babasının yakın bir büyükbaba olacağını biliyordum. Sadece Jonathan ve Marie'nin bizim için bebek bakıcılığı yapmasını düşünmek bile beni memnun ediyordu. Annem hiç ilgi göstermiyor olsa bile bebeğime "büyükanne" olması için teyzem vardı. Ahh! Konu değişikliği lütfen.

Ufak bir blink sesiyle birlikte mesaj kutusunda yeni bir mesaj beliriverdi.

Karl Westman: Selamlar. Şimdi girdim ve senin yeşil noktayı gördüm. Olimpiyatlar için Londra'ya vardım ve şehirdeyken tekrar görüşebilmeyi umuyordum. Aslına bakarsan dün sabah geldim. Hâlâ jetlagden kurtulmaya uğraşıyorum :/ Sen nasılsın?

Karl... Cenazeden kısa süre sonra beni Facebook'tan bulmuştu ve o zamandan beri ufakık bir sohbet etmiştik. Şirketinin 2012 Olimpiyatları için onu göndereceğiyle ilgili konuştuğunu hatırladım ve Jess de bana hatırlatmıştı. Jess onunla birlikte gelemediği için gerçekten hayal kırıklığına uğramıştı, çok büyük bir spor hayranıydı.

Olimpiyatlar benden çok ona hitap ediyordu. Yine de Yaz Olimpiyatları'ndaki oyunların senin şehrinde olması heyecan verici bir olaydı, nasıl baktığın önemli değildi.

Brynne Bennett: Gittikçe daha iyiye gidiyor... sağ ol. Londra'da nerede kalıyorsun?

Karl Westman: Chelsea'de elbette! Hazır buradayken Jimi'yle ilgili tarih dersimi almayı kaçırmayacağım.

Brynne Bennett: Ha! Hatırlıyorum. Bu çok komik, çünkü bugün Ethan'ın babası beni öğle yemeğine çıkaracak. Eskiden Londra taksisi sürermiş ve o yüzden her yeri ve o yerlerle ilgili tarihi biliyor. Eğer istersen bizimle buluşabilir ve hızlı bir tarih dersi alabilirsin??

Karl Westman: Bunu çok isterim. Teşekkürler! Oraya vardığında bana restoranı mesaj atarsan sizi bulurum.

Facebook'tan çıktıktan sonra duşa yöneldim. Kayın-pederim olacak beyefendiyle öğle yemeği randevum ve ardından bir fotoğraf çekimim vardı. Bugün üşengeçlik için vakit yoktu.

Gerçekten güzel tavuklu salatamdan aldığım lokmaların arasında Jonathan'a, "Demek Ethan bugün koruma görevine seni getirdi, hım?" diye sordum. Bir dahaki sefere kurumuş kiraz ve dereotuyla yapmayı hatırlamam gerekecekti. İştahım ağır ağır artıyordu ama hamileliğim yüzünden mi, yoksa babamın ölümünü mü kabulleniyordum bilmiyorum. İki türlü de, artık kusmayayım diye başımı çevirmek zorunda kalmadan yemeğe bakabiliyordum.

“O konuda hiçbir şey bilmiyorum hayatım. Yakında gelinim olacak kadını yemeğe çıkarmak istedim, o kadar,” dedi bir omuz silkişle, kahverengi gözleri ışık saçıyordu, “ve Ethan bugün Len’in olmayacağını söyledi.”

“Ha! Öyle düşünmüştüm,” diye güldüm. “Artık onun taktiklerini biliyorum Jonathan. Ethan gardının düşmesine kolayca ya da çok iyi sebepleri olmadan izin vermez.” Meyve suyum yudumladım. “Çok korumacı olduğunu ve bunu beni sevdiği için yaptığını biliyorum.”

“Onu çok iyi anlıyorsun. Aslına bakarsan, oğlumu bir gün olmasını umduğum ama asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir insana dönüştürdün.” Jonathan bana büyük bir nezaketle ve kesinlikle hiç yargılama olmadan gülümsedi.

“Savaşta mı?” diye sordum. “Orduda başına çok kötü bir şeyin geldiğini biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Benimle paylaşmıyor... henüz.”

Jonathan şefkatle elime dokundu. “O zaman bu, ortak bir noktamız var demek oluyor. Ben de oğluma ne yaptıklarını bilmiyorum. Sadece gözlerinde bir bakışın hayaletiyle ve daha önce orada olmayan sert bir bakışla eve geri geldiğini biliyorum. Ama seni bulduktan sonra gençliğinde tanıdığım Ethan’a daha çok benzediğini biliyorum. Bunu onun içinden sen çıkardın, Brynne. Sana nasıl baktığını ve birbirinizi nasıl rahatlattığınızı görebiliyorum.” Birasından bir yudum aldı. “Kısa zamanda yaşlı bir adamı çok mutlu ettin ve inanılmaz rahatlattın.”

“Ben de onun hakkında birçok yönden aynı şekilde hissediyorum. Ethan beni gerçekten kendimden kurtardı.”

Jonathan dikkatle dinledi ve karnımı işaret etti.

“Çocukların ne kadar büyürse büyüsün onlar hakkında endişelenmeyi asla bırakmadığını anlayacaksın.”

“Bunu söylediklerini çok duydum.” Ağır ağır soludum. “Şimdiden endişeliyim... onun için.” Karnıma dokundum. “Eğer bana bir şey olursa... şey, o zaman, işlerin nasıl yürüdüğünü görmüş sayılabilirim zaten.”

“Sana hiçbir şey olmayacak, hayatım. Ne Ethan ne de ben izin vermeyiz. Önümüzdeki birkaç haftada fazlasıyla meşgul olacaksın ve programın planlarla ve törenlerle dolu olacak ama kısa süre içinde her şey yatışacak ve ikiniz evlilik hayatını çözmeye çalışacaksınız, ben de dördüncü torunumun gelişini bekleyeceğim.”

Bana gülümsedi ve gülümsemesine bütün yüreğimle karşılık verdim. Ethan’ın babasına gerçekten değer vermeye başlıyordum. Bebeğimiz için sevgi dolu bir büyükbaba olacaktı ve küçük ailemizi destekleyeceğini bilmek kendimi iyi hissettiriyordu. Bazılarına göre küçük bir şeydi ama bana göre kocamandı. Jonathan bana öz annemin veremediği ya da vermediği bir şeyi veriyordu; kendi ailemizi başarı ve mutlulukla kurmamız için basit bir kutsama.

Karl’ın aceleyle içeri girdiğini gördüğümde restorandan çıkmak için ilerliyorduk, lisedeyken tanıdığım yumuşak gence göre daha bezgin görünüyordu.

“Bryenne! Tanrım, geciktiğim için çok üzgünüm. Mesajını aldım ve sonra birbiri ardına gecikmeler yaşandı.” Ellerini havaya kaldırdı. “İşler uzadı.” Beni kucaklamak için yaklaştı ve yanağımdan sevgiyle öptü.

“Karl, bu benim... kayınpederim, Jonathan Blackstone. Jonathan, bu Karl Westman, Amerikalı eski bir arkadaşım. Eskiden birlikte yarışlara katılırdık ve birlikte sahaya çıkardık.”

El sıkıştılar ve üçümüz birlikte bir süre için sohbet ettik. Karl öğle yemeğimizi kaçırdığı ve kendisinin söy-

lediği şekilde 'tekrar bağlantı kuramadığı' için düş kırıklığına uğramış görünüyordu. Ethan'ın Karl'la benim aramda kurulan herhangi bir bağlantıyla başa çıkabileceğinden o kadar emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, benim için olmasa da olurdu. Eski bir arkadaşlığa karşı hiçbir şeyim yoktu ama bu durumda fazlasıyla eklenmiş duygu vardı ve bunun benim için oluşturduğu rahatsızlık oldukça daha fazlaydı.

"Londra'ya kadar gelip de seninle biraz olsun vakit geçirmek için zaman ayırmazsam Jess beni doğrar," dedikten sonra Jonathan'a döndü, "ve sizden kıymetli turist ipuçlarını alma fırsatını kaçırdığıma pişmanım, Bay Blackstone."

"Eğer Hendrix tarihi ve yerel yerleriyle ilgiliysen seninle bildiklerimi paylaşabilirim. Bu şehirde yirmi beş yıldan uzun bir süre boyunca yüzlerce turisti gezdirdim. Sanırım hepsini gördüm." Jonathan, Karl'a kartını verdi. "Bana e-posta atarsan sana elimdekileri yollarım. Chelsea, Lansdowne Crescent'teki Samarkand'da yirmi iki numarayı isteyeceğini tahmin ediyorum."

"Kesinlikle doğru." Karl, Jonathan'ın kartını alıp cebine koydu. "Bana verebileceğiniz tavsiyeler için teşekkür ederim. Fazla vaktim yok ve çoğunu degecek hale getirmek istiyorum." Tekrar bana döndü. "Ee... başka bir şey ayarlayabilme şansımız var mı? Sanırım şu anda başka bir yerde olman gerekiyor, değil mi?"

"Evet, bir saatten daha kısa sürede bir fotoğraf çekimim var ve hazırlamak için zamana ihtiyacım var." Bir an için düşündüm. "Şey, oyunlara katılacaksın, değil mi? Ethan'ın, aklına gelebilecek her müsabaka için bileti olacak. Niçin engelli ya da yüz metrelik koşuların olduğu atletizm için buluşmayı planlamıyoruz? Aslına bakarsan artık bazı yarışmaları görmek için heyecanlanmaya başlıyorum."

“Mükemmel,” dedi. “O zaman temasa geçeriz.”

Karl tekrar bana sarıldı ve yollarımıza gittik.

Jonathan beni stüdyo çekimime doğru götürürken arabanın içinde sessizdi. Düşünüyor gibiydi ve merak ettim... Benim çıplak modelliğim hakkında nasıl hissediyordu? Ethan ona ne anlatmıştı? Fotoğraflarımdan birini hiç görmüş müydü? Sanırım eğer ona sormazsam bunu bilemezdim ve o tarz şeyleri insanlarla konuşmazdım. Modelliğim kişiseldi ve pazarlığa açık değildi.

Kısa süre içinde Jonathan, Notting Hill'deki adrese vardı ve bugünkü fotoğraf çekimime ev sahipliği yapacak zarif beyaz evden içeri girmemi bekledi. İçeri girerken ona el salladım ve sonra işime yöneldim, yapmam için alındığım işe odaklandım.

Ethan

Bazı zamanlarda insanların konuşmalar sırasında sorduğu anlamsız sorular öyle aptalcaydı ki, nasıl olup da masanın üzerinden atlayıp, “Bu kadar aptal olup da hâlâ nefes almayı nasıl başarabiliyorsun?!” diye bağırmadığımı merak ediyordum. Yazık ki... yapması bana büyük acılar veriyor olsa da ağzımı kapalı tutmayı öğrenmiştim.

Boş geçen bir konferans konuşmasının ardından fazlasıyla ihtiyaç duyduğum nikotin takviyesi için gizlice kaçmayı düşünüyordum ki, Elaina ofisimi aradı. Bunu pek sık yapmazdı ve anında merakım tetiklendi.

“Ethan, sanırım resepsiyona gelmek isteyebilirsin.”

“Öyle mi? Neler oluyor?”

“Muriel burada... gazete standından. Sana kişisel bir paket getirmek için burada ve senden başka kimseye vermeyecek —”

Daha Elaine cümlesini bitiremeden ofisimden dışarı çıkmıştım ve ön tarafa koşuyordum.

Kalbim gümbürdemeye başladı ve anlık endişe damarlarıma yayıldı. Resepsiyonun kapılarından geçerken kayarak durdum. Muriel tüm o at dişli ve bıyıklı ihtişamıyla beni bekliyordu. Mürekkep lekeli ellerinde bir paket tutuyordu ve hızla ona doğru giderken yeşil benekli gözlerini üzerimde gezdirdi.

“Bayım, size bi’ şey getirdim.” Zarfı salladı. “Herkes ve her bi’ şey dediniz ya.”

“Dedim. Birisi bu şeyi senin gazete standına şimdi mi bıraktı?” Tuttuğu şeyi işaret ettim.

Başını sallayıp gözlerini odada gezdirdi, muhtemelen dekoru ezberliyor ve bahşişini hesaplıyordu. “Evet, bir saat olmuştur. Tezgâhtan ayrılamadım. Bunda ‘Blackstone’ diyor, hem sen kırk dört numara demiştin ya, biliyorum.”

Okumayı bildiğine şok olmamaya çalıştım ve başımı salladım, içimde adrenalin hızla artmaya başladı. Bu defa neydi? Ivan için daha fazla ölüm tehdidi mi? “Muhteşem bir hafızan var Muriel. Bunu elden vermek için ta buraya kadar gelerek tezgâhını bıraktığın için teşekkür ederim.” Cüzdanımı çıkarmak için cebime uzandım. “Bağlılığını takdir ediyorum.”

Ona bir yirmilik uzattım ve değiş tokuş yaptık. Başıyla kısa bir selam verdikten sonra ayrılmak için döndü. Kırmızı ipi çektim ve zarfın kapağını açtım: Mallerton Galası’nın olduğu gün aldıklarımla benzer olduğunu kuvvetli bir şekilde fark ettim, Ivan’ın fotoğraflarına ek olarak ‘Asla kendi canına kastetmiş bir adamı öldürmeye çalışma’ ya da şimdi vaktimin olmadığı manasız saçmalıklar yazan şifreli bir notun gönderildiği zarfın aynısıydı. Yine de kuzenimin hayatını riske atamazdım.

Önümüzdeki hafta oyunlarda önde olacaktı, okçuluk müsabakalarını duyuracak, medya sirkinin içine girecek, röportajlar verip tamamen insanların gözünün önünde olacaktı. Eğer birisi onu hedef alıyorsa önlemler almam gerekiyordu.

Elimi içeri sokup fotoğrafları çıkardım, yine önceki gibiydi, kuşe kâğıda basılmış siyah-beyaz ve sekize onluk. Dehşetli bir korkunun beni dilimlediğini hissettim. Bunlar kuzenimin fotoğrafı falan değildi. Bunlar Brynne'in fotoğraflarıydı...

Siktir oradan! Hayır! HAYIR!

Bunlar sokakta çekilmiş bir fotoğraf serisiydi, Brynne'le Doktor Burnsley'deki ilk randevumuza gittiğimiz ve sonrasında Fountaine Akvaryumu'na uğramadan önce dışarıda öğle yemeği yediğimiz gündü. Doktorun ofisinden çıktıktan sonra kaldırımda birbirimize sarılırken. Karnına dokunup onu öperken. Sandviçlerimizi yiyip Noel Arifesi'ndeki karda karşılamamızı konuşurken. Brynne'in benim fotoğrafımı çekerken bir fotoğrafı vardı ve kahkaha atıyordu, çünkü bok kokan bebeğin olduğu dükkândan dışarı çıkmamdan hemen sonrasıydı. Birinin fotoğraf çektiğini fark ederdim gerçi. Onları görürdüm. Nasıl kaçırdım bunu ben? Lanet olası şeyi nasıl kaçırdım?

Dikkatim dağılmıştı. Dikkat dağınıklığı güvenlik işindeki bir numaralı düşmandı ve ben sefil bir biçimde başarısız olmuştum. Doktor ziyaretiyle ve sonra akvaryumdaki çılgınlıkla dikkatim dağılmıştı, nerede olduğumuz ve etrafımızda kimin olduğu, hatta bizi kimin takip ettiğini fark etmeyecek kadar aklım dağınıktı!

İnleyerek resimleri tekrar gözden geçirdim. Fotoğraflardan hiçbirinin arkasından bir mesaj ya da not bulama-

dım. Başımı kaldırdığımda Muriel'in gitmiş olduğunu fark ettim.

Elaina'ya bağırdım, "Bana Brynne'i bağla ve hatta kalmasını söyle! Şimdi onunla konuşmam gerek!" Sonra asansörlere doğru koştum.

"Muriel, bekle!" Kadın binadan dışarı çıkarken lobide peşinden koştum. Eminim insanlar onlara sunduğum piyesten dolayı deli olduğumu düşünüyordu ama önemli değildi. Canları neyi istiyorsa düşünebilirlerdi.

"Evet, bayım?"

"Kim? Zarfı kimin bıraktığını gördün mü?"

Gözlerini yukarı doğru kaldırdığında içlerinde bir şeyler kıpırdadı. İşte buydu, iyi bir insan olduğu için bana yardım edeceği ya da olmadığı için benden yararlanacağı o ana gelmiştik.

"Uzaklaşırken gördüm. Arkasından gördüm."

"Onunla ilgili ne hatırlıyorsun? Yapısı, saçının rengi, bana verebileceğin herhangi bir şey? Çok önemli," diye yalvardım. "Pakette benim, kadının, benim karımın fotoğrafları var. Hayatı tehlikede olabilir." Sesimi alçalttım. "Lütfen, Muriel? Hatırlayabileceğin ufacık bir şeyin yardımını olabilir."

Bir an için düşünüp taşındı, gözleri hareket ediyordu. "Telefonuyla konuşuyordu ve sadece giderken sırtını gördüm. Saçı kahverengiydi, bi'de senin gibi uzun değildi."

Kahverengi saçlı ve benden daha kısa. Şu anda milyonlarca benzer kişinin olduğu bir yerde fazla bir yardımı yoktu. Üst kata geri dönüp Elaina'nın Brynne'i bulduğundan emin olmalıydım. "Tekrar teşekkürler," dedim yarım ağızla ve gitmek için döndüm.

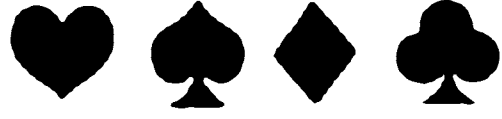
Muriel bana, “Bi’ şeyi fark ettim ama,” diye seslendi, “sesi... buralı değildi. Yankiydi.”

Takipçi bir Amerikalı. Oakley’in adamları geliyor olmalıydı... ya da belki Fielding ölü falan değildi. Belki buradaydı. Ah hayır! Lütfen hayır!

Muriel’in bana söylemiş olduğu şeyle kanım buz kes-ti, bütün olasılıklar ve senaryolar aklımda korkutucu bir hızla dönüyordu.

Ve sonra bacaklarım hareket etmeye başladı.

Bölüm 19

Brynne

Tam soyunma odasından çıkmaya yeltendiğim sırada telefonum çalmaya başladı. Çalan melodiden Elaina'nın işten aradığını söyleyebilirdim, o yüzden mesajı dinlemeden sesli mesaja düşmesine izin verdim. Onun yerine ona hızlıca bir mesaj yazdım: **Konuşamam... şu anda fotoğraf çekimindeyim. Sonra konuşuruz. —B**

Telefonumu sessize aldım ama Ethan'ın bana söylediği şeyden dolayı açık bıraktım; aktive ettiği GPS eklentisiyle ilgili bir şeydi, telefonu bornozumun cebine attım ve bir daha hiç aklıma getirmedim. Yapacak bir işim vardı ve odaklandım.

Postişler sırtımı kaşındırdı ve doğrudan kıkımın altındaki zemin soğuktu. Bugün ipli tanga falan da giymiyordum ama gerçekten muhteşem siyah çoraplar giyiyordum, pembe kurdeleler baldırlarıma dolanıyordu ve fiyonk yapılmıştı.

Bu çekimin fotoğrafçısı olan Simon en iyi tabirle alışılmadık bir kostümcüydü ama elektrik mavisi dar kot pantolonunu limon yeşili gömlek ve beyaz, bileklere kadar gelen rügan çizmelerle tamamlayarak yalnızca retina korumasına ihtiyaç duymamı değil, aynı zamanda daha önce hiç denemediğim bir çekimi yaptırmaya çalışıyordu.

Ethan'ın fotoğraflara bir göz attığında ne söyleyeceğini düşünerek yalnızca ürperdim.

Baktığı anda nefret edecekti ve sonra görüntüleri kendisinden başka kimsenin görememesi için satın almaya çalışacaktı.

Gerçi birazcık korkutucu ve bilinmeyen bir şey yapıyor olmanın bilgisiyle bir adrenalın patlaması hissettim. Sınırlarımı zorlamayı severdim ve bu fotoğrafların iyi olmasını, sanatçı olarak en profesyonel servislere ulaşmasını istedim.

Sırtım kameraya dönükken bacaklarım genişçe açılmış, dizlerim hafifçe kırılmıştı ve ayaklarım düz bir şekilde yere basıyor, ellerim bacaklarımı açık tutabilmek için baldırlarımın iç kısmını kavırıyordu. Kışkırtıcı bir çekim olması gerekiyordu ve şu anda önüme geçecek herhangi biri kadınlık organımın tam bir pornografik görüntüsünü görürdü. *Ethan kesinlikle onaylamaz.* Ancak endişeli değildim. Burada kurallar vardı ve herkes o kurallara uymak zorundaydı... yoksa başka bir iş için bir daha aranmazlardı.

Eklenen saçların ucu güç bela yere sürtünüyordu, amacı popomu örtmekti ve bu iyi bir şeydi, çünkü bu fotoğraflarda popomun çatalının görünür olmasını istemiyordum.

Simon'a bunu söylediğimde bana kahkahalar attı. "Brynne, hayatım, eğer zarif bir biçimde popo dekoltesi verebilecek biri varsa o da sensindir."

"Şey, teşekkürler, Simon ama anla beni. Bu fotoğrafta dikine gülümseme istemiyorum, lütfen."

"Sana söz veriyorum, tüm gördüğüm kıvrımların ve uzun şekilli bacaklarının bir görüntüsü. Kesinlikle ışıık

saçyorsun, hayatım. Yeni vitaminler mi?" Kamera tık tık sesler çıkarırken kafası dağılmış bir şekilde sordu.

"Şey, aslında evet."

"Ah, benimle paylaş lütfen," diye coştı. "Sende nasıl bir güzellik sırrı varsa isterim."

Bir kahkaha patlattım. "Benim aldığım şeyi istediğini sanmıyorum, Simon... tabii bir çift meme istiyorsan o başka."

"Ah, hayatım, lütfen bana silikon taktıracağını söyleme. Memelerin olduğu haliyle kusursuz!"

Önüme kanvas asılırken kahkaha attım, yüzünü görebilmeyi diliyordum. "Ahh... hayır, silikon taktırmıyorum. Doğal yollarla büyüyecekler."

"Hı? Nasıl bir tedavi o?" Benim yönlendirmeye çalıştığım yerden epeyce yanlış yönde olduğunu söyleyebildim. Eşcinsel ya da değil, Simon bir erkekti ve çoğu zaman bu konulardaki kurnazlıkları yakalayamıyorlardı. Penis sahibi olmakla bir alakası olduğunu tahmin ediyordum.

"Sonunda bebek sahibi olduğun türden bir tedavi." Sırıttım ve yüzünü görebilmeyi öncekinden daha çok diledim.

"Aman Tanrım! Gebesin, değil mi?"

"Bu İngilizlerin sahip olduğu en korkunç terimlerden biri olmalı ama evet öyleyim."

"Tebrikler, canım. Umarım bu senin için iyi haberdir?"

"Öyle." Bir dakika için sessizdim, kısacık süre içinde benim açımdan değişen onca şeyi düşündüm, bugünlerde yüzeyin hemen altında içten içe kaynıyor gibi görünen duygularla savaşıyordum. Belki içimde artan hormonları suçlayabilirdim, ancak düzgün bir şekilde kalmak bile hâlâ günlük bir çabaydı.

Simon fotoğraf çekmeye devam ediyor, pozisyonadaki ve ışıktaki ufak değişiklerle beni yönlendiriyor, kendi tarzında sohbetine devam ediyordu. Çalışırken durmadan konuşurdu. “Demek erkek arkadaşınla evleniyorsun?”

“Evet, Ağustos’un yirmi dördü büyük günümüz. Kız kardeşinin Somerset’teki malikânesinde yapıyoruz.”

“Kulağa gösterişli geliyor...” Simon yeni bir tarafa yönlendirdi. “Başını geriye doğru eğip yukarı doğru bakabilir misin?”

“Evet... o da var,” dedim kuru kuru. “Gelmek ister misin, Simon?”

“Hayatım, hiç sormayacaksın sandım! Yeni bir takım elbise için mükemmel bir bahane,” diye gevezelik etti. Konudan konuya atlayarak İtalyan ipekleri ve Milan’da bir dükkânda gördüğü yeşil ipeğin kır düğünü için ne kadar mükemmel olacağından bahsetti.

Babamı ve düğünüm için yeni bir takım elbise alamayacağını düşündüm. Beni vermek için orada olmayacaktı. Artık onu yapması için kimsem yoktu. Frank’e de sormayacaktım. Annem o yolu çoktan bende denemişti ve hiç yolu yoktu. Onu yapacağıma mihraba kendim yürürdüm. Frank’e karşı bir şeyim yoktu ama kelimenin hiçbir manasıyla babam değildi. Annemin kocasıydı ve olduğu tek şey buydu.

Aniden üzerime keder dalgası çökuverdi ve bastırmak için çok uğraştım ama duruşum tükenmişliğimi göstermiş olmalıydı, çünkü Simon, “Mola vermek ister misin, tatlım?” diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım ama konuşamadım. Tek becerebildiğim yutkunmaktı.

Bazen birisi size şefkat gösterdiğinde ve siz savunmasız bir durumdaysanız, içinizde tutmak için ne kadar zorlukla uğraşırsanız uğraşın her şey yuvarlanıp düşer-

di. İşte Simon kamerasını bırakıp arkama doğru yürüdüğünde olan buydu, elini basit bir destek ve rahatlatma hareketiyle omzuma koydu.

“Babanı duydum. Çok üzgünüm, canım. Bu senin için fena halde zor bir zaman olmalı.”

“Teşekkürler... hâlâ çok taze. Ufak şeyler bana hatırlatıyor... ve ben onu özlüyorum, hem de—”

Ve tam o anda Ethan arenaya çıkmaya hazırlanan bir gladyatör gibi odaya dalıverdi.

Ethan

“Brynne! Ne haltlar—” Konuşmam yarıda kesiliverdi. Kadınının tamamen çırlçıplak bir halde açılmış bacaklarına ve gösteriş düşkünü bir herifin onun üzerindeki ellerine bir bakış attığımda hızlı ve sessiz bir şekilde ölüverdi.

Tepki vererek harekete geçtim. Hatırlayabildiklerim hemen hemen bu kadardı. Brynne’i çekerek ayağa kaldırdım ve yeşil gömlekli herif geriye doğru kanvasın üzerine fırladı.

Brynne, “Ethan!” diye çığlık attı, “Ne yapıyorsun sen?”

“Seni bulmaya çalışıyorum! Lanet olası telefonuna neden cevap vermiyorsun?”

“Çalışıyordum!” diye cırladı. Siyah uzun çorapları ve görünüşe göre saçlarını daha uzun yapmak için eklenmiş bir şeyler haricinde tamamen çırlçıplak duruyordu.

“Burada işin bitti. Aslına bakarsan tüm bu karmaşıklık sona erdi!” Ellerimi sallayıp ona doğru işaret ettim. “Üzerini giy, gidiyorsun.”

“Gitmiyorum, Ethan. Senin derdin ne? Şu anda çalışıyorum!”

Ah, evet, gidiyorsun, güzelim! Aslına bakarsan, yüzde yüz eminim, çünkü seni buradan bizzat kendim çıkarıyorum.

Bir sürü renk giymiş fotoğrafçı harekete geçmek için o ânı seçti ve cep telefonunu çıkardı. “Güvenliği arıyor—”

“Mesele o olduğunda güvenlik *benim*.” Telefonunu kapatırken Brynne’den tarafı işaret ettim ve sikik herifin aramasını yarıda kestim. “Brynne’in burada işi bitti. Zahmetin için tazminat istiyorsan ofisimi ara. Memnuniyetle öderim.” Bir kartvizit çıkarıp savurdum. Kartvizit aramızdaki mesafeyi dönerek aldı ve ayaklarının dibine düştü. Düşünürsek, dikkat çekecek kadar sakince davranıyordum...

Orada öylece durmuş ağzı açık bir halde bize bakan Brynne’e doğru bir bakış attı. Hâlâ kahrolası şekilde çıplaktı!

“Ona bakma, seni orospu çocuğu!” diye bağırdım.

Adam bir kız gibi cırladıktan sonra irkilerek başını çevirdi.

“Simon, bunun için çok üzgün—” Brynne ona doğru bir adım attı.

“Ah, hayır yapmıyorsun!” Kolunu kavrayıp onu çevirdim ve bedenine kendiminkiyle kalkan oldum. “Üzerine bir şey giyer misin? Tanrı aşkına, lanet olası çıplak bir halde dolanıp duruyorsun!”

Brynne gözlerinden hançerler fırlatarak bana dik dik baktıktan sonra bornozuna uzandı. Tüm bu zaman boyunca kenardaki bir masada duruyormuş, sadece kameranın görüşünden uzaktaydı. Bir dakika önce orada olduğunu fark etmemiştim. Üzerine geçirip kemerini sıktı. Gözlerini kısıp bana kavurucu kahverengi hançerler atarken elleri ve kolları vururcasına sertçe hareket ediyordu. Elini saçlarının altına soktu ve bir süre için uğraştıktan sonra uzun, dalgalı bir kahverengi postışı çıkar-

dı. Dikkatle masanın üzerine bıraktı. Sonra sırtını bana döndü ve önce bir bacağına ardından diğerini kıvrarak çorapları çıkardı ve onları düzelttikten sonra masadaki postişin yanına bıraktı.

Yaptığım şeye kızmanın ötesinde olduğunu söyleyebilirdim ama umurumda değildi. En azından o iyiydi. Fotoğrafçı arkadaşı için o kadar net bir şekilde söyleyemezdim, fakat Brynne benim gözümün önündeyken güvendeydi, kaçırانların elinde değildi. Kahrolası cırılçılaktı ve fotoğraflarını çeken başka bir adamla birlikte bir odada yalnızdı ama en azından en kötü kâbusum gerçek değildi. Buradaydı ve onu görebiliyordum.

Eve gidiş oldukça sessizdi. Sadece biraz iç çekişler ve koltuklardaki bedenlerin hışırdamasından başka bir şey yoktu. Brynne konuşmuyordu ve ben de konuşacak durumda değildim. Şu anda hissettiğim şekildeyken ağızımdan neyin çıkacağını söyleyemezdim. En iyisi biraz kendi haline bırakmaktı.

Eve varıp da dairenin içine girdiğimiz anda kısa yoldan banyoya girdi ve beni dışarıda bıraktı. Suyun aktığını duyabiliyordum ama başka hiç ses yoktu. Kulağımı kapıya dayayıp dinledim. Eğer yaptığı şey ağlamaksa yalnız başına böyle bir şeyi yapmasını istemiyordum ama hâlâ öfkeliydim. Bu modellik işi... Bitmeliydi. Artık fikrine bile dayanamıyordum ve başkalarının görmesi için çıplak poz vermesini düşünmek beni tam anlamıyla mantıksızlaştırıyordu. *Tabii onu becermeyi... ya da daha kötüsünü yapmayı hayal edenler için!*

Şu anda yapmam gereken milyonlarca şey vardı. Olmam gereken yerler ve buluşmam gereken insanlar ama Brynne'i evde bırakıp ofise dönmeyi aklımdan bile geçirir miydim? Olumsuz. Şu anda kahrolası hiçbir yere gitmiyordum.

Onun yerine balkonuma çıktım ve şehrin gündüzden geceye değişimini izleyebilmek için bir şezlonga yerleştim. Ve birbiri ardına sigaraları yakıp söndürdüm. Bana pek yararı dokunmadı. Eskiden telaşlandığımda beni yatıştırmak için kullandığım bir şeyin artık numarasını yapamıyor olması komikti. Brynne'in banyodan çıkmasını bekledim ama ilk raundu nakavtla aldı. Bu akşam ilk hareketi yapacak olan o gibi görünmüyordu.

Kendi kendimi maruz bıraktığım yalnızlığa bir saniye daha katlanamadığımda onunla uzlaşmaya çalışmak için içeri geri döndüm. "Brynne?" Sessizlik. "İçeri girmeme izin ver." Tokmağı çevirdim ve beni son derece şaşırtarak döndü. *Sonuç olarak kilitli değilmiş.*

Kapıyı açtığımda onu lavabonun taburesine oturmuş ayak tırnaklarını boyarken buldum, saçını bir tokayla yukarı tutturmuştu ve cildini ısıldatan sarı ipekten bir bornoz giyiyordu. Bana bakmayacaktı ama sanki orada değilmişim gibi koyu pembe ojesiyle tırnaklarını boyamaya devam etti.

En sonunda, "Konuşabilir miyiz?" dedim.

"Ne hakkında? Çekimin orta yerinde beni zorla nasıl çıkardığını mı? Bu arada o benim işim oluyor. Ya da fotoğrafçıyı resmen tartaklamış olmanı mı? İşteki itibarımı mahvetmenden bahsetmiyorum bile." Sesi duygusuzdu.

"Artık o işte olmanı istemiyorum."

Ojesinin kapağını kapattı ve lavabonun üzerine koydu. "Her şey senin ne istediğinle alakalı demek, hı?"

"Nerede olduğunu bilmem gerekiyordu ve cep telefonuna cevap vermiyordun." Bir çeşit açıklama yapması için izin verdim ama tek bir şey söylemedi. "Pekâlâ, oraya fevri ve sabrımı kaybetmiş bir şekilde girdiğimi itiraf ediyorum ama beni panik durumuna sürükleyecek izlerin peşindeydim." Tek elimi saçlarımın arasından geçirip orada tuttum. "Ve lanet olsun, sen çıplaktın, Brynne."

Konuşurken gözlerini yere dikti, “Büyük ihtimalle bugünden sonra hiç aranmayacağım. Artık kimse beni istemeyecek.”

Ah, orospu çocukları hâlâ seni isteyecek. Önünde durup çenesini tuttum ve başını kaldırarak bana bakmaya zorladım. “Güzel. Umarım seni aramazlar.” Sessiz kalmaya devam etti ama gözleri parladı. “Ciddiyim, Brynne. Artık çıplak poz vermiyorsun.” İşte, söylemiştim.

“Bu benim kararım Ethan. Bana neyi yapamayacağımı söylemeye hiç hakkın yok.”

“Ah, gerçekten mi?” Sol elini yakalayıp havaya kaldırdım. “Bu yüzük ne anlama geliyor o zaman? Benim karım olacaksın, çocuğumun annesi olacaksın, *artık* kahrolası çıplak bir şekilde poz vermemesini istediğim son insansın!” Dik dik bakarak karşılık verdim. “Kesinlikle diyecek bir çift lafım var.”

Elini benden kurtarıp tükürürcesine konuştu. “Anlamıyorsun. Benim hakkımda HİÇBİR ŞEYİ anlamıyorsun işte!” Artık çılgık atıyor ve kesinlikle tepesi atmış görünüyordu, fazla yaklaşmamı önlemek için göğsümden itti.

Sikerim böyle işi! Bu mesele hakkında bizi ortak noktaya nasıl getireceğimizi düşünürken sinirim beni alt ediyordu. Aklıma nasıl başarıyla tamamlayabileceğimle ilgili bir fikir geliyordu gerçi. Üzerindeki sarı ipekten bornozu çekip çıkarabilir ve onu önümüzdeki haftaya kadar düzebilir dim. *Sonrasında* bu sohbeti, tartışmayı ya da burada olan şey her ne haltsa onu yapabilirdik. Bu işe yarayabilirdi.

Bunun yerine onu omuzlarından tutarak oturduğu yerden kaldırdım ve benimle dövüşemesin diye kollarını iki yandan kısırdım. Hâlâ mücadele ediyordu gerçi, hatta onu sıkıca göğsüme dayayarak tutarken, yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıyken, yumuşak kıvrımları bende eriyip aletimi taş gibi sert hale getirirken bile.

“Kadınımın kıyafetlerini çıkarmaya ve fotoğraflarını insanların görmesine niçin ihtiyaç duyduğunu *anlamaya* çalışıyorum.” İsteddiğimden daha fazla öfkeyle konuştum... ve sonra dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Önce dilimi içeri sokarak kendime bir yol açtım. Daha fazlasını sonra alacaktım ama şimdilik sadece içine girebilmeyi başarabildiğim herhangi bir yolla bedeninin içinde olmaya ihtiyacım vardı. Daha fazlamı kabul etmesini istiyordum gerçi. Hâlâ felaket şekilde öfkeliydi ama bağlantı kurduğumuz anda yanıt verdiğini hissettim. Hâlâ benim kadınımdı ve çenesini tutup ağzını sertçe talan ederken bunu ikimiz de biliyorduk. Dudaklar, dil ve dişler çok özel bir mesajı göndermek için birlikte çalışıyordu. *Sen benimsin ve benim olmayı istediğini biliyorum.*

Ona sahip olmaya daha yeni başlıyordum. Bu gidişat yalnızca tek bir şekilde sonuçlanacaktı, bir orgazm çılgınlığının içinde aletim onun tatlı vajinasına gömülüyken.

Sonraki yaptığım şey için de özrüm yoktu. Onu aldım. Bana ait olanı aldım ve Brynne’i idare ettim.

Bedenen bütün mesafeyi üstlenmişti orası kesin. Ruhani kısmı daha sonra düşünmemiz gerekecekti. *Önce düzüş, sonra konuş* daha önce işimize yaramıştı ve şimdi de yarayacağına güvenim tamdı.

Onu kaldırıp yatağımıza taşıdım. Yatağa bırakıp ipeksi bornozunu açarken ve saçlarını tokadan kurtarıırken parıltılar saçan gözleriyle bana baktı. Göğsü aldığı soluklarla şişip iniyordu ve kıyafetlerimi çıkarıp soyunurken meme uçları sıkıca tomurcuklandı, aletim öyle sertti ki, benim ilk kez patlayışında parçalara ayrılabilirdi.

Bunu öğrenmek üzereydim ve riski almaya fazlasıyla hazırdım, çünkü ikinci sefer ve muhtemelen üçüncü bir sefer olacaktı. Bir süre için bu iş üzerinde olacaktık.

Bryenne'in sadece benim görmem gereken olağanüstü çıplak bedenini kapladım ve onu becerdim. Onu sertçe becerdim. O da beni sertçe düzerek karşılık verdi. İkimiz de boşalana kadar düzüştük. Sonra biraz daha düzüştük, ta ki artık ikimizin de ihtiyacı kalmayana kadar. Ta ki orgazmların ardından karmakarışık bir halde uykuya dalmaktan başka bir şey kalmayıncaya kadar, ikimiz de bizi ısıısıyla yakan ve dumanıyla başımızı döndüren hazla fiziksel olarak tükenmiştik... kati unutulmaya doğru.

Bryenne

Kâbus beni uyandırdı. Videoda kendimi gördüğüm ve ölmeyi dilediğim eski bir rüyaydı. Hâlâ beynimi yakan berbat bir görüntüydü ve yıllar boyunca benimle birlikte kalmıştı. Onu aklımdan çıkarabilmenin bir yolu olduğunu bile düşünmüyordum; o görüntüyü hayatım boyunca yanımda taşımakla lanetliydim. Düşündüm de, o üçü olaydan sonra bunun hakkında hiç düşünmüş müydü? Bunu ilk defa düşünmüyordum. Diğer ikisini hiç tanımıyordum, ancak Lance bana olanlardan dolayı bir nebze pişmanlık duymuş muydu? İşlerini halletmelerinden sonra benim nasıl hüznümlü bir hayatımın olduğunu biliyor muydu? Bunun hakkında hiç düşünmüş müydü ki? *Çirkindi. Çok pis ve çirkin.*

Gecenin köründe sessiz bir şekilde ağlamaya çalıştım ama Ethan her şeyi duyuyordu. Gümbür gümbür bir seks yapmış ve bedenlerimizden öfkenin, hayal kırıklığının birazını salıvermiştik, ancak sorunumuzun asıl merkezi hâlâ rüzgârdaki bir işaret flaması gibi dalgalanıyordu. Daha hiçbir şey çözüme ulaşmamıştı.

Ethan yanımda kımıldayarak beni yakınına çekti. Güçlü kollarının beni sarmaladığını ve dudaklarının başımın tepesini öptüğünü hissettim. Ben ağlarken saçlarımı okşayıp bana sarıldı.

“Seni çok seviyorum. Seni üzgün görmek beni öldürüyor. Böyle acı çekmendense bana kızgın olmanı tercih ederim, bebeğim.”

Hıçkırıkların ve gözlerimi kurulamanın arasında, “Sorun değil. Beni sevdiğini biliyorum,” diye fısıldadım.

“Seviyorum,” dedi tatlı bir öpücükle. “Ve bugün fotoğrafçıya karşı davranışım için üzgünüm,” diyerek durakladı, “ama süreçten hâlâ nefret ediyorum ve artık bunu yapmanı istemiyorum.”

“Biliyorum...”

“Yani poz vermeyi bırakacak mısın?” Sesinde umut vardı. Onu parçalara ayıracak olmam çok fenaydı.

“Yapabileceğimi sanmıyorum, Ethan. Bırakamam... senin için bile.”

O kelimeler dudaklarımdan çıktıktan sonra bekledi. Kelimeleri ona söylemek çok acı vericiydi ama benden duyması gerekiyordu. Bazen gerçekleri duymak acı verirdi ve bunun, Ethan için öyle olacağını tahmin ediyordum ama onun sansürsüz versiyonunu anlamasını istiyordum. Ona bu kadarını borçluydum.

“Neden olmasın, Brynne? Niçin modellik yapmayı bırakamazsın? Niçin benim için yapmayacaksın?”

O piç kurusu gözyaşları yine belirdi. “Çünkü...” diye mırıldandım, “çünkü çe-çekilen fotoğraflarım ş-şimdi çok—ç-çok g-güzeller. Onlar... benim güzel yanımdan bir şey.”

Ben ağlarken Ethan bana sarıldı. Bunun benim için dönüm noktası olacak bir bölge olduğunu fark etmiş gibiydi. Doktor Roswell’in tanıklık etmek için burada olmasını diledim.

“Öyleler. Haklısın, Brynne. Fotoğrafların nefes kesecek kadar güzel.” Beni yumuşakça öperek dilini yavaşça benimkinde gezdirdi. “Ama sen hep güzel oldun,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Ahhh, ama yanıliyordu. Ethan *onu* hiç görmemişti, o yüzden benim gerçek olduğunu kesinlikle bildiğim şeyi bilmiyordu. “Hayır. Beni anlamıyorsun.” Gözyaşlarımı sildim. “Sorun değil, ama kendime ait o güzel fotoğraflara niçin ihtiyaç duyduğumu anlamıyorsun.” Göğsüne doğru ağır ağır soludum, parmaklarım göğsündeki kaslarda daireler çizerek dönüyordu.

“O zaman bana açıkla da anlayabileyim.”

Kelimeleri nasıl söyleyeceğimi bilmesem de, bir şekilde başardım. Gittikçe güçlenen gözyaşlarının arasında, bana sarılıp saçımı okşarken sessiz gücü ve sabrı sayesinde, en sonunda korkunç gerçeğimi bir başkasına daha anlattım. “Çünkü videom öyle çok... çirkin ki. Görüntüler çirkin. *Ben* çirkinim! Ve eğer çirkinliği takas edebileceğim güzel bir şeylerim olursa, yarattığım her yeni şeyle birlikte deneyimimi her seferinde biraz daha bırakabilirim.”

Ethan yuvarlanarak beni altına aldı ve kendini üzerimde destekleyerek yüzümü kendininkine doğru tuttu. “Seninle ilgili çirkin hiçbir şey yok,” dedi.

“Var. O videoda öyleyim.”

Sessizleşti, gözleri beni araştırırcasına ileri geri hareket ediyordu. “Sebebi bu mu, bebeğim? Denemenin sebebi bu mu... kendini öldür—”

“Evet!” Ethan’ın güçlü göğsüne doğru hıçkırdım ve bana sarılmasına izin verdim. Artık gerçeğimi biliyordu. Takıntımı. İşlevsiz garipliğimi. Beni günlük ilerleten motivasyondur ve benimle sonsuza kadar kalacağını düşünüyordum. Ethan’ın ona rağmen beni kabul edebilmesi için dua ettim.

Uzun bir süre boyunca beni konuşmadan tuttu. Paylaştığım şeyi ince ayrıntısına kadar düşünüyordu. Metodunu öğrenmiştim; Ethan düşünceleri ve ihtiyaçları konusunda inanılmaz şekilde dürüst ve açık sözlüydü, ayrıca derin bir düşünürdü.

“Nefret ettiğim şey fotoğraflama süreci değil. Hepinizin bir iş yapan profesyoneller olduğunuzu biliyorum. Fotoğrafçı sizi sadece sanatının bir nesnesi olarak kullanıyor. Nefes kesici görüntü olan sensin.” Avucunu kalçamın üzerinden aşağı doğru kaydırды. “Bugünkü adamın senin peşinde olmadığını biliyorum. Bedenini sanat eseri olarak görüyordu.”

“Simon sıradan bir eşcinsel olmanın aksine tam anlamıyla bir eşcinsel, eğer fark etmediysen.”

Kısa, sessiz bir kahkahayla güldü. “Fark ettim, bebeğim. Eğer kıyafetleri bir ipucu olmasaydı, kız gibi çılgılığı bunu kanıtlardı.”

“Zavallı Simon. Onu düğüne davet ettim, biliyor musun? Milan’daki bir dükkânda gördüğü yaprak yeşili yeni İtalyan takım elbisesini giymek istiyordu.” Ufacık, minicik bir şekilde sataşmayı denedim.

“Harika.” İç geçirdi. “Yarın onu arayıp özür dileyeceğim.”

“Teşekkür ederim.”

Fakat Ethan hislerini paylaşmayı bitirmemişti. Söylemek istediği daha çok şey vardı. “Nefret ettiğim şey insanların fotoğraflarda senin vücudunu görmesi. Erkekler seni görüyor. Benim gibi adamlar seni çırlçıplak görüyor ve becermek istiyorlar. Brynne, nefret ettiğim kısım bu, çünkü kimsenin sana o şekilde bakmasını ve seninle ilgili o tarz düşünceleri olmasını istemiyorum. Seni tamamen kendime istiyorum. Bencilce ama benim için durum böyle.”

“Ah...”

“Şimdi konuyla ilgili hislerimi biliyorsun,” dedi sessizce, sesi dürüst yanıtını doğrudan yüreğime taşıyordu.

“Seni duyuyorum, Ethan ve nasıl hissettiğimi ve niçin modellik yaptığımı anlattığımda senin de beni duyduğunu umuyorum.”

Dudaklarıyla bana uzanarak yumuşakça ve yavaşça okşuyor, kelimeleriyle olmasa da dokunuşuyla bana anladığını söylüyordu. Beni öperek epeyce vakit geçirdikten sonra, en sonunda geri çekildi ve başparmağıyla yanağımı okşadı. İlişkimize başladığımız zamandan beri bana bunu yapıyordu. Beni ilk defa öptüğünde bile yapmıştı. Bu hareketini seviyordum.

Ethan’ın şu anda ne düşündüğünü merak ettim. O koyu mavi gözleriyle beni dikkatle inceliyordu, kendini tek dirseğinin üzerinde dengeleyerek yerleşti, böylece bana tepeden bakabiliyordu. Henüz konuşmayı bitirmediğini tahmin ediyordum. Bekledim. Eğer manzara oysa bütün gece bekleyebilirdim. Ethan’ın yatakta çıplak olması asla bıkmadığım bir görüntüydü. Erkeksi güzelliği temsil ediyordu. Kolları, göğsü, dalgalı karın kasları ve V şeklinde inen kalçaları, her bir yeri, gözlerim için leziz bir ziyafetti.

Zaman zaman aynı şeyi onun benim hakkımda söylemesi komikti. Ancak bebek büyüdükçe bedenim değişecekti. Bütün hamile kadınlar gibi ben de irileşecektim. O zaman Ethan beni şimdi istediği gibi istemeye devam edecek miydi?

“Sana bugün olan bir şeyden bahsetmem lazım. Beni gerçekten sarstı ve bugün fotoğraf çekiminde olanların suçlusu çoğunlukla o.” Saçımı kulağımın arkasına kısıtıp düzeltti.

Böylesi daha çok anlam ifade ediyor. Ethan'ı alışılmışın dışında mantıksızca davranmaya iten bir şey olduğunu bilmeliydim. Davranışını tetikleyen bir şeyler olmuştu. "Tamam... Anlat bana."

Yatağımızın karanlığında bana son olanları anlattı: Günün erken saatlerinde takipçiden aldığı fotoğrafları ve adamın Amerikalı olduğunu, tüm bu zaman boyunca beni izlediğini... Bizi izliyor ve günlük hayatımızın fotoğraflarını çekiyordu. Şimdi gerçekten korkuyordum... ve Ethan'ın çekimlerde niçin o kadar panik olmuş bir halde ve mantıksız olduğunu daha iyi anlıyordum. Bu durum daha iyiye gitmiyordu. Kötüye gidiyordu. Onları neyin durduracağını kim bilirdi? Ya da bunu canlı atlatıp atlatamayacağımı? Tek yapabileceğim şey bebeğimi ve Ethan'ı düşünerek bizi bundan kurtaracak şey ne olursa olsun, nasıl fedakarlıklarda bulunmam gerekirse gereksin, yapacağımdı.

Güvenlik, GPS, korumalar ve önlemler hakkında konuştuk. Düğün olana ve Ethan'ın tüm dikkati sadece bana odaklanana kadar güvenliğimi garantiye almak için önümüzdeki haftalarda olacaktı. Bana olayları net bir şekilde açıkladı ve onu dinledim. İkimiz de ortak bir noktada buluştuk ve en sonunda yeniden uykuya daldığımda, güçlü kolları bana dolanmış bir halde göğsündeydim. Olabileceğim en iyi ellerde olduğumu ve bana sarılan bu adamın beni kesinlikle sevdiğini biliyordum. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar, Ethan'ın da bana ihtiyacı vardı.

En azından o kadarını açıklığa kavuşturmuştuk.

Bölüm 20

“Nefes almak nasıl hissettiriyor, oğlum?” Babam mest olmuş bir sırıtışla bardağını kaldırdı.

“Üç tonluk bir fil göğsümden kalkmış ve şimdi sadece ayaklarıma oturuyormuş gibi,” diye dürüstçe cevapladım ve şerefine kadeh kaldırdım.

“Bahse varım öyledir. Ama cidden, seremoniler organizasyonun en müthiş ayağı. Kesinlikle harika bir şovdu. Bravo derim.” Sanırım hepimiz babamın açılış seremonilerinden epeyce etkilendiğini söyleyebilirdik, çünkü gece yarısı yemeğimiz boyunca hakkında konuşmayı bırakmayacak gibiydi. Bir pürüz çıkmadan gittiği için muazzam bir rahatlama hissediyordum.

Yorgunluktan ölüyor ve kollarımda Brynne’le yatak özlemi çekiyor olsam da, Gladstone’daki bu kutlama akşamında kendimi gerçekten keyif alırken buldum. Ivan şehrin çılgınlığına rağmen bir şekilde rezervasyon almamızı sağlamıştı ama öte yandan, herkes İngiltere’nin altın oku, yakışıklı ve ünlü Lord Ivan’ı severdi. Güzel bir şey için birlikte dışarı çıkmayalı uzun zaman olmuştu ve ben kabul etsem de etmesem de, babam, Neil ve Elaina onun bağlantılarını takdir ederdi. Brynne eğleniyormuş gibi görünüyordu ve bu benim için yeterliydi.

Artık oyunlar seyir halinde olduğundan bütün şehir kutlama halindeydi. Hatta tünelin sonunda bizim için ışığı görmeye başlayabiliyordum. Bir haftayı daha atlatmıştık ve olimpiyatlara sorunsuzca, tehditsiz ve mesajsız olarak başlamıştık. Sadece sıradan yaşamdım.

Elimi Brynne'in sırtına dayayıp omuzlarının arasını okşadım. "Evet, zor kısmı bitti. Açılış seremonileri sorunsuzca halloldu. Şovu bölen çılgınlıklar olmadı. Aylarca süren planlama için kusursuz bir son. Şimdi sadece çeşitli VIP'leri farklı törenlere ve gösteri merkezlerine götürmesi var ama çok daha küçük gruplar ve başa çıkması daha kolay, artı çoğunu yürütecek üstün çalışanlarım var." Neil'a başımı sallayıp yeniden bardağımı kaldırdım.

Neil pis bir gülümsemeye, "Eğer o manyakları Ivan'dan uzak tutabilirsek bu iş tamamdır," dedi.

Ivan, "Evet, lütfen. Manyaklarla benim aramda kocaman bir manevra alanı kalırsa minnettar kalırım," diye yanıt verdi.

Hâlâ o tarz bir şey vardı... Uç yıl önceki olimpiyatlarda karar münakaşasıyla kendini diskalifiye ettiren ve Ivan'ın altın kazanmasının sebebi olan Koreli kaçık rakibi hâlâ ona gazez besliyordu. Karmaşa hiç sona ermiyordu. Karmaşaların genelde sebep olduğu sonuçtu bu. Bir defa boka bastığınızda uzun süre boyunca ayakkabınıza yapışır kalırdı ve izini kaybettirmesi zor bir pislikti.

Brynne yumuşakça, "Yorgun görünüyorsun bebeğim," dedi, eli kolumu okşuyordu.

"Yorgun hissediyorum," diyerek saatime bir göz attım, "düşündüm de, eğer şimdi ayrılırsak yarım saate yatakta olabiliriz." Ona göz kırptım, bu akşam gerçekten ihtiyacım olan şeyin onun dokunacak kadar yakınımda olması ve birkaç saatlik uyku olduğunu düşünüyordum.

O iki şey bu akşamı benim için en kusursuz şekilde zirvede bitirirdi.

Partiden ayrılma konusunda takılıyordum ama sevgilim her zaman yaptığı gibi beni şaşırttı. "O zaman neyi bekliyoruz?" diye sordu kısık bir sesle. "Çorbamın içine sızabilirim sanırım."

Ona doğru bakınca bitkinliğinin işaretlerini görebiliyordum ve daha önce fark etmediğim için suçlu hissettim. Hamileydi ve iki kişi için dinlenmesi gerekiyordu. Fırsat penceremi gördüm ve yakalayiverdim.

"Herkesi iyi geceler. Bizim gitme vaktimiz geldi. Kadınımla onu yatağa götürmem için bana yalvarıyor." Brynne'in soluğu kesildi ve koluma vurdu. "Ve yarım akıllı bir herif olduğumdan, sanırım şimdilik bana istediğini yapmasına izin vermem en iyisi." Koluma vurduğu yeri ovaladım ve abartılı bir vurguyla konuştum: "Hamile kadınlar... hep doyumsuzlar."

Ayağıma tekme attığında ofladım ama kazandığım kahkahalara değermiştim.

Arabaya doğru giderken, "Sen öldün, Blackstone," dedi.

"Aa bak şimdi, bizi oradan çıkardı ama, değil mi?" Kolumu etrafına doladım ve bir öpücük çalmak için eğildim. "Hem hakkında söylediğim her şey doğrudur."

Dudaklarını benimkilerden kaçırarak çevirdi ve kahkaha attı. "Sen bir sersemsin ve beş ay boyunca bu kadar kendini beğenmiş olmayacaksın."

Kafam karışmıştı. "Beş ay içinde ne olacak ki?" diye sordum.

"Şu doyumsuz hamile kadın olayı var ya?" Başını yana eğdi ve yavaşça iki yana salladı. "O gidiyor. Tamamen." Elleriyle bir kesme işareti yaptı. "Hiç seks yok olarak düşün. Hem de hiç. Aylarca."

Şey, işte bu hiç hoş olmayan bir düşünceydi... “Bekle. Şaka mı yapıyorsun? Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Şu anda yüzünü bir görmem gerek!” Bana biraz daha güldü, son kelimeyi kendisi ettiği için sersemlemişti. Evet, kadının rekabetçiydi ve savaşımadan yıkılmazdı.

“O kadar kötü, hım?” Yağışsız dönem hakkında benimle kafa buluyor olması için dua ediyordum, çünkü bu kesinlikle işkence olurdu.

“Evet,” dedi. Kıçımı kavramak için elini arkaya doğru kaydırды. “Seni sevsem bile, bunu kesinlikle hak ettin, Blackstone.”

Ve ben ne şanslı bir piç kurusuydum ama! “Beş aylık zaman konusunda beni yemliyordun, değil mi?”

Tekrar kahkaha attı, fazlasıyla kendini beğenmiş ve fena halde seksi görünüyordu ama sorumu hiç yanıtlamadı.

Brynnne

“Hayır, seni yavşak herif! Sana video olmaz dedim! Siktüğimin videosu olmaz!”

Ethan bağıışıyla beni uyandırdı. Yine rüya görüyordu. Hayır, gördüğü şey kesinlikle kâbustu.

Bağırdığı şeyler beni gerçekten korkuttu. Diğer durumlardan önce de aynı şeyi söylemişti. Sesindeki yalvarma tonuyla durmadan ‘video olmaz’ kelimelerini söylemişti. Beni korkuttu, çünkü bu kâbusları gördüğünde kendini fazlasıyla kaybediyordu. Başka bir insan... tamamen bir yabancı gibi oluyordu.

Kâbuslarının Afganların onu mahkum tuttukları savaş zamanlarıyla alakalı bir şey olduğunu biliyordum.

Gerçi, benimle asla konuşmazdı. Dehşet verecek şekilde korkunçtu. O kadarı gayet netti.

“Ethan, uyanmalısın.” Yapabildiğim kadar nazikçe onu sarstım, fakat başka bir dünyada ve ulaşılmaz bir halde düzensizce hareket ediyordu.

“Gitti... ahhhh Tanrım! O bir bebek! O kahrolası küçük bir bebek, sizi ortaçağ sikikleri!”

“Ethan?” Onu tekrar sarstım, kolunu ve boynunu daha sertçe okşuyordum.

“Hayır! Bunu yapamazsınız... Hayır... hayır...hayır... lütfen hayır... yapmayın—yapmayın, ölümümü bir videodan izleyemezler—”

“Ethan!” Çenesine ufak bir tokat indirdim, acının onu kâbusundan çıkarmasını umuyordum.

Gözleri anında açılıverdi, vahşi ve dehşet doluydu ve yatakta hızla doğruldu. İkiye bükülmüş bir halde öylece kaldı, derin soluklar alıp veriyordu ve başı dizlerindeydi. Elimi sırtına dayadım. Dokunuşumdan irkildi ama avucumu orada bıraktım. Soluğu daha hırıltılı bir hal aldı ve bana hiçbir şey söylemedi. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Sırtına doğru, “Konuş benimle,” diye fısıldadım.

Yataktan çıkıp giyinmeye başladı. Üzerine bir eşofman altıyla tişört geçiriverdi.

“Ne yapıyorsun?”

Zayıf bir şekilde, “Dışarı çıkmam lazım,” dedi.

“Dışarı mı? Ama orası soğuk. Ethan, burada benimle kal ve konuş. Benimle konuşman gerekiyor!” diye yalvardım.

Sanki beni hiç duymamış gibi davrandı ama sanırım duydu, çünkü yatakta oturduğum yere doğru geldi ve başıma dokundu. Çok nazikçe ve sadece bir an için dokundu ama titrediğini hissettim. Eli şiddetle titriyordu

ve çok kaybolmuş görünüyordu. Elini tutmak için elimi uzattım ama uzanamayacağım yere doğru çekti. Sonra yatak odasından dışarı çıktı.

“Ethan!” diye seslendim arkasından. “Nereye gidiyorsun? Buraya dön ve benimle konuş!”

Sessizlikle karşılandım.

Bir süre için orada uzandım ve ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Bir parçam onunla yüzleşmek ve benimle paylaşmasına zorlamak istedi ama diğer parçam bunu yapmaktan ölümüne korkuyordu. Ya daha çok acı ve keder hissetmesine sebep olursam ve işleri onun için daha kötü hale getirirsem ne olurdu? Ethan’ın bununla başa çıkması için profesyonel yardıma ihtiyacı vardı. Eğer ordudayken kaçırılıp işkence gördüyse, o zaman tam gelişmiş travma sonrası stres bozukluğu durumundan mustarip olması olasıydı. Bunu bilmeliydim.

Kararımı verdim ve taytla bir kazak giydikten sonra onu bulmaya çıktım. Nerede olduğunu gördüğüme şaşırmasamalıydim. Bana doğruyu söylemişti. Dışarıdaydı. Sigarasını içiyordu.

Camın arkasında durdum ve bir an için onu izledim. Şezlonga uzanıyordu, çok uzun olduğu için çıplak ayakları şezlongun ucundan sallanıyordu, duman üzerinden kıvrılarak süzülüyordu ve arka plandaki şehrin parlak ışıkları bedeninin etrafında bir ışıltı yaratıyordu.

Sigara içmesi beni rahatsız etmedi, gerçekten; asla etmemişti. Kullandığı markanın kokusunu seviyordum ve Ethan’ın ağzında nadiren sigara tadı oluyordu. Takıntılı bir şekilde diş fırçalardı ve tadı her zaman naneliydi, benim için güzeldi, fakat baharatımsı kokusu üzerinde kalırdı ve ne zaman sigara içtiğini söyleyebilirdim. Kullandığı sigara markası tipik değildi gerçi; Djarum Black.

Karanfil aromalı tütün, Endonezya'dan ithal ediliyordu. Niçin karanfil aromasını sevdiğini bile hâlâ bilmiyordum. Ethan sigara içişi... ya da karanlık geçmişi hakkmda benimle fazla konuşmazdı.

Ethan'ım şu anda kesinlikle karanlık mekânındaydı ve onu bu şekilde görmek kalbimi tümüyle kırıyordu. Kapıyı açıp dışarı çıktım.

Diğer şezlongda yanına oturuncaya kadar beni fark etmedi.

"Yatağa geri dön, Brynne."

"Ama seninle olmak istiyorum."

"Hayır. Evin içine dön. Sigara senin için ya da bebek için iyi değil." Sesi ürkütücü bir şekilde uzaktı ve ödümü bokuma karıştırdı.

"Senin için de iyi değil," dedim sertçe. "Eğer seninle birlikte burada olmama izin vermeyeceksen, o zaman sigaranı söndürüp içeri dön ve benimle konuş. Bunun hakkında konuşmamız lazım, Ethan."

"Hayır." İnkârla başını iki yana salladı ve sigarasından derin bir nefes daha çekti.

İçimdeki bir şeyler koptu ve sinirlendim, fakat ondan bir tepki almak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Şu andan benden o kadar uzaktaydı ki. "Bu tam bir saçmalık, Ethan! Bu kâbuslarla ilgili yardım alman lazım. Sana ne yaptığına bir bak!"

Hiçbir şey söylemedi ve aramızdaki sessizlik şehrin gece sesleriyle çığlık atıyordu.

"Eğer bununla ilgili benimle konuşmayacaksan, o zaman bir terapist, grup ya da bununla başa çıkmana yardım edecek herhangi bir şey bulman gerekiyor." Hiç tepki yoktu, sadece sigaraya devam. Siyah sigaranın kırmızı ucu karanlıkta yandı ve Ethan'dan hâlâ bir geri bildirim alamıyordum.

“Neden bana cevap vermiyorsun? Seni seviyorum ve senin için buradayım, sana Afganistan’da ne yaptıkları bir yana niçin karanfilli sigara içtiğini bile bana anlatmıyorsun.” Eğilerek ona yaklaştım. “Sana orada ne oldu, Ethan?”

Sesimdeki paniği duyabiliyordum ve bir ağlama krizinin daha sınırında olduğumu biliyordum. Davranışı beni fena halde yaralıyordu ve en büyük korkusunun üstesinden gelmek için paylaşmasına yetecek kadar önemli değilmişim gibi hissetmeme sebep oluyordu. Ethan benim her lanet olası şeyimi biliyor ve hiçbirinin onun için önemli olmadığını söylüyordu. Onun için ateşlere yürüyeceğimi bilmiyor muydu? Bana ihtiyacı olduğunda ona yardım etmek için her şeyi yapardım.

İçmekte olduğu sigarayı dikkatle söndürdü, şezlong yanındaki küllüğü kullanıyordu. Ellerini kucağında topladı ve gözlerini şehre dikti. Yumuşak bir sesle konuşmaya başladığında bana bir defa olsun bakmadı.

“Onları içiyorum, çünkü korumalarımın hepsi karanfilli sigara içiyordu. Elle sarılmış baharatlı tütünler öyle güzel kokuyordu ki neredeyse aklımı kaybediyordum. Bir tane içebilmek için sürünüyordum. Sigarayı istemekten neredeyse kafayı yedim.”

Soğuk gece havasında donakaldım. Ethan’ı dinliyordum, bana söylediği her kelimeyle yüreğim parçalanıyordu.

“Sonra... be—beni idam edecekleri gün bir mucize gerçekleşti... ve kurtuldum. Yaşadım. Aşağılık bıçakları boynumu bulmadı.” Sesi çatladı.

“Bıçak mı?” Bunun nereye gittiğine dair bir fikrim vardı, fakat Ethan’ın bana açıklamaya çalıştığı şeyin olabileceğini düşünmeye bile korkuyordum.

Yumuşakça, “Evet. Kafamı kesişlerini videoya kaydedecek ve bütün dünyaya göstereceklerdi,” diye konuştu ama kelimeler acımasızca gürültülüydü.

Yüce Tanrım! Kâbus görmesine şaşmamalıydı. Ona işkence ettiklerinde fiziksel olarak katlandıklarını hayal bile edemiyordum ama ona yapacakları şeye inanarak katlandığı duygusal işkence çok daha kötü olmalıydı. Kaçıveren soluğumu tutamadım, ona sarılmayı öyle fena şekilde istiyordum ki ama o konuşmaya devam etti.

“İstediğim ilk şeyin ne olduğu bilmek ister misin?”

“Söyle bana.”

“Zindanımdan dışarı çıktığımda gerçekten yaşıyor muydum, yoksa öldüm de cehennemde miydim hâlâ tamamen emin değildim. Bir Amerikan subayı beni yakaladı, hâlâ nefes alarak o enkazdan dışarı çıktığım için şoktaydı. İyi olup olmadığını sordu. Ona karanfilli bir sigara istediğimi söyledim.”

“Ah, bebeğim...”

“Hayattaydım, anlıyorsun ya. Yaşıyordum ve en sonunda haftalar boyunca deliye döndüğüm o güzel, el sarması karanfilli sigaralardan birini içebilecektim. Artık onları içiyorum... çünkü... Sanırım o yolla gerçekten hayatta olduğumu bilmeme yardım ediyor.” Zorlukla yutkundu. “Bir sürü bombokluk işte...”

“Ah, Ethan...” Şezlongdan kalkıp kollarımı ona dolamak için uzandım ama beni geride tuttu.

“Hayır,” dedi. Beni belirli bir mesafede tutmak için elini havada tutuyordu. Şu anda benden o kadar uzakta görünüyordu ki... ulaşılmazdı. Ağlamak istedim ama bunun sadece meseleyi onun için daha zor hale getireceğini biliyordum ve zaten sahip olduğundan daha fazla strese sebep olmak istemedim.

“İçeri dön, Brynne. Şu anda benimle birlikte burada olmanı istemiyorum. Ben... etrafında olmak için... iyi değilim. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

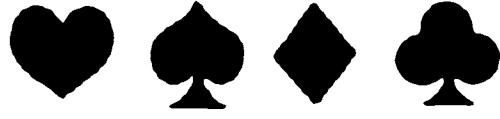
“Beni uzaklaştırıyor musun?”

Yavaşça başka bir sigara daha yaktı, tütün tutuşurken çakmağının alevleri parlakça ışıldadı. “Sadece yatağa geri dön, bebeğim. Seni seviyorum ama şu anda kendi başıma biraz zaman geçirmeye ihtiyacım var.”

Ondan gelen bir şey hissettim. İnanamıyordum ama onu doğru bir şekilde okuduğuma yemin edebilirdim. Ethan bir şekilde bana zarar verecek bir şey yapmaktan korkuyordu ve onu yalnız bırakmamı istemesinin nedeni oydu.

Bunu yapmak kalbimi parçalara ayırıyor olsa bile, Ethan’ın dileğini yerine getirdim.

Bölüm 21

Masamdaki çerçevesinde duran Brynne’in fotoğrafını okşadım. Rothvale’de Leydi Percival’ı bana ilk defa gösterdiğinde cep telefonumla çektiğim fotoğraftı. Öyle mutlu ve güzel görünüyordu ki. *Dün gece mutlu değildi.* Hayır, onu korkutmuştum ve sonra bana ulaşmaya çalıştığında onu uzaklaştırarak çok daha kötü hale getirmiştım.

...Yüce Tanrım, işleri batırmıştım. Yerlerimizi değiştirdiğimizi hayal etmeye çalıştım. Ya bir kâbusun ardından beni uzaklaştıran ve rahatlatmamı reddeden o olsaydı? Daha önce o tarafa gittiğim olmuştu ve berbattı. Korkunç hissettirmişti, tıpkı benim ona hissettirdiğim gibi.

Yine de, eğer dün gece bana daha fazla dokunsaydı ona yapabileceklerimden korkmuştum. Kâbuslarımdan uyandığım diğer seferler? Evet... güzel değildi. Konuyu saptırmıştım, ciddi anlamda. Seksi ve Brynne’i, kendimi rüyalarımnda bulduğum o korkunç yerlerden çıkarabilmek için kullanıyordum. O anlarda nasıl usturanın ağzında yürüdüğümü anlamıyordu. Onunlayken kendime güvenmiyordum. Ya sekste çok ileri gidip canını yakarsam ne olurdu? Artık hamile ve savunmasızdı. Yapabileceklerimle risk alamazdım.

Dün gece benimle birlikte kalıp hikâyemi dinlemek isterken onu içeri geri göndermek en zor şeylerden biri olmuştu. Bana sarılmaya çalışmıştı ama onu geride tutmuşum. Yüzüne bile bakmamıştım, çünkü eğer yapmış olsaydım pes ederdim. Konu Brynne'e gelince hiç direncim yoktu.

İçeri döndükten sonra kendimi ona sahip olmaktan alıkoymak için gecenin kalanında kanepede uyumuştum. Tekrar onunla yatağa dönme konusunda kendime güvenmiyordum. Tek gereken burnumdaki kokusu ve yanımda soluğunun sesiydi, anında üzerine çıkıp derin bir şekilde içine gömülür, içinde kaybolmaya çalışırdım. Brynne benim cennetimdi. Bitmez tükenmez bir şekilde cennetimi aramıştım. Kendimi iyi tanıyordum.

Haklıydı gerçi. Çoğu şeyle ilgili, ama dün geceki boklukla ilgili tamamen haklıydı. Yardıma ihtiyacım vardı. Bunun için gidebileceğim yerler vardı. Bir sürü asker savaştan kimi meselelerle ve dertleriyle dönerdi. Ben sadece önümdeki uzun sıradakilerden biriydim. Onu anlıyordum. Karabasanlarla yüzleşmek istemesem de gerekli olduğunu biliyordum. Hayatımın tuvalinde çok daha önemli öncelikler vardı. Artık Brynne'e sahiptim. Yolda bir çocuğumuz vardı. Ruh hastası gibi rüyalar görmeme de, huzurlu gecelerine dehşet bulaştırmama da ihtiyaçları yoktu.

Kendime neden diye sormak zorundaydım. Niçin aniden bilinçaltımda canlı bir şekilde o zamanlara dönüyordum? Brynne'in durumu mahkûm olarak geçirdiğim zamanların unutulmuş anılarını tetikliyor ve yeniden hayata döndürüyor olabilir miydi? Siktir... Acı verici bir düşünceydi ama muhtemelen tam on ikidendi.

Bu akşam ona kendimi affettirecektim. Çiçekler, akşam yemeği, romantizm, neyin içinde olduğuma ve nasıl kurtulduğuma dair tam bir dürüstlük. Her şeyi bilmeyi hak ediyordu ve başa çıkacak kadar güçlüydü. Duygusal yüklerden bazılarına destek olması artısydı. Bu derin bir ilişkinin hususlarından biriydi. O yaşadıklarını benimle paylaştı. Niçin ben aynısını yapmayacaktım? *Çünkü sen çoğu zaman düşüncesiz bir pisliksin ve o konuda uğraşman gerekiyor.*

Brynne onu olayların dışında bırakmamdan nefret ediyordu. İçinde kökleşmiş savaşıma iradesiyle inanılmaz derecede güçlü olduğunu ilk elden öğrenmiştim. Korkak değildi ve her şeyini vermeden yılmazdı. O, korkularıyla başı dik yüzleşirdi. Onu örnek almalı ve aynısını yapmalıydım. Benim için profesyonel yardım arama ve karabasanlarımın yükü konusunda başka birine güvenme zamanı geldiğini kabul ediyordum. Üstesinden gelmeme yardım etmek için Brynne orada olurdu ve onun elleri olabileceğim en iyi ellerdi.

Ayrıca Brynne kıcımlı gümüş tepside servis edecekti ve eve vardığımda yapacaklarına hazır olmalıydım. Hiç şüphesiz bu meselenin peşini asla bırakmayacaktı. Bu akşam bana karşı tepkisini düşündükçe sırtıyordum. Gözleri parlak bir halde elleri kalçasında, savaşa hazır ve ateşle dolu bir haldeyken her zamanki gibi muhteşem görünürdü. Hediyelerle ve boynu bükük, ruhumdaki bahsedilmeyen en karanlık karabasanları en sonunda paylaşmaya hazır bir halde gittiğimde ondaki değişimi görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Ve tüm bunlardan sonra beni nasıl ödüllendirebilirdi, sonrasında...

Planları harekete geçirmek için birkaç arama yaptım.

Hayat inanılmaz bir hızla geçiyordu ve oturup onarılmayacak pişmanlıklara dair hayaller kurmak için vakit yoktu. Önce Brynne'e bir mesaj yolladım: **Seni seviyorum. Dün gece için üzgünüm. xx Her şeyi düzelteceğim, tamam mı?**

Somerset'teki ablamı aradım ve aramanın bağlanmasını bekledim.

"Kardeşim, kusursuz zamanlaman var. Daha şimdi Bay Simms ziyaretime gelmişti ve imzalanması gereken birkaç belgesi vardı."

"O zaman bu çok hoş bir haber. Frances'i bir geceliğine sana yollayayım o zaman, o şekilde yaparız."

"Tabii. Bence müthiş bir fikir, E."

Koltuğumda sııttım. "Bence de öyle. Bir bakış attın, o kadar kısa sürede olması sence mümkün mü?"

"Şey, süre kısa olacak ama bence yapılabilir, aklındaki her şey değil ama amacına hizmet edecektir, evet."

"Güzel. Yani, sana tamamen güveniyorum, Han. Sadece elinden gelenin en iyisini yap."

"Buraya ne zaman gelebilirsin? Bir noktadan sonra kendi gözlerinle görmek lazım."

"Doğru. Kapanış seremonilerine kadar hiçbir şeyi halledemem ama her şey arkamda kalır kalmaz çabucak bir seyahate kaçacağım... bir şekilde."

Brynne

Benny'nin yanağını öptüm ve sıkıca sarıldım. Sonra hemen ekrandaki görüntülere bakmak için yöneldim. "Aman Tanrım. Hepsine bayıldım, Ben. Seçemem bile."

Yumuşakça güldü. “Çok güzel olduklarını düşünecek, Bree. Öyleler. Nefes kesiciler.”

“Böyle anlık bir kararla benim için bunu yapmana öyle müteşekkirim ki. Fikir aklıma birden geliverdi... bir şey olduktan sonra işte... ve Ethan için bu fotoğrafları çektmek istedim. Bizden başka kimse görmeyecek.” Yanağına dokundum. “Bunu mümkün hale getirdiğin için teşekkür ederim, canım, harika arkadaşım.”

Ben bana öyle bir şefkatle gülümsedi ki—benim özel fotoğraflarımı çekmesini istememden etkilendiğini söyleyebilirdim. Hem de ne özel fotoğraflardı. Sadece ben ve duvağım. Ayrıca yalnızca Ethan’ın gözleri içindi.

Ethan... evet. Dün gece hakkında konuşmamıştık. Yatağa geri dönmemişti ve bu sabah uyandığımda çoktan daireden çıkmıştı. O saçmalık bu akşam benimle yolculuk etmeyecekti gerçi. Eve geldiğinde onu oturtacaktım ve benimle konuşacaktı—yoksa ne olurdu bilemem.

Yoksa ne olurdu? Bütün cevaplara sahip değildim, ama bir şeyler düşünmüştüm. Gördüğü o kâbuslar yüzünden duygusal açıdan kötü durumdaydı ve onlarla başa çıkmak için profesyonel bir yardım almadan acı çekmeye devam etmesine izin vermek gibi bir niyetim kesinlikle yoktu. Ve dün gece benimle paylaşmış olduğu kısmı yüreğimi ufacık parçalara ayırmıştı. İşkencecileri başını ke-seceklerdi ve onunla bunun hakkında alay ediyorlardı. Hepsine nasıl katlandığını ve delirmediğini hayal dahi edemiyordum. Kollarımı ona sarmak ve sevgimle onu yıkamak istememe sebep olmuştu. Ethan istese de istemese de benden bunu görecekti diye yemin ettim.

“Hey, ikinizin arasında her şey yolunda mı? Biraz endişeli duruyorsun, canım.”

Başımı sallayıp duvağımı dikkatle çıkarmaya ve yeniden katlamaya başladım. “İyiyiz. Sadece açığa çıkarılması gereken bazı ilişki olayları.” Ellerimi kalçalarımaya dayadım. “Ama hallettim. Erkekler feci inatçı olabiliyor, biliyor musun?”

Ben bana kahkahalarla güldü. “Tabiiiii. Sadece erkekler. O konuda tam olarak doğru adamla konuşuyorsun Bree. Sana tamamen katılıyorum.” Ben bana göz kırptı ve ekipmanlarını topladı. “Hadi bakalım güzel kız, Blackstone sıvıştığını düşünüp seni aramaya başlamadan önce seni evine götürüyüm. Sanırım bu bir sürpriz ve benimle birlikte burada, bunu yaptığını bilmiyor.”

“Hayır. Hiçbir fikri yok. Bu anlık bir karardı ve bütün sabah cep telefonumu kapalı tuttum, böylece GPS sinyaliyle beni takip edemez. Eve gittiğimde tekrar açacağım ve güvende olduğumu görüp her şeyden bihaber kalacak.”

Ben bana başını iki yana salladı ve tavana gözlerini dikti.

“Ahlaksız bir sinsisin ve neden bahsettiğinle ilgili hiçbir fikrim yok.”

Ben’e homurdanarak güldüm.

“Son derece ciddiym Bree. Adamını kandırma planlarına beni dâhil etme. Sağ ol da otuzumu görene kadar yaşamak istiyorum.”

Arabasına doğru giderken, “O kadar çok endişelenme,” diye takıldım, “kırıışıklara sebep oluyor.”

Ben, bana kaşlarını çatarken kendini durdurup alnını düzeltti ve muzip olmaya çalıştı. Ben çoğu zaman çok komikti ve kahkaha atmak iyi hissettirdi.

Beni kapıda bıraktığında Annabelle dairedeydi. Ben’in başka bir randevuya gitmesi gerekiyordu ama hafta sonu için akşam yemeği planları yaptık. Ondan bir iyilik is-

teyecektim ve hatta bu fikri Ethan'la bile paylaşmışım ama ona Ethan'la birlikte sormak istiyordum. İyi bir şeyi aceleye getirmeye gerek yoktu, bu benim için önemli bir şeydi.

Annabelle her zamanki selamlamasıyla düşüncelerimi böldü. "Merhaba, bayan."

"Ah, selam, Annabelle. Dışarıdayken bana mesaj bırakıldı mı?" Sorumu dikkatle sordum, Ethan'ın deli gibi beni arayıp herkesi üzmemiş olmasını umuyordum.

"Hayır, bayan. Oldukça sessiz bir gündü. Size postayla bazı paketler geldi."

"Ah, güzel. Umarım düğün sürprizleri örnekleridir." Bana sadece Brynne demesini isterdim, ancak Annabelle fazlasıyla eski kafalıydı ve 'bayandan' daha fazlası söz konusu bile değil gibiydi. Yine de, ondan çok hoşlanıyordum. Annabelle, pazar ve perşembe günleri haftadaki iki kez buraya geliyordu, çoğunlukla temizlik ve çamaşırı halletmek için. Bizim için yemek pişiriyordu, fakat sadece o günlerde. Eskiden bir şeyler hazırlayıp Ethan eve ne zaman dönerse ısıtıp yesin diyerek yemekleri donduru-yordu, fakat ben taşındığımda onu durdurdum.

Artık Ethan haftanın diğer günlerinde ona bakmam için bana sahipti ve yemek yapmak keyif aldığım bir şeydi.

Bu en başta Annabelle'in birazcık hiddetlenmesine sebep olmuştu, yaklaşık beş yıldır onun ev işlerini yaptıktan sonra her şeyi organize ve planlanmış bir halde olmasından hoşlanıyordu. Benim gelişimle birlikte ikimizin de birbirimizle ilgili rahatlaması, çeşitli rollerimizi ve rutinlerimizi anlamamız gerekmişti gerçi. Sadece çalıştığı günlerde yemek yapması ve programını düzenlemesi konusunda anlaşarak düzenlemiştik.

“Her zamanki gibi onları ofisteki masanın üzerine bıraktım.”

“Teşekkürler, Annabelle, daha sonra açarım.” Mutfığa şöyle bir göz gezdirdiğimde akşam yemeğiyle ilgili hiçbir şey görmeyerek şaşırdım. Kendi günlerinde her zaman ocakta kaynayan ya da fırında pişen güzel bir şeyler olurdu.

“Bayan Frances aradı ve Bay Blackstone bu akşam sizi yemeğe çıkaracak.” Görünüşe göre Annabelle zihin de okuyabiliyordu.

“Ah, öyle mi?” Tek kaşımı kaldırdım. “Bu bilgiyi Frances’le yollama şekline bayıldım.”

“Evet, bayan.” Annabelle bana gülümsedi.

“Şey, o zaman duş alıp hazırlanmaya başlamalıyım,” derken saatimi kontrol ettim.

“Ah, neredeyse gitmeden söylemeyi unutuyordum, saat dörtte akvaryum servisi gelecek. Bay Blackstone birkaç hafta önce ayarlamış ve benim günlerimden birinde olduğundan emin olmuş. Onaylamak için aradılar, fakat bu öğlen bir randevum var ve erkenden çıkmam gerekiyor.” Nefes almak için durmadı bile, “Ama endişelenmenize gerek yok, bayan, Bay Len’e gelecekleri vakti söyledim ve vardıklarında onları Bay Blackstone’un ofisine alacak.”

“Teşekkürler, Annabelle. Eminim Simba heyecanlıdır.”

Yorumuma kahkahayla gülüp başını iki yana salladı. “O balık garip bir şey değilse ben de ne olayım.”

Duş iyi hissettirdi ve Ethan’ın bu akşam benim için planları olmasına memnundum. Dün geceyi telafi etmeye

çalıştığı anlamına geliyordu ve en sonunda geçmişi konusunda bana açılmasını umuyordum. Artık öğrenme zamanımdı. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, bir değişiklik olarak benim onunla ilgilenen kişi olmam gerçekten iyi hissettirdi. Bütün ilişkimiz Ethan'ın beni koruması, benimle ilgilenmesi üzerine inşa edilmişti ve kısa süre önce hamilelik bombasının atılmasıyla birlikte benimle evlenmeye hazırды. Arada bir tekneyi kullanan kişi olmak istiyordum ama bunu yapabilmek için onun bana izin vermesi gerekiyordu. En sonunda bunun olacağını gördüğümde memnundum. Bu akşam onun dayanağı olacaktım.

Saçımı kuruturken eve döndüğümde telefonumu açmayı unuttuğumu hatırladım. Eminim Ethan'ın bunun hakkında söyleyecek birkaç lafı olacaktı. *Siktir*. Onun tarafından azarlanmaktan nefret ediyordum, ancak eğer benimle ilgili gerçekten panik yaparsa Len'i arayıp onunla konuşurdu. Len nerede olduğumu onaylardı. Len'in ayrıca Ben'in beni alıp götürdüğünden ve sonra eve bıraktığından bahsetmemesini umdum. Fotoğrafların tamamen sürpriz olmasını istiyordum. Ethan'a düğün hediyeimdi.

Bitirmek için acele ettim, böylece aşağı inip telefonumu bularak mesajlarımı kontrol edebilirdim. Ethan'ın müsabaka salonlarıyla fazlasıyla meşgul olmasını umuyordum, böylece yokluğumu fark etmemiş olurdu. *Pek olası bir şey değil ya... O her şeyi fark eder*. Mutfak tezgâhındaki çantamı alıp telefonumu çıkardım ama açmaya çalıştığım da açılmadı, batarya tamamen sıfırlanmıştı. Mesajlarımı kontrol etmek için bile şarj etmem gerekiyordu.

Şarjla ilgili her şey Ethan'ın ofisindeydi. Koridordan aşağı inmeye başladım ve akvaryum servisini hatırladım. Muhtemelen çoktan kurulmuş ve işe koyulmuşlardı.

Mikrodalgadaki saati kontrol ettim; 4:38 yazıyordu. Evet, buradaydılar. Yine de yanlarına girmeye karar verdim. Telefonuma ihtiyacım vardı.

İçeri girmeden önce kapıyı tıklattım. "Böldüğüm için üzgünüm ama şarj aletime ihtiyacım var."

Akvaryumun üzerine doğru eğilen adamın elleri borularla ve kovalarla doluydu. Sırtı dönükken 'tamam' dercesine başını salladı ve işine devam etti. Bana aldırıyor gibi değildi, o yüzden telefonumu fişe takıp açarak masadaki postalara bakmaya başladım.

Tam ilk paketi açıyordum ki kollar etrafıma dolandı ve beni arkadan yerime mıhladı.

"Neler oluyor—" Ağzıma kapanan bir elle konuşmam kesildi.

"Brynne... Bu an için o kadar uzun zamandır bekliyordum ki. Çok uzun..." diye mırıldandı. Sesi tam olarak parmağımı koyamayacağım bir şekilde tanıdık.

Aklım çırpınıyordu; bu kişi kimse beni öldürmek için gelmişti. Vaktim dolmuştu. Bu akşam ölecektim ve bedenimi Ethan bulacaktı. Sonuçta birlikte bir hayatımız olmayacaktı. Bebeğimiz şubatta doğmayacaktı, çünkü beni öldürerek bebeğimizi de öldüreceklerdi. Hallborough'ta bir düğünümüz olmayacaktı ve Ethan'a hediyem olan fotoğrafları asla veremeyecektim...

Eğer becerebilseydim hayatım için yalvarırdım. Fakat konuşmak, ağlamak ve hatta nefes almak için bile yeterli hava yoktu.

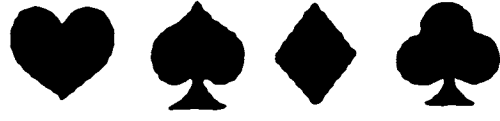
Fakat öleceğimi bilmek en kötü kısmı değildi. Tüm bunların içinden en kötü his bir daha Ethan'ı hiç göremeyecek, ona dokunamayacak, onu ne kadar sevdiğimi söyleyemeyecek olmamdı. Onunla yaşadığım son anım, yalnız kalabilmek için beni içeri yolladığı dün gece ola-

caktı. Ah, Tanrım, bu benim Ethan'ımı mahvedecekti. Bunun yüzünden kendini asla bağışlamayacaktı.

Beni yakalayan kişi bedenini sertçe arkama ve ağzını kulağıma dayayarak tuttu. Mücadele ettim, fakat gücüm tükeniyordu. Enseme kavrayıp sıktı, burnum ve ağzım kapalıydı, ciğerlerim hava almak için çığlık çığlığaydı. Görüş alanım buğulanırken bir pusun etrafımı sarmaya başladığını hissettim. Bitiyordum. Sonunda oluyordu. Ethan'ın olmasını önlemeye çalıştığı her şey eninde sonunda oluyordu... ve ben durduramıyordum.

Ah, Ethan... Çok üzgünüm. Seni çok seviyorum ve korkunç bir şekilde üzgünüm...

Bölüm 22

Saatimi kontrol ettim, kriket sahasından hemen şimdi ayrılabilmeyi diliyordum ama en az bir saat daha burada olmam gerektiğini biliyordum. Ivan okçuluk müsabakasını duyurmayı daha yeni bitirmişti ve kanallar yayınlarını tamamlamıştı, fakat hâlâ tribünler boşalıyordu ve bunun biraz vakit alacağını biliyordum. Kuzenime özel ilgi gösteriyordum, tıpkı kraliyet ailesi için yaptığım gibi, şimdiye kadar her şey yolundaydı. Erkeklerde ferdi elemelerde büyük bir sürpriz olmamıştı, evdeki kadınıma ve onun içtenliğine gitmekten daha fazla istediğim hiçbir şey olmadığını düşünüyordum. Bu akşam biraz burnum sürtülecekti ve o konuda iyiydim.

Telefonum çaldığında Ivan benden tarafa doğru geliyordu. Mesajın Brynne'den olmasını umdum. Önceki mesajıma hiç cevap vermemişti. Onun adını gördüğümde gülümsedim... ama mesajda yazdığı şeyi okudum.

Sonrasında bütün dünyam yerle bir oldu.

artık seninle bunu sürdüremiyorum. Ethan, sen dün gece bizi öldürdün. artık Eski hayatımı geri istiyorum... artık seni sevmiyorum... ve bebeğini de doğurmayacağım. yalnız kalmam gereken evime gidiyorum... peşimden gelme ve beni Telefonla arama. biraz yardım Al, ethan, bence sana umutsuzca gereken şey Onu almak. —Brynne

Oradan nasıl çıktığımı hatırlamıyorum. Ivan'ın benimle olduğunu hatırlıyorum, öyleyse o yardım etmiş olmalıydı. Daha sonra babam da geldi. Eve gitmek istiyordum, çünkü GPS Brynne'in evde olduğunu söylüyordu. Cep telefonundan alınan son sinyal dairemizden geliyordu. Bizim dairemiz.

O dairede değildi gerçi.

Nişan yüzüğünün ve cep telefonunun Simba'nın akvaryumunun dibinde uzandığını gördüğümde kıvrılıp ölmek istedim. Oldukça gürültülü ve net bir mesajdı. Gaddarca acı verici ve acımasızcaydı ama tamamıyla anlıyordum.

İlk karşılaşmamız akvaryum dükkânında olmuştu, o sıralarda ikimiz de bilmiyor olsak bile. Brynne daha benimle tanışmadan önce bile Simba'yı görmüştü. Simba'yla başlamıştık. Ve şimdi de Simba'yla son buluyorduk. Ne de uygun.

Yine de bu durum kesinlikle hiç anlam ifade etmiyordu. Duygusal tarafım pes etmek istedi, ancak mantıklı tarafım devasa karmaşada bir mantık bulmak için savaşıyordu. Dün gece kötü olmuştu, evet, fakat ayrılmaya değer miydi? Zar zor. Brynne acımasız değildi. O çoğu insandan daha yumuşak kalpliydi. Ayrıca çok dürüsttü. Eğer gitmek istiyorsa yüzüme karşı söylerdi, asla mesaj atmak gibi bir şey yapmazdı. Mesaj kesinlikle hiç onun tarzı değildi. Ayrıca bana bir daha hiç 'Waterloo' demeyeceğine söz vermişti. Doğru, mesajında kelimeyi yazmamıştı, fakat bir daha asla o şekilde çıkıp gitmeyeceğine söz vermişti.

Len, Brynne'in daireden gittiğini bile bilmiyordu. Planlandığı gibi Fountaine'den bir herifin saat dörtte akvaryumla ilgilenmesi için içeri aldığını söyledi. Saat

beş buçuk gibi Brynne, Len'e mesaj atarak Hot Java'ya kadar gidip artık hamile olduğu için içmekten hoşlandığı özel masala chai çayı almasını istemişti. Len kahve dükkânına gitmişti, fakat sırada beklerken Brynne onu aramış ve çayla uğraşmamasını, benim yolda olduğumu ve zaten onun için bir şeyler aldığımı söylemişti. Len daireye döndüğünde Fountaine'den gelen herifin işini bitirdiğini ve çıkıp gitmiş olduğunu söyledi. Banyodan gelen su sesini duyduğunda Brynne'in duş aldığını varsaymıştı.

Annabelle'le bağlantı kurdum ve düğünde verilecek ufak hediye örneklerinden bazılarının geldiğini, Brynne'in tamamen normal bir şekilde onlara bakmak için heyecanlı göründüğünü aktardı. Duvağını dikkatli bir şekilde katlanmış halde bir çantada buldum. Bu bana anlamlı gelmedi. Eğer beni terk ediyorsa niçin düğün sürprizleri için heyecanlanacaktı ki? Niçin duvağını çıkarmıştı? Sanki bu akşam ne giyeceğini seçiyormuş gibi menekşe rengi elbisesini yatağın üstünde serilmiş bir halde bile buldum. Eğer beni terk etmeyi planlıyorsa niçin randevumuz için kıyafet çıkarıyordu? Bebeği me sahip olmayacağını söylediği kısım bile çok yanıltıcı. Brynne o bebeği istiyordu. Çocuğumuzdan kurtulmazdı. Şimdiden bebeğimizi bir annenin yapacağı gibi seviyordu. Mesajında ne yazarsa yazsın, bunu yüreğimde biliyordum.

Beni cidden şüphelendiren bir diğer şeyse, Len'in kafeye gittiği sürede kapıdaki güvenlik kamerasının kısa süreli olarak arızalanmasıydı. Brynne'in daireden çıkması gerektiği ve akvaryum servisinin sözde kendi kendine gittiği süre penceresinde. Gerçek hayatta o tarz tesadüfler olmazdı. Onlar yalnızca televizyonda olurdu.

Fontaine'i aradım ve Simba'nın akvaryumu için kimi yolladıklarını sordum.

Yanıtları damarlarımdaki kanımı dondurarak kalbi-me giden yolda durduruverdi.

"Bay Blackstone bu sabah bizi arayarak programı yeniden düzenletti, efendim."

İşte o zaman, Brynne'le benim Fontaine'in önündeki fotoğraflarımızı gönderen kişinin lanet olası dükkânda olduğunu anladım. Londra'da bizi takip etmiş, dükkânın içinde durmuş ve servis için randevu yaptırışımı dinlemişti. Onlara zamanı ve yeri vermiştim, böylece kadını-mı kendi evinden, gündüz vakti, kahrolası burnumun dibinden alabilmişti.

Tanrı benim cezamı versin...

Brynne

Bir çan çaldı. Londra'nın bir yerlerindeki bir çan kulesinin derin, çınlayan sesi programlanmış performansını yerine getiriyordu. Gözlerimi açmadan önce yedi defa vurduğunu saydım, garip bir odada uyanırken bunun bir kâbus olması için dua ediyordum.

Değildi.

Aklım geçirdiğim bir değil, iki baygınlık yüzünden pusluydu. İlk seferinde düzgün bir iş yapmamıştı, yalnızca beni yakalayan kişinin dikkatimi çekmek ve yapmak zorunda olduğum şeyleri söyletmek için yaptığı bir şeydi.

Önem verdiğim insanlara korkunç, acımasızca şeyler yapmamı sağlamıştı, sevdiğim insanlara. Fakat o şeyleri

hayatlarını kurtarabilmeyi umarak ve dua ederek yapmıştım. Onu yıllardır tanıyordum, hem de kelimenin her manasıyla. Cinayet işlemeye yabancı da değildi. Şu anda bulunduğu yere gelmek için insanları öldürmüştü. Beni de öldürmeyeceğine inanmamak için hiçbir sebebim yoktu. Daha fazla kaybedecek bir şeyim yoktu.

Yan tarafımdan, "Güzelim uyanıyor," diye fısıldadı, elleri belirli bir amaçla vücudumda hareket ediyordu, nefesi boynumdaydı.

"Hayır... lütfen bunu yapma, Karl. Lütfen..." diyerek ona yalvardım, ellerimle onu geri itmeye çalışıyordum.

"Niye yapmayayım ki? Geçmişte defalarca düzüştük. O zamanlar seviyordun. Sevdiğini biliyorum," diyerek şarkı gibi mırıldandı," ve önceden bir çocuktum. Şimdi ne yaptığımı biliyorum." Elini tişörtümde kaydırıp göğsümün üzerine getirdi ve sıktı. Dudaklarını boynumdan ayırıp beni öpmeye çalıştı, fakat dudaklarımı büküp başımı çevirdim.

Çenemi sertçe kavrayıp sıktı, beni yeniden kendine çeviriyordu. "Bana elde edilmesi zoru oynayabileceğini düşünme bile Brynne," dedi acımasız bir sesle. Sonra dudaklarını benimkilerin üzerine yapıştırdı, dili içeri bastırıyor ve beni istila etmeye uğraşıyordu.

"Karl, ben hamileyim... hayır, lütfen... dur, lütfen!" Nefes almak için soluklanırken yalvardım.

"Ahh... o piç kurusunun dölünün içinde büyüdüğünü bilmek dünyanın en harika düşüncelerinden biri değil hayatım, özellikle de şurada seni becermeye çalışırken. İçine girecek aletleri nasıl engelleyeceğini biliyorsun, " diye şikayet etti, "ama tamam, senin yolunla olsun. Bekleyebilirim."

Karl üzerimden kalkarak doğruldu, gözleri şehvetle vücudumda dolandı. Kasığına uzanıp aletini düzelitti ve bana pis pis sırttı.

“Beni... beni öldürecek misin?” Amaçlarını ve başarırorsa neler olacağını düşünmemeye çalıştım. Sakin kalıp kaçmamak için savaştım. Yapmayı başarabilmeyi umduğum şey için Karl’ın bana biraz olsun güvenmesi gerekiyordu. İlk adım ondan kaçmamaktı.

“Henüz bilmiyorum. Belki öldürürüm, belki öldürmem.” Şeytanca sırttı. “Daha erken düzüşmeye karar verirsen haberim olsun. Bu senin yararına olabilir, bebeğim.”

Yorumunu dikkate almamaya çalıştım. “Beni öldürmen için seni Senatör Oakley mi tuttu?” Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki kaburgalarımın altında acıyordu.

Başını arkasındaki duvara doğru eğip kahkaha attı. “Senatör kâğıt bir paket ortadan ikiye bölünse bile içinden çıkmak için yolunu bulamayacak oyuncak bir maymun. Aa... hayır canım, beni Senatör Oakley tutmadı.”

“Öyleyse neden? Neden bunu yapıyorsun Karl? Sen bana karşı her zaman çok...iyiydin.”

“Siktir oradan, seni küçük sürtük. Yedi yıldır benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” diye bağırdı, yarı yarıya delirmiş görünüyordu. Şunu tamamen deli yapalım. “Ben senin liseden hatırladığın *iyi* çocuk değilim,” dedi kendini beğenmişçesine, artık konuşurken sırtıyordu. Tavrı birkaç saniyede delirmişten neşeliye dönüşüyordu.

“Öyleyse seninle ilgili neyin değiştiğini anlat bana Karl. Nasıl oldu da artık benim tanıdığım iyi çocuk değilsin?” Soruyu sordum ve sessiz kaldım. Elimden gelen en iyi şekilde etrafımı araştırdım ve Ethan’ı ya da şu anda ne yaptığını düşünmemeye çalıştım. Mesajımın anlamını fark etmiş miydi? Yoksa hâlâ kelimelerden dolayı acı

çekiyor ve artık onu sevmediğimi söylediğime inanıyor muydu?

Sanki öyle bir şey *hiç* olabilirmiş gibi!

Eğer Ethan gizli mesajımı çözdüyse, zamanı geldiğinde ona verebileceğimi düşündüğüm tek ipucunu vermek için fırsatım olacak mıydı?

Karl konuşmaya başladı; aslına bakılırsa, saçma sapan şeyler söylüyordu. Eric Montrose'u nasıl öldürdüğü ve bunu bir bar kavgası gibi gösterdiğiyle ilgili atıp tutuyordu. Güç bela dinledim. Telefonunu almanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum, aldığım anda onunla ne yapacağımı biliyordum. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Koskoca zamanın bir dakikacığına. Eğer fırsat doğarsa ufacık bir anda yapabilirdim.

"Başka kimsenin ölmesine gerek yoktu, biliyorsun. Montrose'tan sonra yani," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Daha çok insanın ölmek zorunda kalması senin hatan. Öldürme kısmını sevmiyorum Brynne. Benim için pek hoş değil." Kaşlarını çattı ve yeniden vücudumu süzdü, beni kilitlediği bu yatak odasında vakit öldürmenin bir yolunu düşündüğüne şüphe yoktu.

"Karl, hayır... sen onlar gibi değilsin. Partideki o oğlanların bana yaptıklarını yapmazdın."

Gözlerini bir milim kısıp konuştu. "Haklısın. Sana yaptıkları şey onların domuzluğuydu. Bilinci kapalı bir kıza tecavüz etmek tarzım değil." Yataktan çıkıp pencereye doğru giderek kararan göğe baktı. "Zamanla yola geleceksin ve eninde sonunda bana yalvarıyor olacaksın."

Aaa... hayır yalvarmayacağım, seni manyak orospu çocuğu.

"Montrose'tan sonra başka kimsenin ölmesine gerek olmadığıyla ne demek istedin?"

Döndü ve sanki bir salakmışım gibi bana baktı. “Buradaydım, Londra’da. Her şeyi planlamıştım. Yeniden karşılaşacak ve yıllar önce bıraktığımız yerden devam edecektik.” Sanki küçük bir çocukla konuşur gibi, “O bok çuvalı oğlunun yaptığı seks videosu hikâyesiyle Oakley’i indirmek için birlik olacaktık,” diye açıkladı. “Sonra Oakley’in partisine ya da onlar ilgilenmezse diğer partiye satacaktık ve güzel, sessiz bir yerde mutlu bir hayat sürmek için gidecektik.”

Yumuşak bir sesle, “Öyleyse fikrini değiştiren ne oldu?” diye sordum.

“Senin sikik erkek arkadaşın oldu!” diye hırladı. “Birlikte olabileceğin bütün adamların arasından siktiğimin kraliyet ailesiyle ve İngiliz ordu istihbaratıyla bağlantıları olan güvenlik elemanını seçmek zorundaydın! Onun için de ayrıca sağ ol, Brynne. Çok iyiydi!”

“Ama onu ben bulmadım, o beni buldu. Babam Ethan’ı beni koruması için tuttu...” Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda, sis dağılmaya başladı ve babamın vefat etmesiyle ilgili gerçek su yüzüne çıktı.

Karl basitçe, “Biliyorum,” dedi, koyu renkli gözleri deliliğinin köklerinin ne kadar derine indiğini gösteriyordu.

“Babamı öldürdün, değil mi?” Aklımı herhangi bir parça mantıklı düşünceye ve harekete tutturmaya çalıştım.

Sonra kaybettim.

Ethan

Kendi kendime, “Nerede o? HANGİ LANET OLASI YERDE O?!” diye bağırdım. Yanımda duran Ivan, Neil, Len ve babam rehberliğim için bana bakıyorlardı. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Parçalara ayrılmamak,

korku ve umutsuzlukla titreyen bir pelte halini almamak bütün gücümü alıyordu.

“Oğlum, şuna bir bak. Sanırım Brynne mesajda sana gizli bir mesaj bırakmış.” Babam cep telefonumu tutuyor ve inceliyordu.

“Ne? Söyle bana!!” Telefonumu ellerinden çekip aldım ve tekrar okudum.

Babam omzumun üzerinden, “Büyük harfler,” dedi, “sadece belirli kelimelerde var. Diğerlerine bak.”

Ethan, Eski, Telefon, Al, Onu baş harfleri büyük olan tek sözcüklerdi. Babam haklıydı. İnanamadım. Sevgilim kaçırılma şantajı altındayken bana başarıyla şifreli bir mesaj yollamıştı. Gözlerimi kapattım ve başka bir mucize için dua ettim.

“Ayrıca büyük harfli olması gereken diğer kelimeler küçük bırakılmış, senin adın gibi mesela—”

“Evet, baba, anladım!” Onu keserek masamın çekmesine doğru koştum, eski cep telefonunun yerini bulana kadar elimi vurarak aradım. Şarja takıp telefonu açtım. Açılırken beklemek bir işkenceydi.

Telefonda yeni bir şey yoktu. Heyecanım düşüşe geçti, fakat en azından artık bir umut vardı. Üzerine bahis oynamam için ufak olasılıklar vardı. Altında kalan kartları tahmin etmek için soymaya başlayabileceğim bir katmandı. O tarz ihtimalleri anlıyordum. Bir mesaj umut anlamına geliyordu. Hayatta olduğu anlamına gelen bir mesaj. Eğer Brynne üzerine bahse oynamam gerekseydi, kazanmak için son nefesine kadar savaşıacağına güvenim tamdi. Benim kadınıym öyleydi ve şu anda kimseye onun kadar inancım yoktu.

Yine kendi kendime, “Bana şifreli bir mesaj yolladı,” dedim. Öyle berbat bir durum içerisindeyken çabucak düşünmesine hâlâ hayretler içerisindeydim.

Telefonun sesini açtım ve kıymetli cep telefonunu ofis masamın üzerinde şarja takılı bir halde bıraktım. Oturup normal bir şekilde ışık saçmasını izledim. Mecburdum. Kadını ben ondan arayacak ve nerede olduğunu söyleyecekti, böylece gidip onu geri getirebilecektim. *Hadi, bebeğim...*

Zaman sonsuzluk gibi hissettirerek acı verecek kadar yavaşça geçiyordu. Kadının her neredeyse oradan bana mesaj atmasını beklerken canımın bir defa bile sigara çekmediğini sonradan hatırladım. Bir tane içmeyi düşünmedim, tadını hayal etmedim ya da hatta nikotin mahrumiyetiyle acı bile hissetmedim. Hiçbiri yoktu. Eğer Brynne'i bana güvenle geri getirecekse hayatım boyunca bir daha sigaraya dokunmazdım. Pek bir yemin değildi, biliyorum. Acınasıydı, gerçekten. Ancak bahse koymam gereken tek şey oydu.

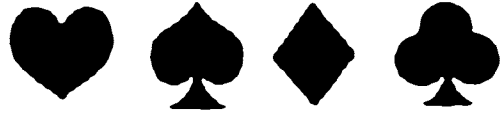
Meleğime başka bir mucize için dua ettim ve hayatımda ikinci defa beni duymasını umdum. *Anne, yine yardımına ihtiyacım var...*

Sonra hayatım boyunca duyduğum en harika bip sesiyle medya kısmına bir fotoğraf geldi. Mesajı açtım ve baktım, gözlerim bana az önce yolladığı şeyi sindiriyordu.

Brynne ölümcül bir oyundaki elini oynuyordu ve her iki türlü de gidebilecek büyük bir bahsi ortaya sürmüştü. Bunu yaptığı için onu öyle çok seviyordum ki, kalbimin tam o noktada patlayabileceğini düşündüm. Kadını kartlarıyla oynarken deneyimli poker oyuncusunun içgüdüleriyle oynuyordu. *Elbette öyle yapıyor, o benim sevgilim.*

"Baba?" Titrek bir elle telefonu babama doğru tuttum. "Bu çan kulesi nerede? Nerede olduğunu biliyor olmalısın, beni hemen oraya götür. Brynne az önce bu fotoğrafı çektiği yerden onu görebiliyor."

Bölüm 23

Brynne

İçimden geçen ilk şey duvardaki lambayı söküp almak ve Karl'ın başının arkasını onunla ezmeye başlamaktı. Nasıl yapmadığımı bilmiyorum. Ona acı çektirmek istiyordum, ölmeden önce uzun bir süre boyunca can çekişmesini istiyordum. Aklımdaki şeytan onun için hayal ettiklerimi başka kimse için etmemiştii. Sonsuza kadar içimde gömülü tutmam gerekecekti. O konuda sorun yoktu.

Biraz zaman aldı ama en sonunda oraya vardık. Karl ufak hapisihanemizden sıkıldı ve birilerine mesaj atmaya ya da oyun oynamaya başladı, bilmiyorum. Telefonunun nerede olduğunu işte öyle biliyordum. Bir noktada telefonu ondan almalı ve hatırlayabildiğim tek numarayı aramak için kullanmalıyım, dört yıl önce Londra'ya taşındığımdan beri kullandığım numarayı. Ezberden bildiğim ondan başka numara yoktu.

Karl'ın iPhone'unu nasıl alabileceğimi düşündüm. Zamanla, bunu yapmanın tek yolunun, Ethan'ın da dediği gibi her şeye rest çekmeye istekli bir halde aklımın derinlerine girmek olduğunu fark ettim. Her şeyine bahse girmek. Riskleri ya da sonuçlarını dikkatle değerlendirmek. Kazanmak için denemek ya da her şeyi kaybetmeye gönüllü olmak.

Beni oraya götürecek araç öfke olacaktı.

“Sen babamı öldürdün, seni şeytani orospu çocuğu,” dedim sessizce.

Telefonundan başını kaldırarak bana baktı. “Başıma geleni hak etti. O zamanlarda bile, olanlardan sonra seni görmeme izin vermediği için ondan nefret ettim. Seni arkadaşlarından ve benden uzak tuttu. Sana yardım etmek ve yanında olmak istedim. Piç kurusu baban seninle konuşmaya çalıştığım her seferde beni defetti.”

“Daha fazla incinmemem için beni uzak tutarak koruyordu. Babalık yapıyordu, seni göt herif!” Hislerimin içimde yükselmesine izin verdim. “O beni seviyordu!”

“Evet, şey yolumda duruyordu. Onu öldürmek planımı daha iyi hale getirdi. Oakley’in cenazede ödü bokuna karışıyordu. Nasıl terlediğini gördün mü?”

“Hayır,” diye cevapladım. “Babam için yas tutuyordum, seni ruhsuz bok.”

Bana pis pis güldü ve küt bir kaşıkla gözlerini oymak istedim. “İşini bitirirken babandan hoşlanmadım. Soğukkanlı orospu çocuğunun biriydi, neler olduğunu anladığında bile.” Karl başından savarcasına bana baktı. “Son nefesini verirken senin adını söyledi...”

Keskin soluğumu tutamadım, sonradan aklına gelmiş gibi konuşarak söylediği kaygısız sözlerini duyduğumda ıstırap dolu bir çığlık yüreğimden dökülüverdi. Bu kabul edemeyeceğim kadar fazlaydı. Babam Karl’ın bana karşı niyetini bilerek ölmüştü.

“O kadar üzgün görünme Brynne. Babana seninle ilgileneceğimi söyledim,” dedi ukala bir sesle ve sonra bana arkasını döndü.

Sağ ol, seni sik kafalı canavar!

Adrenalin patlamasının etkisi altındayken insanların inanılmaz bir güce sahip olabilecekleri söylenir. Çocuklarını çıkarmak için arabaları kaldıran anneler ve onlar gibi şeyler. Bana böyle bir etkisi olup olmayacağını bilmiyordum, ancak umursamadım. Lambayı geçirme vaktiydi, tutabileceğim en iyi seçeneğimdi. Ona savurmak için kullandığım güçle parçalara ayrılmazsa numarasını yapacak güzel, sağlam bir taştan gövdesi vardı.

Hemen. Şimdi!

Lanet olası şeyi iyice kavradım ve bütün gücümle Karl'ın kafasının arkasına indirdim.

Lisedeyken atışla uğraşmıştım ve şimdi de yapmıştım. Tam isabetle ve acımasız bir güçle çarptı. Karl göldeki bir taş gibi düşüverdi. Belki arabaları kaldıran annelerin hikâyeleri bende etkili olmuştu.

Ben bir anneydim ve bu çok önemli gerçek az önce Karl'a hatırlatılmıştı.

Yerdeki telefonunu aldım ve düşünebildiğim ilk şeyi yaptım. Pencereye doğru tutup ufuk çizgisinin bir fotoğrafını çektim. Sonra eski telefon numarama yolladım.

Karl'ı öldürdüğümü umdum, çünkü hak ettiği tam olarak buydu ama emin olamazdım ve öğrenmek için etrafta oyalanacak değildim. Buradan çıkıp gidiyordum.

Kapı kıymetli bir dakikamı yedi, çünkü içeriden bir zincirli kilit bağlamıştı ve çözmem birkaç denememi aldı, ellerim fena şekilde titriyordu. Üç ya da dört kat yukarıda olduğumuzu ve güvenliğe kavuşmak için aşağı inip sokağa çıkmam gerektiğini biliyordum, fakat daireden çıktığım anda kendimi bir koridorda buldum. Bu yer mimari planlama konusunda berbattı. Şuna plansızlık denilse daha iyiydi. En iyi çıkışı bulmak için etrafıma baktım. En hızlı yolu.

Köşeleri ve merdivenleri bana çocukken ailemle birlikte ziyaret ettiğim Riverside'daki Mission Inn'i anımsattı. Farklı yolları takip edebilir ve sonunda çılgınca daireler çizebilirdin, basamaklarda yukarıda, aşağıda ve duvar oyuklarının etrafında dolandıktan sonra kendini yine önceki olduğun yerde bulurdun. Bu yerde asansörler neredeydi?

Yine Ethan'ı düşündüm ve attığım mesajda yazdığım şeyi anlayıp anlamadığını, beni nasıl bulacağını merak ettim. Sonra konuştuğumuz GPS zamazingosunu düşündüm ve aklımda bir fikir çakıverdi. *Facebook!* Facebook'ta bulunduğun yerleri girebiliyor ve gömülü GPS eklentiyle nerede olduğunu atabiliyordun.

Karl'ın telefonunu kurcaladım ve Facebook uygulamasını buldum. Kendi hesabıma girip konum bilgisine tıkladım. Eklentinin işini yapmasına izin vererek olasılıklarla ilgili listeden ilk çıkan yere tıkladım. Neredeyse beliren şeyle kahkaha atacaktım. Lansdowne Crescent Numara 22-23. Samarkând Oteli. Facebook durumuma, **Ethan buradayım, gel beni al**, yazdım. Kiminle birliktesin kısmına Karl Westman'ı etiketledim ve yayınlaya bastım. Ardından bu yerden uzaklaşmaya ihtiyaç duyarak asansörleri aramaya başladım.

Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra asansörleri buldum ve aşağı düşmesine bastım. Karl ya da herhangi biri yaklaşıyor mu diye sağıma soluma bakınıyordum. Bu yer niçin böyle mezarlık gibiydi, bütün insanlar neredeydi? Kapılar açıldığında içeri atladım ve zemin katın düşmesine bastım. Kapıları beni içeri kapatana ve asansör ağır bir şekilde inmeye başlayana kadar soluk alamadım.

Özgürlük avuçlarımdaydı. *Neredeyse dışarıdaydım.* Ethan eski telefonumdan ve Facebook'umdan mesajlarımı görecekti ve beni bulmak için nereye geleceğini bilecekti. Bir restoran ya da dükkân gibi güvenli bir yer bulur bulmaz onu arayabilirdim.

Kapılar sorunsuzca açıldı ve bir çeşit servis girişi gibi görünen loş avluya çıktım. Buranın otelin arka girişi olduğu açık bir şekilde görünüyordu, umduğum gibi ön tarafı değildi. Yine de dışarı çıktım ve işte o zaman Ethan'ın adımı seslendiğini duydum. "Brynne!" Kulaklarımın duyabileceği en tatlı sestti.

Yalnızca ona odaklanarak sese doğru yöneldim. Çağrısındaki aceleciliği duyabiliyordum ve nasıl bir rahatlatma hissettim anlatamam. Ethan beni bulmuştu; hayattaydım ve her şey yoluna girecekti.

"Ethan!"

Ethan'a, aşkıma ve bütün yüreğime doğru koşuyordum ki arkamdaki kollar beni önce yakaladı, sonra sıkı bir şekilde kavrayarak yapışkan örümcek ağına yakalanan bir sinek gibi beni tuzağa düşürdü.

Harap olarak, "Hayııııııırrr!" diye çığlık attım.

"Benden kurtulabileceğini düşünmedin, değil mi Brynne?" Karl kulağıma doğru iğrenç bir şekilde ağır ağır konuştu.

Onu öldürme girişiminin başarısız olduğu açıldı, çünkü şu anda keskin bir bıçağı boynuma bastırıyordu. Soğukluğuyla beni şoka sokarak çırpınmayı kesmem için zorladı. Hissettiğim hayal kırıklığı yutması zor acı bir hap gibiydi, fakat daha da kötüsü Ethan'ın yüzünün alacakaranlıktaki yürek burkan görüntüsüydü. Benden neredeyse birkaç metre ötedeydi. *Çok yakındı ama bir o kadar da uzak.*

Ethan'ın son süratle koşusu tiz sesli bir duruşla son buldu. Kollarını teslim olurcasına havaya kaldırırken, Karl'ın beni kesmemesi için sessiz bir yalvarışla başını sallıyordu.

Bu... Ethan'ın yıkımı olurdu. Bıçağa karşı olan korkusu yüzünden beni özgür bırakmak için her türlü pazarlığa doğru yönelirdi. Biliyordum. Ethan boğazımın kesilmesini önlemek için kendini feda ederdi. Karl, Ethan'ın korkularını harekete geçirmek için bütün dünyada bundan daha iyi bir tetikleyiciyi seçemezdi.

Ethan

Olaylar ve dizilimler artık neredeyse kusursuz bir ahenkle bir araya gelmişti, fakat *neredeyse* benim şu andaki ihtiyacım için yeterli bir kelime değildi ve onu yeniden güvenli bir şekilde kollarıma alana kadar olmayacaktı.

Babama Brynne'den gelen fotoğrafı gösterdiğim anda çan kulesinin tam olarak nerede olduğunu bulmuştu, tam da ondan beklediğim gibi. Londra şehrini kimse babamdan daha iyi bilmezdi. Brynne'in penceresinden gördüğü şey St. John'un Notting Hill'deki bölge kilisesinin çanıydı. Babam fotoğrafı Lansdowne Crescent'ten çekmiş olacağını söyledi.

Biz ara sokaklardan hızla giderken Elaina, Neil'ı arayarak Brynne'in konumunun Notting Hill, Lansdowne Crescent olduğunu... ve onu kaçıranın kim olduğunu doğruladı. *Karl Westman?* Bunun geldiğini görmemiştim bile ve içimde yükselen panikle savaşmak zorundaydım. Şu anda işlevli bir şekilde hareket etmeme yardım eden tek şey, Westman'ın bir zamanlar Brynne'e karşı hisler bes-

lenmiş olmasıydı. Eğer onu kendi için istiyorsa, o zaman Brynne'in canlı kurtulması için iyi bir şans vardı. En azından sahip olduğum her şeyle bunun için dua ediyordum.

Elaina ayrıca Brynne'in Facebook durumuna benim için yazdığı mesajı da ilettili ve kendimi bir arada tutabilmek için çok uğraşmam gerekti. *Seni almaya geliyorum bebeğim.* Yine Brynne'in sorun çözmedeki ince zekası beni şoka soktu. Baskı altındayken fena oluyordu. Belki çağrısını kaçırmıştı, resim konservasyonu yerine MI6 için çalışıyor olmalıydı.

Hatta biz patinaj yaparken onun binadan dışarı çıktığını bile gördüm. Bana doğru koşup adımı seslendi. Sevgilim hayattaydı ve kollarıma koşuyordu. Ona yeniden dokunabileceğim, öpebileceğim ve benim için *her şey* olduğunu söyleyebileceğim şekilde onu tekrar kollarıma almak üzereydim.

Fakat o bok çuvalı yavşak araya girdi ve ellerini onun üzerine koydu. Brynne'i tutup kaldırarak güzel, masum boynuna bir bıçağı dayadı. Benim için kadınımlı boynuna bir bıçak dayanmış halde görmekten daha büyük bir korku yoktu. Hayatının tehdit edildiğini görmekten.

Karl Westman yürüyen bir cesetti. Hayattaki görevim bunun gerçekleştiğini görmektir, hatta bunu yerine getirmek için benim de bir ceset olmam gerekse bile yapacaktım. Brynne hayatta kaldığı sürece bu kararım ile yaşayabilir ya da ölebilirdim.

"Ona zarar veremeyeceğini biliyorsun, Westman. Her ne istiyorsan sahip olabilirsin. Para mı? İngiltere'den güvenli bir şekilde çıkış mı? İkisi de mi? Senin için yerine getirebilirim, ama Brynne'in gitmesine izin vermek zorundasın." *Yalan söylüyor ve ölümünü planlıyor olmam çok fena, orospu çocuğu.*

“Senin söylediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim Blackstone!” diye bağırdı.

“Eğer ona zarar verirsen dünya saklanacağı kadar büyük bir yer olmaz. Şimdiden Brynne senin için erişilmez Westman. Senin için dokunulmaz. Eğer onu öldürürsen saniyeler içinde ona katılırsın. Tehditlerimin gerçek olmadığını düşünme. Çevrene bir bak. Her yandan etrafın sarıldı. Üzerindeler, her yerden...”

Westman tam da yapmasını beklediğim gibi panikledi, telaş içinde başını çevirmek için boynunu uzatıyor ve kendisini indirmek için hazır bekleyen tetikçileri arıyordu. İhtiyacım olan açıklık buydu, gücün dengesini değiştirmeye yetecek kadar dikkatinin dağılması.

Fırsatım kendiliğinden ortaya çıktı ve tereddüt etmek söz konusu bile değildi. Onu indirmek için ileri atılırken gözlerim Brynne’in üzerindeydi. Eğer bu sonumsa, dünyada gördüğüm son şeyin onun yüzü olmasını istedim.

Tam yanağımın kenarındaki havayı kesip geçen bir şey hissettim. Göz ucuyla sol elimin dışında bir ışık parladığını gördüm. İlkinin ne olduğuna dair bir fikrim vardı. İkincisinin ne olduğunu hayal etmek istemiyordum. Ya da kimden olduğunu.

Avlunun taşlarına düşen bıçaktan metalik bir tıkırtı yükseldi. Ardından etin gürültüyle çarpışı geldi. İstemsiz bir inleme. Bir çığlık. Sonra üçümüz bedenlerden bir karmaşa halinde yerdeydik. Yalnızca bir amacım vardı ve o da kadınıma ulaşmaktı. Amacıma ulaşmak bir saniyemden fazlasını almadı. Bizi yuvarlayarak uzaklaştırdım ve etrafımıza bakındım. Kaldırımların hiçbirinde nişancıyı göremiyordum, fakat eğer profesyonellerse zaten görememem gerekiyordu.

Westman parke taşlarında sırt üstü yatıyordu, karanlık kanı başının yan tarafında gölet oluşturunuyordu. Az önce kafatasına giren kurşunun onun için acı verici olmasını diledim, ama muhtemelen kendisine neyin çarptığını bilmiyordu. *Onu indiren kişiye teşekkür edemem çok kötü.*

“Sen iyi misin, bebeğim?”

“Evet!”

Bu yeterliydi. Brynne’i de alarak aceleyle kalkıp avludan dışarı çıktım. Sadece onunla birlikte koştum, vurulmamamın nasıl mümkün olduğunu ya da bedenimin niçin hâlâ çalıştığını merak etmekle canımı sıkmadım. Az önce ucuz atlattığım ve Ivan’ın yayından çıkan oktan kılı kılına kaçtığım için gerektiği gibi kendimden emindim. Fakat kurşun nereden gelmişti? Gizli Servis üstü kapalı bir suikastla Westman’ı ortadan mı kaldırmıştı? Şimdi spekülasyonlarla uğraşacak vakit değildi, onun zamanı daha sonra gelecekti ve adamlarımın bilinmesi gereken ne varsa bulacağını biliyordum. Kıymetli yolcum kollarımdaydı ve önemsemişim tek şey oydu.

Arabaya doğru koşup Brynne’i arabanın arkasına yerleştirdim ve sonra peşinden girdim. Babam oradaydı, hazırды ve bizi bekliyordu, teşekkürler Tanrı’m. *Hayır, teşekkürler anne.* Babama bizi buradan çıkarmasını ve eve götürmesini söyledim.

Arka koltukta Brynne’i inceledim. Boynunu kontrol ettim, ellerimle yüzünü kavradım ve kan görmedim.

“Sen iyisin... gerçekten iyisin, değil mi?” Bir gerzek gibi saçmaladım ve muhtemelen kulağa fazla mantıklı gelmedim. Sonsuza kadar ona bakmak ve gözlerimi hep onun üzerinde tutmak istiyordum. Gözleri bana hayatta olduğunu söylüyordu. Brynne hayattaydı!

Ellerim yanaklarını avuçlamaya devam ederken başını sallayarak onayladı, gözleri parlak bir şekilde ıslaktı, güzel gözyaşlarıyla bana bakıyordu. "Beni b-buldun," diye kekeledi, "Ben iyiyim, Ethan..."

"Sana seni her zaman bulacağımı söyledim... ve bu akşam sen bunu mümkün hale getirdin," diyerek dudaklarına doğru fısıldadım. "Sen yaptın."

Öncelikle cennetteki meleğime teşekkür ettim ve sonra Brynne'i kendime dayayarak onu yüreğime yakın yerde tuttum. Kalbi ve kalbim birlikte atıyordu. Rover'ımın arka koltuğundaydık, mayısın başında onu eve bırakmama izin vermesi için ikna ettiğim gece başladığımız yerdeydik. Son aylar nasıl bir yolculuktu ama. Çok engeli ve beklenmedik girdi çıktılarla doluydu, fakat en sonunda, bu an için, şu anda gitmekte olduğumuz yere ve birlikte bir gelecek için ilerliyor olmamıza değerdi.

Eve giden yol boyunca ona sarıldım. En büyük aşkım ve kaybetmeme ramak kalan en büyük kaybım kollarımda güvendeydi ve onu bırakamıyordum işte.

Yolculuk boyunca fazla konuşmadım. Babam binanın park yerine girince ona yardımı için teşekkür ettim ve onu daha sonra arayacağımı söyledim. Brynne'i kaldırıp garaj asansörünün girişine doğru taşıdım.

Göğsüme doğru, "Yürüyebilirim," dedi.

"Biliyorum." Başının tepesini öpüp ona, "ama şu anda seni taşımaya ihtiyacım var," dedim.

"Olduğunu biliyorum," diye fısıldadı ve sonra yanğını bana sürterek gözlerini kapattı, derin derin soluklar alıp verdi. Kokumu içine çekiyordu. Onun da buna olan ihtiyacını anladım.

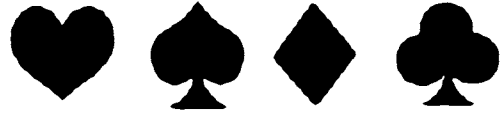
Onu tutuyor olmamın bana yardımda bulunduğu kısmı hâlâ doğruydı. Bunu onun için her zaman yapmam

gerekecekti; bedenim bana onu kaldırmak için güç verdiği sürece. Brynne’i yüreğime yakın tutmak benim... var olmam için gerekliydi. Başka birine ihtiyaç duymanın tanı mıydı. Benim için güçlendirici falan değildi. Eğer olaylar farklı olmuş olsaydı, eğer trajik bir şekilde son bulsaydı benim bu hayattaki zamanım sona ererdi...ve diğer şeylerin hiçbir önemi kalmazdı. Zaten başka türlü olmasını da istemezdim. Brynne’leyken gerçeğim buydu. Nereye giderse gitsin, onunla birlikte orada olmaya ihtiyacım vardı.

Hâlâ fazla konuşmamıştık, ancak ikimizi de biraz olsun rahatsız etmedi. Onu banyoya taşıyıp duşu açtım. Onu lavabonun üzerine yerleştirerek önce ayakkabılarını çıkardım, ardından gömleği ve kıyafetlerinin geri kalanı takip etti. Kusursuzca ve güzelce çırlçıplak kalana kadar soydum. Dikkatle ona baktım ve kusursuz teninden başka hiçbir şey görmedim, şükürler olsun ki istismar izleriyle bozulmamıştı. Sonra aynı şekilde kendi kıyafetlerimi çıkardım ve onu duşun içine taşıdım.

Sadece suyun altında durduk ve birbirimize sarıldık...ve suyun bizi temizlemesine izin verdik.

Bölüm 24

Dört hafta sonra...

“Duyduklarıma bakılırsa ikinizi tebrik etmem gerekiyor.” Doktor Burnsley, Brynne’in bacaklarının arasından başını kaldırıp baktı, yine kadınının üzerinde şu muz probunu kullanıyordu. Farkında olmadan probu kıskandığımı fark ettim. O lanet olası şey, son zamanlarda aletimin gördüğünden daha fazla hareket görüyordu. Brynne düğün gecemizi biraz daha özel hale getirmek için geçtiğimiz birkaç hafta yatak odasına ambargo koymak istemişti. Bugüne kadar duyduğum en saçma fikirdi ama lanet olsun ki bana söyleneni yaptım. Çoğunlukla.

“Bu doğru. Bir dahaki gelişimde artık Bayan Bennett olmayacak. Bundan sonra Bayan Blackstone olacak.” Brynne’e ağır ağır göz kırptım.

Dudaklarını oynatarak *seni seviyorum*, dedi.

Ben de seni seviyorum, güzelim. Kelimelerimi düşündüm.

“O zaman haberler güzel,” dedi Doktor Burnsley. Artık siyah damlacığın üzerindeki kalp atışlı beyaz damlacığı bulurken monitöre bakıyordu. Ancak damlacığımız gözle görülür şekilde büyümüştü ve hatta artık damlacık gibi görünmüyordu. Gözlerim takılıp kaldı—kolların, bacakların, ellerin ve ayakların her tarafa doğru hareket

ettiğini görebiliyordum. Bebeğimiz orada küçük bir insan oluyordu. “Her şey oldukça iyi görünüyor. Bebek güçleniyor ve boyutu neredeyse—”

“—şeftali kadar,” diye bilgilendirdim iyi doktorumuzu.

Doktor inanamayarak ve şaşkınlıkla başını çevirdi. Brynne yumuşakça kahkaha attı ama gözlerini ekranda tutarak ufaklığımızın bizim için müthiş bir şekilde sergilediği hareketleri izliyordu.

“Evet, yaklaşık olarak iki yüz yirmi beş gram ve şimdiden dişleriyle ses telleri oluşuyor.” Doktora sırıttım. “Ayrıca Brynne hamileliğinin üçte birini atlattı ve artık resmi olarak ikinci trimesterde.”

Doktor B gri kaşını şaşkınlıkla kaldırırken, “Birileri okuma yapıyormuş,” dedi.

“Çıkıntı nokta com, doktor, müthiş bir kaynak.” Ona da göz kırptım, fakat doktorun bundan pek fazla hoşlandığını sanmıyordum.

Üç saat sonra . . .

Resmi olarak tatildegdik.

Bavullar toplanıp yüklendi mi? Tik.

Rover Hallborough’taki düğün seyahatimiz için ihtiyaç duyabileceğimiz her şeyle tavanına kadar dolu mu? Tik.

Gelin? Tik, hem de kesinlikle tik.

Kadınım çiçekli mor elbisesinin içinde, saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmışken her zamanki gibi ağız sulandırıcı görünüyordu. Böyle yapmasını seviyordum, çünkü yatakta çıplak olduğumuzda açtığımız ve parmaklarımızı saçlarının arasından geçirdiğimi düşünmeme sebep oluyordu. *Yakında...*

“Ee, demek prangalanmaya hazırsınız, Bayan Bennett? Bu ünlülerin olduğu partiyi ekip benimle kaçmak için son şansın,” diye takıldım. Onu göğsüme doğru çekip bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım.

Kafası karışmış gibi, “Hımmmm, sahi kimin fikriydi şu ünlüsü bol parti işi?” diye sordu.

“Kelimeyi söylersen bunu yapmak zorunda değiliz, bebeğim.” Ciddiydim ve eğer Brynne’in istediği oysa bütün her şeyi iptal ederdim ama adamım, ablam beni öldürürdü ve sonra tekrar öldürürdü.

“Hayır, hayır, hayır Bay Blackstone. Kraliyetin ve yüksek rütbelilerin gelerek ablanın tarihi kır malikânesinde gurme yemekler yiyeceği ve pahalı şampanyalar içeceği bu şatafatlı törenin emrini siz verdiniz.” Tek kaşını kaldırdı. “Şimdi senden beklenilene yapmalısın.” Gömleğimi çekti. “Ektiğimizi biçiyoruz.”

“Doğru dedin.”

“Ayrıca, seni mihrapta beni beklerken görmeyi istiyorum, o masmavi gözlerinle sadece benim için yakışıklı görünmeni arzuluyorum.”

“O konuda şu koskoca boktan yerde senden haklısı yok, sadece senin için.” Onu adamakıllı öptüm, lezzetini tadıyor ve ömrümün geri kalanında keyfini süreceğimi düşünüyordum.

Sırıtip başını iki yana salladı. “Şu edepsiz ağzın yok mu...”

“Bu edepsiz ağızla yaptığım şeylere bayılıyorsun.”

“Mımmmm, hem de nasıl.” Sırıttı. “Haklısınız, Bay Blackstone.” Az önce gömleğimde çekiştirdiği yeri düzelterek beni gülümsetti. Brynne duygularını açıklarken şu anda yaptığı gibi bir sürü şey yapıyordu. İnanılmaz şekilde seksi olduğunu düşünüyordum, fakat bana göre

onunla ilgili her şey seksiydi. Özellikle de içine son girişimden beri bir ton vakit geçmişken. Bu *seks yok* saçmalığına sadece kırk sekiz saat kalmıştı, şükürler olsun ki! Ya sonra? Şey, Balayı Diyarı, işte biz geliyorduk! O seyahatte de kesinlikle bir sürü gelme ve gitmeler olacaktı. Sahil kıyısında kapalı, özel bir İtalyan villasıydı; sevişmek, yemek, uyumak, okyanusta yüzmek ve biraz daha sevişmekten başka bir şey olmayacaktı. Muhtemelen hayatımın geri kalanı boyunca bunu yapabi—

“Artı, bu curcunalı parti için güzel, yeni bir elbise ve duvak aldım.” Başını kaldırıp bana bakarak göz kırptı. “Parasını sen ödedin.”

“Curcunalı parti mi? Ne çeşit bir Yanki lafı bu böyle?”

“Aslında, oldukça uygun bir laf. Dansların ve kemanların olduğu kır partileri anlamına geliyor.” Benim için havadan hızlıca bir keman işareti yaptı. “Bunun kesinlikle kırsal olduğunu biliyorum *ve* sen David Garrett’ı davet ettin, bu arada ondan daha ateşli bir çalgıcı yoktur ve burada sadece müzikal yeteneğinden bahsetmiyorum, Blackstone, yani evet, katılmamız gereken büyük bir curcunalı parti var. O seksi İngiliz *kıçını* hareket ettirmeye başlayıp bizi yola çıkarsan iyi edersin.”

“Demek David Garrett’ı beğeniyorsun, öyle mi?”

Düşünüyormuş gibi davranarak bana ahlaksız bir ışıltı yolladı ve tek parmağıyla çenesine vurdu. “Bir leydi asla söylemez.”

“Aman ne harika! Karım kendi düğünümdeki çalgıcı için beni terk etmek üzere! Kesinlikle müthiş.” Cep telefonumu çıkardım. “Affedersiniz, David Garrett’a ulaşım artık düğünüme davetli olmadı—”

“Aklına bile getirme, zorba,” dedi sert bir şekilde. “Eğer bütün ünlüler düğünümüzde olacaksa o zaman en

azından birkaç tanesini ben seçmeliyim. Ancak öyle adil olur.”

Kıskanıyormuş gibi davrandım. “Yani bu gündeme oturan saçma şeyi keman çalgıcısı için gerçekleştirecek-sin?” Sorum şakaydı, fakat içinde kesinlikle biraz gerçeklik vardı.

Tüm bunları onun korunması ve güvenliği için planlayıp düzenlemişken, en sonunda tamamen gereksiz hale gelmesi ne ironikti. Brynne’in takipçisi ölüp de fazlasıyla hak ettiği sonsuz cezasını çekerken, kadının artık üst düzey ünlü statüsüne ihtiyacı yoktu.

Bugüne kadar Karl Westman’a ne olduğunu tam olarak bulamamıştım, fakat şimdi gerçekten iyi bir teorim vardı. Babam bizi oradan uzaklaştırdıktan sonra Neil, Ivan ve Len araştırmak için geride kalmıştı. Benim her şeyden öte ilk önceliğim Brynne’i güvenliğe ulaştırmaktı ve o kadar çok ölü beden görmüştüm ki, ölü birini görür görmez tanırdım. Westman yüksek kalibreli bir kurşunla kafasından vurulduğu anda ölmüştü. Fakat kim tarafından?

Orada olanlar garipti gerçi. Çoğu kısmından çıkarım yapmıştım ve senatörden bir onaylama geleceğinden son derece şüpheliydim, fakat Ivan bana attığı okunu geri almak için bakınmaya gittiğinde birinin cesedi götürdüğünü söylemişti. Sadece birkaç dakika içinde götürüvermişti. Bu tarz bir operasyonu yalnızca profesyoneller yapabilirdi. Ertesi gün güneş doğduğunda Neil ve Len etrafı kolaçan etmek için gitmişlerdi ve hiçbir şey yoktu. Hatta kan bile yıkanmıştı. Hiçbir iz yoktu.

Brynne her yerin ürkütücü bir şekilde sessiz olduğundan ve otelde tek bir insan bile görmediğinden bahsetmişti. Oyunların olduğu bir dönemde bu hiç mantıklı

değildi. Bu da yüksek tabakalardan insanların konuya dâhil olduğunu kanıtlıyordu. Büyük ihtimalle, Amerikan Gizli Servisi'ydi. Westman daha Brynne'i daireden dışarı çıkarmadan önce bile ölü bir adamdı. Görünüşe göre senatörün yükse mevkilerden koruyucuları vardı. Westman şantaj teşebbüsüyle sınırı aşmış ve üst düzey bedelini ödemişti.

Felaket engellense de, beni rahatsız edecek kadar yakındı. Tüm bu koca karmaşa bir sebepten olmuştu. Çok garipti ama doğruydı. Eğer Westman onu takip etmeye başlamamış olsaydı biz tanışmamış olacaktık ya da evlenmek üzere ve bir bebek bekliyor olmayacaktık. Bazen her şey akla uydurmak için biraz fazla geliyordu, hatta bu bizim gerçekliğimiz olsa bile. O kısmı düşünmemeye çalıştım. Brynne artık normal bir hayat yaşamakta özgürdü. Onu kaçırmayı, ona zarar vermeyi planlayan ya da onun görünüşüyle canını sıkan kimse yoktu ve bu benim en büyük armağanımdı. *Cennetteki meleklerle şükürler olsun... ve özellik de çok özel bir meleğe teşekkürler.*

"Ethan!" Bana kaşlarını çatıyordu.

"Evet?" Kaşlarının arasındaki çizgileri düzeltmek için başparmağımla ovaladım.

"Beni dinlemiyorsun. Sana cevap veriyorum ve sen bir yerlere dalmış rüyalar görüyorsun."

"Üzgünüm. Ne diyordun?"

Bana bir bakış attıktan sonra yine şu gömlek çekip düzeltme işine başladı. "Ben diyordum ki... Eğer seninle evlenmem anlamına gelecekse bu saçma ünlü düğünlerine yüz defa katlanırım." O kahverengi/yeşil/gri gözlerini benimkilere doğru kaldırdı. "Siz buna öyle bir değersiniz ki, Bay Blackstone."

Hallborough'a gitmek için yola çıkmamız düşündüğümüzden çok daha uzun vakit aldı.

Brynne

Ben'le birlikte gül bahçesinden Simon'ı izledik ve bizi fark etmemesini umduk. Fazlasıyla yeşil, ismarlama Milano takımının içinde konukların fotoğraflarını çekmek için onları avangart pozisyonlara sokuyordu.

Ben kuru kuru, "Çektiği şu fotoğraflar dışarı yayılırsa Tanrı yardımcımız olsun. Hepimiz asilce sikiliriz, hem de kelimenin tam manasıyla!" dedi. Başıyla edepsiz soytarı-lıklar yapan turuncu kafalı prensle, kimliği belirleneme-yen çıktığını işaret etti. "Ethan ne demeye düğün fotoğ-raflarını çekmesi için Simon Carstrairs'ı aldı ki?"

"Ahhh... şey, Ethan'ın sevgili Simon'ımıza karşı ha-tasını kabul ettiği ya da bu durumda, tükürdüğünü ya-ladığı bir durum. Ethan öfke patlaması için özür dile-mek adına onu aradı ve sohbetin sonunda sadece bütün Londra'daki değil, bütün Avrupa'daki en süslü püslü gey fotoğrafçıyı düğün fotoğrafçısı olarak alıverdi." Omzu-mu silktim. "Güzel fotoğraf çekiyor ve sonuçta her şey yolunda." Ben'i dürtükledim. "Simon o tuhaf yeşil takı-mı gerçekten yürekten istedi."

Ben'le birlikte kahkaha attım ve cümbüşü izlemeye devam ettik. Simon gözlerinizi yaprak yeşili takımından ayıramadığınız bir tren kazası gibi görünüyordu. Birkaç fotoğrafta Gaby ve Ivan'ı birlikte çekti. Baş nedime ve sağdıç olarak bir araya geldikleri içi nasıl anlaştıklarını merak ettim. Gaby her zamanki gibi çok güzel görünüyordu ve Ivan ona bakarken aynı şeyi düşünüyor gibi

bakıyordu. Daha sonra Gaby'ı sıkıştırarak dedikoduları almalıydım. Sadece beden dillerinden ve birbirleriyle bağlantılıymış gibi hareket etmelerinden ikisindeki potansiyeli görebiliyordum. Aralarında bir kimya olduğundan emindim.

Ben, "Düğün fotoğraflarını ben çekerdim, biliyorsun," dedi.

Başımı kaldırıp yakışıklı yüzüne baktım. "Biliyorum. Ama benim bugün yürekten sevdiğim arkadaşına çok daha önemli bir şey için ihtiyacım vardı."

Ben, "Biliyorum," diye fısıldayarak karşılık verdi ve ellerimi kavradı, "ve düğününde seni mihraba kadar yürütmek benim için çok büyük bir onurdu. Ben—Ben şu anda ne diyeceğimi bile bilmiyorum, Bree. Çok güzelsin benim canım arkadaşım, hem içinde hem de dışında." Ellerimi sıktı. "Ayrıca seni Ethan'la birlikte orada dururken mutlu görmek öyle nefes kesici bir şey ki, sana anlatmak için kullanabileceğim doğru düzgün kelimelerim yok. Seni sevdiğimi söylemek haricinde..." Ellerimi öpmek için dudaklarına doğru kaldırdı.

"Tamam... şimdi ağlayacağım Benny." Bir hıçkırıkla kahkaha attım. "Zırlayan, hormon yüklü gelin için mendilin var mı?"

Süklüm püklüm bir halde, "Üzgünüm, hayatım," diyerek mendilini uzattı.

"Sen iyisin," dedim ona, dikkatle gözlerimi kurulu-yordum. "İsteyebileceğim başka kimse yoktu. Yalnız yürümek istemedim. Nedenini bilmiyorum ama babam orada benimle birlikte olmanı isterdi, biliyorum. Seni ve arkadaşlığımızı çok seviyordu, Benny. O gece galeride sen de vardın—odanın karşısından kocaman gözlerle bana bakan gri takım elbiseli, ateşli adama bakmamı söyledin. Ethan'la ikimizin başlangıcından beri oradaydın."

“Evet, öyleydim.” Şu anda Ben’in kendisi de oldukça duygulanmış görünüyordu.

“İşte.” Mendilini geri verdim.

İkimiz de kahkaha atarak kendimizi toparladık.

Ben, “Annemi davet ettiğin için teşekkürler,” dedi.

“Elbette! Annene bayılıyorum. Birkaç içkiden sonra çok tapılası oluyor ve ayrıca süslenip püslenmiş halini görmeyi seviyor. Yanında onu getirmene çok memnunuz.”

“O da seni seviyor. Eğer eşcinsel olmasaydım yıllar önce beni seninle evlendirirdi. Büyükanne olmak istiyor ve o bebek buraya geldiğinde fazlasıyla üzerine düşecek, o yüzden hazırlansan iyi edersin.” Ben başıyla karnımdaki küçük çıkıntıyı işaret etti, gittikçe belirginleşmeye başlıyordu.

“Bu çok tatlı,” dedim. Etrafa bakındığımda annemle Frank’in masalarındaki bir İtalyan diplomatla sohbet ettiğini gördüm. Annemle aramız bir şekilde iyiydi ama ilişkimizin geleceği için pek fazla umut olup olmadığını bilmiyordum. Ve bu sorun değildi. Gerçekten değildi. Artık benim onlara ihtiyaç duyduğum kadar bana ihtiyaç duyan bir ailem vardı. İngiltere’de yaşayan tüm o insanlar. Artık dünyadaki yerim burasıydı.

Etrafımda buna dâhil olan birçok kişi vardı. Öncelikle, bebeğim. Ethan’ın babası ve Marie teyzem, annemle babamın asla olmayacağı büyükanne ve büyükbaba olacaktı. Hannah, Freddy, Gaby, Ivan, Ben, Neil ve Elaina teyzeler ve amcalar olacaktı. Jordan, Colin ve Zara kuzenleri olacaktı. Etrafımı sarmalayan öyle çok sevgi vardı ki.

Güçlü kollar arkamdan beni sardı ve aşına olduğum sakallar enseme sürtündü. “Bayan Blackstone, kendi düğün kutlamanızda bahçede mi saklanıyorsunuz?”

Derin bir memnuniyetle arkama doğru yaslanırken, "Şöyle böyle," dedim.

"Ahhh, Tanrı aşkına! Annem de olmaz!" Ben dans pistine doğru hırladı. Simon şimdi de alkışlayan bir kalabalık için Bayan Clarkson'la oldukça müstehcen bir rumba yapıyordu.

"Göreyim seni, Ben." Ben annesini Simon'ın dalgalanan kalçalarından kurtarmak için giderken Ethan'la arkasından kahkaha attık.

Gülmeye devam ederken, "Simon şu anda ne kadar deli gibi görünürse görünsün, o çılgın herif dans etmeyi biliyor," dedim. "Fotoğraflarımızı çekmesi için onu tuttuğun gerçeğini hâlâ atlatabilmiş değilim."

Ethan bana birazcık daha sokuldu. "Lütfen bana hatırlatma. Bana şantaj yaptığını biliyorsun. Düğün fotoğraflarımızı çekebilirse bütün karmaşayı affedeceğini söyledi. Bunun iyi olacağını düşünerek kabul ettim. Sonra bana kontrat yolladı. Arkadaşın Simon'ın bugünkü hizmetleri için karşılığını fazlasıyla aldığını söylediğimde bana güven. Hatta Milan'dan sipariş ettiği lanet olası bir takım elbise için bile bana fatura yolladı!"

Neredeyse gülmekten boğuluyordum. "Aman Tanrım!" Parlak yeşil ipeğiyle Ben'in annesinin arkasından sürünerek ilerleyen Simon'ı işaret ettim. "Al sana bebeğim. Paran iyi harcanmış bence. Simon çooooook mutlu görünüyor." Biraz daha güldüm.

Ethan, "Müze kalitesinde fotoğraflar olsa iyi olur," diye homurdandı.

Konuyu biraz daha hoş bir tarafa yönlendirmeyi umarak, "Az önce dondurmaya eğilimi olan yerel bir güzellikle dans ettiğini gördüm," dedim.

Ethan'ın tüm yüzü anında değişti. "Öyle harika ki. Eğer küçük şeftalimiz bir kız olursa, umarım tıpkı onun gibi olur." Ellerini karnımın üzerine koydu. "Artık şeftaliyi hissedebiliyorum. Karnın sert, daha önce değildi."

"Evet. Şeftali orada, iyi durumda." Ellerimi onunkilerin üzerine koydum.

"Gelinliğine bayıldım. Kusursuz. Sen kusursuzsun."

"O smokinin içinde sen de oldukça ateşlisin. Sadece benim için mor yelek aldın. Bayıldım. Çok uyumluyuz, Bay Blackstone." Kesinlikle öyleydik. Krem rengi dantelden elbisemin arkadan bağlanan mor bir kemeri ve boynumda ametistle incilerden bir kolye vardı. Ethan'ın üzerinde menekşe rengi çizgili bir yelek ve ceketinde de koyu mor bir zambak vardı. Duvağım uzun ve basitti, ama onu takarken çektiğim fotoğraflar yüzünden çok seviyordum. Sadece Ethan'ın gözleri için olan fotoğraflar. Onun görmesini istedim. "Sana bir hediyem var," dedim.

Ensemin kokusunu yine içine çekerken, "Bu kulağa çok güzel geliyor," dedi, "ama seninle ilgili her şey benim için bir armağan." Elleriyle yüzümü tuttu, bunu yapmasını çok seviyordum. "Bayan Blackstone buradan gidip düğün gecemize başlama konusunda nasıl hissediyor?"

Bir saniye sonra . . .

"Bayan Blackstone kesinlikle o planı destekliyor."

Benim için kolunu uzattı. "Leydim, gidelim mi?"

"Centilmence hareketlerinden ne kadar keyif aldığımı sana hiç söyledim mi? Şu edepsiz ağzınla tam zıt yönde, ama benim için kesinlikle hava hoş."

Ethan'ın gözlerinde çok memnun bir bakış vardı. "Şey, bunu bilmek gerçekten iyi oldu bebeğim. Sanırım senin için o çizgide yürüyebilirim." Gözleri kararırken elimi dudaklarına doğru kaldırdı. "Bu akşam bundan emin olacağım."

Tatlı bebek İsa'ya şükürler olsun. "Hemen odamıza çıkıp hediymi sana getireceğim, tamam mı? Bir dakika içinde dönerim."

Beni bırakmadan önce elimi öptü ve yeminlerimizi ederken parmağıma taktığı alyansımın yanındaki yüzüğümün etrafında dilini kıvırdı. "Aşağı geldiğinde basamakların sonunda seni bekliyor olacağım. Sadece Hannah'ya kaçtığımızı söylemem gerekiyor," diye mırıldandı.

"Tanrım, seni çok seviyorum," dedim.

Nadir Ethan gülümsemelerinden birini yolladı. "Ben seni daha çok seviyorum."

Omzumun üzerinden, "Son derece şüpheli," diye seslendim, "ama kabul edeceğim!"

Yatak odamızdaki paketi almak için aceleyle koşturdum ve tam aşağı inecekken sıcak bir şey hissettim. Bana dokundu ve rahatlatıcı bir pelerin gibi bedenimi sarmaladı. Mallerton'ın muhteşem Sör Jeremy ve Georgina tablosunun asılı olduğu sahanlıkta durdum. Bu tabloya bakmayı seviyordum ve sadece konusu ya da yorumlama biçiminden değildi, onlar da nefes kesiciydi tabii ama ifade ettiği duyguları seviyordum. Bu ailede büyük bir sevgi vardı. Mavi gözleri ve saman sarısı saçları olan Sör Jeremy, güzeller güzeli, sade Georgina'sına onun için hissettiği derin aşkı gösteren bir ifadeyle bakıyordu. Tristan Mallerton'ın bunu boyayla aktarmayı nasıl başardığını bilmiyorum, fakat yıllar önce yaşamış bu aşıkların anını kesinlikle yakalamıştı. Ve saflığıyla nefesimi kesiyordu.

Ayrıca çocukları vardı, büyük bir oğlan ve ondan daha küçük bir kız. Küçük kız annesinin kucağında oturuyordu, fakat gözleri sadece babasındaydı. Bunun gibi bir portre için oturulması gereken uzun saatler boyu kızını eğlendirmiş olduğunu hayal ettim. Resim eğitimim bu ölçüdeki bir tabloyu yaratmak için gereken zamanı anlama kabiliyeti veriyordu; sonu gelmemiş olmalıydı. Eğer bir çocuk hissetmiyorsa o şekilde görünmezdi. Bu küçük kız babasını sevmiştir ve karşılığında onun tarafından çok sevilmiştir. *Tıpkı benim gibi.*

Seni çok seviyorum, babacığım...

Basamakların geri kalanını inmek için tabloya sırtımı döndüm, Ethan'ın basamakların dibinde beni beklediğini görebiliyordum. Sanki önemli bir an yaşadığımı ve mahremiyete ihtiyaç duyduğumu anlamış gibi sadece sabırla bekliyordu. Ethan böyle anlarımı tanıyormuş gibiydi. Eğer gerçekten adam gibi düşünecek olursam, Ethan babamın bana vermiş olduğu en büyük armağandı.

Thomas Bennett, benim kıymetli ve sevgi dolu babam, Ethan'ı Londra'da beni bulması için yollamıştı, böylece beni kurtarabilirdi. Artık bu gerçeğe müteşekkirek olmak için ömrümün kalanı vardı.

Teşekkürler, babacığım. Tablodaki küçük kıza baktım ve aramızda asırlar olsa bile onunla bir bağlantımız olduğunu hissettim. Sör Jeremy Greymont'un kızının babasıyla uzun yıllar geçirmiş olmasını umdum. Benimkiyle bana ayrılan zaman yirmi beş yıldır ve bu paha biçilmez armağanı zarafetle kabul etmek zorundaydım.

Düğün günümde babamı düşünerek üzgün olmayı reddettim. O artık benim için yalnızca mutlu bir düşünceydi. Beni sevmiştir ve ben de onu seviyordum. Bir şekilde hâlâ benimle birlikteydi ve ben de onunla birlikteydim. Ve hiçbir şey bunu ikimizden de alamazdı.

"Gözlerini açmanı söyleyene kadar kapalı tut, tamam mı?" Arabayı park ettim ve dışarı çıkmasına yardım etmek için Brynne'den tarafa geçtim. "Göz atmak yok, Bayan Blackstone, bunu doğru şekilde yapmak istiyorum."

Önümde dururken, "Gözler kapalı, Bay Blackstone," dedi. "Paketim. Lütfen onu bana ver."

Koltuktan aldım ve dikkatle ellerine bıraktım. Hafifti, gümüş rengi bir kurdeleyle bağlanmış düz, siyah bir kutuydu. "Hazır mısın?"

"Hazırım," dedi.

"Tamam, kapalı tut. Seni kaldırıp taşıyacağım."

"Kulağa pek geleneksel geliyor," dedi.

"Kendimi geleneksel bir adam olarak düşünmekten hoşlanıyorum bebeğim." Onu kaldırıp kucağıma aldım, gelinliği sürüklenmesin diye dikkatle ayarladım ve Stonewell Court'un çakıllı araç yolundan yukarı doğru yürümeye başladım. Taşlar ayaklarımın altında çıtırdıyordu ve altımızdaki kayalara çarpan dalgaların sesini duyabiliyordu. Muhteşem görünüyordu ve hoşuna gitmesini umdum. Bütün yer eski vazolardaki meşalelerle ve yerdeki cam kandillerin içindeki mumlarla aydınlanıyordu. Hatta üst kat bile içeriden aydınlanıyordu. Düğün gecemizin odası.

Brynne bana doğru, "Okyanusu duyabiliyorum," dedi, ensemdede tuttuğu ellerinden birini ileri geri hareket ettirerek hafifçe okşuyordu.

"Hı hı." Gözlerini açması için kusursuz olduğunu hissettiğim bir yerde durdum. "Tamam, evlilik varış noktamı-

za ulaştık, Bayan Blackstone. Seni yere bırakacağım, böylece tam etkisine kapılabilirsin.” Kendi başına ayakta durması için onu yere bırakmadan önce uyardım. Yüzünü eve doğru çevirdim ve gözlerini ellerimle nazikçe kapattım.

“Bakmak istiyorum. Burada mı uyuyacağız?”

“Ne kadarının *uyumak* olacağından emin değilim... ama bu akşam burada olacağız.” Ensesine bir öpücük kondurdum ve ellerimi çektim. “Senin için, güzelim. Artık gözlerini açabilirsin.”

“Stonewell Court. Buraya geldiğimizi düşünmüştüm. Buraya yürürken denizin kokusunu ve çakılların sesini tanıdım. Çok güzel ben—ben tüm bunlara inanamıyorum.” Kollarını açtı. “Bunu bizim için kim yaptı?”

Hâlâ anlamıyordu. Ellerimi omuzlarına götürdüm ve ensesini öptüm. “Çoğunlukla Hannah. Benim için bir mucize yapmaya çalıştı.”

“Pekâlâ, sanırım başarılı olmuş. Nefesimi kesti.” Bana bakmak için döndü. Bedenime doğru dayanarak eğilirken, “Düğün gecemizi geçirmemiz için kusursuz bir yer,” dedi.

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu yumuşakça öptüm, meşalelerin ışıltıları ve okyanus esintisiyle sarılmıştık. “Hoşuna gitti mi?”

“Hoşuma gitmesi de laf mı? Burada olmamıza bayıldım.” Yeniden arkasını dönüp bana yaslandı ve eve biraz daha baktı.

“Buna çok memnun oldum, Bayan Blackstone, çünkü buraya birlikte geldikten sonra bu yeri aklımdan çıkaramadım. Seni buraya geri getirmek istedim. İç kısımların biraz bakıma ihtiyacı olsa da, iskeleti sağlam durumda ve kayaların üzerine sapasağlam bir şekilde oturtulmuş. Bu ev çok uzun zamandır burada duruyor ve umut ediyorum ki daha uzun bir zaman boyunca burada kalır.”

Cebimden ufak bir zarf çıkardım ve görebilmesi için getirip ön tarafında tuttum.

“Bu ne?” diye sordu.

“Düğün hediyen. Açsana.”

Açıp garip karışımı eline çevirdi, bazıları modern, bazıları çok eksiydi. “Anahtarlar mı?” Brynne etrafında döndü, gözleri şokla irileşmişti. “Evi satın mı aldın?”

Sırıtmama mani olamadım. “Tam olarak öyle değil.” Yeniden eve bakması için onu çevirdim, kollarımı arkasından doladım ve çenemi başının tepesine dayadım. “Bize bir yuva aldım. Sana, bana ve şeftalilerimize, ayrıca daha sonra gelebilecek frambuaz ve üzümlerimize. Bu yerde onları yerleştirmek için epeyce yer var.”

“Burada ne kadar üzümnden bahsediyoruz? Çünkü bir sürü odasının doldurulması gereken gerçekten büyük bir eve bakıyorum.”

“İşte onu bekleyip göreceğiz, Bayan Blackstone, fakat birkaç taneyle doldurmak için elimden gelen en iyi şekilde çabalayacağıma seni temin edebilirim.”

“Ahh, o zaman niçin burada dışarıda duruyorsun? Harekete geçsen daha iyi değil mi?” Kendini beğenmiş-çesine sordu.

Onu kaldırıp kucağıma alarak yürümeye başladım. Hızla. Eğer Balayı Diyarı için hazırsa, erteleme meseleleriyle uğraşacak kadar aptal değildim. Yine söylüyorum, bir gerzek değilim.

Bacaklarım yolun kalanını ve sonra yeni kır evimizin taştan basamaklarını çabucak alıverdi. Ağır meşeden yapılmış kapıyı omzumla iterken, “Ve gelin eşikten geçirilir,” dedim.

“Zaman geçtikçe daha da geleneksel oluyorsunuz, Bay Blackstone.”

“Biliyorum. Sanki bundan hoşlanmış gibiyim.”

“Ah, bekle, paketim! Ben de senin hediyeni açmanı istiyorum. Girişteki ışık onları görmem için kusursuz olacak.”

Bana gümüş rengi kurdeleyle bağlı siyah kutuyu uzattı, dantel gelinliği ve boynundaki kalp şeklindeki madalyonuyla çok mutlu ve çok güzel görünüyordu. O gece Westman’la nelere katlandığıyla ilgili ufak bir hatıra aklımda belirdi, fakat anında derinlere ve uzağa ittim. Bu anda çirkin hiçbir şeye yer yoktu. Bu neşeli bir zamandı.

Kapağı kaldırdım ve siyah kumaş parçasını çektim. Altında beliren fotoğraflar nefesimi kesti. Brynne son derece güzel çıplaklığıyla birçok artistik pozdaydı, üzerinde duvağından başka hiçbir şey yoktu.

“Senin için, Ethan. Sadece senin gözlerin için,” diye fısıldadı. “Seni bütün kalbimle, zihnimle ve bedenimle seviyorum. Artık hepsi sana ait.”

Önce konuşmakta sorun yaşadım, o yüzden sadece gözlerimi ona dikip bakarak halime şükrettim.

En sonunda kelimeleri çıkarabildiğimde, “Fotoğraflar çok güzel,” dedim. “Çok güzeller bebeğim ve ben... nedenini şimdi anlıyorum.” Brynne’in bedeniyle güzel fotoğraflar yapmaya ihtiyacı vardı. Bu onun gerçekliği idi. Benim gerçekliğim için ona sahip olmaya, aklımdaki dominant ihtiyacı doldurmak için onunla ilgilenmeye ihtiyacım vardı.

“Bu fotoğrafları almanı istedim. Sadece senin için, Ethan. Onları sadece sen göreceksin. Benim sana hediyem.”

“Sözleri zorlukla bulabiliyorum.” Yavaş yavaş fotoğraflara bakıyor, görüntüleri içime çekip tadına varıyordum. “Bu omzunun üzerinden baktığını sevdim, duvağın da arkandan iniyor.” Fotoğrafı biraz daha inceledim. “Gözlerin açık... ve bana bakıyorsun.”

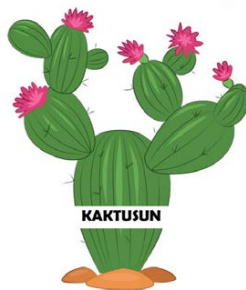
O çok renkli güzel gözleriyle bakışıma karşılık verdi, gözlerinin değişen renkleri beni her zaman şaşırtıyordu. “Sana bakıyorlar, fakat gözlerim sen dünyama girdiğinde gerçekten açıldı. Bana her şeyi verdin. Yetişkinlik hayatım boyunca ilk defa etrafımda neler olduğunu görmek istememe sebep oldun. *Seni* istememi sağladın. Sen benim bir... hayat istememi sağladın. *Sen* benim en büyük armağanımsın, Ethan James Blackstone.” Yüzüme dokunmak için elini kaldırdı ve gözleri bana hissettiği şeyleri gösterirken avucunu orada tuttu.

Yanağımdaki elini kendi elimle kapladım. “Tıpkı senin de benim için öyle olduğun gibi, benim güzel Amerikalı kadını.”

Uzun bir süre boyunca güzel gelinimi yeni evimizin girişinde öptüm. Acelem yoktu, onun da öyle. Artık sonsuzluğun lüksüne sahiptik ve bu kıymetli armağanı olduğu gibi kabul edecektik.

Hazır olduğumuzda onu tekrar kaldırdım, bedenime dayanan yumuşak ağırlığını ve onu bütün gece boyunca tutacağım bizi bekleyen odamıza çıkarırken kaslarımın kasılmasını seviyordum. *Beni ayakta tutması için ona tutunuyorum.* Bu benim için artık bir anlam ifade ediyordu. Başka kimseye açıklayamazdım, fakat hiçbir şeyi açıklamaya ihtiyacım yoktu. Birbirimiz için ne anlama geldiğimizi biliyordum.

Brynne benim en büyük *armağanımdı*. İçimi gerçekten gören ilk insandı. Bunu yapmaya gücü olan yalnızca onun gözleriydi. *Sadece benim Brynne’imin gözleri.*

Düzenleyen:
KAKTÜS TEAM